

DVOJNICA

Tess
Gerritsen

Tess Gerritsen

Dvojnica

Prolog

Taj dečko ju je ponovno promatrao.

Četrnaestogodišnja Alice Rose pokušala se usredotočiti na deset ispitnih pitanja na svojoj klupi, ali misli joj nisu bile na brucoškom engleskom; bile su na Elijahu. Osjećala je dječakov pogled kao zraku uperenu u njezino lice, osjećala je njegovu vrelinu na obrazu i znala je da crveni.

Usredotoči se, Alice!

Sljedeće pitanje na kontrolnom bilo je zamrljano tintom stroja za umnožavanje i ona je morala zaškiljiti kako bi razabrala riječi. Charles Dickens često odabire imena koja odgovaraju osobinama njegovih likova. Navedi nekoliko primjera i opiši zašto ta imena odgovaraju tim likovima.

Alice je grickala olovku, nastojeći iskopati odgovor. Ali, nije mogla razmišljati dok on sjedi u klupi pokraj njezine, tako blizu da može udahnuti miris njegovog sapuna od borovine i dima drveta. Muževne mirise. Dickens, Dickens, koga briga za Charlesa.

Dickensa i Nicholasa Nicklebyja i dosadni engleski na prvoj godini, kad je promatra božanstveni Elijah Lank? Moj Bože, bio je užasno zgodan, sa crnom kosom i modrim očima. Očima poput Tonyja Curtisa. Prvi put kad je vidjela Elijahu, odmah je pomislila da izgleda baš kao Tony Curtis, čije je lijepo lice blistalo sa stranica njezinih omiljenih časopisa, Modem Screen i Photography.

Pognula je glavu i kad joj je kosa pala na lice, kradomice pogledala postrance kroz zavjesu svijetlih pramenova. Osjetila je kako joj srce poskakuje kad se uvjerila da on doista gleda u nju, i to ne na onaj preziran način na koji su je promatrali svi ostali dječaci u školi, oni pakosni dečki u čijoj se blizini osjećala spora i budalasta. Čiji su podsmješljivi šapti uvijek bili izvan njezinog slušnog dosega, uvijek prethi da bi razabrala njihove riječi. Znala je da šapuću o njoj jer su je pritom uvijek promatrali. To su bili oni isti dečki koji su na njezin školski ormarić naljepili fotografiju krave, koji su mukali kad bi se ona slučajno očešala o njih u hodniku. Ali, Elijah – on ju je promatrao na posve drukčiji način. S užarenim očima. Očima filmske zvijezde.

Polako je podigla glavu i uzvratila mu pogled, ovaj put ne kroz zaštitnički veo kose, nego otvoreno ga priznavajući. On je već napisao kontrolni i okrenuo ga licem nadolje, olovku odloživši na klupu. Sva njegova pozornost bila je usredotočena na nju, a ona je jedva uspijevala disati pod čarolijom njegovog pogleda. Sviđam mu se. Znam. Sviđam mu se.

Ruku je podigla do vrata, do gornjeg gumba svoje bluzice. Prstima je okrznula kožu, ostavljajući trag vreline. Pomislila je na zaljubljen pogled

Tonyja Curtisa upućen Lani Turner, pogled od kojeg bi se djevojki zavezao jezik, a koljena zaklecala. Pogled koji dolazi netom prije neizbježnog poljupca. U tom se trenutku slika na platnu uvijek zamagli. Zašto se to mora dogoditi? Zašto uvijek postane nejasna upravo u trenutku kad najviše želiš vidjeti...

– Vrijeme je isteklo! Molim vas predajte svoje kontrolne. Alice se naglo ponovno usredotočila na svoju klupu, na šapirografirani kontrolni, na polovicu pitanja još neodgovorenih. Oh, ne. Gdje je nestalo vrijeme? Znala je odgovore na ta pitanja. Samo joj treba još nekoliko minuta...

– Alice. Alice!

Podigla je pogled i ugledala ispruženu ruku gospođe Meriweather.

– Zar me nisi čula? Vrijeme je da predaš kontrolni.

– Ali ja...

– Bez isprika. Moraš početi slušati, Alice.

Gospođa Meriweather ščepala je Alicein kontrolni i krenula dalje proredom između klupa. Iako je Alice jedva čula njihovo mrmljanje, znala je da je djevojčice iza nje ogovaraju. Okrenula se i vidjela kako su zajedno pognule glave, rukama zaklonivši usta, prigušujući hihote. Alice čita s usana, stoga joj nemojte dopustiti da vidi kako pričamo o njoj. Sad su se smijali, a neki od dječaka i pokazivali prstom prema njoj. Što je tako smiješno?

Alice je spustila pogled. Na svoj užas, zamijetila je da joj je ispao gornji gumb s bluze koja je sad zjapila razdrljena. Školsko zvono je zazvonilo, objavljujući kraj nastave.

Alice je zgrabila svoju školsku torbu i prigrllila je na grudi, trčećim korakom bježeći iz učionice. Nije se usudila nikoga pogledati u oči, nego je samo hitala, pognute glave, dok su joj se u grlu skupljale suze. Odjurila je u toalet i zaključala se u pregradak. Kad su ušle i druge djevojčice, smijući se i uređujući se ispred zrcala, Alice se sakrila iza zaključanih vrata. Osjećala je miris njihovih parfema, osjećala je nalet svježine svaki put kad bi se vrata širom otvorila. Te zlatne djevojčice, u posve novim komplećima. Njima nikad nisu ispadali gumbi; one nikad nisu dolazile u školu u naslijeđenim suknjama i cipelama s kartonskim potplatima.

Odlazite. Molim vas, neka svi odu.

Vrata su se naposljetku prestala otvarati.

Pritisnuta uz vrata pregratka, Alice se napinjala čuti je li još netko ostao u prostoriji. Provirujući kroz pukotinu, nije vidjela nikoga ispred zrcala. Tek tad se išuljala iz toaleta.

I hodnik je bio prazan, svi su već otišli kući. Nije bilo nikoga tko će je mučiti. Hodala je, obrambeno pogrbljenih ramena, dugim hodnikom s pohabanim ormarićima i posterima na zidu koji su najavljivali ples u Noći vještica za dva tjedna. Ples na koji ona zacijelo neće ići. Poniženje

prošlotjednog plesa još uvijek ju je boljelo i vjerojatno će je zauvijek boljeti. Dva sata prostajala je sama uza zid, čekajući, nadajući se da će je neki dječak pozvati na ples. Kad joj se jedan dječak naposljetku približio, to nije bilo zbog plesa. Umjesto da je pozove na ples, naglo se previo u struku i povratio na njezine cipele. Za nju više neće biti plesova. U ovom je gradu bila tek dva mjeseca, ali već je željela da ih majka spakira i da ponovno odsele, da ih odvede negdje gdje će moći početi ispočetka. Gdje će stvari naposljetku biti drukčije. Samo, nikad nisu drukčije.

Izišla je kroz glavni školski ulaz na jesenje sunce. Poginjući se nad biciklom, toliko se usredotočila na otključavanje bravice da nije čula korake. Tek kad je njegova sjena pala preko njezina lica, shvatila je da Elijah stoji pokraj nje.

– Bog, Alice.

Naglo se uspravila i bicikl se bučno prevrnuo na bok. Oh, Bože, baš je prava idiotkinja. Kako može biti tako nespretna?

– Kontrolni je bio težak, zar ne? Govorio je polako i razgovjetno. To je bilo još nešto što joj se na Elijahu sviđalo: za razliku od druge djece, glas mu je uvijek bio jasan, nikad prigušen. I uvijek joj je dopuštao da mu vidi usne. On zna moju tajnu, pomislila je. A ipak mi želi biti prijatelj.

– Onda, jesi li odgovorila na sva pitanja? – upitao je. Sagnula se da podigne bicikl.

– Znala sam odgovore. Samo mi je trebalo još vremena.

Dok se uspravljala, vidjela je da se njegov pogled spustio na njezinu bluzu. Na rascijep ostao nakon ispalog gumba. Crvenjeći, prekrížila je ruke.

– Imam sigurnosnu iglu – rekao je.

– Molim?

Posegnuo je u džep i izvukao iglu.

– I samom mi stalno ispadaju gumbi. Pomalo je neugodno. Evo, daj da ti je pričvrstim.

Zadržala je dah dok je on hvatao njezinu bluzu. Jedva je uspjela suspregnuti drhtanje kad je gurnuo prst ispod tkanine kako bi pričvrstio iglu. Osjeća li kako mi srce lupa?, pitala se. Zna li da od njegovog dodira osjećam vrtoglavicu?

Kad se on odmaknuo, ona je naglo ispustila dah. Spustila je pogled i vidjela da je onaj procijep sad čedno zatvoren.

– Bolje ? – upitao je.

– Oh. Da! – Zastala je kako bi se sabrala. I zatim, s kraljevskim dostojanstvom rekla: – Hvala ti, Elijah. To je veoma pažljivo od tebe.

Prošao je jedan trenutak. Vrane su graktale, a jesenje je lišće bilo kao užareni plameni jezičci koji gutaju grane iznad njihovih glava.

– Alice, da li bi mi mogla s nečim pomoći? – upitao je.

– S čime?

Oh, kako glup odgovor. Trebala si samo reći da! Da, sve ću učiniti za tebe, Elijah Lank.

– Radim jedan projekt za biologiju. Potreban mi je partner da mi pomogne, a ne znam koga bih drugog pitao.

– O kakvom je projektu riječ?

– Pokazat ću ti. Moramo proći pokraj moje kuće.

Njegove kuće. Nikad nije bila u kući nekog dječaka. Kimnula je glavom.

–Samo da najprije ostavim knjige kod kuće.

Izvukao je bicikl iz rešetke. Bio je gotovo jednako otrcan kao i njezin, s hrđavim blatobranima i sjedalom s kojeg se ogulio vinil. Zbog tog starog bicikla još joj se više sviđao. Baš smo pravi par, pomislila je. Tony Curtis i ja.

Najprije su se odvezli do njezine kuće. Nije ga pozvala unutra; bilo bi joj previše neugodno da on vidi izlizado pokućstvo, zidove s kojih se ljušti boja. Samo je otrčala u kuću, ostavila torbu na kuhinjskom stolu i ponovno istrčala.

Nažalost, Buddy, pas njezina brata, učinio je isto. Upravo kad je izlazila kroz ulazna vrata, i on je umaknuo u zbrnci crne i bijele boje.

– Buddy! – povikala je. — Vraćaj se ovamo!

– Baš i ne sluša najbolje, zar ne ? – upitao je Elijah.

– Zato što je glup pas. Buddy!

Mješanac ju je pogledao, mašući repom, i zatim otkaskao niz ulicu.

– Oh, nema veze – rekla je. – Doći će kući kad bude spreman. – Popela se na bicikl. –Onda, gdje živiš?

– Na Skyline Roadu. Jesi li ikad bila tamo gore?

– Nisam.

– Treba se dugo voziti uzbrdo. Misliš li da ćeš moći? Kimnula je glavom. Za tebe mogu sve.

Udaljavali su se od njezine kuće. Nadala se da će on skrenuti na glavnu ulicu i proći pokraj kafića u kojem su se klinci uvijek zadržavali nakon nastave, slušali glazbu s džuboksa i pijuckali sokove. Vidjet će nas kako se vozimo zajedno, pomislila je, i neće li djevojčice odmah početi ogovarati? Eno Alice i Elijah s modrim očima.

No, on je nije poveo glavnom ulicom. Umjesto toga, skrenuo je uz Locust Lane, u kojoj jedva da je i bilo kuća, samo začelja nekoliko trgovina i parkiralište za zaposlenike tvornice limenki Neptune's Bounty. No, dobro.

Vozila se s njim, nije li? Dovoljno blizu iza njegovog bicikla da bi vidjela kako mu se napinju bedra, njegovu stražnjicu na sjedalu. Okrenuo se prema njoj, a njegova je crna kosa zaplesala na vjetru.

– Alice, jesi li dobro?

– Dobro sam. – Iako je bila istina da joj je nestajalo zraka, jer sad su već izišli iz sela i počeli se uspinjati uzbrdo. Mora da se Elijah svakodnevno vozi Skylineom, tako da je on naviknut; činilo se da se on ni najmanje ne napreže, vrtio je nogama kao moćnim stapovima. A ona je dahtala, prisiljavajući se dalje. Krajičkom oka ugledala je krzno. Pogledala je postrance i vidjela da ih Buddy slijedi. I on je izgledao umoran, a jezik mu je visio isplažen dok je trčao kako bi ih sustigao.

– Idi kući!

– Što si rekla? – okrenuo se Elijah.

– Ponovno onaj glupi pas – dahtala je. – Ne želi nas prestati slijediti. On će se... izgubit će se.

Bijesno je pogledala Buddyja, a on je samo nastavio kaskati uz nju na svoj vedar način glupavog pseta. No dobro, samo naprijed, pomislila je. Iscrpi se do iznemoglosti. Baš me briga.

Nastavili su uzbrdo, a cesta je vijugala u nježnim serpentinama. Kroz stabla bi povremeno ugledala Fox Harbor daleko ispod njih, s vodom u luci koja je na poslijepodnevnom suncu izgledala kao tucani bakar. Zatim je šuma postala pregusta i jedino što je vidjela bila je ona, zaogrnuti sjajno crvenom i narančastom bojom. Ispred njih, zavijala je cesta zastrta lišćem.

Kad je naposljetku Elijah zaustavio bicikl, Alicine noge bile su tako umorne da je jedva uspijevala ne klecati. Buddyja nije bilo nigdje na vidiku; mogla se samo nadati da će sam pronaći put do kuće, jer ona ga posve sigurno neće tražiti. Ne sad, ne dok Elijah stoji pokraj nje i smiješi joj se, a oči mu blistaju. Naslonio je bicikl na stablo i prebacio školsku torbu preko ramena.

– Onda, gdje je tvoja kuća? – upitala je.

– Tamo, uz onaj prilaz. – Pokazao je niz cestu, prema poštanskom sandučiću koji je hrđao na stupicu.

– Zar ne idemo tvojoj kući?

– Ne, rođakinja mi je danas bolesna. Čitavu noć je povraćala, pa je bolje da ne idemo unutra. Ionako je moj projekt ovdje napolju, u šumi. Ostavi bicikl. Morat ćemo hodati.

Naslonila je bicikl uz njegov i pošla za njim, a noge su joj još uvijek bile nesigurne od vožnje uzbrdo. Zašli su u šumu. Stabla su ovdje bila gusta, zemlja debelo obložena lišćem. Smjelo ga je slijedila, rukama rastjerujući komarce.

–Rođakinja živi s tobom? – upitala je.

– Da, došla je prošle godine. Pretpostavljam da je to sad zauvijek. Nema kamo drugamo.

– Tvoji roditelji nemaju ništa protiv?

– Živim samo s tatom. Mama mi je umrla.

– Oh. – Nije znala što da kaže o tome. Naposljetku je promrmljala jednostavno »žao mi je«, ali činilo se da je on nije čuo. Šipražje je postalo gušće, a trnjaci su joj grebali gole noge. Teškom je mukom držala korak s njim. On je hodao ispred nje, ostavivši je sa suknjom koja joj je zapela o kupine.

– Elijah!

Nije joj odgovorio. Samo je nastavio hodati kao odvažni istraživač, torbe ovješene preko ramena.

– Čekaj!

– Želiš li vidjeti ili ne želiš?

– Želim, ali...

– Onda se pokreni. – U glasu mu se čula neka nestrpljivost koja ju je preplašila. Stajao je nekoliko metara ispred nje, osvrnuo se preko ramena prema njoj, i zamijetila je da su mu ruke stisnute u šake.

– Dobro – krotko je odgovorila. – Dolazim.

Nekoliko metara dalje, šuma se naglo otvarala u čistinu. Ugledala je stari kameni temelj, jedino što je preostalo od davno nestale seoske kuće. Elijah je pogledao prema njoj, a lice mu je bilo prošarano poslijepodnevnim svjetlom.

– Ovdje je – rekao je.

– Što to?

Sagnuo se i razmaknuo dvije drvene daske, otkrivajući duboku rupu.

– Pogledaj – rekao je. – Tri sam je tjedna kopao.

Polako se približila jami i pogledala unutra. Poslijepodnevno svjetlo koso je padalo nisko iza stabala i dno rupe bilo je u polusjeni. Uspjela je razabrati sloj trulog lišća koje se nakupilo na dnu jame. Preko ruba bilo je smotano uže.

– Je li ovo zamka za medvjede, ili nešto takvoga?

– Mogla bi biti. Da preko nje stavim nekoliko grana kojima bih sakrio otvor, mogao bih uhvatiti gomilu stvari. Čak i jelena. – Pokazao je u rupu. – Gledaj, vidiš je?

Nagnula se dublje. Nešto je blijedo svjetlucalo u sjeni; djelići nečeg bijelog koji su virili ispod raštrkanog lišća.

– Što je to?

– To je moj projekt. – Posegnuo je za uzetom i povukao ga. Na dnu jame, lišće je zašuškalo, uskomešano. Alice je netremice promatrala kako se uže napinje, dok je Elijah izvlačio nešto iz sjene. Košaru. Izvukao ju je iz rupe i

odložio na zemlju. Otirući sa nje lišće, otkrio je ono što se bjelasalo na dnu rupe. Bila je to mala lubanja.

Dok je on skidao lišće, vidjela je dijelove crnog krzna i tankih rebara. Kvirgav lanac kraljeznice. Kostu noge tanke kao grančice.

– Nije li to nešto ? Više čak i ne smrdi – rekao je. – Ovdje je dolje sad već sedam mjeseci. Zadnji put kad sam provjerio, na njoj je bilo još mesa. Super je kako čak i ono nestane. Počelo je trunuti doista brzo nakon što je zatopljilo, u svibnju.

– Što je to?

– Zar ne prepoznaješ?

– Ne.

Podigao je lubanju, malo je zakrenuo, trgajući je s kraljeznice. Ustuknula je kad ju je gurnuo prema njoj.

– Nemoj! Vrisnula je.

– Mijau!

– Elijah!

– Pa, pitala si što je.

Zurila je u šuplje očne duplje.

– Je li to mačka? Izvukao je vrećicu za namirnice iz školske torbe i počeo u nju slagati kosti.

– Što ćeš učiniti s kosturom?

– To je moj znanstveni projekt. Od mačeta do kostura za sedam mjeseci.

– Gdje si nabavio mačku?

– Našao sam je.

– Našao si mrtvu mačku?

Podigao je pogled. Njegove modre oči su se smiješile. No, to više nisu bile oči Tonyja Curtisa; ove su je oči preplašile.

– Tko je rekao da je bila mrtva?

Srce joj je naglo snažno zalupalo. Ustuknula je jedan korak.

– Znaš, mislim da sad moram kući.

– Zašto?

– Zbog zadaće. Imam domaću zadaću.

Sad je bio na nogama, bez ikakvog je napora poskočio. Osmijeh je nestao, a zamijenio ga je pogled nijemog iščekivanja.

– Ja... vidimo se u školi – rekla je. Uzmicala je, pogledavajući i lijevo i desno prema stablima koja su joj u svim smjerovima izgledala jednako. Odakle su došli? Kojim bi putem trebala krenuti?

– Ali, tek si stigla, Alice – rekao je. Nešto je držao u ruci. Tek kad ju je podigao iznad glave, vidjela je što je. Kamen.

Udarac ju je srušio na koljena. Klečala je u blatu, pred očima joj se gotovo zacrnilo, udovi su joj otupjeli. Nije osjećala bol, samo tupu nevjericu što ju je udario. Zapuzala je, ali nije vidjela kamo. Zatim ju je on zgrabio za gležnjeve i povukao natrag. Licem je strugala o zemlju dok ju je vukao za noge. Pokušala se osloboditi, pokušala je vrisnuti, ali usta su joj bila puna blata i grančica dok ju je vukao prema jami. U trenutku kad su joj noge pale preko ruba, uhvatila se za mlado stablo i čvrsto držala, mlatarajući nogama u rupi.

– Pusti se, Alice – rekao je.

– Povuci me! Povuci me!

– Rekao sam da se pustiš. – Podigao je kamen i stušio ga na njezinu glavu.

Vrisnula je i popustila stisak. Kliznula nogama u rupu i sletjela na sag od trulog lišća.

– Alice. Alice.

Zapanjena padom, pogledala je u krug neba iznad glave i vidjela obris njegove glave, koja se naginjala preko ruba, vireći prema njoj.

– Zašto ovo radiš? – jecala je. – Zašto?

– Nije to ništa osobno. Samo želim vidjeti koliko će dugo trebati. Sedam mjeseci za mače. Što misliš, koliko će tebi trebati?

– Ne možeš mi to učiniti!

– Pa–pa, Alice.

– Elijah! Elijah!

Drvena daska kliznula je preko otvora, zamračujući krug svjetla. Njezin zadnji pogled na nebo nestao je. Ovo nije stvarno, pomislila je. Ovo je šala. Samo me pokušava zaplašiti. Ostavit će me ovdje dolje nekoliko minuta, a zatim će se vratiti i pustiti me napolje. Naravno da će se vratiti.

Zatim je čula tupe udarce po zaklopcu duboke jame. Kamenje. Nagne kamenje na vrh.

Ustala je i pokušala se izverati iz rupe. Pronašla je suhu grančicu vinove loze koja joj se odmah raspala u rukama. Noktima je kopala po blatu, ali nije mogla pronaći uporište, nije se mogla podići ni nekoliko centimetara uvis a da odmah ne klizne natrag. Njezini su vriskovi parali tamu.

– Elijah! – vrištala je.

Jedini odgovor bilo je kamenje koje je muklo padalo na drvenu dasku.

Poglavlje jedan

Pesez le matin que vous n'irez peut-être pas jusqu'au soir, Et au soir que vous n'irez peut-être pas jusqu'au matin.

Svakoga jutra budi svjestan da možda nećeš preživjeti dan, a svake večeri da možda nećeš preživjeti noć.

Ugravirano u pločici u Pariškim katakombama

Niz lubanja blještao je sa zida zamršeno naslaganih femura i tibija. Iako je bio lipanj, i iako je znala da sunce obasjava ulice Pariza osamnaest metara iznad nje, doktorica Maura Isles osjećala je silnu hladnoću dok je prolazila mračnim prolazom, zidovi kojega su gotovo do stropa bili naslagani ljudskim ostacima. Bila je upoznata, čak i prisna, sa smrću i nebrojeno se puta susrela s njezinim licem na svojem obdukcijском stolu, ali svejedno ju je zapanjio razmjer ovih izložaka, sam broj kostiju pohranjenih u mreži tunela ispod Grada svjetla. Kilometarski obilazak proveo ju je tek kroz malen dio katakombi. Nedostupni turistima bili su brojni bočni tuneli i odaje prepune kostiju, a njihova tamna usta zavodnički su zjapila iza zaključanih vrata. Ovdje su se nalazili ostaci šest milijuna Parižana koji su nekoć osjećali sunce na licu, koji su gladovali i žedali i ljubili, koji su u grudima osjećali lupanje vlastitih srca, udisanje i izdisanje zraka iz pluća. Nisu mogli ni zamisliti da će jednoga dana njihove kosti biti iskopane iz svojih počivališta na groblju i prebačene u ove turobne kosturnice ispod grada.

Da će jednoga dana biti izložene, kako bi horde turista blejale u njih.

Prije jednog i pol stoljeća, da bi napravili mjesta za trajni priliv mrtvaca na pretrpana pariška groblja, kosti su iskopane i premještene u ogromno saće drevnih škriljevačkih kamenoloma koji leže duboko ispod grada. Radnici koji su premjestili kosti nisu ih nemarno istresli na hrpe, nego su svoj jezovit zadatak obavili sa smislom, brižno ih slažući kako bi sačinjavale mušičave uzorke. Poput užurbanih kamenih zidara, sazidali su visoke zidove ukrašene naizmjeničnim slojevima lubanja i dugih kostiju, pretvarajući raspadanje u umjetnički iskaz. I objesili pločice s ugraviranim turobnim navodima, podsjetnike svima koji prolaze tim hodnicima da Smrt nikoga neće poštediti.

Jedna od pločica privukla je Maurin pogled i ona je zastala u rijeci turista kako bi je pročitala. Dok se mučila prevesti riječi koristeći se klimavim srednjoškolskim francuskim, čula je kako u mračnom hodniku odjekuje

neprimjeren zvuk dječjeg smijeha i unjkanje muškog glasa s tekšaškim naglaskom kad je promrmljao ženi.

– Možeš li vjerovati gdje smo, Sherry? Bogami, sav se ježim... Tekšaški par nastavio je dalje, a njihovi su glasovi utihnuli.

Na trenutak je Maura bila sama u odaji, udišući prašinu stoljeća. Pod nejasnim svjetlom u tunelu, na hrpi lubanja zablistala je plijesan, zaodijevajući ih zelenkastim odsjajem. Na čelu jedne od lubanja zjapila je rupa od metka, poput trećeg oka. Znam kako si umro. Hladnoća tunela uvukla joj se u kosti. Ali, nije se pomaknula, odlučna da prevede natpis na toj pločici, da ublaži svoju užasnutost rješavanjem beskorisne intelektualne zagonetke. Ma daj, Maura. Tri godine srednje škole u Francuskoj, a ne možeš je shvatiti? Sad je to bio osobni izazov i sve su misli o smrti privremeno bile odložene. Zatim su riječi zadobile značenje i osjetila je kako joj se leđi krv...

Sretan je onaj tko je vječito suočen sa satom svoje smrti i svakog se dana priprema za kraj.

Iznenada je zamijetila tišinu. Nije bilo glasova, nije bilo odjeka koraka. Okrenula se i izišla iz te sumorne odaje. Kako je toliko zaostala za ostalim turistima? Bila je sama u ovom tunelu, sama s mrtvima. Pomislila je na neočekivane nestanke struje, na to kako u mrklom mraku luta u pogrešnom smjeru. Čula je za pariške radnike u prošlom stoljeću koji su se izgubili u katakombama i umrli od izgladnjelosti. Ubrzala je korak, nastojeći sustići ostale, ponovno se pridružiti društvu živih. Osjećala je da je u ovim tunelima Smrt isuviše pritišće. Lubanje kao da su joj zlovoljno uzvraćale pogled, zbor od šest milijuna prekoravao ju je zbog lešinarske znatiželje. I mi smo nekoć bili živi kao ti. Misliš li da ti možeš izbjeći budućnost koju ovdje vidiš?

Kad je naposljetku izišla iz katakombi i zakoračila na sunčevo svjetlo Rue Remy Dumonceta, duboko je udahнула zrak. Za promjenu je srdačno dočekala prometnu buku i metež, kao da joj je upravo pružena druga prilika za život. Boje su joj se činile snažnijima, lica prijateljskijima. Moj zadnji dan u Parizu, pomislila je, i tek sad doista cijenim ljepotu ovoga grada. Većinu protekloga tjedna provela je zarobljena u sobama za sastanke, na Međunarodnoj konferenciji forenzičkih patologa. Vremena za obilazak grada bilo je veoma malo, a čak su i obilasci koje je organizator konferencije dogovorio bili povezani sa smrću i bolesti: medicinski muzej, stara dvorana za operacije. Katakombe.

Od svih uspomena koje će sa sobom ponijeti iz Pariza, nije li ironično što će najživopisnija biti ona na ljudske ostatke? To nije zdravo, pomislila je sjedajući na terasu jednoga kafića, uživajući u zadnjoj šalici espresso kave i piti od jagoda. Za dva dana bit će ponovno u svojoj obdukcijskoj dvorani, okružena nehrđajućim čelikom, odvojena od sunčevog svjetla. Udisat će samo hladan, filtrirani zrak iz ventilatora. Ovaj će mi se dan činiti kao sjećanje na raj.

Nije se žurila, bilježila je ta sjećanja. Miris kave, okus tijesta s maslacem. Dotjerani poslovni muškarci s mobitelima pritisnutima o uho, zamršeni čvorovi marama koje lepršaju oko vratova žena. Dopustila si je maštariju koja se zacijelo vrti po glavi svakog Amerikanca koji posjeti Pariz: Kako bi bilo da propustim let? Da jednostavno ostanem ovdje, u ovom kafiću, u ovom prekrasnom gradu, do kraja života?

No, naposljetku je ipak ustala od stola i zaustavila taksi do zračne luke. Naposljetku se udaljila od maštarije, od Pariza, i to jedino zato što je samoj sebi obećala da će se jednoga dana vratiti. Samo nije znala kad.

Let kući kasnio je tri sata. To su tri sata koja sam mogla provesti u šetnji uz Seinu, pomislila je dok je mrzovoljna sjedila u zračnoj luci Charles de Gaulle. Tri sata sam mogla lutati Maraisom ili zaviriti u Les Halles. Umjesto toga, bila je zarobljena u zračnoj luci, toliko punoj putnika da nije uspjela pronaći mjesto gdje bi sjela. Kad se naposljetku ukrcala u mlažnjak zračne kompanije Air France, bila je umorna i neraspoložena. Jedna čaša vina uz obrok serviran u zrakoplovu bila je dovoljna da utone u dubok san bez snova.

Probudila se tek kad je zrakoplov počeo slijetati u Boston. Glava ju je boljela, a zalazeće sunce blještalo joj u oči. Glavobolja se pojačala dok je čekala prtljagu i promatrala kovčeg za kovčegom, od kojih nijedan nije bio njezin, kako klize niz pokretnu vrpcu. Narasla je do nesmiljenog bubnjanja kad je kasnije čekala u redu kako bi prijavila nestanak prtljage. Kad je napokon ušla u taksi samo s ručnom torbicom, pao je mrak i najviše od svega željela je vruću kupku i jaku dozu Advila. Potonula je na stražnje sjedalo taksija i ponovno utonula u san.

Probudilo ju je iznenadno kočenje.

– Što se to događa? – čula je vozačevo pitanje.

Meškoljeći se, krmeljavim očima pogledala je treperava modra svjetla. Trebao joj je trenutak da shvati što gleda. Zatim je shvatila da su skrenuli u ulicu u kojoj živi pa se uspravila, trenutačno budna, uznemirena onime što je vidjela. Četiri patrolna vozila bruclinske policije stajala su parkirana, a njihova su krovna svjetla parala tamu.

– Izgleda da je nešto hitno – rekao je vozač. – Ovo je vaša ulica, zar ne ?

– Da, a ono tamo, u sredini ulice, moja je kuća.

– Tamo gdje su svi ovi policijski automobili? Mislim da nas neće pustiti da prodemo. Kao u potvrdu taksistovih riječi, prišao im je pozornik i mahnuo da skrenu.

Taksist je isturio glavu kroz prozor.

– Imam putnicu koju trebam iskrcati. Živi u ovoj ulici.

– Žao mi je, druškane. Čitava je četvrt zatvorena.

Maura se nagnula prema vozaču i rekla:

– Slušajte, izići ću ovdje. – Pružila mu je novac za vožnju, zgrabila svoju ručnu torbicu i izišla iz taksija. Samo nekoliko trenutaka ranije osjećala se tupo i omamljeno; sad se činilo da je i sama topla lipanjska noć naelektrizirana od napetosti. Krenula je pločnikom, a osjećaj tjeskobe rastao je dok se približavala okupljenim promatračima, vidjevši ta sva službena vozila parkirana ispred njezine kuće. Zar se nešto dogodilo nekom od njezinih susjeda?

Kroz glavu joj je preletjelo čitavo mnoštvo užasnih mogućnosti. Samoubojstvo. Umorstvo. Pomislila je na gospodina Telushkina, neoženjenog inženjera robotike koji je živio u kući do njezine. Nije li se činio izrazito melankoličan kad ga je zadnji put vidjela? Pomislila je i na Lily i Susan, njezine susjede s druge strane, dvije odvjetnice, lezbijke koje je borba za prava homoseksualaca činila izloženim metama. Zatim je uočila Lily i Susan kako stoje na rubu gomile, obje itekako žive, i njezina se zabrinutost vratila gospodinu Telushkinu kojeg nije vidjela među promatračima.

Lily je skrenula pogled u stranu i ugledala Mauru koja se približavala. Nije joj mahnula, nego ju je bez riječi netremice promatrala i oštro gurnula Susan laktom. Susan se okrenula i spazila Mauru, a vilica joj se objesila od čuđenja. Sad su se i ostali susjedi počeli okretati i svi su zurili u nju, a na svim se licima zamjećivala zapanjenost.

Zašto me gledaju?, pitala se Maura. Što sam učinila?

– Doktorice Isles? — Bruklinski je pozornik stajao i blenuo u nju. – To ste –to ste vi, zar ne? – upitao je.

No, dakle, to je doista glupo pitanje, pomislila je.

– Ovo je moja kuća. Što se događa, pozorniče?

Pozornik je ispustio oštar uzdah.

– Hm... mislim da će biti najbolje da pođete sa mnom.

Uhvatio ju je za ruku i poveo kroz gomilu. Njezini su joj susjedi svečano napravili mjesta, kao da se miču s puta osuđenom zatvoreniku. Njihova tišina bila je sablasna; jedini zvuk bilo je krčanje policijskih radio stanica. Došli su do zapreke žute policijske vrpce, obješene između stupića, od kojih je nekoliko bilo zabijeno u prednje dvorište gospodina Telushkina. Ponosan je na svoj travnjak i ovo mu se neće svidjeti, bila je njezina trenutna i posve besmislena pomisao. Pozornik je podigao vrpcu i ona se provukla ispod nje, ulazeći na, sad je shvatila, poprište zločina.

Znala je da je poprište zločina jer je u samom njegovom središtu opazila poznat lik. Čak i s druge strane travnjaka, Maura je mogla prepoznati istražiteljicu Odjela za umorstva, Jane Rizzoli. Osam mjeseci trudna, sitna je Rizzolijeva izgledala kao zrela kruška u odijelu s hlačama. Njezina nazočnost bila je još jedna zbunjujuća pojedinost. Što bostonska istražiteljica radi ovdje u Brooklinu, izvan svoje uobičajene nadležnosti? Rizzolijeva nije vidjela da joj se

Maura približava; pogled joj je bio uperen u automobil parkiran uz rub pločnika ispred kuće gospodina Telushkina. Odmahivala je glavom, vidno uzrujana, a tamne su joj kovrče stršale u uobičajenom neredu.

Rizzolin partner, istražitelj Barry Frost, prvi je uočio Mauru. Pogledao ju je, pa odvratio pogled, a zatim napravio nešto kao iz nijemih filmova, naglo okrenuvši blijedo lice prema njoj. Bez ijedne riječi, potegnuo je partnericu za rukav.

Rizzolijeva se posve ukočila, a stroboliki bljeskovi modrih patrolnih svjetala obasjavali su joj lice na kojem se čitala nevjerica. Zakoračila je, kao u transu, prema Mauri.

– Doktorice? – tiho je rekla Rizzolijeva. – Jesi li to ti?

– Tko bi drugi bio? Zašto me svi to pitaju? Zašto me svi gledate kao da sam duh?

– Zato što... – Rizzolijeva je zašutjela. Odmahnula je glavom, razbacujući neuredne kovrče. – Isuse. Na trenutak sam pomislila da doista jesi duh.

– Molim?

Rizzolijeva se okrenula i zazvala:

– Oče Brophy!

Maura nije vidjela svećenika koji je stajao sam na rubu travnjaka. Sad je izronio iz sjena, s ovratnikom nalik razderotini bjelila preko vrata. Njegovo inače zgodno lice izgledalo je izmoždeno, izraz na njemu zbunjen. Zašto je Daniel ovdje? Svećenike obično ne zovu na poprišta zločina ukoliko ga obitelj žrtve ne zatraži. Njezin susjed, gospodin Telushkin, nije bio katolik, nego Židov. Ne bi imao razloga tražiti svećenika.

– Oče, možete li je, molim vas, odvesti u kuću? – rekla je Rizzolijeva. Maura je upitala: – Hoće li mi itko reći što se događa?

– Uđi unutra, doktorice. Molim te. Objasnit ćemo kasnije.

Maura je osjetila kako Brophyjeva ruka klizi oko njezina struka, a njegov čvrst stisak jasno joj je davao do znanja da nije vrijeme za opiranje. Da bi se jednostavno trebala pokoriti istražiteljičinom zahtjevu. Dopustila mu je da je dovede do njezinih ulaznih vrata i osjetila skrovito uzbuđenje bliskog kontakta između njih, toplinu njegova tijela pritisnutog uz njezino. Nepodnošljivo svjesna da stoji pored nje, nespretno je stavljala ključ u bravu. Iako su već mjesecima bili prijatelji, nikad ranije nije pozvala Daniela Brophyja u svoj dom, a njezina sadašnja reakcija na njega podsjetila ju je zašto je tako brižno čuvala distancu između njih. Ušli su u kuću, u dnevni boravak u kojem su svjetiljke već bile upaljene, zahvaljujući spravicama za automatsko paljenje. Na trenutak je zastala pokraj kauča, nesigurna što sljedeće da učini. Zapovjedništvo je preuzeo otac Brophy.

– Sjedni – rekao je, pokazujući joj na kauč. – Donijet ću ti piće.

– Ti si gost u mojoj kući. Ja bih tebi trebala ponuditi piće – rekla je.

– Pod ovim okolnostima, ne.

– Ja čak ni ne znam kakve su okolnosti.

– Reći će ti istražiteljica Rizzoli. – Izišao je iz prostorije i vratio se s čašom vode – koja u tom određenom trenutku nije bila piće koje bi sama odabrala, ali nekako joj se nije činilo doličnim zamoliti svećenika da joj doda bocu votke. Pijuckala je vodu i osjećala se nelagodno pod njegovim pogledom. Utonuo je u naslonjač nasuprot njoj promatrajući je kao da se boji da bi mogla ispariti. Naposljetku je začula kako Rizzolijeva i Frost ulaze u kuću, čula je kako u predsoblju mrmljaju nekoj trećoj osobi, glasu koji Maura nije poznavala. Tajne, pomislila je. Zašto mi svi nešto taje? Sto to ne žele da saznam?

Podigla je pogled kad je dvoje istražitelja ušlo u dnevni boravak. S njima je bio muškarac koji se predstavio kao bruklinski istražitelj Eckert, ime koje će vjerojatno za pet minuta zaboraviti. Pozornost joj je bila posve usredotočena na Rizzolijevu, s kojom je radila već ranije. Ženu koju je i voljela i poštovala.

Istražitelji su se svi smjestili na stolce, Rizzolijeva i Frost sučelice Mauri, s druge strane stolića za kavu. Osjećala se brojčano nadmašena, četiri naprama jedan, i svi su pogledi bili uprti u nju. Frost je izvukao olovku i blok. Zašto zapisuje ? Zašto imam osjećaj da je ovo početak policijskog ispitivanja ?

– Kako si, doktorice ? – upitala je Rizzolijeva, glasom blagim od brige.

Maura se nasmijala na to otrcano pitanje.

– Bila bih mnogo bolje kad bih znala što se događa.

– Mogu li te upitati gdje si bila večeras?

– Upravo sam došla kući iz zračne luke.

– Zašto si bila u zračnoj luci?

– Doletjela sam iz Pariza. Sa Charles de Gaullea. Let je bio dug i nisam raspoložena za dvadeset pitanja.

– Koliko dugo si bila u Parizu?

– Tjedan dana. Odletjela sam prošlu srijedu. – Mauri se učinilo da je u osornim pitanjima Rizzolijeve naslutila optuživačku notu i njezina se uzrujanost približavala bijesu. – Ako mi ne vjerujete, pitajte moju tajnicu, Louise. Ona mi je rezervirala let. Išla sam na sastanak...

– Međunarodnu konferenciju forenzičkih patologa. Je li to točno? Maura je bila osupnuta.

– Već znate ?

– Louise nam je rekla.

Raspitivali su se o meni. Još i prije nego što sam došla kući, razgovarali su s mojom tajnicom.

– Rekla nam je da je tvoj zrakoplov trebao sletiti na Logan u pet sati poslijepodne – rekla je Rizzolijeva. – Sad je skoro deset. Gdje si bila?

– Let je kasnio u odlasku sa Charles de Gaullea. Zbog nekih dodatnih sigurnosnih provjera. Zračne kompanije su tako paranoične da smo bili sretni što smo poletjeli s tri sata zakašnjenja.

– Dakle, let je kasnio tri sata?

– Upravo sam vam rekla.

– Kad ste sletjeli?

– Ne znam. Oko osam i trideset.

– I trebalo ti je sat i pol vremena da iz zračne luke Logan dođeš kući?

– Moja se prtljaga nije pojavila. Morala sam ispuniti obrazac prijave kod Air Francea. – Maura je zastala, naglo dosegnuvši granicu. – Slušajte, dovraga, o čemu je riječ? Prije nego što odgovorim na ijedno više pitanje, imam pravo znati. Da li me za nešto optužujete?

– Ne, doktorice. Ni za što te ne optužujemo. Samo nastojimo utvrditi vremenski okvir.

– Vremenski okvir za što?

Frost je rekao:

– Jeste li primili ikakve prijetnje, doktorice Isles?

Zapanjeno ga je pogledala.

– Molim?

– Zna li ikoga tko bi imao razloga povrijediti vas?

– Ne.

– Jeste li sigurni?

Maura se nasmijala od očaja.

– Je li itko ikad siguran?

– Mora da si u sudnici imala nekoliko slučajeva u kojima je tvoje svjedočenje nekoga razljutilo – rekla je Rizzolijeva.

– Samo ako ih istina ljuti.

– U sudnici si stvorila neprijatelje. Počinitelje koje si pomogla uhititi. – Sigurna sam da si ih i ti stvorila, Jane. Pukim obavljanjem svog posla.

– Jesi li primila ijednu određenu prijetnju? Ijedno prijeteće pismo ili telefonski poziv ?

– Moj telefonski broj nije u imeniku. A Louise nikome ne daje moju adresu.

– A pisma koja dobivaš u mrtvozornički ured?

– Povremeno naleti poneko čudno pismo. Svi ih dobivamo.

– Čudno?

– Ljudi pišu o vanzemalcima ili urotama. Ili nas optužuju da pokušavamo prikriti istinu o nekoj obdukciji. Takva pisma jednostavno odložimo među luđačke dopise. Ukoliko ne postoji otvorena prijetnja, u kojem slučaju je prijavimo policiji.

Maura je vidjela da Frost nešto zapisuje u svoj blok i pitala se što je napisao. Sad je već bila tako ljuta da je željela posegnuti preko stolica za kavu i istrgnuti mu blok iz ruke.

– Doktorice – tiho je rekla Rizzolijeva – imaš li sestru?

To je pitanje, iz vedra neba, preplašilo Mauru i ona je netremice promatrala Rizzolijevu, naglo zaboravivši uzrujanost.

– Molim?

– Imaš li sestru?

– Zašto me to pitaš?

– Jednostavno moram znati.

Maura je ispustila oštar uzdah.

– Ne, nemam sestru. I znaš da sam usvojena. Kad ćeš mi, dovraga, reći o čemu je riječ?

Rizzolijeva i Frost su se pogledali. Frost je zatvorio blok.

– Pretpostavljam da je vrijeme da joj pokažemo.

Rizzolijeva ih je povela prema ulaznim vratima. Maura je iskoračila napolje, u toplu ljetnu noć koja je treperavim svjetlima patrolnih vozila bila osvijetljena kao kričavi karneval. Tijelo joj je još uvijek funkcioniralo prema pariškom vremenu, gdje su sad bila četiri sata ujutro, i sve je gledala kroz izmaglicu umora, a noć joj se činila nadrealna kao loš san. Čim je izašla iz kuće, sva su se lica okrenula prema njoj. Vidjela je svoje susjede okupljene s druge strane ulice, kako je promatraju preko policijske vrpce za označavanje prizorišta zločina. Kao mrtvozornica, bila je naviknuta biti pod žižom javnosti, svaki njezin pokret pratili su mediji i policija, ali večeras je ta pozornost bila nekako drukčija. Nametljivija, zastrašujuća čak. Bilo joj je drago što su joj Rizzolijeva i Frost svaki s jedne strane, kao da je žele zaštititi od znatiželjnih pogleda dok su pločnikom koračali prema tamnom fordu taurusu parkiranom uz rub ceste ispred kuće gospodina Telushkina.

Maura nije prepoznala automobil, ali je prepoznala bradatog muškarca koji je stajao pokraj njega, s rukavicama od lateksa na debelim rukama. Bio je to doktor Abe Bristol, njezin kolega iz mrtvozorničkog ureda. Abe je bio muškarac zdravog apetita i njegov je obujam odražavao njegovu ljubav prema kaloričnoj hrani, a trbuh mu se mlohavo prelijevao preko pojasa hlača.

Netremice je promatrao Mauru i rekao:

– Isuse, ovo je strašno. Mogao bih se prevariti. – Kimnuo je prema automobilu. – Maura, nadam se da si spremna za ovo.

– Spremna za što ?

Pogledala je parkirani taurus. Vidjela, osvijetljen straga treperavim svjetlima, obris lika prevaljenog preko volana. Crne su mrlje zamutile staklo.

Krv.

Rizzolijeva je uperila baterijsku svjetiljku u suvozačka vrata. Isprva, Maura nije shvaćala što bi trebala gledati; njezina je pozornost i nadalje bila usredotočena na krvlju zamrljani prozor i sjenovitog stanovnika na vozačkom sjedalu. Zatim je vidjela što je osvijetljavala zraka Rizzolichine svjetiljke. Tik ispod kvake, bile su tri paralelne ogrebotine, duboko urezane u lak automobila.

– Kao trag šape – rekla je Rizzolijeva, skvrčivši prste kao da želi slijediti brazgotinu.

Maura je netremica promatrala ogrebotine. Nije to šapa, pomislila je, naježivši se od jeze. Kandža grabežljivca.

– Dođi na drugu stranu do vozačkog sjedala – rekla je Rizzolijeva. Maura nije ništa pitala dok je slijedila Rizzolijevu oko stražnjeg dijela taurusa.

– Registarske tablice iz Massachusettsa – rekla je Rizzolijeva, prelazeći zrakom svjetiljke preko stražnjeg branika, ali bila je to tek usput spomenuta pojedinost; Rizzolijeva je nastavila do vozačeve strane automobila. Zatim je zastala i pogledala Mauru.

– Evo što nas je sve tako uzdrmalo – rekla je. Uperila je svjetiljku u automobil. Zraka je pod pravim kutom pala na lice žene koje je gledalo prema prozoru. Desni joj je obraz bio položen na volan; oči su joj bile otvorene. Maura nije mogla progovoriti. Razjapljenih usta promatrala je kožu boje bjelokosti, crnu kosu, pune usne, lagano otvorene, kao od iznenađenja. Zateturala je unatrag, u udovima iznenada kao da nije imala kostiju, s vrtoglavim osjećajem da lebdi i da joj tijelo više nije usidreno u zemlju. Jedna ju je ruka zgrabila za rame, podupirući je. Bio je to otac Brophy, koji je stajao tik uz nju. Nije ni zamijetila da je došao. Sad je shvatila zašto su svi bili toliko zapanjeni njezinim dolaskom. Zurila je u leš u automobilu, u lice osvijetljeno zrakom Rizzoline svjetiljke.

To sam ja. Ta žena u automobilu sam ja.

Poglavlje dva

Sjedila je na kauču i pijuckala votku sa sodom i ledom koji je zveckao u čaši. K vragu i obična voda; ovakav je šok zahtijevao žešću medicinu, a otac Brophy imao je dovoljno razumijevanja pa je smiješao jako piće i pružio joj ga bez ikakvog komentara. Ne vidiš se svakoga dana mrtav. Ne dođeš svakoga dana na poprište zločina i zatekneš svog beživotnog dvojnika.

– To je slučajnost – šapnula je. – Ta žena mi nalikuje, i to je sve. Mnoge žene imaju crnu kosu. A njezino lice – kako joj uopće možeš vidjeti lice u onom automobilu?

– Ne znam, doktorice – odgovorila je Rizzolijeva. – Sličnost je zastrašujuća. – Utonula je u naslonjač, stenjući dok su jastuci gutali njezino tijelo u visokoj trudnoći. Sirota Rizzolijeva, pomislila je Maura. Žene u osmom mjesecu trudnoće ne bi se smjele povlačiti po istragama umorstva.

– Frizura joj je drukčija – rekla je Maura.

– Samo malo duža od tvoje.

– Ja imam šiške. Ona nema.

– Zar ne misliš da je to nebitna pojedinost? Pogledaj joj lice. Mogla bi ti biti sestra.

– Čekaj dok je ne vidimo na jačem svjetlu. Možda mi tada uopće neće nalikovati.

Otac Brophy je rekao:

– Maura, sličnost postoji. Svi smo je vidjeli. Ta žena je pljunuta ti.

– Osim toga, sjedi u automobilu u tvom susjedstvu – dodala je Rizzolijeva. – Parkirana praktički ispred tvoje kuće. A na stražnjem sjedalu je imala ovo. – Rizzolijeva je podigla vrećicu s dokaznim materijalima. Kroz prozirnu plastiku, Maura je vidjela da je u njoj članak istrzan iz The Boston Glohea. Naslov je bio dovoljno krupan da ga Maura pročita sa svog mjesta s druge strane stolića za kavu.

DIJETE RAWLINSOVIH JE FIZIČKI ZLOSTAVLJANO DIJETE, SVJEDOČI MRTVOZORNICA.

– Tu je tvoja slika, doktorice – rekla je Rizzolijeva. – Odlomak glasi: »Mrtvozornica, doktorica Maura Isles, napušta sudnicu nakon iskaza u slučaju Rawlins«. – Pogledala je Mauru. – Žrtva je ovo imala sa sobom u automobilu.

Maura je odmahнула glavom.

– Zašto?

– I mi se pitamo.

– Suđenje Rawlinsu – to je bilo prije gotovo dva tjedna. – Sjećaš li se da si vidjela tu ženu u sudnici?

– Ne. Nikad je ranije nisam vidjela.

– No, ona je očito vidjela tebe. Barem u novinama. I zatim se pojavila ovdje. Možda te tražila? Ili uhodila?

Maura je netremice promatrala svoju čašu. Od votke joj se zamutilo u glavi. Još prije manje od dvadeset i četiri sata šetala sam pariškim ulicama. Uživala na suncu, udisala miomirise koji dopiru iz uličnih kafića. Kako sam samo uspjela pogrešno skrenuti u ovu noćnu moru?

– Doktorice, držiš li u kući vatreno oružje? – upitala je Rizzolijeva.

Maura se ukočila.

– Kakvo je to pitanje?

– Ne, ni za što te ne optužujem. Samo sam se pitala imaš li se čime obraniti.

– Nemam pištolj. Vidjela sam kakvu štetu može nanijeti ljudskom tijelu i ne želim ga u kući.

– Dobro. Samo pitam.

Maura je otpila još jedan gutljaj votke, jer joj je prije nego što je postavila sljedeće pitanje trebalo tekuće ohrabrenje:

– Što znate o žrtvi?

Frost je izvukao bilježnicu i prelistavao je kao užurbani činovnik. Barry Frost je po mnogočemu podsjećao Mauru na pristojno odgojenog birokrata s olovkom uvijek spremnom za akciju. – Prema vozačkoj dozvoli u njezinoj torbici, ime joj je Anna Jessop, četrdeset godina, s adresom u Brightonu. Vozilo je registrirano na nju.

Maura je podigla glavu.

– To je samo nekoliko milja odavde.

– Na toj je adresi stambena zgrada. Čini se da njezini susjedi ne znaju mnogo o njoj. Još uvijek pokušavamo pronaći gazdaricu, da nas pusti u stan.

– Znači li ti išta ime Jessop? – upitala je Rizzolijeva. Odmahnula je glavom. – Ne poznajem nikoga s tim imenom.

– Poznaješ li ikoga u Maineu?

– Zašto te to zanima?

– U torbici je imala kaznu zbog prebrze vožnje. Izgleda da su je zaustavili prije nekoliko dana, južno od autoputa Maine.

– Ne poznajem nikoga u Maineu. – Maura je duboko udahnula i upitala: – Tko ju je pronašao?

– Policiju je obavijestio tvoj susjed, gospodin Telushkin – rekla je Rizzolijeva. – Bio je u šetnji sa psom kad je zamijetio taurus parkiran uz rub pločnika.

– Kad je to bilo?

– Oko osam sati navečer.

Naravno, pomislila je Maura. Gospodin Telushkin šeće psa svaku večer točno u isto vrijeme. Inženjeri su takvi, točni i predvidljivi. No, večeras se susreo s nepredvidivim.

– Ništa nije čuo? – upitala je Maura.

– Rekao je da je desetak minuta ranije čuo nešto što je smatrao preranim paljenjem automobilskog motora. No, nitko nije vidio što se dogodilo. Kad je pronašao taurus, nazvao je policiju. I prijavio da je netko upravo ustrijelio njegovu susjedu, doktoricu Isles. Prva je reagirala bruklinska policija, zajedno s ovdje prisutnim istražiteljom Eckertom. Frost i ja smo stigli oko devet sati.

– Zašto? – rekla je Maura, napokon postavljajući pitanje koje joj je palo na pamet odmah čim je uočila Rizzolijevu na travnjaku ispred svoje kuće. – Zašto ste vas dvoje u Brooklinu? Ovo nije vaše područje.

Rizzolijeva je pogledala istražitelja Eckerta.

On je, pomalo budalasto, rekao:

– Znae, u Brooklinu smo prošle godine imali samo jedno umorstvo. Mislili smo da, u datim okolnostima, ima smisla pozvati pomoć iz Bostona.

Da, to je imalo smisla, shvatila je Maura. Brookline jedva da je bio više od spavaoničke zajednice zarobljene u gradu Bostonu. Prošle je godine, bostonska policija istraživala šezdeset slučajeva umorstva. Vježba nas usavršuje, kako u istragama umorstva, tako i u svemu drugom.

– Ionako bismo došli – rekla je Rizzolijeva. – Kad smo čuli tko je žrtva. Odnosno, mislili tko je. – Zastala je. – Moram priznati, nijednom mi nije palo na pamet da to možda nisi ti. Pogledala sam žrtvu i uzela zdravo za gotovo...

– Svi smo – rekao je Frost. Svi su zašutjeli.

– Znali smo da si se večeras trebala vratiti iz Pariza – rekla je Rizzolijeva. – Tako nam je rekla tvoja tajnica. Jedino što nam nije imalo smisla bio je automobil. Zašto bi sjedila u automobilu registriranom na drugu ženu?

Maura je iskapila čašu i odložila je na stolić za kavu. Večeras je mogla podnijeti samo jedno piće. Udovi su joj već bili umrtvljeni i teškom se mukom uspijevala usredotočiti. Soba se pred njezinim očima zamaglila, i sve je bilo obasjano toplim sjajem svjetiljki. Ovo nije stvarno, pomislila je. Spavam u nekom mlažnjaku negdje iznad Atlantika i kad se probudim, shvatit ću da je zrakoplov sletio. Da se ništa od ovoga nije dogodilo.

– Još ništa ne znamo o Anni Jessop – rekla je Rizzolijeva. – Jedino što znamo – što smo svi vidjeli vlastitim očima – jest da je ona, tkogod bila, pljunuta ti, doktorice. Možda joj je kosa malo duža. Možda se razlikujete po nekim sitnicama. No, poanta je, nasamareni smo. Svi mi. A mi te dobro poznajemo. –Zastala je. – Vidiš kamo smjeram, zar ne ?

Da, Maura je vidjela, ali nije to željela izgovoriti. Samo je zurila u čašu na stoliću za kavu. U kockice leda koje su se topile.

– Ako smo se mi prevarili, mogao se prevariti i svatko drugi – rekla je Rizzolijeva. – Uključujući i onoga tko joj je ispalio metak u glavu. Bilo je netom prije osam sati kad je tvoj susjed čuo prasak. Već se mračilo. A ona je sjedila u parkiranom automobilu nekoliko metara od prilaza tvojoj kući. Svatko tko ju je vidio u tom automobilu, pretpostavio bi da si to ti.

– Mislite da sam meta bila ja – rekla je Maura.

– Ima smisla, zar ne?

Maura je odmahнула glavom.

– Ništa od ovoga nema smisla. – Imaš posao koji je veoma javan. Svjedočiš na suđenjima za umorstva. U novinama si. Ti si naša Kraljica mrtvih.

– Ne zovi me tako.

– Tako te zovu svi murjaci. Tako te zove tisak. Znaš to, zar ne?

– To ne znači da mi se taj nadimak sviđa. Zapravo, ne mogu ga podnijeti.

– No, to znači da si zamijećena. Ne samo zbog onoga što radiš, nego i zbog izgleda. Znaš da te muškarci zamjećuju, zar ne? Morala bi biti slijepa da to ne vidiš. Zgodna žena uvijek dobije njihovu pozornost. Nije li tako, Frost?

Frost se trznuo, očito ne očekujući da će biti prozvan, a obrazi su mu se zacrvenjeli. Siroti Frost, tako lako pocrveni.

– To je u ljudskoj prirodi – priznao je.

Maura je pogledala oca Brophyja, koji joj nije uzvratio pogled. Pitala se je li i on podložan istim zakonima privlačnosti. Željela je misliti da jest; željela je vjerovati da Daniel nije imun na misli koje su joj prolazile glavom.

– Zgodna žena u žiži javnosti – rekla je Rizzolijeva. – Uhode je, napadnu pred vlastitom kućom. Događalo se i ranije. Kako se ono zvala ona glumica u Los Angelesu? Ona koja je ubijena?

– Rebecca Schaefer – rekao je Frost.

– Točno. A tu je i slučaj Lori Hwang u Bostonu. Sjećaš je se, doktorice.

Da, Maura se sjećala tog slučaja jer je obavila obdukciju na izvijestiteljici televizijske postaje Channel Six. Lori Hwang bila je u eteru tek godinu dana kad je ustrijeljena ispred studija. Nikad nije primijetila da je netko uhodi. Počinitelj ju je gledao na televiziji i napisao joj nekoliko obožavateljskih pisama. A onda

ju je jednoga dana dočekaao pred vratima studija. Kad je Lori izišla i krenula prema svom automobilu, ispalio joj je metak u glavu.

– To je opasnost života u žiži javnosti – rekla je Rizzolijeva. – Nikad ne znaš tko te promatra na svim tim silnim televizijskim ekranima. Nikad ne znaš tko je u automobilu iza tvojega kad se navečer vraćaš s posla. Nije to nešto o čemu razmišljamo – da bi nas netko mogao pratiti. Maštati o nama. – Rizzolijeva je zastala i tiho rekla: – Prošla sam sve to. Znam kako je biti središte nečije opsjednutosti. Ja čak i nisam naročito zgodna, ali svejedno mi se dogodilo. – Ispružila je ruke otkrivajući ožiljke na dlanovima. Trajne suvenire iz bitke protiv muškarca koji joj je dvaput umalo oduzeo život. Muškarca koji je još uvijek bio živ, iako zarobljen u tijelu kvadriplegičara. – Zato sam te i pitala jesi li dobila ikakvo neobično pismo – rekla je Rizzolijeva.

– Razmišljala sam o njoj. Lori Hwang.

– Njezin ubojica je uhićen – rekao je otac Brophy.

– Da.

– Dakle, ne podrazumijevate da je riječ o istom muškarcu.

– Ne, samo naglašavam paralele. Jedan metak u glavu. Žene na javnim poslovima. Čovjek se jednostavno zamisli. – Rizzolijeva se s mukom pridigla na noge. Bilo je potrebno malo napora da se izvuče iz naslonjača. Frost joj je brzo ponudio ruku, ali se ona nije obazirala na nju. Iako u visokoj trudnoći, Rizzolijeva nije bila od osoba koje će prihvatiti pomoć. Prebacila je torbicu preko ramena i uputila Mauri pronicav pogled. — Želiš li večeras prespavati negdje drugdje?

– Ovo je moja kuća. Zašto bih išla drugamo?

– Samo pitam. Pretpostavljam da ti ne moram reći da zaključaš vrata.

– Uvijek ih zaključavam.

Rizzolijeva je pogledala Eckerta.

– Može li bruklinska policija motriti kuću? Kimnuo je glavom. – Pobrinut ću se da svako malo prođe patrolno vozilo.

– Cijenim vaš trud – rekla je Maura. – Hvala vam. Maura je otpratila troje istražitelja do ulaznih vrata i promatrala ih kako prilaze automobilima. Prošla je ponoć. Napolju, ulica se ponovno pretvorila u mirno susjedstvo kakvo je poznavala. Patrolna vozila bruklinske policije su otišla; taurus je već odvučen u kriminalistički laboratorij. Čak je i žuta policijska vrpca uklonjena. Ujutro, pomislila je, probudit ću se i misliti da sam sve ovo samo sanjala.

Okrenula se i našla licem u lice s ocem Brophyjem, koji je još uvijek stajao u njezinom predsoblju. Nikad joj nije bilo nelagodnije u njegovom društvu, nego u ovom trenutku, kad su njih dvoje ostali sami u njezinoj kući. Mogućnosti su se zacijelo rojile u glavama njih oboje. Ili samo u mojoj? Kasno

noću, sam u krevetu, da li ikad razmišljaš o meni, Daniel? Onako kako ja razmišljam o tebi?

– Jesi li sigurna da ćeš se osjećati sigurno sama u kući? – upitao je.

– Bit ću u redu. – Koja je alternativa? Da provedeš noć sa mnom? Da li mi to nudiš?

Okrenuo se prema vratima.

– Daniel, tko te je pozvao ovamo? – upitala je. – Kako si znao?

Uzvratio joj je pogled.

– Istražiteljica Rizzoli. Rekla mi je... – Zastao je. – Znaš, od policije stalno primam takve pozive. Smrt u obitelji, nekome treba svećenik. Uvijek sam voljan odgovoriti. No, ovaj put... – Zastao je. – Zaključaj vrata, Maura – rekao je. – Više nikad ne želim doživjeti noć kao što je ova.

Promatrala ga je kako izlazi iz njezine kuće i ulazi u automobil. Nije odmah upalio motor; čekao je kako bi se uvjerio da će ostatak noći biti sigurna.

Zatvorila je vrata i zaključala ih.

Kroz prozor dnevnog boravka promatrala je Daniela kako se udaljava. Na trenutak se zagledala u prazan pločnik, iznenada se osjetivši napuštenom. Želeći, u tom trenutku, da ga može dozvati da se vrati. I što bi se onda dogodilo?

Što je željela da se dogodi između njih? Neka je iskušenja, pomislila, najbolje držati izvan dohvata. Još jednom je pogledala mračnu ulicu, a zatim se odmaknula od prozora, svjesna da je uokvirena svjetlom dnevnog boravka. Navukla je zastore i prošla kroz sve sobe, provjeravajući bravice na prozorima. Inače, u ovako toploj lipanjskoj noći spavala bi s otvorenim prozorom u spavaćoj sobi. Večeras je, međutim, ostavila prozore zatvorene i uključila rashladni uređaj.

Rano ujutro se probudila, drhćući od hladnog zraka koji je puhao iz ispušne cijevi. Sanjala je Pariz. Sanjala je šetnju pod modrim nebom, pokraj kanti punih ruža i ljiljana, i na trenutak se nije mogla sjetiti gdje je. Više nisam u Parizu, nego u vlastitom krevetu, shvatila je. I dogodilo se nešto strašno.

Bilo je tek pet sati ujutro, ali ona se osjećala posve budnom. U Parizu je jedanaest, pomislila je. Tamo sad sja sunce i da sam ondje, već bih popila i drugu šalicu kave. Zнала je da će je umor od putovanja i vremenske razlike doći kasnije tijekom dana i da će ovaj izljev ranojutarnje energije do poslijepodneva nestati, ali nije se mogla prisiliti i još malo odspavati. Ustala je i odjenula se.

Ulica ispred njezine kuće izgledala je jednako kao i inače. Prvi tračci zore obasjali su nebo. Promatrala je kako se pale svjetla u kući gospodina Telushkina. On je rano ustajao i obično kretao na posao barem sat vremena prije nje, no jutros se ona prva probudila i drugim je očima gledala svoje susjedstvo.

Vidjela je kako se na drugoj strani ulice uključuju automatske prskalice, a voda piskutajući ostavlja vlažne krugove na travi. Vidjela je kako na biciklu prolazi dostavljač novina, s naopako okrenutom bejzbolskom kapom, i čula mukli udarac The Boston Globea o njezin trijem. Sve izgleda isto, pomislila je, ali nije. Smrt je posjetila moje susjedstvo i svi koji ovdje žive sjećat će je se. Gledat će kroz prozore rub pločnika gdje je bio parkiran taurus i zadrhtati na pomisao koliko joj je malo nedostajalo da dotakne nekoga od nas. Iza ugla su se pojavila prednja svjetla automobila i jedno se vozilo provezlo ulicom, usporivši približavajući se njezinoj kući. Patrolno vozilo bruklinske policije.

Ne, ništa nije isto, pomislila je gledajući kako vozilo prolazi. Ništa nikad nije.

Na posao je stigla prije tajnice. U šest sati, Maura je već bila za radnim stolom, latila se velike hrpe prepisanih diktata i laboratorijskih izvješća koja su se nagomilala tijekom tjedna koji je provela na konferenciji u Parizu. Već ih je trećinu pregledala kad je začula korake.

Podigla je pogled i ugledala Louise na vratima.

– Ovdje ste – promrmljala je Louise.

Maura ju je pozdravila s osmijehom.

– Bon jutro. Mislila sam da bi bilo dobro rano riješiti ovu papirologiju.

Louise ju je kratko promatrala, zatim ušla u sobu i sjela na stolac nasuprot Maurinom radnom stolu, kao da je iznenada preumorna da bi stajala. Iako je imala pedeset godina, Louise se uvijek činila dvostruko izdržljivijom od Maure, koja je bila deset godina mlađa. No, jutros je Louise izgledala iscrpljeno, a lice joj je pod fluorescentnom rasvjetom izgledalo mršavo i nezdravo.

– Doktorice Isles, jeste li dobro? – tiho je upitala Louise.

– Dobro sam. Malo umorna od puta.

– Mislim... nakon onoga što se sinoć dogodilo. Istražitelj Frost je zvučao tako siguran da ste to vi, u onom automobilu...

Maura je kimnula glavom, a osmijeh joj je izbljedio s lica.

– Kao da sam se našla u zoni sumraka, Louise. Došla sam kući i zatekla silna policijska vozila pred kućom.

– Strašno. Svi smo mislili... – Louise je progutala slinu i spustila pogled na svoje krilo. – Osjetila sam takvo olakšanje kad me nazvao doktor Bristol. Da mi javi kako je riječ o pogrešci.

Uslijedila je tišina, prožeta prijekorom. Mauri je iznenada svanulo da je ona trebala biti ta koja će nazvati vlastitu tajnicu. Trebala je shvatiti da je Louise potresena i da želi čuti njezin glas. Predugo živim sama i bez veza s drugim ljudima, pomislila je, pa mi niti ne pada na pamet da na ovom svijetu postoje ljudi kojima je stalo do toga što mi se događa.

Louise je ustala kako bi otišla.

– Tako mi je drago što ste se vratili, doktorice Isles. Samo sam vam željela to reći.

– Louise?

– Da?

– Donijela sam vam jednu sitnicu iz Pariza. Znam da će to zvučati kao blijeda isprika, ali spakirano mi je u kovčegu. A prevoznik ga je izgubio.

– Oh. – Louise se nasmijala. – Ako je čokolada, mojim bokovima ni u kom slučaju nije potrebna.

– Ništa kalorično, obećajem. – Pogledala je na sat na radnom stolu. – Je li stigao doktor Bristol?

– Upravo je došao. Vidjela sam ga na parkiralištu. – Zna li kad će obaviti obdukciju?

– Koju? Danas ima dvije.

– Sinoć ustrijeljenu žrtvu. Onu ženu.

Louise joj je uputila dug pogled.

– Mislim da mu je ta druga na rasporedu.

– Zna li išta više o njoj?

– Ne znam. Morat ćete pitati doktora Bristola.

Poglavlje tri

Iako na vlastitom rasporedu toga dana nije imala nijednu obdukciju, u dva sata poslijepodne Maura je krenula u prizemlje i preodjenula se u radno odijelo. Bila je sama u ženskoj svlačionici i nije se žurila skinuti odjeću u kojoj je došla na posao, brižno je složila bluzu i hlače i položila ih u urednoj hrpi u ormarić. Radno odijelo bilo je kruto uz njezinu nagu kožu, poput netom opranih i izglaćanih plahti, a poznata rutina vezanja uzice na hlačama i guranja kose pod kapu bila je utješna. Osjećala se obuhvaćenom i zaštićenom izglaćanim pamukom i ulogom koju je odjenula zajedno s uniformom. Pogledala je u zrcalo, u odraz hladan kao u kakve neznanke, na kojem su svi osjećaji bili zaklonjeni od pogleda. Izišla je iz svlačionice, prošla hodnikom i gurnula vrata obdukcijske sale. Rizzolijeva i Frost već su stajali pokraj stola, oboje s pregačama i rukavicama, i njihova su leđa priječila Mauri pogled na žrtvu. Prvi ju je uočio doktor Bristol. Stajao je licem okrenut prema njoj, njegov bujan obujam ispunjavao je ekstra veliko kirurško odijelo, i dočekao je njezin pogled kad je ušla u prostoriju. Obrve su mu se namrštile iznad kirurške maske i u njegovim je očima vidjela pitanje.

– Mislila sam da bih mogla svratiti promatrati, ovu obdukciju – rekla je.

Sad se Rizzolijeva okrenula i pogledala je. I ona se mrštila.

– Jesi li sigurna da želiš biti ovdje?

– Zar ti ne bi bila znatiželjna?

– Nisam sigurna da bih željela promatrati. Kad se sve uzme u obzir. – Samo ću gledati. Ako nemaš ništa protiv, Abe.

Bristol je slegnuo ramenima.

– K vragu, pretpostavljam da bih i ja bio znatiželjan – rekao je. – Pridruži se zabavi.

Došla je na stranu stola gdje je stajao Abe i na prvi, nezapriječen pogled na mrtvo tijelo, grlo joj se osušilo. U ovom je laboratoriju vidjela dovoljno užasnih stvari, promatrala tijela u svim stadijima raspadanja, tijela toliko unakažena vatrom ili ozljedama da se njihove ostatke teško moglo nazvati ljudskima. Žena na ovom stolu bila je, prema njezinom iskustvu, prilično nedirnuta. Krv je oprana, a ulaznu ranu od metka, na lijevoj strani glave, prikrivala je tamna kosa. Lice je bilo nepovrijeđeno, torzo su nagrđivale jedino mrljice na koži. Na preponama i vratu bili su svježiji tragovi uboda na mjestima gdje je njihov pomoćnik, Yoshima, izvadio krv za laboratorijske pretrage, ali inače je i torzo bio nedirnut; Abeov skalpel tek je trebao napraviti prvi rez. Da je grudni koš već bio otvoren, prsna šupljina izložena, to je tijelo ne bi toliko

uznemirilo. Otvoreni leševi su anonimni. Srca, pluća i slezene samo su organi, toliko bez individualnosti da ih se može premjestiti, kao rezervne automobilske dijelove, u druga tijela. No, ova je žena još uvijek bila čitava, a značajke njezina tijela bile su zapanjujuće prepoznatljive. Sinoć je u sjeni Maura vidjela posve odjeveno mrtvo tijelo, osvijetljeno jedino zrakom Rizzoličine svjetiljke. Sad su te značajke bile oštro osvijetljene obdukcijским svjetiljkama, odjeća skinuta, i ostao je nag torzo, a ono što je Maura vidjela bilo je i više nego samo poznato.

Blagi Bože, pa to je moje vlastito lice, moje vlastito tijelo na stolu.

Samo je ona znala koliko su silno slične. Nitko drugi u toj prostoriji nije vidio oblik Maurinih nagih dojki, oblinu bokova. Poznavali su jedino ono što im je ona dopustila da vide, njezino lice, njezinu kosu. Nisu mogli znati da su sličnosti između nje i ove mrtve žene tako intimne, sve do crvenkasto smeđeg madeža među stidnim dlačicama.

Maura je pogledala ženine ruke, prste duge i tanke poput njezinih. Ruke klaviristice. S prstiju su već uzeti otisci. Obavljene su i rendgenske snimke lubanje i zubiju; zubni otisak je visio na osvijetljenoj kutiji, dva bijela niza zubiju koji su svjetlucali u cereku chesirske mačke. Bi li tako izgledao i moj rendgen? Pitala se. Jesmo li posve jednake, sve do plombi u zubima?

Upitala je, glasom koji joj se učinio neprirodno mirnim:

– Jeste li još što saznali o njoj?

– Još uvijek provjeravamo ime, Anna Jessop – odgovorila je Rizzoli. – Zasad imamo samo onu vozačku dozvolu iz Massachusettsa, izdanu prije četiri mjeseca. Na njoj piše da ima četrdeset godina. Metar šezdeset i sedam, crna kosa, zelene oči. Pedeset i četiri kilograma. – Rizzolijeva je pogledala leš na stolu. – Rekla bih da odgovara tom opisu.

I ja mu odgovaram, pomislila je Maura. I ja imam četrdeset godina i visoka sam metar šezdeset i sedam. Jedino nam se težina razlikuje; ja sam dva kilograma teža. No, koja žena ne laže o težini na vozačkoj dozvoli?

Bez riječi je promatrala kako Abe dovršava površinski pregled. Povremeno bi nešto zabilježio na unaprijed pripremljenom dijagramu ženskoga tijela. Rana od metka u lijevoj sljepoočici. Očekivana prošaranost kože na donjem dijelu torza i na bedrima. Ožiljak od operacije slijepoga crijeva. Zatim je odložio grafikon i došao do dna stola kako bi uzeo vaginalni bris. I dok su on i Yoshima okretali tijelo kako bi izložili medicu, Maura se usredotočila na trbuh mrtve žene. Zurila je u ožiljak od operacije slijepoga crijeva, tanku bijelu liniju na koži boje bjelokosti. I ja imam takav.

Kad su uzeti brisovi, Abe je otišao do kolica s instrumentima i uzeo skalpel. Prvi je rez bilo gotovo nepodnošljivo gledati. Maura je doslovce podigla ruku na grudi, kao da osjeća da joj se oštrica zabada u vlastito tijelo. Ovo je bila pogreška, pomislila je dok je Abe izvodio Y–rez. Ne znam mogu li ovo gledati. No ostala je ukopana na mjestu, zarobljena zaprepašćujućom

fascinacijom kad je vidjela kako Abe odvaja kožu od stijenke prsiju, vješto je guleći kao da dere kožu s divljači. Radio je nesvjestan njezinoga užasa, a pozornost mu je bila usredotočena jedino na zadatak otvaranja torza. Učinkovit patolog može obaviti jednostavnu obdukciju za manje od sat vremena, a u ovoj fazi obdukcije, Abe nije tratio vrijeme na nepotrebno otmjene rezove. Maura je Abea oduvijek smatrala simpatičnim muškarcem, s njegovim krepkim apetitom za hranom, jelom i operom, ali u ovom trenutku, nabreklog trbuha i vrata debelog kao u bika, izgledao je poput debelog mesara s nožem koji para meso.

Koža na grudima sad je bila oguljena, dojke sakrivene ispod previnutih komada, a rebra i mišići izloženi pogledu. Yoshima se s vrtlarskim škarama nagnuo prema tijelu i prerezao rebra. Na svaki škljocaj škara, Maura se žacnula. Kako se lako može slomiti ljudska kost, pomislila je. Mislimo da su naša srca zaštićena unutar čvrstog kaveza rebara, a zapravo je dovoljno samo čvrsto stisnuti dršku, priklještit ih oštricama, i jedno po jedno, rebra se predaju pred kaljenim čelikom. Svi smo napravljeni od tako krhkog materijala. Yoshima je prerezao i zadnju kost, a Abe je prerezao zadnje niti hrskavice i mišića. Zajedno su uklonili prsni oklop, kao da podižu poklopac s kutije.

U otvorenom prsnom košu, svjetlucalo je srce i pluća. Mladi organi, bila je prva Maurina pomisao. Ali ne, shvatila je, četrdeset godina i nije baš mlado, zar ne ? Nije bilo lako priznati da je, u dobi od četrdeset godina, na pola životnoga puta. Da se ni nju, kao ni ovu ženu na stolu, više ne može smatrati mladom.

Organi koje je vidjela u otvorenom prsnom košu izgledali su normalno, bez očitih znakova bolesti. S nekoliko spretnih rezova, Abe je izvadio pluća i srce i odložio ih u metalnu zdjelicu. Pod jarkim svjetlima zarezao ih je nekoliko puta kako bi pregledao plućno tkivo.

– Nepušačica – rekao je istražiteljima. – Nema edema. Krasno, zdravo tkivo.

Osim činjenice da je to tkivo mrtvo.

Spustio je pluća natrag u zdjelicu u kojoj su izgledala poput ružičastog humka, i uzeo u ruku srce. Udobno se smjestilo na njegovom krupnom dlanu. Maura je iznenada postala svjesna vlastitog srca, koje joj je kucalo u prsnom košu. Kao i srce ove žene, i ono bi stalo u Abeovu ruku. Osjetila je nalet mučnine na pomisao da ga Abe drži u ruci i prevrće kako bi pregledao koronarne žile kao što to sad čini. Iako je mehanički samo pumpa, srce je smješteno u samoj srži čovječjeg tijela, i vidjevši ga ovako izloženog pogledu, učinilo joj se da su njezina vlastita prsa prazna. Duboko je udahнула, ali je miris krvi samo pojačao osjećaj mučnine. Okrenula se od leša i našla suočena s pogledom Rizzolijeve. Rizzolijeve, koja je previše toga vidjela. Poznavale su se sad već dvije godine i surađivale na dovoljno slučajeva da bi jedna prema drugoj u poslu stekle najveće poštovanje. No zajedno s tim poštovanjem, došla

je i određena mjera opreza s obje strane. Maura je znala koliko su oštri Rizzolićini instinkti i dok su se promatrale preko stola, znala je da ona zacijelo vidi koliko Mauri malo treba da ne izjuri iz sale. Na neizgovoreno pitanje u Rizzolićinim očima, Maura je samo stisnula vilicu. Kraljica mrtvih ponovno je dokazala svoju nepobjedivost. Iznova se usredotočila na leš.

Abe, nesvjestan pritajene napetosti u prostoriji, već je razrezao srčane klijetke.

– Zalisci izgledaju normalno – komentirao je. – Koronarne žile su meke. Protočne. Isuse, nadam se da i moje srce izgleda ovako dobro.

Maura je pogledala njegov ogroman trbuh i posumnjala da je tako, poznavajući njegovu strast za gušćjom paštetom i masnim umacima. Uživaj u životu dok možeš, bila je Abeova filozofija. Udovolji svojim apetitima sad, jer svi mi, prije ili kasnije, završimo kao ovi naši prijatelji na stolu. Kakva je korist od čistih koronarnih žila ako si živio životom lišenim užitka?

Odložio je srce u zdjelicu i latio se posla na sadržaju trbuha, skalpelom režući duboko kroz potrbušnicu. Pojavio se želudac i jetra, slezena i gušterača. Miris smrti, smrznutih organa, bio je Mauri poznat, no ovaj put ju je duboko uznemirio. Kao da prvi put u životu nazoči obdukciji. Više ne kao iskusna patologinja, promatrala je kako Abe škarama i nožem razrezuje organe i zapanjila ju je brutalnost tog postupka. Blagi Bože, ovo ja radim svaki dan, ali kad moj skalpel reže, reže kroz nepoznato meso neznanaca. A ova mi se žena ne čini neznankom.

Kliznula je u tupu prazninu, kao izdaleka promatrajući Abea na djelu. Umorna od nemirne noći, od putovanja i vremenske razlike, osjećala je kako se udaljava od prizora koji se odvijao na stolu, i povlači na neku sigurniju promatračnicu s koje je mogla promatrati prigušenih osjećaja. Bio je to samo leš na stolu. Nije bila povezana s njime, nije to bio nitko koga je poznavala. Abe je brzo oslobodio tanka crijeva i ispustio ih u smotcima u zdjelicu. Sa škarama i kuhinjskim nožem, ispraznio je abdomen, ostavljajući samo praznu ljusku. Odnio je zdjelicu, tešku od utrobe, do ploče od nehrdajućeg čelika na koju je poslagao organe, jedan po jedan, za pomniji pregled.

Na dasci za rezanje, rasporio je želudac i njegov sadržaj isuo u manju zdjelicu. Smrad neprobavljene hrane natjerao je Rizzolijevu i Frosta da okrenu glave s grimasama gađenja na licu.

– Izgleda da ovdje imamo ostatke večere – rekao je Abe. – Rekao bih da je jela salatu od morskih plodova i rajčice. Možda račiće...

– Koliko je blizu vremena smrti pojela posljednji obrok? – upitala je Rizzolijeva. Glas joj je zvučao neobično nazalno, a ruku je držala preko lica, zaprečujući mirise.

– Sat vremena, možda više. Pretpostavljam da je jela u restoranu, budući da salata od plodova mora nije obrok kakav bih si pripremio kod kuće. – Abe je

pogledao Rizzolijevu. – Jeste li u njezinoj torbici pronašli kakav restoranski račun?

– Nismo. Možda je platila gotovinom. Još uvijek čekamo informacije o kreditnoj kartici.

– Isuse – rekao je Frost, i nadalje odvrćajući pogled.

– Ovo je dovoljno da mi do kraja života ubije želju za račićima. – Hej, ne smiješ dopustiti da te to muči – rekao je Abe, sad zarezujući gušteraču. – Kad dođeš do srži stvari, svi smo sačinjeni od istih temeljnih građevinskih blokova. Masnoće, ugljikohidrata i proteina. Kad jedeš sočni odrezak, jedeš mišić. Misliš li da bih se ja ikad odrekao odreska samo zato što je to tkivo koje svakoga dana seciram? Svi mišići imaju jednake biokemijske sastojke, no ponekad mirišu bolje, a ponekad gore. – Posegnuo je za bubrežima. Uredno zarezao oba i odložio komadiće tkiva u staklenku formalina. – Zasad, sve izgleda normalno – rekao je. Pogledao je Mauru. – Slažete se?

Mehanički je kimnula glavom, ali ništa nije rekla, iznenada zbunjena novim setom rendgenskih slika koje je Yoshima vješao na zid. Bile su to snimke lubanje. Na bočnoj snimci, vidio se obris mekog tkiva, nalik poluprozirnom duhu lica u profilu.

Maura je prišla snimkama i zagledala se u zvjezdoliku nakupinu, zaprepašćujuće svijetlu na blažoj sjeni kosti. Smjestila se uz rub lubanje. Varljivo malena ulazna rana u lubanji slabo je ukazivala na oštećenje koje ovaj razorni projektil može nanijeti ljudskom mozgu.

– Isuse – promrmljala je, pa to je metak Black Talon.

Abe je podigao pogled s plitice s organima.

– Već dugo nisam vidio takav metak. Morat ćemo biti oprezni. Njegovi metalni vrhovi oštri su poput britve. Potpuno prerežu rukavicu. – Pogledao je Yoshimu koji je u uredu mrtvozornika radio dulje od ijednog od trenutnih patologa i koji im je služio kao institucionalno sjećanje.

– Kad je zadnji put došla žrtva s metkom Black Talon ?

– Rekao bih negdje prije dvije godine – rekao je Yoshima.

– Tako nedavno?

– Sjećam se da je doktor Tiernev imao jedan takav slučaj.

– Možeš li zamoliti Stellu da nam ga potraži? Da provjeri je li slučaj riješen. Metak je dovoljno neobičan da se čovjek zapita ne postoji li kakva veza.

Yoshima je skinuo rukavice i otišao do interkoma pozvati Abeovu tajnicu.

–Halo, Stella ? Doktor Bristol bi volio da potražiš zadnji slučaj s metkom Black Talon. Naći ćeš ga među izvješćima doktora Tierneva...

– Čuo sam za njih – rekao je Frost, koji je prišao rendgenskim snimkama kako bi ih pomnije pogledao. – Moja prva žrtva bila je s takvim metkom.

– Šupljeg je vrha, proizvodi ga Winchester – rekao je Abe. – Smišljen je da se raširi u tijelu i probije meko tkivo. Kad uđe u tijelo, mjedena čahura se otvori u šesterokraku zvijezdu. Svaki njezin vrh oštar je kao kandža. – Prišao je glavi umrle žene. –1993. su povučeni s tržišta, nakon što je neki luđak iz San Francisca u masovnoj pucnjavi njima ubio devetero ljudi. Winchesteru je to bila tako negativna reklama da su odlučili prekinuti proizvodnju. Ali, još ih je ostalo u opticaju. Svako malo, jedan se pojavi u nekoj žrtvi, no postaju doista rijetki.

Maurin pogled je i nadalje bio na rendgenskoj snimci, na smrtonosnoj bijeloj zvijezdi. Mislila je o onome što je Abe netom rekao: Svaki njezin vrh oštar je kao kandža. I sjetila se ogrebotina ostavljenih na žrtvinom automobilu. Poput tragova kandži grabežljivca.

Okrenula se natrag prema stolu, baš kad je Abe dovršio rez tjemena. U tom kratkom trenutku, prije nego što je odvojio kožu, Maura se zatekla kako neizbježno zuri u lice mrtve žene. Smrt joj je prošarala usnice tamnomodrom bojom. Oči su bile otvorene, rožnice suhe i zamućene od izloženosti zraku. Živahan sjaj očiju za života tek je odraz svjetla o vlažne rožnice; kad kapci više ne trepću, kad rožnica više nije okupana tekućinom, oči postaju suhe i mutne. Nije odlazak duše ono što isiše dojam života iz nećijih očiju; to je jednostavno prestanak refleksa treptanja. Maura je pogledala dvije zamagljene pruge na rožnici i na trenutak zamislila te oči onako kako su morale izgledati dok su bile žive. Bio je to zastrašujući pogled u zrcalo. Obuzela ju je nenadana, vrtoglava pomisao da zapravo ona leži na tom stolu. Da promatra obdukciju vlastitog leša. Zar duhovi ne postajkuju u istim prostorima koje su posjećivali za života? Ovo je moje mjesto čestog zadržavanja. Obdukcijски laboratorij. Suđeno mi je da ovdje provedem vječnost. Abe je ogulio kožu s tjemena i lice se urušilo kao gumena maska. Maura je zadrhtala. Odvrćajući pogled, zamijetila je da je Rizzolijeva ponovno promatra. Gleda li mene? Ili mojeg duha? Zujanje Strykerove pile kao da je prodiralo ravno u njezinu moždinu. Abe je prerezao vrh izložene lubanje, čuvajući dio kroz koji je ušao metak. Nježno je odigao i uklonio koštanu kapicu. Black Talon se iskotrljao iz otvorene lubanje i zazveckao u zdjelici koju je pridržavao Yoshima. Svjetlucaje u njoj, a njegovi metalni vrhovi bili su rašireni poput latica smrtonosnog cvijeta. Mozak je bio prošaran tamnom krvlju.

– Ekstenzivno krvarenje, u obje hemisfere. Upravo ono što bi se i očekivalo prema rendgenskim snimkama – rekao je Abe. – Metak je ušao ovdje, kroz lijevu čeonu kost. No nije izišao. Vidite ovdje, na snimkama. – Pokazao je prema zidu, na snimke na kojima se metak isticao kao jarka eksplozija zvijezda, oslonjen o unutarnju oblinu lijeve zatiljne kosti.

Frost je rekao:

- Čudno kako je završio na istoj strani glave na kojoj je ušao.
- Vjerojatno se odbio. Metak je udario o lubanju i odbijao se naprijed–natrag, režući kroz mozak. Trošeći svu svoju energiju na meko tkivo. Kao okretanje oštrica miksera.
- Doktore Bristol? – Bila je to njegova tajnica, Stella, na interkomu.
- Da?
- Pronašla sam vam onaj slučaj s metkom Black Talon. Žrtvino ime bilo je Vassily Titov. Obdukciju je obavio doktor Tiernev.
- Tko je bio istražitelj na tom slučaju?
- Hm... evo, ovdje je. Istražitelji Vann i Dunleavy.
- Provjerit ću s njima – rekla je Rizzolijeva. – Vidjeti čega se sjećaju.
- Hvala, Stella – odazvao se Bristol. Pogledao je Yoshimu, koji je već imao spreman fotografski aparat. – U redu, pucaj.

Yoshima je počeo fotografirati izloženi mozak, hvatajući trajnu zabilješku njegovog izgleda prije nego što ga je Abe izvukao iz kuće od kostiju. Ovdje su položena sva životna sjećanja, pomislila je Maura, promatrajući svjetlucave nabore sive tvari. ABC djetinjstva. Četiri puta četiri je šesnaest. Prvi poljubac, prvi ljubavnik, prvo ljubavno razočaranje. Sva su spremljena, kao paketići kurirskog RNK, u ovu zamršenu zbirku neurona. Sjećanje je puka biokemija, no ipak određuje svako ljudsko biće kao pojedinca. S nekoliko brzih zareza skalpelom, Abe je oslobodio mozak i odnio ga objema rukama, kao da nosi neko blago, do radne ploče. Neće secirati danas; pustit će da se namače u zdjelici fiksativa, kako bi ga secirao kasnije. Ipak, nije mu trebao mikroskopski pregled da bi vidio znakove traume; bili su prisutni u krvavoj površinskoj diskoloraciji.

- Dakle, ovdje, na lijevoj sljepoočici je ulazna rana – rekla je Rizzolijeva.
  - Da, a rupa u koži i rupa u lubanji savršeno se poklapaju – rekao je Abe.
  - To odgovara direktnom metku u profil glave.
- Abe je kimnuo glavom.
- Počinitelj je vjerojatno uperio pištolj kroz prozor na vozačkom mjestu. A prozor je bio otvoren, dakle nije bilo stakla koje bi mu iskrivilo putanju.
  - Znači, ona sjedi u automobilu – rekla je Rizzolijeva. – Noć je topla. Prozor spušten. Osam je sati, mračni se. I on prilazi automobilu. Jednostavno nanišani i opali. – Rizzolijeva je odmahнула glavom. – Zašto?
  - Nije uzeo torbicu – rekao je Abe.
  - Dakle, nije pljačka – zaključio je Frost.
  - Što nam ostavlja zločin iz strasti. Ili naručeno umorstvo. – Rizzolijeva je pogledala Mauru. Evo je ponovno – mogućnost ciljanog umorstva.

Je li pogodilo pravu metu?

Abe je odložio mozak u kanticu formalina.

– Za sad nema nikakvih iznenađenja – rekao je okrenuvši se kako bi napravio sljedeći rez.

– Hoćete li napraviti toksikološke pretrage? – upitala je Rizzolijeva.

Abe je slegnuo ramenima.

– Možemo ih napraviti, ali nisam siguran da su potrebne. Uzrok smrti je ovdje gore. – Kimnuo je glavom prema snimkama na zidu, na kojima se metak isticao na sjeni lubanje. – Imate li ikakvog razloga iz kojeg želite toksikološke pretrage? Jesu li forenzičari u automobilu pronašli droge ili pribor?

– Ništa. Automobil je bio prilično uredan. Mislim, izuzevši krv. – I sva krv je žrtvina?

– U svakom slučaju, sva je B pozitivna.

Abe je pogledao Yoshimu. – Jesi li već odredio krvnu grupu naše djevojke?

Yoshima je kimnuo glavom. – Odgovara. B pozitivna je.

Nitko nije gledao Mauru. Nitko nije vidio kako joj se brada naglo podigla i kako je oštro udahнула zrak. Naglo se okrenula kako joj ne bi vidjeli lice i razvezala masku, skinuvši je žustrim pokretom ruke. Dok je prilazila kanti za smeće, zazvao ju je Abe:

– Maura, zar smo vam već dojadili?

– Hvata me umor od putovanja – rekla je, skidajući pregaču. – Mislim da ću rano kući. Vidimo se sutra, Abe. Pobjegla je iz laboratorija više se ne osvrnuvši.

Vožnja kući protekla joj je u magli. Tek kad je stigla u predgrađe Brooklinea, mozak joj se iznenada otključao. Tek tad se oslobodila iz opsesivne omče misli koje su joj se vrtjele po glavi. Ne misli na obdukciju. Izbaci je iz glave. Razmišljaj o večeri, o bilo čemu drugom osim onoga što si danas vidjela.

Zaustavila se u trgovini živežnim namirnicama. Hladnjak je bio prazan i ukoliko večeras ne želi jesti tunjevinu i smrznuti grašak, morala je u kupovinu. Bilo je olakšanje usredotočiti se na nešto drugo. Maničnom je hitnjom nabacala artikle u kolica. Mnogo je sigurnije razmišljati o hrani, o tome što će kuhati do kraja tjedna. Prestani razmišljati o mrljama krvi i ženskim organima u zdjelicama od čelika. Trebaju mi grejp i jabuke. Zar ovi patlidžani ne izgledaju dobro ? Uzela je svežanj svježeg bosiljka i pohlepno udahнула njegov miris, zahvalna što je njegova oština otjerala, barem na trenutak, sve zapamćene mirise iz obdukcijske sale. Nakon tjedan dana blagih francuskih jela, žudila je za začinjenom hranom; večeras ću, pomislila je, skuhati tajlandski zeleni curry tako ljut da mi spali usta.

Kod kuće se presvukla u kratke hlače i majicu i bacila na pripremanje večere. Režući piletinu, luk i češnjak, pijuckala je ohlađeni bijeli bordeaux. Mirisna isparavanja aromatične riže ispunila su kuhinju. Nema vremena za razmišljanje o krvnoj grupi B+ i crnokosim ženama; ulje se već dimi u zdjeli. Vrijeme je da izdinsta piletinu i doda curry pastu. Ulije limenku kokosovog mlijeka. Zaklopila je zdjelu kako bi se sastojci proželi. Pogledala je u kuhinjski prozor i iznenada ugledala svoj odraz u staklu. Izgledam kao ona. Pljunuta ona.

Prošla ju je jeza, kao da lice u prozoru nije bio njezin odraz, nego fantom koji je netremice promatra. Poklopac na zdjeli zveketao je od sve jače pare. Duhovi pokušavaju izići. Očajni privući njezinu pozornost.

Isključila je štednjak, prišla telefonu i nazvala broj dojavljivača koji je znala napamet.

Trenutak kasnije, nazvala ju je Jane Rizzoli. U pozadini, Maura je čula zvonjavu telefona. Dakle, Rizzolijeva još nije kod kuće, nego vjerojatno sjedi za svojim radnim stolom u Schroeder Plazi.

– Oprosti što te gnjavim – rekla je Maura. – Ali, moram te nešto pitati.

– Jesi li dobro?

– Dobro sam. Samo želim znati još nešto o njoj.

– Anni Jessop?

– Da. Rekla si da joj je vozačka iz države Massachusetts.

– Tako je.

– Koji je datum rođenja naveden na vozačkoj?

– Molim?

– Danas, u obdukcijском laboratoriju, rekla si da je imala četrdeset godina. Koji joj je datum rođenja?

– Zašto ?

– Molim te. Jednostavno moram znati.

– Dobro. Pričekaj.

Maura je čula šuškanje stranica, a zatim se Rizzolijeva vratila slušalici.

–Prema vozačkoj dozvoli, rođendan joj je dvadeset i petog studenog.

Na trenutak, Maura nije rekla ni riječ.

– Jesi li još tamo? – upitala je Rizzolijeva.

– Jesam.

– U čemu je problem, doktorice? Što se događa?

Maura je progutala slinu.

– Jane, molit ću te da učiniš nešto za mene. Zvučat će ti ludo.

– Iskušaj me.

– Želim da kriminalistički laboratorij usporedi moj i njezin DNK. Kroz telefonsku slušalicu, Maura je čula da je onaj drugi telefon naposljetku prestao zvoniti.

Rizzolijeva je rekla:

– Daj mi to, molim te, ponovi. Jer mislim da te nisam dobro čula.

– Želim znati poklapa li se moj DNK s DNK–om Anne Jessop.

– Slušaj, slažem se da je sličnost izrazita...

– Ima toga još.

– O čemu drugom govoriš?

– Obje imamo istu krvnu grupu. B pozitivnu.

Rizzoli je na to rekla, razumno:

– Koliko drugih ljudi ima krvnu grupu B + ? Otprilike? Deset posto ukupnog stanovništva?

–I njezin rođendan. Rekla si da joj je rođendan dvadeset i petog studenog. Jane, i moj je tad.

Ta je vijest izazvala mrtvačku šutnju. Rizzolijeva je tiho rekla:

– Dobro, upravo si mi uspjela naježiti sve dlačice na rukama.

– Sad shvaćaš zašto to želim, zar ne? Sve na njoj – od toga kako izgleda, do njezine krvne grupe i datuma rođenja... – Maura je zastala. – Ona je ja. Želim saznati odakle dolazi. Želim saznati tko je ta žena.

Duga stanka. Zatim je Rizzolijeva rekla:

– Odgovoriti na to pitanje pokazat će se mnogo težim nego što smo mislili.

– Zašto?

– Dobili smo izvješće o korištenju kartice. Saznali smo da joj je MasterCard račun star tek šest mjeseci.

–I onda?

– Vozačka joj je stara četiri mjeseca. Tablice na njezinom automobilu izdane su prije samo tri mjeseca.

– A njezino boravište? Imala je adresu u Brightonu, zar ne? Mora da ste razgovarali s njezinim susjedima.

– Naposljetku smo kasno sinoć uspjeli doći do njezine gazdarice. Kaže da je stan iznajmila Anni Jessop prije tri mjeseca. Pustila nas je da pogledamo.

– I?

– Prazan je, doktorice. Ni komada pokućstva, ni tave, ni četkice za zube. Netko je platio kabelsku televiziju i telefonsku liniju, ali nitko nije tamo živio.

– A susjedi?

- Nisu je nikad vidjeli. Zvali su je »duhom«.
- Mora postojati neka prethodna adresa. Neki drugi bankovni račun...
- Tražili smo, ali o toj ženi ne možemo pronaći ništa ranijeg datuma.
- Što to znači?
- To znači – rekla je Rizzolijeva – da do prije šest mjeseci Anna Jessop nije postojala.

Poglavlje četiri

Kad je Rizzolijeva ušla u kafić J.P. Doyle, zatekla je uobičajene sumnjivce okupljene oko šanka. Policajci, većina njih, uz pivo i kikiriki razmjenjivali su dnevne ratne priče. Smješten malo dalje niz ulicu od bostonske područne policijske postaje Jamaica Plain, Doyle je vjerojatno bio najsigurnije pojilo u gradu. Napravi samo jedan pogrešan korak i barem desetak policajaca naći će se na tebi kao navala New England Patriot'sa. Poznavala je ovu gomilu, a i oni su znali nju. Razmaknuli su se da trudnica prođe, i dok se gegala među njima, s trbuhom isturenim poput broorskog pramca, opazila je nekoliko podsmješljivih cereka.

– Isuse, Rizzoli – netko je doviknuo. – Zar si se udebljala?

– Da – nasmijala se. – No, za razliku od tebe, do kolovoza ću opet biti mršava.

Probila se do istražitelja Vanna i Dunleawja, koji su joj domahivali sa šanka. Sam i Frodo – tako su svi zvali ovaj par. Debeli i mršavi Hobbit, bili su partneri toliko dugo da su se ponašali kao stari bračni par i vjerojatno jedan s drugim provodili više vremena nego sa svojim suprugama. Rizzoli ih je rijetko vidjela razdvojene i zaključila je da je samo pitanje vremena kad će se početi odijevati u slična odijela.

Nacerili su se i pozdravili je identičnim pintama piva Guinness.

– Hej, Rizzolijeva – rekao je Vann.

–... kasniš – nastavio je Dunleavy. – Već smo na drugoj rundi... –... hoćeš li i ti?

Isuse, pa oni jedan drugome završavaju rečenice!

– Ovdje je prebučno – rekla je. – Hajdemo u susjednu prostoriju.

Krenuli su u prostor za ručavanje, prema njezinom uobičajenom separeu ispod irske zastave. Dunleaw i Vann kliznuli su na sjedala nasuprot njoj, udobno se smjestivši jedan pokraj drugoga. Pomislila je na svog partnera, Barryja Frosta, dragog momka, zapravo sjajnog, no s kojim nije imala ništa zajedničkog. Na kraju dana, otišli bi svatko na svoju stranu. Iako su se jedno drugome sviđali, mislila je da ne bi mogla podnijeti još zajedničkog druženja. Zacijelo ne ovoliko kao ova dvojica.

– Dakle, imate žrtvu s metkom Black Talon – rekao je Dunleaw.

– Sinoć, u Brooklineu – rekla je. – Prvi Talon nakon onog vašeg slučaja. Kad je to bilo, prije dvije godine?

– Da, tako negdje.

– Jeste li ga riješili?

Dunleaw se nasmijao.

– Zakovali smo ga čvrsto kao lijes.

– Tko je bio strijelac?

– Neki tip po imenu Antonin Leonov. Ukrajinski doseljenik, sitni igrač, koji je pokušavao postati faca. Ruska mafija bi ga prije ili kasnije sredila, da ga mi prije toga nismo uhapsili.

– Kakva budala — podsmjehnuo se Vann. – Nije imao pojma da ga pratimo.

– Zašto ste ga pratili? – upitala je.

– Javljeno nam je da očekuje pošiljku iz Tadžikstana – rekao je Dunleaw. – Heroina. I to veliku. Bili smo mu za petama gotovo tjedan dana i nijednom nas nije primijetio. I tako smo ga slijedili do kuće njegovog partnera. Vassilyja Titova. Mora da je Titov razbjesnio Leonova. Gledali smo ga kako ulazi u Titovljevu kuću. Zatim smo čuli pucnje, i Leonov je izišao iz kuće. – A mi smo ga čekali – rekao je Vann. – Kao što sam rekao, budala. Dunleaw je podigao Guinness u zdravicu. – Otvori i zatvori. Počinitelj je uhvaćen s oružjem. Mi smo to mogli posvjedočiti. Ne znam zašto se uopće trudio izjaviti da je nevin. Poroti je trebalo manje od sat vremena da se vrati s presudom.

– Jeli vam ikad rekao kako je nabavio te metke? – upitala je.

– Šališ se? – rekao je Vann. – Nije nam htio reći ni riječi. Jedva je govorio engleski, ali bez brige, dobro je znao riječ Miranda.

– Dodeli smo ekipu da mu pretraži kuću i ured – rekao je Dunleaw. – Pronašli smo otprilike osam kutija Black Talon metaka pohranjenih u skladištu, možeš li ti to vjerovati? Ne znam kako ih se uspio domoći toliko, ali imao je popriličnu zalihu. – Dunleaw je slegnuo ramenima. – Dakle, to su ti vijesti o Leonovu. Ne vidim kakve on ima veze s tvojom pucnjavom.

– U zadnjih pet godina se ovdje s mecima Black Talon pucalo samo dvaput – rekla je. – U vašem i mojem slučaju.

– Da, dobro, neki meci vjerojatno još uvijek kruže na crnom tržištu. K vragu, provjeri na eBay-u. Ja samo znam da smo mi Leonova sredili, i to dobro. – Dunleaw je iskapio svoju kriglu. – Tvoj strijelac je netko drugi.

To je i sama već zaključila. Svađa između sitnih ruskih mafijaša prije dvije godine nije se činila važna za umorstvo Anne Jessop. Black Talon metak bio je slijepa ulica.

– Hoćete li mi posuditi spis o Leonovu? – upitala je. – Svejedno ga želim pogledati.

– Sutra će biti na tvom stolu.

– Hvala, dečki. – Izvukla se iz separea i podigla na noge.

– Onda, kad je iskrcaj? – upitao je Vann, pokazujući glavom na njezin trbuh.

– Nedovoljno brzo.

– Dečki se, znaš, klade. Kojeg će spola dijete biti.

– Šalite se.

– Mislim da smo došli do sedamdeset dolara za djevojčicu i četrdeset za dječaka.

Vann se zahihotao.

– A dvadeset dolara je na ostalo.

Dok je ulazila u stan, Rizzolijeva je osjetila kako se beba rita. Smiri se, juniore, pomislila je. Već je dovoljno loše što si me čitav dan tretirao kao boksačku vreću; zar ćeš sad tako i cijelu noć? Nije znala nosi li djevojčicu ili dječaka, ili ostalo; znala je samo da je ovo dijete jedva čekalo da se rodi.

Samo se prestani kung-fu pokretima gurati van, dobro?

Bacila je torbicu i ključeve na kuhinjski pult, skinula cipele pokraj vrata i prebacila jaknu preko stolca u blagovaonici. Prije dva dana njezin je suprug, Gabriel, otišao u Montanu kao dio FBI-eve ekipe koja istražuje neko paravojno skrovište oružja. Sad se stan polako vraćao u onu staru udobnu anarhiju koja je njime vladala prije nego što su se vjenčali. Prije nego što se Gabriel uselio i usadio određeni privid discipline. Prepusti bivšem marincu da ti presloži zdjele i tave po veličini.

U spavaćoj sobi ugledala je svoj odraz u zrcalu. Jedva se prepoznala, ovako rumena i izvijena, s trbuhom koji je nabreklo stršao ispod rastezljivih trudničkih hlača. Kad sam nestala? Pomislila je. Jesam li još uvijek ovdje, skrivena negdje u ovom iskrivljenom tijelu? Suočila se s odrazom te neznanke, prisjećajući se kako joj je trbuh nekoć bio ravan. Nije joj se sviđalo kako joj se lice zaoblilo, a obrazi postali ružičasti kao u djeteta. Sjaj trudnoće, nazvao je to Gabriel, nastojeći svoju suprugu uvjeriti da ne izgleda kao kit sa sjajnom njuškom. Ova ovdje žena nije prava ja, pomislila je. To nije murjakinja koja može razvaliti vrata i upucati počinitelja. Srušila se leđima na krevet i raširila obje ruke preko madraca kao ptica koja uzlijeće. U plahtama je osjetila Gabrielov miris. Nedostaješ mi večeras, pomislila je. Brak ne bi trebao izgledati ovako. Dvije karijere, dvoje poslom opsjednutih ljudi. Gabriel na cesti, ona sama u ovom stanu. No, znala je, ulazeći u to, da neće biti jednostavno. Da će biti previše noći poput ove, kad će ih njegov, ili njezin posao razdvojiti. Pomislila je da ga ponovno nazove, ali već su dvaput razgovarali tog jutra, a telefonska kompanija joj je ionako krala već dovoljno primanja. Oh, dovraga i to.

Okrenula se na bok, odgurnula s kreveta i upravo se spremala dohvatiti telefon na noćnom ormariću, kad je on iznenada zazvonio. Preplašena, pogledala je broj pozivatelja. Nepoznati broj – nije Gabrielov.

Podigla je slušalicu.

– Halo ?

– Istražiteljica Rizzoli? – upitao je muški glas.

– Da, ja sam.

– Ispričavam se što vas zovem ovako kasno. Upravo sam se vratio u grad i...

– Oprostite, tko zove?

– Istražitelj Ballard, newtonska policija. Čujem da ste glavna istražiteljica u slučaju sinoćnje pucnjave, u Brooklineu. Žrtva se zove Anna Jessop.

– Da, jesam.

– Prošle godine sam imao ovdje slučaj. Uključivao je ženu po imenu Anna Jessop. Ne znam je li riječ o istoj osobi, ali...

– Kažete da radite za newtonsku policiju?

– Da.

– Biste li mogli identificirati gospodu Jessop ? Kad biste vidjeli tijelo ? Stanka. – Mislim da bih morao. Moram biti siguran da je to ona.

– A ako jest?

– Tad znam tko ju je ubio.

I prije nego što je istražitelj Rick Ballard izvukao svoju iskaznicu, Rizzolijeva je mogla pretpostaviti da je taj muškarac policajac. Dok je prilazila prijamnom pultu u zgradi mrtvozorničkog ureda, odmah je ustao, kao u stav mirno. Oči su mu bile izravne i kristalno modre, smeđa kosa konzervativno ošišana, a košulja izglačana vojničkom urednošću. Odavao je onaj isti mirni dojam samo nadzora kao i Gabriel, onaj isti kameni tvrdi pogled koji kao da je govorio, Ukratko, možeš računati na mene. Zbog njega je poželjela, tek na trenutak, da je ponovno tankostruka, i privlačna. Dok su se rukovali, pogledala je njegovu iskaznicu i osjetila kako joj proučava lice.

Definitivno policajac, pomislila je.

– Jeste li spremni to učiniti? – upitala ga je. Kad je kimnuo glavom, pogledala je recepcionerku. – Je li doktor Bristol dolje?

– Upravo dovršava obdukciju. Rekao je da ga potražite u sali. Spustili su se dizalom do podrumске razine i ušli u predvorje mrtvačnice, gdje su u ormarićima bile zalihe nazuvaka za cipele, maski i papirnatih kapa. Kroz veliko staklo, vidjeli su unutrašnjost laboratorija za obdukcije u kojem su doktor Bristol i Yoshima radili na krupnom, sjedokosom muškarcu. Bristol ih je uočio kroz staklo i mahnuo im u pozdrav.

– Još deset minuta! – doviknuo im je. Rizzolijeva je kimnula.

– Pričekat ćemo.

Bristol je upravo zarezao tjeme. Sad je povukao kožu preko lubanje i lice se urušilo.

– Uvijek mrzim ovaj dio – rekla je Rizzolijeva. – Kad počnu prtljati po licu. Ostatak mogu podnijeti.

Ballard nije ništa rekao. Pogledala ga je i vidjela da se posve ukočio, s nemilosrdno stoičnim izrazom lica. Budući da nije bio istražitelj u odjelu za umorstva, vjerojatno nije često posjećivao mrtvačnicu, i postupak koji se sad odvijao iza onog prozora zacijelo mu se činio groznim. Sjetila se svog prvog posjeta mrtvačnici kao kadetkinja policijske akademije. Došla je sa skupinom kadeta, jedina žena među šestoricom mišićavih muškaraca, koji su se svi nadvisivali nad njom. Svi su očekivali da će djevojka biti gadljiva, da će ona biti ta koja će tijekom obdukcije odvratiti pogled. No, ona se čvrsto ukopala na mjestu i ne trepnuvši odgledala čitav postupak. Jedan je od muškaraca, najkršnji od njih, bio taj koji je probljedio i srušio se na obližnji stolac. Pitala se neće li i Ballard učiniti to isto. Pod fluorescentnom rasvjetom, njegovo je lice zadobilo neku bolesnu bljedoću.

U sali za obdukcije, Yoshima je počeo piliti lubanju. Zujanje oštrice o kost kao da je bilo više nego što je Ballard mogao podnijeti. Okrenuo je glavu od prozora i pogled usredotočio na kutije s rukavicama naslagane prema raznim veličinama na policu.

Rizzolijevoj je zapravo bilo žao zbog njega. Mora da je ponižavajuće kad izgledaš ovako opasno kao Ballard, dopustiti policajki da vidi kako ti klecaju koljena.

Gurnula je prema njemu stolac bez naslona, a zatim privukla jedan i za sebe. Uzdahnula je sjedajući.

– Ovih dana baš i ne mogu predugo stajati na nogama.

I on je sjeo, i izgledalo je da mu je laknulo što se može usredotočiti na bilo što drugo osim na cvilež one pile za kosti.

– Je li vam to prvo ? – upitao je, pokazujući njezin trbuh.

– Da.

– Dječak ili djevojčica ?

– Ne znam. Bit ćemo sretni što god jest.

– Tako sam se i ja osjećao kad mi se rodila kćerka. Deset prstiju na rukama i nogama, to je bilo sve što sam tražio... – Zastao je, teško gutajući slinu, kad je pila nastavila cviliti.

– Koliko je stara vaša kćerka? – upitala je Rizzolijeva, nastojeći mu odvratiti pozornost.

– Oh, četrnaest. Sad baš i nije pretjerano zabavna.

– Teško doba za djevojčice.

– Vidite kako mi izlaze sve ove sijede ?

Rizzolijeva se nasmijala.

– Moja je mama to običavala činiti. Pokazala bi na glavu i rekla: Za ove sijede vlasi si ti kriva. Moram priznati, s četrnaest godina nisam baš bila ugodno društvo. To je zbog dobi.

– Da, i mi imamo istih problema. Žena i ja smo se prošle godine razdvojili. Katie je razapeta u dva različita smjera. Dvoje zaposlenih roditelja, dva kućanstva.

– Mora da je to djetetu teško.

Cviljenje pile za kosti milosrdno je prestalo. Kroz prozor, Rizzolijeva je vidjela kako Yoshima skida vrh glave. Vidjela je kako Bristol oslobađa mozak, nježno ga držeći u obje ruke dok ga je vadio iz lubanje. Ballardov pogled je i nadalje bio okrenut od prozora, a pozornost usmjerena na Rizzolijevu.

– Teško je, zar ne? – rekao je.

– Što to?

– Raditi kao policajka. Mislim, u vašem stanju.

– Barem se sad od mene ne očekuje da razvaljujem vrata.

– Moja je žena bila novakinja kad je zatrudnila.

– U newtonskoj policiji?

– Bostonskoj. Htjeli su je izbaciti iz patrole. Rekla im je da je trudnoća prednost. Da su počinitelji mnogo učtiviji.

– Počinitelji? Prema meni nisu nikad učtiviji.

U susjednoj prostoriji, Yoshima je iglom i koncem šivao rez na lešu, kao mrtvački krojač koji ne zašiva tkaninu, nego meso. Bristol je skinuo rukavice, oprao ruke i tromo izišao naći se sa svojim posjetiteljima.

– Oprostite što kasnim. Potrajalo je malo duže nego što sam očekivao. Tip je imao tumore po čitavom abdomenu, a nikad nije bio kod liječnika. I tako je umjesto njega, dobio mene. – Ispružio je mesnatu ruku, još uvijek vlažnu, da pozdravi Ballarda. – Istražitelju. Dakle, došli ste pogledati našu žrtvu pucnjave.

Rizzolijeva je vidjela kako se Ballardu ukočilo lice.

– Istražiteljica Rizzoli me je zamolila.

Bristol je kimnuo glavom.

– Onda hajdemo. U hladnjači je. – Poveo ih je preko laboratorija, do drugih vrata koja su vodila u prostran odjel za hlađenje.

Izgledao je kao hladnjača za čuvanje mesa, s brojčanicima koji su pokazivali temperaturu i masivnim vratima od nehrđajućeg čelika. Na zidu pokraj nje visio je grafikon s dnevnikom dostava. Ime postarijeg muškarca na kojem je Bristol upravo završio obdukciju bilo je na popisu, a dovezen je prošle noći, u jedanaest sati. Ovo nije bio spisak na kojem bi čovjek poželio biti.

Bristol je otvorio vrata i kroz njih je prostrujio kondenzirani zrak. Ušli su i Rizzolijeva je umalo povratila od mirisa ohlađenog mesa. Otkad je trudna, postala je osjetljiva na smrad; čak i tračak mirisa raspadanja mogao ju je natjerati do najbližeg umivaonika. Ovaj put je uspjela obuzdati mučninu nepokolebljivo odlučno promatrajući nizove kreveta na kotačima u hladnjači. Bilo je tu pet vreća s leševima, sa sadržajem umotanim u bijelu plastiku.

Bristol je prišao nizu kreveta i pregledao oznake na njima. Zastao je kod četvrtog.

– Evo naše djevojke – rekao je i otkopčao patetni zatvarač na vreći dovoljno da otkrije gornju polovicu torza, Y–rez zašiven mrtvozorničkim koncem. I ovo je bilo Yoshiminih ruku djelo. Kad se plastika razdvojila, pogled Rizzolijeve nije bio na mrtvoj ženi, nego na Ricku Ballardu. Šutio je promatrajući leš. Pogled na Annu Jessop kao da ga je zaledio na mjestu.

–Onda? – upitao je Bristol.

Ballard je trepnuo, kao da se budi iz transa. Ispustio je dah.

– Ona je –šapnuo je.

– Jeste li apsolutno sigurni?

– Da. – Ballard je progutao slinu. – Što se dogodilo? Što ste otkrili? Bristol je pogledao Rizzolijevu nijemo tražeći dopuštenje da otkrije informacije. Kimnula je glavom.

– Jedan jedini metak, u lijevu sljepoočicu – rekao je Bristol, pokazujući na ulaznu ranu na glavi. – Znatno oštećenje lijevog čeonog, kao i oba parietalna režnja, od intrakranijalnog odbijanja metka. Masivno krvarenje unutar lubanje.

– To je bila jedina rana?

– Točno. Veoma brzo, veoma učinkovito. Ballardov pogled odlutao je na torzo. Na dojke. Nije to bila neobična reakcija muškarca suočenog s nagom mladom ženom, ali je Rizzolijevu svejedno uznemirila. Živa ili mrtva, Anna Jessop imala je pravo na dostojanstvo. Rizzolijeva je osjetila olakšanje kad je doktor Bristol prozaično zatvorio vreću, dajući lešu njegovu privatnost.

Izišli su iz hladnjače i Bristol je zatvorio teška vrata.

– Znate li imena njezinih rođaka? – upitao je. – Ikoga koga bismo trebali obavijestiti?

– Nema ih – rekao je Ballard.

– Sigurni ste u to.

– Nema živućih... – Glas mu je naglo utihnuo. Ukipio se i zurio kroz prozor, u obdukcijски laboratorij.

Rizzolijeva se okrenula kako bi vidjela što promatra i odmah je znala što je privuklo njegovu pozornost. Maura Isles je upravo ušla u laboratorij, noseći omotnicu s rendgenskim snimkama. Prišla je osvijetljenom zidu, pričvrstila filmove i upalila svjetla. Dok je stajala promatrajući slike razmrskanih kostiju udova, nije shvatila da je promatraju. Tri para očiju zurila su u nju kroz prozor.

– Tko je to? – promrmljao je Ballard.

– Jedna od naših mrtvozornica – odgovorio je doktor Bristol. – Doktorica Maura Isles.

– Sličnost je zastrašujuća, nije li? – rekla je Rizzolijeva.

Ballard je preplašeno odmahnuo glavom.

– Na trenutak sam pomislio...

– Svi smo, kad smo tek vidjeli žrtvu.

U susjednoj prostoriji, Maura je gurnula snimke natrag u omotnicu. Izišla je iz laboratorija, ne shvativši da je uočena. Kako je jednostavno uhoditi drugu osobu, pomislila je Rizzolijeva. Ne postoji tako nešto kao što je šesto čulo koje će nam kazati kad nas netko promatra. Ne osjećamo pogled uhoditelja na svojim leđima; tek u trenutku kad napravi svoj potez, shvatimo da je tu.

Rizzolijeva se okrenula prema Ballardu.

– Dobro, vidjeli ste Annu Jessop. Potvrdili ste da je poznajete. A sad nam recite tko je ona doista bila.

Poglavlje pet

Vrhunski stroj za vožnju. Tako su ga nazivale sve reklame, tako ga je zvao Dwayne, a Mattie Purvis je upravljala tim moćnim strojem prema ulici West Central, treptanjem zaustavljajući suze i razmišljajući: Moraš biti tamo. Molim te, Dwayne, budi tamo. Ali, nije znala hoće li doista biti. Ovih je dana postojalo toliko toga o njezinom suprugu što nije shvaćala, kao da je neki neznanac zauzeo njegovo mjesto, neznanac koji je jedva obraćao pozornost na nju. Jedva da bi je i pogledao. Želim da mi se vrati moj muž. Ali, ne znam ni kako sam ga izgubila.

Divovski znak PURVIS BMW dozivao ju je prema sebi; skrenula je na parkirališta, prošla pokraj čitavog niza drugih sjajnih vrhunskih strojeva i uočila Dwayneov automobil, parkiran u blizini izložbenog prostora.

Parkirala se na mjesto pokraj njega i ugasila motor. Časak je sjedila i duboko disala. Disanjem koje pročišćuje, baš kako su je naučili na satovima priprema za porod. Satovima na koje je Dwayne prestao dolaziti prije mjesec dana, zato što je smatrao da su gubitak njegovog vremena. Ti ćeš roditi, ne ja. Zašto ja moram biti tamo? Uh–oh, previše dubokih udaha. Iznenada joj se zavrtjelo u glavi i zaniijela se prema volanu. Slučajno pogodila trubu i naglo se trgnula kad je glasno zadrečala. Pogledala je kroz prozor i vidjela kako je jedan od mehaničara promatra. Dwayneovu idiotsku ženu, koja trubi bez ikakvog razloga. Crvenjeći, otvorila je vrata, izvukla svoj veliki trbuh iza volana i ušla u BMW–ov izložbeni salon.

U unutrašnjosti salona mirisalo je na kožu i automobilski vosak. Afrodizijak za dečke, tako je zvao Dwayne ovu gozbu mirisa od koje je sad Mattie osjetila laganu mučninu. Zastala je među seksipilnim sirenama izložbenog prostora: ovogodišnjim novim modelima, senzualnih oblika od čelika i kroma, koji su blistali pod svjetlima reflektora. Muškarac bi mogao izgubiti dušu u ovoj prostoriji. Pogladi rukom metalno modri bok, predugo promatrati svoj odraz u prozorskom staklu, i ubrzo bi vidio svoje snove. Vidio bi muškarca kakav bi mogao biti kad bi posjedovao jednu od ovih ljepotica.

– Gospođo Purvis?

Mattie se okrenula i ugledala Barta Thavera, jednog od trgovaca njezina supruga, kako joj maše.

– Oh. Bog – rekla je.

– Tražite Dwaynea?

– Da. Gdje je?

– Mislim, ovaj... – Bart je pogledao prema stražnjim uredima. – Provjerit ću.

– U redu je, sama ću ga pronaći.

– Ne! Hoću reći, ovaj, dajte da odem po njega, dobro ? Trebali biste sjesti i odmoriti se. U vašem stanju, ne biste smjeli predugo stajati. – Zvučalo je to smiješno iz Bartovih usta; imao je veći trbuh od njezinoga.

Uspjela se nasmiješiti.

– Samo sam trudna, Bart. Nisam bogalj.

– Kad je veliki dan?

– Za dva tjedna. U svakom slučaju, mi mislimo da bi se tad trebalo roditi. Iako, nikad se ne zna.

– Istina. Moj prvi sin, malac jednostavno nije htio izići. Rodio se dva tjedna kasnije i otad u svemu kasni. – Namignuo je. – Idem po Dwayne.

Promatrala ga je kako prilazi stražnjim uredima. Pratila ga, dovoljno daleko da vidi kako kuca na Dwayneova vrata. Nije bilo odgovora, pa je pokucao ponovno. Naposljetku su se vrata otvorila i Dwayne je isturio glavu. Uplašeno se trgnuo kad je uočio Mattie koja mu je mahala iz izložbenog salona.

– Mogu li razgovarati s tobom? – povikala mu je. Dwayne je izišao iz ureda i za sobom zatvorio vrata.

– Što ti radiš ovdje? – otresao se.

Bart je naizmjenice pogledavao par. Polako se počeo povlačiti prema izlazu. – Uh, Dwayne, mislim da ću na malu stanku za kavu.

– Da, da – promrmeljao je Dwayne.

– Briga me. Bart je pobjegao iz izložbenog salona. Muž i žena su pogledali jedno drugoga.

– Čekala sam te – rekla je Mattie.

– Molim?

– Kod ginekologa, Dwayne. Rekao si da ćeš doći. Doktorica Fishman je čekala dvadeset minuta, a onda više nismo mogle čekati. Propustio si vidjeti ultrazvuk.

– Oh. Oh, Isuse. Zaboravio sam. – Dwayne je prešao rukom preko glave, zaglađujući tamnu kosu. Uvijek je petljao oko kose, oko košulje, oko kravate. Kad imaš posla s vrhunskim proizvodom, rado je govorio Dwayne, moraš tako i izgledati. – Žao mi je.

Posegnula je u torbicu i izvukla polaroidnu fotografiju.

– Želiš li uopće pogledati sliku?

– Što je to?

– To je naša kćerka. Ovo je ultrazvučna slika. Pogledao je na fotografiju i slegnuo ramenima.

– Baš se ne vidi mnogo.

– Ovdje joj se vidi ruka, a ovdje noga. Ako se dovoljno pomno zagledaš, gotovo joj se može vidjeti lice.

– Da, super. – Vratio joj je fotografiju. – Danas ću doći kući malo kasnije, dobro ? U šest mi dolazi neki tip na probnu vožnju. Večerat ću negdje vani.

Spremila je fotografiju natrag u torbicu i uzdahnula.

– Dwayne... Brzo ju je ovlaš poljubio u obraz.

– Ispratit ću te. Hajdemo.

– Zar ne možemo barem popiti kavu?

– Imam kupce.

– Ali, u salonu nema nikoga.

– Mattie, molim te. Pusti me da radim svoj posao, dobro ? Iznenada su se otvorila vrata Dwayneovog ureda. Mattie je okrenula glavu upravo kad je iz njega izlazila jedna žena, vitka plavuša koja je izbjegavajući njezin pogled brzo prošla hodnikom i nestala u drugom uredu.

– Tko je to? – upitala je Mattie.

– Tko?

– Ona žena koja je maloprije bila u tvom uredu.

– Oh. Ona? – Pročistio je grlo. – Nova namještenica. Zaključio sam da je vrijeme da dovedemo trgovkinju. Znaš, da unesemo malo raznolikosti u tim. Pokazalo se da je pravo blago. Prošli je mjesec prodala više automobila od Barta, a to nešto govori.

Mattie se zagledala u Dwayneova zatvorena vrata, misleći: Tad je sve započelo. Prošli mjesec. Tad se između nas sve promijenilo, tad se u Dwayneovo tijelo uselio onaj neznanac.

– Kako se zove? – upitala je.

– Slušaj, doista se moram vratiti poslu.

– Samo joj želim znati ime. – Okrenula se i pogledala svog supruga i u tom trenutku je u njegovim očima vidjela sirovu krivnju, blještavu kao neon.

– Oh, Isuse. – Okrenuo je glavu od nje. – Ovo mi doista ne treba.

– Uh, gospođo Purvis? – Bio je to Bart, koji ju je dozivao s vrata izložbenog salona. – Jeste li znali da vam je guma ispuhana? Mehaničar mi je upravo rekao.

Ošamućena, okrenula se i zagledala u njega.

– Ne. Ja... nisam.

– Kako možeš ne primijetiti da imaš ispuhanu gumu? – upitao je Dwayne.
– Možda i jesam... da, činilo se da je malo sporija, ali...
– Ne mogu vjerovati. – Dwayne se već zaputio prema vratima. Kao i uvijek, odlazi od mene. A sad je i bijesan. Kako sam iznenada za sve postala ja kriva?

Ona i Bart su pošli za Dwayneom do njezina automobila. Dwayne je čučao pokraj stražnje desne gume i odmahivao glavom.

– Možeš li vjerovati da ona ovo nije primjetila? – rekao je Bartu.

– Pogledaj ovu gumu! Razderala je jebenu gumu!

– Hej, događa se – rekao je Bart. Suosjećajno je pogledao Mattie. – Slušaj, zamolit ću Eda da stavi novu. Nema problema.

– Pogledaj naplatak. Posve je sjeban. Što misliš, koliko se kilometara vozila na ovakvoj gumi? Kako itko može biti ovako glup?

– Daj, Dwayne – rekao je Bart. – Nije to ništa strašno.

– Nisam znala – rekla je Mattie. – Žao mi je.

– Jesi li se ovako vozila čitavim putem od liječničke ordinacije? – Dwayne ju je pogledao preko ramena i preplašio ju je bijes koji je vidjela u njegovim očima. – Što ti je bilo, zar si sanjarila?

– Dwayne, nisam znala.

Bart je potapšao Dwaynea po ramenu.

– Možda bi trebao biti malo blaži, što kažeš na to?

– Ti se ne miješaj! – prasnuo je Dwayne.

Bart se povukao, popustljivo podižući ruke.

– Dobro, dobro. – Uputio je zadnji pogled Mattie, pogled koji je govorio sretno, dušo, i udaljio se.

– To je samo obična guma – rekla je Mattie.

– Mora da su iskre frcale po čitavoj ulici. Što misliš, koliko te je ljudi vidjelo da se tako voziš?

– Zar je to bitno?

– Halo! Pa ovo je bembara. Kad voziš ovakvu mašinu, daješ određenu sliku o sebi. Ljudi vide ovaj automobil i očekuju da će vozač biti malo pametniji, malo više u trendu. A kad ti guma zveckta o goli naplatak, to uništava tu sliku. Zbog toga se svaki drugi vozač bembare čini lošim. Zbog toga i ja izgledam loše.

– To je samo guma.

– Prestani to govoriti.

– Ali, jest.

Dwayne je zgađeno promumljao i ustao na noge.

– Odustajem. Progutala je suze. – Nije riječ o gumi. Je li tako, Dwayne?

– Molim?

– Svađamo se zbog nas. Nešto među nama nije kako treba.

Njegova šutnja samo je pogoršala situaciju. Nije je pogledao, nego se okrenuo prema mehaničaru koji im se približavao.

– Hej – poviknuo je mehaničar. – Bart je rekao da dođem promijeniti gumu.

– Da, pobrini se za nju, molim te. – Dwayne je zastao, a pozornost mu je privukla toyota koja se upravo dovezla na parkiralište. Iz nje je izišao muškarac

I zagledao se u jedan od BMW-ova. Nisko se sagnuo kako bi pročitao tekst na naljepnici distributera na prozoru. Dwayne je zagladio kosu, popravio kravatu i krenuo prema novoj mušteriji.

– Dwayne? – rekla je Mattie.

– Imam kupca.

– Ali ja sam ti žena.

Naglo se okrenuo, a pogled mu je iznenada postao šokantno otrovan.

–Nemoj. Inzistirati. Mattie.

– Što moram učiniti da bi mi obratio pozornost? –povikala je. – Kupiti automobil od tebe? To trebam? Jer ja ne znam drugi način. – Glas joj je utihnuo. – Ja ne znam drugi način.

– Onda bi možda jednostavno trebala prestati pokušavati. Jer ja više ne vidim nikakvog smisla.

Promatrala ga je kako se udaljava. Vidjela kako zastajkuje ispraviti ramena, nabaciti osmijeh. Glas mu je iznenada zagrmio, srdačan i prijateljski, dok je pozdravljao novog kupca na parkiralištu.

– Gospodo Purvis? Gospodo?

Trepnula je. Okrenula se i pogledala mehaničara.

– Trebat će mi ključevi vašega automobila, ako nemate ništa protiv. Tako da ga mogu prevesti na grabu i staviti novu gumu. – Ispružio je zamašćenu ruku.

Bez ijedne riječi, dala mu je privjesak s ključevima, a zatim se okrenula kako bi pogledala Dwaynea. No, on nije ni pogledao u njezinom smjeru. Kao da je nevidljiva. Kao da je ništa. Jedva se sjećala vožnje kući.

Zatekla se kako sjedi za kuhinjskim stolom, s ključevima u ruci, i nagomilanom dnevnom poštom. Na vrhu je bio račun kreditne kartice, naslovljen na gospodina i gospođu Dwayne Purvis.

Gospodin i gospođa. Sjetila se prvoga puta kad ju je netko oslovio s gospođa Purvis i radosti koju je osjetila čuvši to ime. Gospođa Purvis, gospođa Purvis. Gospođa Nitko.

Ključevi su kliznuli na pod. Spustila je glavu na ruke i zaplakala. Plakala je dok se dijete u njoj ritalo, plakala dok je grlo nije zaboljelo, a pošta se namočila njezinim suzama.

Želim da ponovno bude kakav je bio. Kad me je volio.

Kroz zamuckivanje vlastitih jecaja, čula je škripu vrata. Dolazila je iz garaže. Naglo je podigla glavu, a u srcu joj je procvjetala nada. Kod kuće je! Došao je kući da mi kaže da mu je žao.

Skočila je na noge tako naglo da je prevrnula stolac. Ošamućena, otvorila je vrata i ušla u garažu. Stajala je i iznenađeno treptala u mraku. Jedini automobil parkiran u garaži bio je njezin.

– Dwayne? – zazvala je.

Pogled joj je privukao trak sunčevog svjetla; vrata prema bočnom dvorištu bila su odškrinuta. Prišla im je kako bi ih zatvorila. Baš ih je gurnula, kad je iza sebe čula korake i zaledila se, dok joj je srce bubnjalo kao ludo. Znala je, u tom trenutku, da nije sama. Okrenula se. Negdje na pola okreta, dočekala ju je tama.

Poglavlje šest

Maura se povukla s poslijepodnevnog sunca u sjenoviti hlad Crkve Naše Gospe od božanskog svjetla. Na trenutak je vidjela jedino sjene, nejasne obrise crkvenih klupa i odraz usamljene župljanke koja je sjedila u prvom redu, pognute glave. Maura je kliznula na klupu. Pustila je da je obavije tišina dok su joj se oči privikavale na mračnu unutrašnjost crkve. Na prozorima od obojenog stakla, koji su svjetlucali bogatim, sjetnim nijansama, žena uskovitlane kose s obožavanjem je promatrala stablo s kojega je visila krvavo crvena jabuka. Eva u edenskom vrtu. Žena kao napasnica, zavodnica. Uništavateljica. Gledajući u taj prozor, osjetila je nemir i pomaknula pogled na drugi. Iako su je odgojili roditelji katolici, u crkvi se nije osjećala ugodno. Promatrala je rubinske nijanse na slikama svetih mučenika na prozorima i, iako ih se sad smatra svecima, znala je, da kao ljudi od krvi i mesa, nisu mogli biti bez mane. Da je njihovo vrijeme na zemlji zacijelo bilo umrljano grijesima, lošim odabirima i uskogrudnim željama. Znala je, bolje od većine, da savršenost nije ljudska.

Ustala je na noge, okrenula se prema proredu među klupama i zastala. Otac Brophy stajao je lica obasjanog mozaikom boja s obojenih stakala. Približio joj se tako tiho da ga nije ni čula, sad su stajali licem u lice i ni on, niti ona nisu se usuđivali prekinuti tišinu.

– Nadam se da nisi na odlasku – naposljetku je rekao.

– Došla sam se opustiti na nekoliko minuta.

– Onda mi je drago da sam te uhvatio prije nego što si otišla. Želiš li razgovarati?

Pogledala je prema stražnjim vratima, kao da razmišlja o bijegu. Zatim je uzdahnula.

– Da. Mislim da želim.

Žena u prvom redu okrenula se i promatrala ih. Što ona vidi?, pitala se Maura. Zgodnog mladog svećenika. Privlačnu ženu. Napete šapte razmijenjene pod pogledima svetaca.

Ocu Brophyju kao da je bilo jednako neugodno. Pogledao je ovu drugu župljanku i rekao:

– Ne moramo ovdje razgovarati.

Ušli su u park Jamaica Riverway, slijedeći stablima zasjenjenu stazu koja je vodila uz rijeku. U ovo toplo poslijepodne, park su dijelili s trkačima, biciklistima i majkama koje su gurale dječja kolica. Na tako javnom mjestu, svećenik u šetnji s nesretnom župljankom zacijelo neće izazvati glasine. Ovako

će uvijek morati biti između nas, pomislila je kad su se sagnuli ispod obješenih grana vrbe. Bez i najmanje natruhe skandala, bez i daška grijeha. Ono što ja od njega najviše želim jest ono što mi on ne može dati. A ipak sam ovdje. Oboje smo.

– Pitao sam se kad ćeš me doći posjetiti – rekao je.

– Namjeravala sam. Tjedan je bio gadan. – Zastala je i pogledala rijeku. Zujanje prometa s obližnje ceste zagušilo je zvuk vode koja teče. – Ovih dana osjećam vlastitu smrtnost.

– Zar prije nisi?

– Ne na ovaj način. Kad sam prošli tjedan promatrala onu obdukciju...

– Gledaš ih toliko mnogo.

– I ne samo gledam, Daniel. Obavljam ih. Ja držim skalpel u ruci i režem. Činim to gotovo svakodnevno na poslu i nikad mi dosad nije smetalo. Možda to znači da sam izgubila dodir s ljudskim rodom. Postala sam toliko ravnodušna da i ne zamjećujem kako režem ljudsko meso. Ali, onog dana, dok sam promatrala obdukciju, sve je postalo osobno. Gledala sam je i vidjela samu sebe na stolu. Sad ne mogu primiti skalpel i ne pomisliti na nju. Na to kakav joj je mogao biti život, što je osjećala, o čemu je razmišljala kad je... – Maura je zašutjela i uzdahnula. – Bilo je teško vratiti se na posao. To je sve.

– Da li doista moraš?

Zbunjena tim pitanjem, pogledala ga je.

– Imam li izbora?

– Kad tako kažeš zvuči kao obvezatno ropstvo.

– To mi je posao. U tome sam dobra.

– Što, samo po sebi, nije razlog da se time baviš. Zašto to onda radiš?

– Zašto si ti svećenik?

Sad je bio red na njemu da izgleda zbunjen. Kratko je razmislio, nepomično stojeći pokraj nje, a modrina njegovih očiju bila je prigušena sjenama stabala vrba.

– Davno sam to odabrao – rekao je – da više i ne razmišljam o tome. Ili ispitujem svoj odabir.

– Mora da si vjerovao.

– Još uvijek vjerujem.

– Nije li to dovoljno?

– Zar doista vjeruješ da je dovoljna jedino vjera?

– Ne, naravno da nije. — Okrenula se i krenula dalje, stazom prošaranom sunčevim svjetlom i sjenom. U strahu susresti njegov pogled, u strahu da će u njezinom vidjeti previše.

– Ponekad je dobro naći se licem u lice s vlastitom smrtnošću – rekao je.
– To nas natjera da razmislimo o svojim životima.

– Radije ne bih.

– Zašto?

– Nisam baš dobra u introspekciji. Satovi filozofije išli su mi na živce. Sva ta pitanja bez odgovora. Ali, fiziku i kemiju sam shvaćala. Bile su mi utješne, jer su poučavale principima koji su metodični i nanovo proizvedivi. – Zastala je kako bi promotrila djevojku na koturaljkama, koja je gurala dječja kolica. – Ne volim neobjašnjivo.

– Da, znam. Uvijek želiš da tvoje matematičke jednačbe budu riješene. Zato ti umorstvo one žene i jest tako teško palo.

– To je pitanje bez odgovora. Baš ono što mrzim. Spustila se na drvenu klupu okrenutu prema rijeci.

Dnevno je svjetlo blijedilo i rijeka je tekla tamna u sve gušćoj sjeni. I on je sjeo, i iako se nisu dodirivali, bila je bolno svjesna njegove nazočnosti, njegove blizine, tako da je gotovo mogla osjetiti toplinu njegova tijela uz nagu ruku.

– Je li ti istražiteljica Rizzoli rekla još što o slučaju?

– Ne može se reći da me baš obavještavala o najnovijim saznanjima.

– Zar si očekivala da hoće?

– Kao policajka, ne. Ne bi to učinila.

– A kao prijateljica?

– Upravo o tome i jest riječ, mislila sam da smo nas dvije prijateljice. Ali, ona mi je rekla tako malo.

– Ne smiješ je okrivljavati. Žrtva je pronađena ispred tvoje kuće. Rizzolijeva se mora zapitati...

– Što, jesam li ja sumnjiva?

– Ili jesi li ti bila namjeravana meta. Svi smo to pomislili one noći. Da si u onom automobilu ti. – Zurio je preko rijeke. – Rekla si da ne možeš prestati razmišljati o obdukciji. Znaš, ja ne mogu prestati misliti o onoj noći, kad sam stajao u tvojoj ulici sa svim onim policijskim automobilima. Nisam mogao vjerovati da se to doista događa. Odbio sam vjerovati.

Oboje su ušutjeli. Pred njima je tekla tamna voda rijeke, a iza njih rijeka automobila.

Iznenada je ona upitala:

– Hoćeš li večerati sa mnom?

Na trenutak joj nije odgovorio, a zbog njegovog se oklijevanja zacrvenjela od nelagode. Kakvo budalasto pitanje. Poželjela ga je povući, vratiti

vrijeme minutu unatrag. Koliko bi bilo bolje da se samo pozdravila s njim i otišla. Umjesto toga, izlanula je taj nepromišljeni poziv, poziv za koji su oboje dobro znali da ga on ne bi trebao prihvatiti.

– Oprosti – promrmljala je. – Pretpostavljam da nije dobro...

– Da – rekao je. – Veoma rado.

Stajala je u kuhinji i narezivala na kockice rajčice za salatu, a ruka joj je bila nervozna čvrsto držeći nož. Na štednjaku se lagano kuhao pijetao u vinu, iz lonca su isparavali miomirisni crnog vina i piletine. Jednostavno, poznato jelo koje bi trebala znati pripremiti bez gledanja u recept, bez razmišljanja. Nije se mogla nositi ni s jednim zamršenijim jelom. Misli su joj bile posve usredotočene na muškarca koji je sad ulijevao pinot noir u dvije čaše.

Jednu je čašu odložio na pult pokraj nje.

– Što još mogu učiniti?

– Ništa.

– Da napravim umak za salatu? Da operem zelenu salatu?

– Nisam te pozvala ovamo kako bih te natjerala da radiš. Samo sam mislila da bi ti ovdje bilo draže nego u restoranu, koji je mnogo javnije mjesto.

– Mora da ti je već dojadilo stalno biti u oku javnosti – rekao je.

– Mislila sam više na tebe.

– I svećenici jedu po restoranima, Maura.

– Ne, mislila sam... – Osjetila je kako crveni i iznova se latila rajčica.

– Pretpostavljam da bi se ljudi zapitali – rekao je. – Da nas vide zajedno.

–Kratko ju je promatrao, a jedini zvuk koji se čuo bila je oštrica njezina noža koja je lupkala o dasku za sjeckanje.

Što čovjek radi sa svećenikom u kuhinji?, pitala se. Zamoli ga da blagoslovi hranu? Ni s jednim drugim muškarcem ne bi se osjećala tako nelagodno, tako ljudski i puna mana. Koje su tvoje mane, Daniel?, pitala se stavljajući kockice rajčica u zdjelu za salatu, prelijevajući ih maslinovim uljem i aromatičnim octom. Čini li te taj bijeli ovratnik imunim na iskušenja?

– Dopusti barem da narežem taj krastavac – rekao je.

– Ti se doista ne znaš opustiti, zar ne?

– Ne ide mi dobro besposleno sjedenje dok drugi rade. Nasmijala se.

– Dobrodošao u klub!

– Je li riječ o klubu beznadežnih radoholičara? Jer, ja sam povlašteni član.
– Izvukao je nož iz drvenog stalka i počeo rezati krastavac, koji je oslobađao svjež, ljetni miris. – To je zbog toga što sam morao pomagati oko petorice braće i jedne sestre.

– Zar vas je bilo sedam u obitelji? Moj Bože.

– Siguran sam da je i moj tata to rekao svaki put kad je čuo da je još jedno na putu.

– A gdje si ti bio od to sedmero?

– Broj četiri. Točno u sredini. Što me, prema psiholozima, čini rođenim za posredovanje. Onaj koji uvijek nastoji sačuvati mir. – Pogledao ju je s osmijehom. – To ujedno znači i da se znam doista brzo istuširati.

– A kako si od djeteta broj četiri postao svećenik?

Ponovno je spustio pogled na dasku za rezanje.

– Kao što si vjerojatno očekivala, to je duga priča.

– Priča o kojoj ne želiš razgovarati?

– Moji će ti se razlozi vjerojatno činiti nelogičnima.

– Znaš, neobično je kako su naše najveće odluke u životu obično najmanje logične. Na primjer, osoba za koju se odlučimo udati. – Otpila je gutljaj vina i odložila čašu. – Ja svoj brak posve sigurno nisam mogla obraniti na temelju logike.

Podigao je pogled.

– Požuda?

– To bi bila djelotvorna riječ. Tako sam napravila najveću pogrešku u životu. Odnosno, najveću dosad. – Otpila je još jedan gutljaj vina. A ti bi mi mogao biti sljedeća velika pogreška. Ako Bog želi da budemo pristojni, nije smio stvoriti iskušenje.

Istresao je kriške krastavca u zdjelu za salatu i isprao nož.

Promatrala ga je kako, okrenut joj leđima, stoji za sudoperom. Bio je visok i vitke građe kao trkač na duge staze. Zašto si ovo radim?, pitala se. Od svih muškaraca koji bi mi mogli biti privlačni, zašto to mora biti upravo ovaj?

– Pitala si zašto sam odabrao svećenički poziv – rekao je.

– Zašto si ga odabrao?

Okrenuo se i pogledao je.

– Sestra mi je imala leukemiju.

Iznenadena, nije znala što bi mu rekla. Ništa joj se nije činilo primjerenim.

– Sophie je imala šest godina – rekao je. – Bila je najmlađa u obitelji i jedina djevojčica. – Posegnuo je za kuhinjskom krpom kako bi obrisao ruke i

uredno je vratio na vješalicu, ne žureći, kao da mora odmjeriti svoje sljedeće riječi. – Bila je riječ o akutnoj leukemiji limfocita. Vjerujem da je se može nazvati dobrim tipom, ako uopće postoji dobra leukemija.

– Ta ima najbolje prognoze kod djece. Postotak preživjelih je osamdeset posto. – Istinita tvrdnja, ali požalila je čim ju je izrekla. Logična doktorica Isles, reagira na tragediju s uobičajenim korisnim činjenicama i bezosjećajnom statistikom. Tako se uvijek nosila s nesređenim osjećajima ljudi oko sebe, povlačenjem u ulogu znanstvenice. Prijateljica upravo umrla od raka? Rođak koji je nakon automobilske nesreće ostao kvadriplegičar? Za svaku je tragediju mogla navesti statistiku, pronalazeći ohrabrenje u suhoj izvjesnosti brojeva. U vjerovanju da se iza svakog užasa nalazi objašnjenje Pitala se smatra li je Daniel ravnodušnom, čak i bešćutnom, zbog te reakcije. No, činilo se da se on nije uvrijedio. Samo je kimnuo glavom, prihvaćajući njezinu statistiku onako kako ju je ona ponudila, kao jednostavnu činjenicu.

– Postotak preživjelih u to doba nije bio tako visok – rekao je. – Kad joj je bolest dijagnosticirana, već je uzela poprilično maha. Ne mogu ti reći kako nas je to sve poharalo. Posebice majku. Njezina jedina djevojčica. Njezina bebica. Imao sam četrnaest godina i nekako preuzeo brigu o Sophie na sebe. No, čak i uza svu pozornost koju je dobivala, uza svo tetošenje, nikad se nije ponašala razmaženo. Nikad nije prestala biti najsladše biće koje možeš zamisliti. – Još uvijek nije gledao Mauru; promatrao je pod, kao da ne želi otkriti dubinu svoga bola.

– Daniel? – rekla je.

Duboko je udahnuo i uspravio se.

– Nisam siguran kako bih ispričao ovu priču iskusnom skeptiku kao što si ti.

– Što se dogodilo ?

– Njezin nas je liječnik obavijestio da je bolest u završnom stadiju. U to doba, kad ti liječnik priopći svoje mišljenje, shvaćaš ga zdravo za gotovo. Te noći su moji roditelji i braća otišli u crkvu.

Pretpostavljam, moliti da se dogodi čudo. Ja sam ostao u bolnici kako Sophie ne bi bila sama. Tad je već bila ćelava. Svu je kosu izgubila od kemoterapije. Sjećam se da mi je zaspala u krilu. A ja sam molio. Molio sam satima, davao Bogu svakojaka luda obećanja. Da je umrla, mislim da više nikad ne bih kročio nogom u crkvu.

– Ali, ona je preživjela – tiho je rekla Maura.

Pogledao ju je i nasmiješio se.

– Da, preživjela je. A ja sam održao sva obećanja koja sam dao. Sva do zadnjega. Zato što me je toga dana On slušao. U to nimalo ne dvojim.

– Gdje je sad Sophie ?

– Sretno udana, živi u Manchesteru. Ima dvoje usvojene djece. – Sjeo je za kuhinjski stol nasuprot njoj. – Dakle, evo me. – Otac Brophy. – Sad znaš zašto sam to odabrao.

Je li to bio dobar izbor?, poželjela je upitati, ali nije.

Napunili su čaše za vino. Ona je izrezala hrskav francuski kruh i promiješala salatu. Kutljačom stavila vreli coqau vin u zdjelice za posluživanje. Put do muškarčevog srca vodi kroz njegov želudac; je li to nastojala postići, je li to ono što je doista željela? Srce Daniela Brophyja?

Možda se zato što ga ne mogu imati osjećam sigurno želeći ga. On mi je izvan dohvata pa me ne može povrijediti kao što je to učinio Victor.

No, kad se udala za Victora, mislila je da je ni on nikad ne bi mogao povrijediti.

Nikad nismo tako neprobojni kao što mislimo.

Upravo su završili s jelom kad su se ukočili zbog zvona na ulaznim vratima. Iako su večer proveli posve nedužno, nelagodno su se pogledali, kao dvoje grešnih ljubavnika uhvaćenih na djelu.

Jane Rizzoli stajala je na Maurinom trijemu, crne kose razbarušene u neurednoj gomili kovrča od vlažnog ljetnog zraka. Iako je večer bila topla, bila je odjevena u tamno poslovno odijelo s hlačama kakvo je uvijek nosila na poslu. Ovo nije bio privatni posjet, pomislila je Maura, susrevši ozbiljan pogled Rizzolijeve. Spuštajući pogled, vidjela je da Rizzolijeva nosi aktovku.

– Žao mi je što te gnjavim kod kuće, doktorice. Ali, moramo razgovarati. Mislila sam da bi bilo bolje da se vidimo ovdje, a ne u tvom uredu.

– Je li riječ o slučaju?

Rizzolijeva je kimnula glavom. Nijedna od njih nije morala precizirati o kojem slučaju govore; obje su znale. Iako su se ona i Rizzolijeva međusobno poštivale kao profesionalke, još nisu prešle onu liniju prema ugodnom prijateljstvu i večeras su se odmjeravale s određenom dozom nelagode. Nešto se dogodilo, pomislila je Maura. Nešto zbog čega je sa mnom na oprezu.

– Izvoli, uđi.

Rizzolijeva je ušla u kuću i zastala, osjetivši miris hrane.

– Prekidam li te u večeri?

– Ne, upravo smo završili.

Rizzolijevoj nije promaknula množina u glagolskom obliku. Upitno je pogledala Mauru. Začula je korake, okrenula se i u hodniku ugledala Daniela, koji je vinske čaše nosio natrag u kuhinju.

– Dobra večer, istražiteljice! – zazvao ju je.

Rizzolijeva je iznenađeno trepnula.

– Oče Brophy.

Nastavio je dalje u kuhinju, a Rizzolijeva se ponovno okrenula prema Mauri. Iako nije ništa rekla, bilo je jasno što misli. Isto što je mislila i ona župljanka. Da, izgleda loše, ali ništa se nije dogodilo. Ništa osim večere i razgovora. Zašto me, dovraga, moraš tako gledati?

– Dakle – rekla je Rizzolijeva. U tu je jednu riječ bilo utrpano mnogo značenja. Začule su zveckanje porculana i srebrnog pribora za jelo. Daniel je stavljao posuđe u perilicu. Svećenik udomaćen u njezinoj kuhinji.

– Voljela bih razgovarati s tobom nasamo, ako je moguće – rekla je Rizzolijeva.

– Je li to doista neophodno? Otac Brophy je moj prijatelj.

– Samo po sebi već će biti dovoljno gadno, doktorice.

– Ne mogu mu samo tako reći da ode. – Zašutjela je na zvuk Danielovih koraka koji su se pojavili iz kuhinje.

– Ali, ja bih doista trebao ići – rekao je. Pogledao je aktovku Rizzolijeve. – Budući da vi očito morate razgovarati o poslu.

– Zapravo, i moramo – rekla je Rizzolijeva. Nasmiješio se Mauri. – Hvala ti na večeri.

– Čekaj – rekla je Maura. – Daniel. – Izišla je na trijem s njim i zatvorila vrata. – Ne moraš ići – rekla je.

– Mora razgovarati s tobom nasamo.

– Veoma mi je žao.

– Zašto ? Večer je bila divna.

– Imam osjećaj kao da te netko tjera iz moje kuće.

Ispružio je ruku i uhvatio njezinu toplim, ohrabrujućim stiskom.

– Nazovi me kad god budeš ponovno osjetila potrebu za razgovorom – rekao je. – Bez obzira u koje doba dana ili noći.

Promatrala ga je kako prilazi automobilu, u crnoj odjeći koja se stapala s ljetnom noći. Kad se okrenuo da joj mahne u pozdrav, ugledala je njegov ovratnik, zadnji bljesak bjelila u mraku. Vratila se u kuću i zatekla Rizzolijevu još uvijek u hodniku. Promatrala ju je. Pitala se o Danielu, naravno. Nije bila slijepa; vidjela je da se između njih rađa nešto više od prijateljstva.

– Onda, mogu li ti ponuditi piće? – upitala je Maura.

– To bi bilo super. Ništa alkoholnog. – Rizzolijeva se potapšala po trbuhu. – Junior je još premlad za cugu.

– Naravno.

Maura ju je pvela hodnikom, prisiljavajući se igrati ulogu prave domaćice. U kuhinji je stavila kockice leda u dvije čaše i utočila sok od naranče.

U svoju je čašu dodala malo votke. Kad se okrenula kako bi odložila čaše na stol, vidjela je kako Rizzolijeva izvlači fascikl iz aktovke i stavlja ga na stol.

– Što je to? – upitala je Maura.

– Zašto najprije ne bismo obje sjele, doktorice? Jer, ono što ću ti reći, moglo bi te uzrujati.

Maura je potonula na stolac za kuhinjskim stolom; jednako je učinila i Rizzolijeva. Sjedile su sučelice jedna drugoj, a fascikl je ležao između njih. Pandorina kutija tajni, pomislila je Maura, zureći u fascikl. Možda ne želim doista znati što je unutra.

– Sjećaš se što sam ti prošli tjedan rekla o Anni Jessop? Da ne možemo pronaći gotovo ništa o njoj starije od šest mjeseci? I da je jedino njezino prebivalište koje smo pronašli prazan stan?

– Nazvala si je fantomom

– Na određeni način, to je istina. Anna Jessop nije doista postojala.

– Kako je to moguće?

– Zato što nije postojala prava Anna Jessop. To je bio pseudonim. Njezino pravo ime bilo je Anna Leoni. Negdje prije šest mjeseci, uzela je posve nov identitet. Zatvorila je sve račune i naposljetku iselila iz kuće. Pod novim imenom, unajmila je stan u Brigtonu u koji se nikad nije kanila useliti. Bila je to samo varka, u slučaju da itko uspije saznati njezino novo ime. Potom se spakirala i doselila u Maine. Jedan malen gradić, negdje na pola obale. Tamo je živjela zadnja dva mjeseca.

– Kako si sve to saznala?

– Razgovarala sam s policajcem koji joj je pomogao da to učini.

– Policajcem?

– Istražiteljem Ballardom, iz Newtona.

– Dakle, taj pseudonim – nije ga uzela zato što je bježala pred zakonom?

– Ne. Vjerojatno možeš pretpostaviti od čega je bježala. Stara priča. – Od nekog muškarca?

– Nažalost, veoma imućnog muškarca. Doktora Charlesa Cassella.

– Ime mi nije poznato.

– Castle Pharmaceuticals. On ga je osnovao. Anna je bila istraživačica u njegovoj tvrtki. Spetljali su se, ali ga je ona, tri godine kasnije, pokušala ostaviti.

– A on joj to nije želio dopustiti.

– Izgleda da doktor Cassel nije tip muškarca kojeg možeš napustiti. Jedne je noći završila na hitnoj u Newtonu s modricom na oku. Nakon toga je postalo

doista sablasno. Uhođenje. Prijetnje smrću. Čak i mrtav kanarinac u poštanskom sandučiću.

– Isuse.

– Da, to ti je prava ljubav. Ponekad je jedini način na koji možeš spriječiti muškarca da te povrijedi taj da ga ustrijeliš – ili se sakriješ. Možda bi još uvijek bila živa da je odabrala prvu opciju.

– Pronašao ju je.

– Sad još to samo moramo dokazati.

– Možete li?

– Još nismo uspjeli razgovarati s doktorom Cassellom. Veoma zgodno, napustio je Boston jutro nakon pucnjave. Čitav prošli tjedan bio je poslovno odsutan, i ne očekuju ga kod kuće do sutra. – Rizzolijeva je prinijela čašu narančinog soka usnama i zveckanje kockica leda uznemirilo je Maurine živce. Rizzolijeva je odložila čašu i šutjela. Kao da dobiva na vremenu, ali zašto?, pitala se Maura.

– Postoji još nešto o Anni Leoni što bi trebala znati –rekla je Rizzolijeva. Pokazala je na fascikl na stolu. – Ovo sam donijela za tebe.

Maura je otvorila fascikl i osjetila žalac prepoznavanja. Bila je to fotokopija u boji fotografije veličine novčarke. Djevojčica crne kose i ozbiljnog pogleda stajala je između postarijeg muškarca i žene, ruke kojih su je zaštitnički obgrlile.

Tiho je rekla:

– Ova djevojčica bih mogla biti ja.

– To je nosila u novčaniku. Vjerujemo da prikazuje Annu u dobi od desetak godina, s roditeljima. Ruth i Williamom Leoni. Sad su oboje mrtvi.

– Ovo su joj roditelji?

– Da.

– Ali... tako su stari.

– Da, bili su. Majka, Ruth, imala je šezdeset i dvije godine kad je ova fotografija snimljena. – Rizzoli je zastala. – Anna im je bila jedino dijete.

Jedino dijete. Postariji roditelji. Znam kamo ovo smjera, pomislila je Maura, i bojim se toga što će mi reći. Zato je zapravo večeras došla. Nije riječ o Anni Leoni i njezinom nasilnom ljubavniku; riječ je nečem mnogo više zapanjujućem.

Maura je podigla pogled prema Rizzolijevoj.

– Bila je usvojena?

Rizzoli je kimnula glavom.

– Gospođa Leoni imala je pedeset i dvije godine kad je Anna rođena.

– Prestara za većinu agencija.

– Što znači da su vjerojatno morali dogovoriti privatno posvojenje, preko odvjetnika.

Maura se sjetila svojih roditelja, koji su sad oboje bili mrtvi. I oni su bili stariji, u četrdesetim godinama.

– Doktorice, što znaš o svom posvojenju? Maura je duboko udahнула. – Nakon što mi je otac umro, pronašla sam dokumente o posvojenju. Sve je obavio neki odvjetnik ovdje u Bostonu. Nazvala sam ga prije nekoliko godina kako bih saznala hoće li mi reći ime moje biološke majke.

– I je li?

– Rekao je da su moji dokumenti zapečaćeni. Odbio je otkriti ikakvu informaciju.

– I nisi inzistirala?

– Ne, nisam.

– Je li taj odvjetnik bio Terence Van Gates ?

Maura je zanijemila. Nije morala odgovoriti na pitanje; znala je da Rizzolijeva u njezinom zapanjenom pogledu čita odgovor.

– Kako si znala? – upitala je Maura.

– Dva dana prije smrti, Anna se prijavila u Hotel Tremont, ovdje u Bostonu. Iz hotelske je sobe nazvala dvije osobe. Jedna je bila istražitelj Ballard, koji je u doba poziva bio izvan grada. Drugi je bio broj Van Gatesove odvjetničke kancelarije. Ne znamo zašto ga je kontaktirala – još mi nije odgovorio na poziv.

Sad dolazi otkriće, pomislila je Maura. Razlog iz kojega je večeras ovdje, u mojoj kuhinji.

– Znamo da je Anna Leoni bila posvojena. Imala je tvoju krvnu grupu i tvoj datum rođenja. I netom prije nego što je umrla, razgovarala je s Van Gatesom –odvjetnikom koji je vodio tvoje posvojenje. Zapanjujući niz podudarnosti.

– Koliko dugo sve ovo znaš?

– Nekoliko dana.

– I nisi mi rekla? Tajila si od mene.

– Nisam te željela uzrujavati, ukoliko nije neophodno.

– Sad sam uzrujana što si toliko dugo čekala.

– Morala sam, jer postojalo je još nešto što sam morala otkriti. – Rizzolijeva je duboko udahнула. – Danas poslijepodne sam razgovarala s Walterom DeGrootom iz DNK laboratorija. Ranije ovoga tjedna, zamolila sam ga da požuri s onom pretragom koju si tražila. Danas poslijepodne mi je

pokazao nalaze. Napravio je dva odvojena VNTR profila. Jedan je bio Anne Leoni. Drugi je bio tvoj.

Maura je sjedila posve ukočena, spremna za udarac za koji je znala da joj predstoji.

– Podudaraju se – rekla je Rizzolijeva. – Ta dva genetička profila posve su jednaka.

Poglavlje sedam

Sat na kuhinjskom zidu je otkucavao. Kockice leda polako su se topile u čašama na stolu. Vrijeme je pretjecalo, ali Maura se osjećala uhvaćena u tom trenutku, dok su joj se riječi Rizzolijeve beskonačno vrtjele u glavi.

– Žao mi je – rekla je Rizzolijeva. – Nisam znala kako bih ti drukčije rekla. Ali, mislila sam da imaš pravo znati da imaš... – Rizzolijeva je zašutjela.

Da sam imala. Imala sam sestru. A nisam ni znala da postoji. Rizzolijeva je ispružila ruku preko stola i uhvatila Maurinu. Nije joj to bilo nalik; Rizzolijeva nije bila žena koja jednostavno pruža utjehu ili nudi zagrljaj. Ali, evo je, drži Maurinu ruku i promatra je kao da očekuje da će se Maura shrvati.

– Pričaj mi o njoj – tiho je rekla Maura. – Pričaj mi kakva je žena bila.

– O tome bi trebala porazgovarati s istražiteljom Ballardom.

– Kim?

– Rickom Ballardom. U Newtonu je. Bio mu je dodijeljen njezin slučaj nakon što ju je doktor Cassell napao. Mislim da ju je uspio prilično dobro upoznati.

– Što ti je rekao o njoj?

– Odrasla je u Concordu. Kratko je bila u braku, s dvadeset i pet godina, ali nije potrajalo. Razveli su se prijateljski, nemaju djece.

– Bivši suprug nije sumnjiv?

– Ne. On se u međuvremenu ponovno oženio i živi u Londonu. Razvedenica kao i ja. Postoji li gen koji predodređuje propali brak?

– Kao što sam rekla, radila je za tvrtku Charlesa Cassella, Castle Pharmaceuticals. Bila je mikrobiologinja, u Odjelu za istraživanja.

– Znanstvenica.

– Da.

Ponovno, kao i ja, pomislila je Maura, promatrajući lice svoje sestre na fotografiji. Dakle znam da je cijenila razum i logiku, baš kao ja. Znanstvenike vodi intelekt. U činjenicama pronalaze utjehu. Razumjele bismo se.

– Mnogo je toga što sad trebaš prihvatiti, znam – rekla je Rizzolijeva. – Pokušavam se staviti u tvoj položaj i doista ne mogu zamisliti kako je. Kao da otkrivaš neki paralelni svemir, u kojem postoji neka druga inačica tebe same. Saznaješ da je bila ovdje čitavo vrijeme, živjela u istom gradu. Da barem... – Rizzolijeva je zašutjela. Postoji li beskorisniji izraz od »da barem«? – Žao mi je – rekla je Rizzolijeva.

Maura je duboko udahnula i uspravila se na stolcu, pokazujući da joj ne treba držanje za ruku. Da je posve sposobna nositi se sa situacijom. Zatvorila je fascikl i gurnula ga prema Rizzolijevoj.

– Hvala ti, Jane.

– Ne, zadrži ga. Ova preslika je za tebe.

Obje su ustale. Rizzolijeva je posegnula u džep i na stol stavila posjetnicu.

–Možda bi željela i ovo. Rekao je da ga možeš nazvati štogod da te zanima.

Maura je pogledala ime na posjetnici: RICHARD D. BALLARD, ISTRAŽITELJ. POLICIJA NEWTON.

– S njim bi trebala razgovarati.

Zajedno su prišle ulaznim vratima, a Maura je i nadalje svladavala osjećaje, još uvijek igrala ulogu pristojne domaćice. Stajala je na trijemu dovoljno dugo da mahne u pozdrav Rizzolijevoj, a zatim je zatvorila vrata i otišla u dnevni boravak. Stajala je i slušala kako se automobil Rizzolijeve udaljava i za sobom ostavlja samo tišinu prigradske ulice. Posve sama, pomislila je. Ponovno sam posve sama.

S police je izvukla stari album za fotografije. Godinama ga nije prelistala, još od očeve smrti, kad je počistila njegovu kuću nekoliko tjedana nakon pogreba. Album je pronašla na njegovom noćnom ormariću i zamislila ga kako sjedi u krevetu posljednju noć svojega života, sam u onoj velikoj kući, i promatra fotografije svoje mlade obitelji. Zadnje slike koje je vidio, prije nego što je ugasio svjetlo, vjerojatno su bila sretna lica.

Otvorila je album i sad pogledala ta lica. Stranice su bile krhke, neke od fotografija stare gotovo četrdeset godina. Zadržala se na prvoj fotografiji majke, koja se blistavo smiješila u kameru, s tamnokosim djetetom u naručju. Iza njih bila je kuća koje se Maura nije sjećala, s viktorijanskim ukrasima i izbočenim prozorima. Ispod fotografije njezina je majka, Ginny, svojim karakteristično urednim rukopisom napisala: Mauru smo doveli kući.

Nije bilo fotografija snimljenih u bolnici, nijedna tijekom majčine trudnoće. Samo ova nenadana, oštra slika nasmiješene Ginny na jarkom sunčevom svjetlu, sa svojim instant-djetetom u naručju. Pomislila je na drugo tamnokoso dijete u naručju druge majke. Možda je, tog istog dana, ponosan otac u drugom gradu snimio fotografiju svoje nove kćerke. Djevojčice po imenu Anna.

Maura je okretala stranice. Vidjela se kako od malog djeteta odrasta do djeteta koje ide u vrtić. Evo je na posve novom biciklu, pridržava je očeva ruka. Evo je na prvom klavirskom koncertu, tamna joj je kosa povezana zelenom mašnom, ruke postavljene na tipke.

Okrenula je zadnju stranicu. Božić. Maura, negdje sa sedam godina, stoji s ocem i majkom svakim s jedne strane, a ruke su im isprepletene u ljubavi. Iza njih je ukrašeno drvce, koje svjetluca od šljokica. Svi se smiješe. Savršen trenutak u vremenu, pomislila je Maura. Ali, takvi trenuci nikad ne potraju; dođu i potom nestanu, i ne možemo ih vratiti; možemo samo stvoriti nove.

Došla je do kraja albuma. Bilo je, naravno, i drugih, barem još četiri sveska Maurine povijesti, i svaki je događaj bio zabilježen i katalogiziran rukom njezinih roditelja. No, baš je ovaj njezin otac odabrao držati uz uzglavlje, s fotografijama svoje kćerke kao male bebe, sebe i Ginny kao energičnih roditelja, prije nego što su im se sijede uvukle u kosu. Prije nego što je tuga, i Ginnyna smrt, dotaknula njihove živote.

Pogledala je lica svojih roditelja i pomislila: Kako sam sretna što ste me odabrali. Nedostajete mi. Oboje mi silno nedostajete. Zatvorila je album i kroz suze netremice promatrala kožne korice. Da ste barem ovdje. Da mi barem možete reći tko sam doista. Otišla je u kuhinju i uzela posjetnicu koju joj je Rizzolijeva ostavila na stolu. S prednje strane bio je napisan broj Ricka Ballarda u newtonskoj policiji. Okrenula je posjetnicu i vidjela da je napisao i svoj kućni broj, s riječima: »Nazovite me kad god želite. Danju ili noću. R.B.«

Prišla je telefonu i nazvala njegov kućni broj. Kad je telefon treći put zazvonio, neki je glas odgovorio:

– Ballard. – Samo to prezime, izgovoreno s krutom učinkovitošću. Ovo je muškarac koji nimalo ne okoliša, pomislila je. Neće se obradovati pozivu žene koja se emotivno raspada. U pozadini je čula televizijsku reklamu. Bio je kod kuće i odmarao se; zadnje što je želio bilo je da ga netko smeta.

– Halo ? – rekao je s prizvukom nestrpljenja.

Pročistila je grlo.

– Oprostite što vas zovem kod kuće. Istražiteljica Rizzoli mi je dala vašu posjetnicu. Zovem se Maura Isles, i ja... – ja što? Želim da mi pomognete da prebrodim noć?

– Očekivao sam vaš poziv, doktorice Isles – rekao je.

– Znam da sam trebala pričekati do jutra, ali...

– Ni najmanje. Mora da imate mnogo pitanja.

– Ovo sve mi je doista teško palo. Nisam imala pojma da imam sestru. A onda, iznenada...

– Sve vam se promijenilo. Zar ne?

Glas koji je samo trenutak ranije zvučao otresit, sad je bio tako tih, tako suosjećajan, da se zatekla kako treptanjem suzdržava suze.

– Da – šapnula je.

– Vjerojatno bismo se trebali naći. Možemo se vidjeti kad god želite sljedeći tjedan. Ili, ako želite da se vidimo navečer...

– Može li večeras?

– Kćerka je kod mene, ne mogu je ostaviti samu.

Naravno da ima obitelj, pomislila je. Nelagodno se nasmijala.

– Oprostite. Nisam razmišljala...

– Zašto vi ne biste došli ovamo, k meni?

Zastala je, a u uhu su joj odzvanjali otkucaji srca.

– Gdje stanujete? – upitala je.

Živio je u Newtonu, u udobnom predgrađu zapadno od metropolitanskog Bostona, jedva četiri milje od njezine kuće u Brooklineu. Njegova kuća bila je kao i sve druge kuće u toj mirnoj ulici, neugledna, ali dobro očuvana, još jedna kuća nalik kutiji, u susjedstvu u kojoj nijedna nije bila naročito izvanredna. S prednjeg trijema, vidjela je modri odsjaj televizijskog ekrana i čula monotono bubnjanje pop glazbe. MTV – ni približno ono što je očekivala da će jedan policajac gledati.

Pozvonila je. Vrata su se otvorila i pojavila se jedna plavokosa djevojka, odjevena u poderane modre traperice i majicu koja je otkrivala pupak. Provokativna odjeća za djevojku koja nije mogla imati mnogo više od četrnaest godina, sudeći po uskim bokovima i grudima koje su se tek naslućivale. Djevojka nije rekla niti riječ, nego je samo mrzovoljno promatrala Mauru, kao da čuva prag od ovog novog uljeza.

– Zdravo – rekla je Maura. – Ja sam Maura Isles, došla sam u posjet istražitelju Ballardu.

– Da li vas tata očekuje?

– Da, očekuje me.

Začuo se muški glas:

– Katie, za mene je.

– Mislila sam da je mama. Već je trebala doći.

Ballard se pojavio na vratima, nadvisujući se nad kćerku. Mauri je bilo teško vjerovati da ovaj muškarac, s konzervativnom frizurou i izglućanom oxfordskom košuljom, može biti otac pubertetske pop–fifce.

Ispružio je ruku kako bi čvrsto stisnuo njezinu.

– Rick Ballard. Uđite, doktorice Isles. Kad je Maura zakoračila u kuću, djevojčica se okrenula i vratila u dnevni boravak, bacajući se pred televizor. – Katie, barem pozdravi našu gošću.

– Propustit ću emisiju.

– Možeš na trenutak biti pristojna, zar ne?

Katie je glasno uzdahnula i mrzovoljno kimnula glavom prema Mauri.

– Bog – rekla je i ponovno usredotočila pogled na televizor. Ballard je kratko promatrao kćerku, kao da razmišlja je li vrijedno truda zahtijevati malo pristojnosti.

– Stišaj televizor – rekao je. – Doktorica Isles i ja moramo razgovarati.

Djevojčica je zgrabila daljinski upravljač i uperila ga poput oružja u televizor. Glasnoća se tek neznatno smanjila.

Ballard je pogledao Mauru.

– Mogu li vas ponuditi kavom? Čajem?

– Ne, hvala.

S razumijevanjem je kimnuo glavom.

– Samo želite čuti o Anni.

– Da.

– U radnoj sobi imam presliku njezinoga slučaja.

Ako radna soba odražava čovjeka, onda je Rick Ballard bio čvrst i pouzdan kao hrastov pisaći stol koji je dominirao prostorijom. Odlučio je da se neće zakloniti iza njega; umjesto toga, pokazao joj je da sjedne na dvosjed, a sam sjeo u naslonjač sučelice njoj. Između njih nije se nalazila nijedna prepreka, osim stolića za kavu na kojem je bio jedan fascikl. Kroz zatvorena vrata još uvijek se čulo manično bubnjanje televizora.

– Moram se ispričati zbog nepristojnosti moje kćerke – rekao je. – Katie prolazi kroz teško razdoblje i nisam posve siguran kako bih se ponašao prema njoj ovih dana. Prijestupnici, s njima znam, ali četrnaestogodišnje djevojčice? – Skrušeno se nasmijao.

– Nadam se da moj posjet neće pogoršati situaciju.

– Vjerujte mi, to nema nikakve veze s vama. Naša obitelj sad prolazi kroz tešku tranziciju. Žena i ja smo prošle godine prestali živjeti zajedno, a Katie to odbija prihvatiti. Što je već dovelo da nebrojenih svađa, mnogo napetosti.

– Žao mi je što to čujem.

– Razvod braka nikad nije ugodan.

– Moj ni u kom slučaju nije bio.

– Ali, preboljeli ste.

Pomislila je na Victora, koji joj se nedavno ponovno nametnuo u život. I kako ju je, nakratko, namamio u razmišljanja o pomirenju.

– Nisam sigurna da to ikad prebolimo – rekla je. – Kad ste jednom bili s nekim u braku, on je zauvijek dio vašeg života, dobar ili loš. Tajna je u tome da pamtimo dobre dijelove.

– Što ponekad nije baš jednostavno.

Na trenutak su šutjeli. Jedini zvuk bilo je razdražujuće bubnjanje tinejdžerskog prkosa iz televizora. Zatim se on uspravio, izravnao široka ramena i pogledao je. Bio je to pogled od kojeg nije mogla samo tako odvratiti oči, pogled koji joj je govorio da je isključivo središte njegove pozornosti.

– Dakle. Došli ste saznati nešto više o Anni.

– Da. Istražiteljica Rizzoli mi je rekla da ste je poznavali. Da ste je pokušali zaštititi.

– Svoj posao nisam obavio dovoljno dobro – tiho je rekao. Vidjela je bljesak boli u njegovim očima, a zatim je on spustio pogled na fascikl na stoliću za kavu. Podigao je fascikl i pružio joj ga. – Nije ga baš ugodno gledati. No, vi ga imate pravo vidjeti.

Otvorila je fascikl i zagledala se u fotografiju Anne Leoni, snimljenu pred golim bijelim zidom. Na sebi je imala papirnatu bolničku spavaćicu. Jedno joj je oko bilo gotovo zatvoreno, bilo je jako natečeno, a na obrazu je imala ljubičastu modricu. Nedirnuto oko zapanjeno je gledalo u kameru.

– Tako je izgledala kad sam je upoznao – rekao je. – Fotografija je snimljena prošle godine na hitnoj, nakon što ju je napao muškarac s kojim je živjela. Upravo se iselila iz njegove kuće u Marbleheadu i unajmila kuću ovdje, u Newtonu. On se jedne noći pojavio na njezinim vratima i pokušao je nagovoriti da mu se vrati. Rekla mu je da ode. No, Charlesu Cassellu ne smiješ reći da išta učini. Eto što se dogodilo.

Maura je u njegovom glasu čula bijes i podigla je pogled. Vidjela je da su mu se usnice stisnule.

– Shvatila sam da je podnijela prijavu.

– Dovraga, da. Vodio sam je kroz postupak korak po korak. Muškarac koji udari ženu razumije samo jednu stvar: kaznu. Namjeravao sam se itekako potruditi da se suoči s posljedicama. Stalno imam posla s nasiljem u obitelji i razbjesnim se svaki put kad ga vidim. Kao da u meni nešto pukne, i jedino što želim je srediti tipa. To sam pokušao učiniti i Charlesu Cassellu.

– I što se dogodilo?

Ballard je gadljivo odmahnuo glavom.

– Završio je u zatvoru jednu ušljivu noć. Kad imaš novca, možeš kupiti izlaz iz gotovo svega. Nadao sam se da će s time sve završiti – da će se držati

dalje od nje. No, on je muškarac koji nije navikao gubiti. Nastavio ju je nazivati, pojavljivao joj se na vratima. Dvaput se selila, ali svaki put bi je pronašao. Naposljetku je tražila zabranu približavanja, no to ga nije sprečavalo da se vozi ispod njezinog prozora. Onda je, prije nekih šest mjeseci, postalo smrtno ozbiljno.

– Kako?

Kimnuo je prema fasciklu.

– Unutra je. Našla ju je jednoga jutra zataknutu za ulazna vrata.

Maura se okrenula prema fotokopiranom listu papira. Na njemu su bile samo dvije natipkane riječi smještene u samo središte posve praznog lista. Mrtva si.

Strah je plahutnuo uz Maurinu kralježnicu. Zamislila je da se jednoga jutra probudi. Otvori ulazna vrata kako bi uzela novine i ugleda taj jedan list bijeloga papira koji leprša na tlu. Rastvori ga i pročita ove dvije riječi.

– To je bila tek prva poruka – rekao je. – Nakon nje uslijedile su druge.

Okrenula je sljedeću stranicu. Na njoj su bile iste dvije riječi. Mrtva si.

Okrenula je i treću, i četvrtu stranicu. Mrtva si. Mrtva si.

Grlo joj se osušilo. Pogledala je Ballarda.

– Zar nije postojalo ništa što bi mogla učiniti da ga zaustavi?

– Pokušali smo, ali nismo mogli dokazati da je on doista napisao ove poruke. Jednako kao što nismo mogli dokazati da joj je on ogrebao automobil ili razrezao mreže na prozorima. Onda je jednoga dana otvorila poštanski sandučić. Unutra je bio mrtav kanarinac slomljenog vrata. Tad je odlučila da želi otići iz Bostona. Željela je nestati.

– A vi ste joj pomogli.

– Nikad joj nisam prestao pomagati. Ja sam bio taj koga je zvala svaki put kad bi je Cassell došao maltretirati. Ja sam joj pomogao da dobije zabranu približavanja. A kad je odlučila otići iz grada, pomogao sam joj i da to učini.

Nije jednostavno samo tako nestati, posebice kad te traži netko s Cassellovim mogućnostima. Ne samo da je promijenila ime, nego je i sredila lažno boravište pod tim novim imenom. Unajmila je stan i nikad se nije uselila u njega – samo je trebao zbuniti svakoga tko je uspije pronaći. Ideja je da odeš na neko posve drugo mjesto u kojem sve plaćaš u gotovini. Sve i svakoga ostaviš iza sebe. To je način na koji bi trebalo funkcionirati.

– Ali, on ju je svejedno pronašao.

– Mislim da se zato i vratila u Boston. Znala je da tamo gore više nije sigurna. Znate da me je nazvala, zar ne? Noć prije?

Maura je kimnula glavom.

– Tako je rekla Rizzolijeva.

– Ostavila je poruku na mojoj automatskoj sekretarici, rekla da je odsjela u Hotelu Tremom. Bio sam u Denveru, u posjetu sestri, tako da poruku nisam čuo dok se nisam vratio. Tad je već Anna bila mrtva. – Susreo je Maurin pogled. – Cassell će naravno zanijekati da je on to učinio. No, ako ju je uspio pronaći u Fox Harboru, onda mora postojati netko u tom gradu tko ga je vidio. To je ono što sljedeće planiram učiniti – dokazati da je bio tamo. Saznati da li ga se itko sjeća.

– Ali, ona nije ubijena u državi Maine. Ubijena je ispred moje kuće.

Ballard je odmahnuo glavom.

– Ne znam kako se vi u ovo uklapate, doktorice Isles. Ali, ne vjerujem da Annina smrt ima ikakve veze s vama.

Začuli su zvono na ulaznim vratima. On se nije ni pomaknuo da bi ustao i otvorio, nego je ostao sjediti u naslonjaču, pogleda uprtog u nju. Bio je to tako intenzivan pogled da nije mogla odvratiti oči, nego ga je samo mogla promatrati i misliti: želim mu vjerovati. Jer ne mogu podnijeti pomisao da je njezina smrt nekako bila mojom krivnjom.

– Želim da Cassell završi u zatvoru – rekao je. – I učinit ću sve što mogu kako bih pomogao Rizzolijevoj da to učini. Gledao sam kako se čitava ta stvar odvija, i od samog početka sam znao kako će završiti. A ipak, nisam to mogao spriječiti. Dugujem joj to, dugujem to Anni – rekao je. – Moram dovesti stvar do kraja.

Pozornost su im iznenada privukli ljutiti glasovi. U drugoj je prostoriji televizor utihnuo, ali su Katie i neka žena sad razmjenjivale oštre riječi. Ballard je pogledao prema vratima kad su se glasovi podigli do povika.

– Kog si vraga mislila? – žena je urlala.

Ballard je ustao.

– Ispričajte me, vjerojatno bih trebao saznati zbog čega ovakva strka.

Izišao je i Maura ga je čula kako govori:

– Carmen, što se događa?

– To pitanje bi trebao postaviti svojoj kćerki – odgovorila je žena.

– Ohladi, mama. Samo se jebeno ohladi.

– Reci ocu što se danas dogodilo. Hajde, reci mu što su ti pronašli u ormariću.

– Ništa strašno.

– Reci mu, Katie.

– Baš pretjeruješ.

– Što se dogodilo, Carmen ? – upitao je Ballard.

– Danas poslijepodne nazvao me ravnatelj. Škola je obavila nasumičan pregled ormarića i pogodi što su pronašli u ormariću tvoje kćerke? Džoint. Kako to, dovraga, izgleda? Oba roditelja joj rade u policiji, a ona u ormariću ima drogu. Imamo sreću što nam dopuštaju da se time pozabavimo sami. Što bi bilo da su podnijeli prijavu? Ne mogu zamisliti da moram uhapsiti vlastitu kćerku.

– Oh, Kriste.

– S time se moramo zadjednički pozabaviti, Rick. Moramo se dogovoriti kako ćemo postupiti.

Maura je ustala s dvosjeda i prišla vratima, nesigurna kako bi pristojno izašla. Nije se željela nametati u privatnost ove obitelji, a ipak, evo je, sluša razgovor za koji zna da ga ne bi smjela čuti. Samo ću se pozdraviti i otići, pomislila je. Ostaviti ove opsjednute roditelje same.

Ušla je u hodnik i zastala približivši se dnevnom boravku. Katiena majka podigla je pogled, uplašena vidjevši neočekivanu posjetiteljicu u kući. Ukoliko je majka bila ikakva naznaka kako će jednoga dana izgledati kćerka, onda je ovoj mrzovoljnoj tinejdžerki suđeno da postane bujna plavuša. Žena je bila visoka gotovo kao Ballard, vitka i vretenasta kao sportašica. Kosa joj je bila začesljana u ležernom konjskom repu i na licu nije imala ni traga šminke, no toj ženi zapanjujućih jagodica nije trebalo mnogo dotjerivanja.

Maura je rekla:

– Oprostite što vas prekidam.

Ballard se okrenuo prema njoj i umorno nasmijao.

– Bojim se da nas baš ne vidite u najboljem izdanju. Ovo je Katiena mama, Carmen. Ovo je doktorica Maura Isles.

– Upravo sam na odlasku – rekla je Maura.

– Ali, jedva smo stigli porazgovarati.

– Nazvat ću vas drugi put. Vidim da imate drugih stvari na umu. – Kimnula je glavom prema Carmen. – Drago mi je da smo se upoznale. Laku noć.

– Dopustite da vas ispratim – rekao je Ballard. Izišli su iz kuće i on je uzdahnuo, kao da mu je laknulo što se udaljio od obiteljskih problema.

– Žao mi je što sam vam se nametnula – rekla je.

– Meni je žao što ste to morali slušati.

– Jeste li primjetili da se ne možemo prestati ispričavati jedno drugome?

– Vi se nemate za što ispričavati, Maura.

Došli su do njezinog automobila i zastali na trenutak.

– Nisam vam uspio mnogo ispričati o vašoj sestri – rekao je.

– Sljedeći put kad se vidimo?

Kimnuo je glavom.

– Sljedeći put.

Kliznula je u automobil i zatvorila vrata. Spustila je pogled kad je vidjela kako se naginje prema njoj kako bi joj još nešto rekao.

– Ovo mogu reći o njoj –rekao je.

– Da?

– Toliko ste slični Anni, da ostajem bez daha.

Nije mogla prestati misliti na te riječi dok je sjedila u svom dnevnom boravku i proučavala fotografiju mlade Anne Leoni s roditeljima. Sve ove godine, pomislila je, nedostajala si mom životu, a ja to nikad nisam shvatila. Ali, mora da sam znala; na određenoj razini, mora da sam osjećala sestrinu odsutnost. Toliko ste slični Anni, da ostajem bez daha.

Da, pomislila je, dodirujući Annino lice na fotografiji. I ja ostajem bez daha. Ona i Anna dijelile su isti DNK; što su još imale zajedničkog? Anna je također odabrala znanstvenu karijeru, posao vođen razumom i logikom. Mora da je i ona imala vrhunske rezultate u matematici. Je li i ona, kao Maura, svirala klavir? Je li voljela knjige, i australska vina, i povijesne dokumentarce?

Još toliko mnogo toga želim saznati o tebi. Bilo je kasno; ugasila je svjetiljku i otišla u spavaću sobu spakirati stvari.

Poglavlje osam

Crno kao u rogu. Glava boli. Miris drveta i vlažne zemlje i... još nešto što nije imalo smisla. Čokolada. Namirisala je čokoladu. Mattie Purvis širom je otvorila oči, ali mogla ih je držati i čvrsto zatvorene jer ništa nije vidjela. Ni tračak svjetla, ni naznaku sjene na sjeni. Oh, Bože, jesam li slijepa? Gdje sam?

Nije bila u svom krevetu. Ležala je na nečem tvrdom, od čega su je boljela leđa. Na podu? Ne, ovo ispod nje nije bilo lakirano drvo, nego grube daske, zrnate od prašine.

Kad bi joj barem prestalo bubnjati u glavi.

Zatvorila je oči, boreći se protiv osjećaja mučnine. Nastojala se, čak i kroz bol, sjetiti kako je stigla na ovo neobično, mračno mjesto u kojem joj se ništa nije činilo poznatim. Dwayne, pomislila je. Posvađali smo se, i ja sam se dovezla kući. Nastojala se prisjetiti izgubljenih djelića vremena. Sjetila se hrpe pošte na stolu. Sjetila se da je plakala, da su joj suze kapale na omotnice. Sjetila se da je poskočila i da je stolac udario o pod.

Čula sam neku huku. Otišla sam u garažu. Čula sam huku i ušla u garažu, i...

Ništa. Nakon toga se ničeg nije mogla sjetiti.

Otvorila je oči. Još je bilo mračno. Oh, ovo je loše, Mattie, pomislila je, ovo je veoma, veoma loše. Glava te boli, izgubila si sjećanje, i slijepa si.

– Dwayne? – zazvala je. Čula je samo šum vlastite krvi.

Morala je ustati. Morala je pronaći pomoć, morala je barem pronaći telefon.

Prevrnula se na desni bok kako bi se podigla i licem je udarila o zid. Taj ju je udarac smjesta vratio na leđa. Ležala je zapanjena, a u nosu joj je pulsiralo. Što ovdje radi zid? Ispružila je ruku kako bi ga dotaknula i ponovno dodirнула grube daske. Dobro, pomislila je. Otkotrljat ću se na drugu stranu. Okrenula se na lijevi bok. I sudarila s drugim zidom.

Srce joj je bubnjalo glasnije, brže. Ponovno je ležala na leđima, misleći: zidovi s obje strane. Ovo nije moguće. Ovo nije stvarno. Podižući se sa poda, sjela je i snažno bubnula vrhom glave. Ponovno se srušila na krevet. Ne, ne, ne!

Ščepala ju je panika. Mašući rukama, na sve je strane udarala u zapreke. Grebala je po drvetu, a iverice su joj se zabijale u prste. Čula je vriskove, ali nije prepoznala vlastiti glas. Posvuda, zidovi. Ritala se, lamatala, slijepo udarala šakama dok joj ruke nisu postale izgrebane i izranjavane, a udovi previše

iscrpljeni da bi ih pomaknula. Polako, njezini su vriskovi utihnuli do jecaja. Naposljetku do zaprepaštene tišine. Kutija. Zarobljena sam u kutiji.

Duboko je udahнула i osjetila miris vlastitog znoja, vlastitog straha. Osjetila je kako se dijete meškoli u njoj, još jedan zatvorenik zarobljen u skučenom prostoru. Sjetila se ruskih lutaka koje joj je jednom darovala baka. Lutka u lutki u lutki.

Umrijet ćemo ovdje. Oboje ćemo umrijeti, moje dijete i ja.

Zatvorila je oči, odbijajući novi nalet panike. Prestani. Odmah prestani s time. Misli, Mattie.

Drhtavom rukom posegnula je na svoju desnu stranu i dotaknula zid. Ispružila je ruku lijevo od sebe. Dotaknula drugi zid. Koliko su udaljeni? Možda metar širine, možda više. A koliko su dugi? Posegnula je iza glave i osjetila tridesetak centimetara prostora. U tom smjeru nije tako loše. Tu ima malo mjesta. Prsti su joj se očešali o nešto mekano, tik iza njezine glave. Privukla je to bliže sebi i shvatila da je riječ o deki. Dok ju je odmotavala, nešto je teško bubnulo na pod. Hladan metalni cilindar. Srce joj je ponovno divljački tuklo, ovaj put ne od panike, nego od nade. Svjetiljka.

Pronašla je prekidač i upalila svjetiljku. Ispustila oštar uzdah olakšanja kad je zraka svjetla proparala tamu. Vidim, vidim! Zraka je prelijetala preko zidova njezine tamnice. Uperila ju je prema stropu i vidjela da jedva ima dovoljno prostora da se podigne u sjedeći položaj, ukoliko glavu zadrži pognutu.

S velikim trbuhom i nespretna, morala se praćakati kako bi se podigla u sjedeći položaj. Tek tad je vidjela što joj se nalazi pod nogama: plastična kanta i noćna posuda. Dva velika vrča vode. Vrećica s namirnicama. Polako se promeškajila do vrećice i pogledala unutra. Zato sam osjetila miris čokolade, pomislila je. U vrećici su bili čokoladni prutići Hershey, paketići suhe govedine i slani krekeri. I baterije – tri pakiranja novih baterija.

Naslonila se na zid. Iznenada je začula vlastiti smijeh. Luđački, zastrašujući smijeh koji uopće nije bio njezin. Bio je to smijeh luđakinje. Dakle, ovo je doista krasno. Imam sve što mi je potrebno da preživim osim... Zraka.

Smijeh joj je zamro. Sjedila je i slušala zvuk vlastitog disanja. Kisik unutra, ugljični monoksid van. Pluća se čiste. No, s vremenom kisika nestane. U kutiju stane tek određena količina. Zar se već ne čini zagušljivije? Osim toga, paničarila je – svo ono mlataranje naokolo. Vjerojatno je već potrošila najveći dio kisika. Zatim je osjetila dašak hladnoće u kosi. Podigla je pogled.

Usmjerivši svjetiljku ravno iznad glave, vidjela je kružnu rešetku. Bila je samo desetak centimetara u promjeru, ali dovoljno široka da dovodi svježi zrak izvana. Preneraženo je zurila u tu rešetku. Zarobljena sam u kutiji, pomislila je. Imam hrane, imam vode i zraka. Tko god ju je stavio ovdje, htio je da ostane živa.

Poglavlje devet

Rick Ballard joj je rekao da je doktor Charles Cassell imućan, ali Jane Rizzoli ovo nije očekivala. Imanje Marblehead bilo je okruženo visokim zidom od cigle, a kroz rešetke vrata od lijevanog čelika, Frost i ona ugledali su kuću, masivno bijelo zdanje, okruženo s barem dva hektara smaragdnog travnjaka. Iza njega, svjetlucala je voda zaljeva Massachusetts.

– Vau – rekao je Frost. – I sve ovo je od lijekova?

– Počeo je s reklamom za lijek za mršavljenje – rekla je Rizzolijeva. – Za dvadeset godina, narastao je do ovoga. Ballard je rekao da on nije tip kojega bi čovjek poželio razljutiti. – Pogledala je Frosta. – A ako si žena, zadnje što ćeš napraviti jest napustiti ga.

Spustila je prozor i pritisnula gumb interkoma. Iz zvučnika je zapucketao muški glas.

– Vaše ime, molim?

– Istražiteljica Rizzoli i istražitelj Frost, bostonska policija. Došli smo razgovarati s doktorom Cassellom.

Dvorišna vrata su se otvorila i oni su se provezli vijugavim prilazom kući koji ih je doveo do otmjenog trijema. Parkirala je automobil iza vatrogasno crvenog ferrarija — što je vjerojatno najbliže što će se njezin stari subaru ikad približiti nekom slavnom automobilu. Ulazna vrata su se otvorila i prije nego što su uspjeli pokucati, i na njima se pojavio krupan muškarac, ni prijateljskog ni neprijateljskog pogleda. Iako je bio odjeven u polo majicu Dockers boje kože, u načinu na koji ih je ovaj muškarac promatrao nije bilo ničeg ležernog.

– Ja sam Paul, pomoćnik doktora Cassella – rekao je.

– Istražiteljica Rizzoli. – Ispružila je ruku, ali je muškarac nije ni pogledao, kao da nije vrijedna njegove pozornosti.

Paul ih je uveo u kuću koja nimalo nije bila ono što je Rizzolijeva očekivala. Iako je vanjšina bila u tradicionalnom federalnom stilu, unutrašnjost je bila uređena posve moderno, čak i hladno, poput galerije apstraktne umjetnosti bijelih zidova. U predsoblju je dominirala brončana skulptura isprepletenih vijuga, neodređeno seksualna.

– Znae da se doktor Cassell tek sinoć vratio s puta – rekao je Paul. – Umoran je od leta i ne osjeća se dobro. Stoga, ako biste bili kratki.

– Bio je odsutan poslovno? – upitao je Frost.

– Da. To je dogovoreno prije više od mjesec dana, u slučaju da se pitate.

Što ništa ne znači, pomislila je Rizzolijeva, osim da je Cassell sposoban planirati svoje poteze unaprijed.

Paul ih je poveo kroz dnevni boravak urešen crno–bijelo, s jednom jedinom grimiznom vazom koja je šokirala oko. Televizor s plazma ekranom dominirao je jednim zidom, a u vitrini od mutnog stakla nalazio se omamljujući niz elektronskih aparata. Raj svakog neženje, pomislila je Rizzolijeva. Nigdje se ne osjeća dodir ženske ruke, samo muške stvari. Čula je glazbu i pretpostavila da to svira neki CD. Klavirski jazz akordi stapali su se u tugaljivoj šetnji niz tipke. Nije bilo melodije, nije bilo pjesme, samo note koje se stapaju u jadikovku bez riječi. Glazba je postala glasnija kad ih je Paul doveo do kliznih vrata. Otvorio ih je i najavio:

- Doktore Cassell, došla je policija.
- Hvala ti.
- Želite li da ostanem?
- Ne, Paul, možeš nas napustiti.

Rizzolijeva i Frost su ušli u prostoriju, a Paul je za njima zatvorio vrata. Zatekli su se u prostoru tako mračnom da su jedva uspjeli razabrati muškarca koji je sjedio za koncertnim klavirom. Dakle, bila je to živa glazba, a ne CD. Teški zastori bili su navučeni preko prozora, i dopuštali tek tračak dnevne svjetlosti. Cassell je ispružio ruku prema svjetiljci i upalio je. Bila je to samo mutna kugla sa sjenilom od japanskog papira od riže, ali on je zaškiljio. Čaša nečega što je izgledalo kao whiskey stajala je na klaviru pokraj njega. Bio je neobrijan, krvavih očiju – nije to bilo lice hladnog, korporativnog morskog psa, nego muškarca previše shrvanog da bi mario kako izgleda. No, svejedno, bilo je to čarobno zgodno lice, s pogledom tako intenzivnim da se činilo da pali put ravno do mozga Rizzolijeve. Bio je mlađi nego što je očekivala da će biti čovjek koji se sam izdigao do mogula, možda u kasnim četrdesetim godinama života. Još uvijek dovoljno mlad da vjeruje u vlastitu nepobjedivost.

– Doktore Cassell – rekla je – ja sam istražiteljica Rizzoli, Bostonska policija. A ovo je istražitelj Frost. Shvaćate zašto smo ovdje ?

- Zato što vas je on nahuškao na mene. Nije li?
- Tko?
- Onaj istražitelj Ballard. Taj čovjek je kao prokleti pitbul.
- Ovdje smo zato što ste poznavali Annu Leoni. Žrtvu.

Posegnuo je za čašom s whiskeyem. Sudeći prema njegovom razbarušenom izgledu, to mu nije bilo prvo piće toga dana.

– Dopustite mi da vam kažem nešto o istražitelju Ballardu, prije nego što počnete vjerovati svemu što kaže. Taj tip je iskonski, prvorazredni seronja. – Iskapio je ostatak pića u jednom gutljaju.

Pomislila je na Annu Leoni, oka zatvorenog od otekline, s ljubičastom modricom na obrazu. Mislim da znamo tko je pravi seronja.

Cassell je odložio praznu čašu.

– Recite mi kako se to dogodilo – rekao je. – Moram znati.

– Doktore Cassell, imamo nekoliko pitanja.

– Najprije mi recite što se dogodilo.

Zato nas je pristao primiti, pomislila je. Želi informacije. Želi procijeniti koliko znamo.

– Shvatio sam da je riječ o rani od metka u glavu – rekao je. – I da je pronađena u automobilu.

– Tako je.

– Toliko sam već pročitao u The Boston Globeu. Kakvo je oružje korišteno? Koji kalibar?

– Znate da vam to ne mogu otkriti.

– I dogodilo se u Brooklineu? Kojeg je vruga radila tamo?

– Ni to vam ne mogu reći.

– Ne možete mi reći? – Pogledao ju je. – Ili ne znate?

– Ne znamo.

– Je li itko bio s njom kad se to dogodilo?

– Nije bilo drugih žrtava.

– Tko su onda vaši sumnjivci? Osim mene?

– Ovdje smo kako bismo mi vama postavljali pitanja, doktore Cassell.

Nesigurno se podigao na noge i prišao vitrini. Izvadio je bocu whiskeya i napunio čašu. Namjerno, svojim posjetiteljima nije ponudio piće.

– Zašto onda ne bih odmah odgovorio na jedino pitanje koje ste mi došli postaviti – rekao je, ponovno se smještajući na klavirsku klupicu. – Ne, nisam je ubio. Mjesecima je nisam ni vidio.

Frost je upitao:

– Kad ste zadnji put vidjeli gospođicu Leoni?

– Negdje u ožujku, mislim. Jednog sam se poslijepodneva provezao pokraj njezine kuće. Bila je na pločniku, uzimala poštu.

– Nije li to bilo nakon što je tražila da vam bude zabranjeno da joj se približite?

– Nisam izlazio iz automobila, dobro? Nisam joj se čak ni obratio. Vidjela me je i bez riječi ušla u kuću.

– U čemu je onda bio smisao vašeg dolaska? – upitala je Rizzolijeva. – Željeli ste je zastrašiti?

- Ne.
- Što onda?
- Samo sam je htio vidjeti. Nedostajala mi je. Još uvijek mi... – Zastao je i pročistio grlo. – Još uvijek mi nedostaje.
- Sad će reći da ju je volio.
- Volio sam je – rekao je. – Zašto bih je povrijedio? Kao da nikad ranije nisu čuli muškarca da to govori.
- Osim toga, kako sam i mogao? Nisam znao gdje je. Nakon što se preselila, posljednji put, nisam je mogao pronaći.
- Ali ste pokušali?
- Da, pokušao sam.
- Jeste li znali da je živjela u Maineu? – upitao je Frost. Stanka. Podigao je pogled, mršteći se.
- Gdje u Maineu?
- U gradiću po imenu Fox Harbor.
- Ne, nisam to znao. Pretpostavio sam da je negdje u Bostonu.
- Doktore Cassell – rekla je Rizzolijeva – gdje ste bili u četvrtak navečer?
- Bio sam ovdje, kod kuće.
- Čitavu noć?
- Od pet sati poslijepodne. Pakirao sam se za put.
- Može li itko posvjedočiti da ste bili ovdje?
- Ne. Paul je imao slobodnu večer. Otvoreno priznajem da nemam alibi. Ovdje sam bio samo ja, sam sa svojim klavirom. – Lupio je po tipkama u neskladnom akordu. – Sljedećeg jutra sam odletio. Northwest Airlinesom, ako želite provjeriti.
- Provjerit ćemo.
- Let je rezerviran prije šest mjeseci. Već sam imao dogovorene sastanke.
- To nam je rekao i vaš pomoćnik.
- Je li? Pa, to je istina.
- Imate li pištolj? – upitala je Rizzolijeva.
- Cassell se veoma umirio, tamnim je očima pretraživao njezine.
- Zar doista mislite da sam ja to učinio?
- Hoćete li, molim vas, odgovoriti na pitanje?
- Ne, nemam pištolj. Ni pištolj, ni pušku, ni dječju pucaljku. I nisam je ubio. Nisam učinio ni pola onoga za što me je optuživala.
- Želite li reći da je lagala policiji?

– Želim reći da je preuveličavala.

– Vidjeli smo njezinu fotografiju snimljenu u hitnoj službi one noći kad ste joj napravili modricu na oku. Je li i tu optužbu preuveličala ?

Spustio je glavu, kao da ne može podnijeti njezin optužujući pogled.

– Ne –tiho je rekao. – Ne poričem da sam je udario. Kajem se zbog toga. Ali, ne poričem da jesam.

– A što je s upornim vožnjama ispred njezine kuće? Angažiranjem privatnih istražitelja da je prate? Pojavljivanjem na njezinim vratima i zahtijevanjem da razgovarate s njom?

– Nije mi željela odgovoriti ni na jedan poziv. Što sam trebao učiniti?

– Možda shvatiti poruku?

– Istražiteljice, ja ne sjedim i dopuštam da mi se stvari dogode. Nikad i nisam. Zato i posjedujem kuću s ovakvim pogledom. Ako nešto doista želim, svojski se potrudim da to dobijem. I onda to ne puštam. Nisam joj namjeravao dopustiti da samo tako nestane iz mog života.

– Što vam je točno bila Anna? Još nešto što posjedujete?

– Ne, ona nije bila moje vlasništvo. – Susreo je njezin pogled, a oči su mu bile prazne od gubitka. – Anna Leoni je bila ljubav mogega života.

Njegov je odgovor osupnuo Rizzolijevu. Ta jednostavno izjava, izgovorena tako tiho, imala je iskren prizvuk istine.

– Koliko razumijem, zajedno ste bili tri godine – rekla je.

Kimnuo je glavom.

– Bila je mikrobiologinja, radila u mojem istraživačkom odjelu. Tako smo se upoznali. Jednoga dana ušla je na sastanak odbora kako bi nas obavijestila o najnovijim rezultatima testiranja antibiotika. Pogledao sam je i pomislio: Ova je ona prava. Zateklo li kakav je osjećaj voljeti nekoga toliko silno i zatim gledati kako odlazi od vas?

– Zašto je otišla?

– Ne znam.

– Mora da imate neku ideju.

– Nemam. Pogledajte što je sve ovdje imala! Ovu kuću, sve što je željela. Mislim da nisam ružan. Svaka bi žena bila oduševljena sa mnom.

– Dok je niste počeli tući.

Tišina.

– Koliko često se to događalo, doktore Cassell?

Uzdahnuo je.

– Imam stresan posao...

– Je li to vaše objašnjenje? Tukli ste djevojku zato što ste imali težak dan u uredu?

Nije joj odgovorio. Umjesto toga posegnuo je za čašom. I to je, nedvojbeno, bio dio problema, pomislila je. Pomiješaj direktora koji naporno radi s previše cuge i dobit ćeš djevojku s modricom na oku.

Ponovno je odložio čašu.

– Samo sam želio da se vrati kući.

– I u to ste je namjeravali uvjeriti zagurivanjem prijetnji smrću u njezina vrata?

– To nisam ja učinio.

– Višestruko je prijavila policiji.

– To se nikad nije dogodilo.

– Istražitelj Ballard kaže da jest.

Cassell je prezrivo frknuo nosom.

– Ta budala vjeruje svemu što mu ona kaže. Voli se igrati sir Galahada, tako sam sebi ispada značajniji. Jeste li znali da se jednom pojavio ovdje i rekao mi da će me, dotaknem li je još jednom, prebiti na mrtvo ime. Mislim da je to prilično žalosno.

– Tvrdila je da ste joj rasparali mreže na prozorima.

– Nisam.

– Želite li reći da je to sama učinila?

– Kažem samo da ja nisam.

– Jeste li joj vi napravili ogrebotinu na vratima automobila?

– To mi je novost. Kad se to navodno dogodilo?

– A mrtav kanarinac u njezinom poštanskom sandučiću?

Cassell se nasmijao u nevjerici.

– Zar vam ja izgledam kao netko tko bi učinio nešto tako perverzno? Nisam ni bio u gradu kad se to navodno dogodilo. Gdje je dokaz da sam to bio ja?

Kratko ga je promatrala i mislila: Naravno da poriče, jer je u pravu; ne možemo dokazati da je on rasparao mreže na njezinim prozorima, ili ogrebao njezin automobil, ili stavio mrtvu ptičicu u njezin poštanski sandučić. Ovaj muškarac nije dospio ovdje gdje jest zato što je glup.

– Zašto bi Anna lagala? – upitala je.

– Ne znam – rekao je. – Ali, lagala je.

Poglavlje deset

U podne je Maura već bila na cesti, još jedna vikendašica uhvaćena u prometu koji je strujao prema sjeveru kao losos prema mrijestilištu, van iz grada u kojem su ulice već isijavale toplinu. Uhvaćeni u automobilima, s djecom koja cvile na stražnjim sjedalima, izletnici su mogli samo lagano gmizati prema obećanju sjenovitih plaža i slanog zraka na sjeveru. To je bila vizija koje se Maura držala dok je sjedila u prometnoj gužvi i promatrala automobilsku kolonu koja se protezala sve do obzora. Nikad nije bila u Maineu. Poznavala ga je jedino kao pozadinsku kulisu u katalogu L.L. Beana, u kojem su preplanuli muškarci i žene nosili parke i planinarske cipele dok su im se pod nogama zlatni retriveri kotrljali u travi. U svijetu L.L. Beana, Maine je bio zemlja šuma i maglovitih obala, mitsko mjesto prelijepo da bi postojalo osim kao nada, kao san. Sigurno ću se razočarati, pomislila je zureći u sunčevo svjetlo koje je blještalo s beskrajne linije automobila. No, tamo leže odgovori.

Prije mnogo mjeseci, Anna Leoni prošla je ovaj isti put ka sjeveru. Mora da je bio ranoproljetni dan, još hladan, a promet ni približno nije bio gust kao danas. Izlazeći iz Bostona, i ona je zacijelo prešla preko mosta Tobin i krenula sjeverno cestom 95, prema granici između Massachusettsa i New Hampshirea.

Slijedim tvoje stope. Moram saznati tko si bila. To je jedini način da saznam tko sam ja.

U dva je iz New Hampshirea prešla u Maine, u kojem se promet magično razrijedio, kao da su dotadašnje muke bile tek iskušenje, a sad se vrata otvaraju kako bi primila zaslužne. Zaustavila se dovoljno dugo da na odmorištu kupi sendvič. Do tri je već napustila međudržavnu cestu i putovala cestom broj 1, koja je obgrljivala obalu putujući ka sjeveru. I ti si prošla ovuda.

Prizori koje je Anna vidjela zacijelo su bili drukčiji, polja su tek počela zelenjeti, stabla još bila gola. No, i Anna je zasigurno prošla pokraj kolibe sa svicima od račića, pogledala dvorište trgovca starim željezom, u kojem su na travnjaku bili izloženi hrđavi okviri kreveta, i reagirala, baš kao i Maura, zabavljenim odmahivanjem glavom. Možda je i ona skrenula sa ceste u Rockportu kako bi protegnula noge i zadržala se pokraj kipa tuljana Andrea, promatrajući luku. Zadrhtala kad je vjetar dopuhao hladnoću s rijeke.

Maura se vratila u automobil i nastavila putem ka sjeveru.

Kad je prošla obalni grad Bucksport i skrenula južno, niz poluotok, sunčevo svjetlo već se koso naginjalo preko stabala. Vidjela je kako se magla valja preko mora, njezinu sivu obalu, i napreduje prema kopnu kao gladna zvijer koja guta horizont. Do sumraka, pomislila je, automobil će mi biti ovijen

maglom. Nije rezervirala sobu u Fox Harboru, otišla je iz Bostona s nejasnom idejom da će jednostavno stati u nekom motelu uz obalu i pronaći krevet za tu noć. Ali, uz ovaj krševit dio obale vidjela je tek nekoliko motela, a i na onima pokraj kojih je prošla visjeli su znakovi NEMA SLOBODNIH SOBA. Sunce je zaronilo još niže.

Cesta je naglo zavijala i ona je čvrsto uhvatila volan, jedva uspijevajući ostati u svojoj traci dok je obilazila stjenovitu izbočinu s kržljavim stablima s jedne i morem s druge strane.

Iznenada se našao pred njom – Fox Harbor, ugniježđen u utočištu plitke uvale. Nije očekivala da će gradić biti tako malen, malo veći od lučice, sa crkvom šiljatog zvonika i nizom bijelih zgrada okrenutih prema uvali. U luci, čamci za vađenje jastoga ljuljuškali su se na vezovima kao lovina u opasnosti, čekajući da ih proguta nadolazeća obala magle.

Polako se vozeći niz glavnu ulicu, vidjela je umorne prednje trijemove kojima je trebala svježja boja, prozore na kojima su visjele izbljedjele zavjese. Očito, grad nije bio bogat, sudeći po hrđavim karavanima na prilazima. Jedina vozila novijeg modela koja je vidjela nalazila su se na parkiralištu Motela Bayview, s registracijskim tablicama iz New Yorka, Massachusettsa i Connecticuta. Gradske izbjeglice koje su pobjegle iz vrelih gradova na jastoge i tračak raja.

Zaustavila je automobil ispred recepcije motela. Po redu, pomislila je; trebam negdje prenoćiti, a ovo mi izgleda kao jedino mjesto u gradu. Izišla je iz automobila i protegnula ukočene mišiće, udahnula vlažan, slani zrak. Iako je Boston lučki grad, kod kuće je rijetko osjetila miris mora; gradski mirisi dizel ulja, ispušnih plinova i vrelih pločnika okužili bi svaki dašak koji bi dopro iz luke. Ovdje je, međutim, mogla doista okusiti sol, osjetiti kako joj poput fine maglice prijanja uz kožu. Stojeći na parkiralištu tog motela, s vjetrom koji joj je puhao u lice, osjećala se kao da je iznenada izronila iz dubokog sna i ponovno bila budna. Ponovno živa. Motel je bio uređen upravo onako kako je očekivala: drvene oplata iz šezdesetih, otrcani zeleni sag, zidni sat obješen na kormilo broda. Za pultom nije bilo nikoga.

Nagnula se preko pulta.

– Halo!

Vrata su se uz škripu otvorila i pojavio se jedan muškarac, debeo i proćelav, s tankim naočalama nataknutim poput konjica na nos.

– Imate li slobodnu sobu za jednu noć? – upitala je Maura.

Njezino pitanje dočekala je mrtva tišina. Muškarac je bez riječi zurio u nju, obješene čeljusti, pogleda prikovanog uz njezino lice.

– Oprostite – rekla je, misleći da je nije čuo. – Imate li slobodnih soba?

– Vi... želite sobu?

– Nisam li to upravo rekla? Pogledao je knjigu gostiju, a zatim ponovno nju.

– Ovaj, žao mi je. Večeras smo puni.

– Upravo sam se dovezla čitavim putem iz Bostona. Postoji li neko mjesto u gradu gdje mogu pronaći sobu?

Progutao je slinu.

– Vikend je prilično zauzet. Prije sat vremena ovdje je bio jedan par i tražio sobu. Malo sam se raspitao, morao sam ih poslati čak u Ellsworth.

– Gdje je to ?

– Tridesetak milja odavde.

Maura je podigla pogled prema satu u kormilu. Već je bilo četiri i četrdeset pet; potraga za motelom će morati pričekati.

Rekla je:

– Moram pronaći ured pomorskih i kopnenih dobara.

– Na Glavnoj je ulici. Dva bloka odavde, nalijevo.

Ulazeći kroz vrata u ured Pomorskih i kopnenih dobara, Maura je zatekla još jednu praznu recepciju. Zar nitko u ovom gradu nije na svom radnom mjestu? Ured je smrdio na cigarete, a na stolu je bila pepeljara prepuna opušaka. Na zidu su bili izloženi popisi vlasništva tvrtke, a neke od fotografija strašno su požutjele. Očito, ovo nije bilo uskiptjelo tržište nekretninama. Pregledavajući pogledom ponudu, Maura je ugledala urušenu kolibu (SAVRŠENA ZA FARMU KONJA!), kuću s ovješanim trijemom (SAVRŠENA POSEBNA PONUDA ZA MORNARE!), i fotografiju stabala – to je bilo to, samo stabla (TIHO I POVUČENO! SAVRŠEN TEREN ZA KUĆU!) Postoji li išta u ovome gradu, pitala se, što nije savršeno?

Čula je kako se otvaraju stražnja vrata i kad se okrenula vidjela kako se pojavljuje jedan muškarac, noseći u ruci vrč s kojega je kapala kava, a koji je odložio na radni stol. Bio je niži od Maure, četvrtaste glave i kratke sive kose. Odjeća mu je bila znatno prevelika, manšete i suvratci nogavica podvinuti, kao da nosi odjeću koju mu je proslijedio neki div. S ključevima koji su mu zveckali za pojasom, kočoperno je prišao pozdraviti Mauru.

– Oprostite, bila sam straga i prala vrč za kavu. Vi ste zacijelo doktorica Isles.

Glas je Mauru osupnuo. Iako je bio hrapav, nedvojbeno od svih onih cigareta u pepeljari, očito je bio ženski. Tek tad je Maura zamijetila izbočinu dojki ispod široke košulje.

– Vi ste... osoba s kojom sam jutros razgovarala? – upitala je Maura.

– Britta Clausen. – Žustro se rukovala s Maurom, dajući joj do znanja da nije osoba koja trpi gluposti.

– Harvey mi je rekao da ste stigli u grad.

– Harvey?

– Malo dalje uz cestu, Motel Bayview. Nazvao me je da mi kaže da ste na putu. – Žena je zastala i odmjerila Mauru. – Dakle, pretpostavljam da mi ne morate pokazati nikakvu identifikacijsku ispravu. Kad vas ovako gledam, nema nikakve sumnje čija ste sestra. Hoćete da se zajedno odvezemo do kuće?

– Slijedit ću vas svojim automobilom.

Gospođica Clausen je pregledala ključeve na privjesku za pojasom i zadovoljno progundala.

– Evo ga, Skyline Drive. Policija je završila svoj posao, tako da pretpostavljam da vam ga mogu pokazati. Maura je slijedila karavan gospođice Clausen cestom koja je naglo skretala od obale i vijugala uz strminu. Kako su se uspinjale, ugledala je obalu i rijeku koju je sad zastirala gusta deka magle. U podnožju, selo Fox Harbor nestalo je u izmaglici. Tik ispred nje, naglo su zablješćala svjetla za kočenje na karavanu gospođice Clausen i Mauraje jedva imala vremena snažno nagaziti vlastitu kočnicu. Njezin se lexus posklizao na vlažnom lišću i zaustavio s branikom priljubljenim uz znak ZA PRODAJU zabijen u zemlju. Gospođica Clausen je isturila glavu kroz prozor.

– Hej, je li sve u redu tamo straga?

– Sve je u redu. Oprostite, nisam pazila.

– Da, taj zadnji zavoj doista iznenadi. Ovdje smo, ovom stazom nadesno.

– Iza vas sam.

Gospođica Clausen se nasmijala.

– Ali, ne preblizu, dobro? Zemljana cesta bila je tako obrubljena stablima da je Maura imala osjećaj kako se vozi kroz tunel u šumi. Naglo se otvorivši, otkrila je malenu kolibu s krovom od cedrovine. Maura se parkirala pokraj karavana gospođice Clausen i izišla iz lexusa. Na trenutak je stajala u tišini čistine i netremice promatrala kuću. Drvene stube vodile su do natkrivenog trijema na kojem je ljuljačka visjela nepokretna na sparnom zraku. U malenom sjenovitom vrtu, trudile su se rasti pustikare i ljiljani. Činilo se da šuma pritišće sa svih strana i Maura se uhvatila kako diše brže, kao da je zarobljena u maloj prostoriji. Kao da joj je i sam zrak preblizu.

– Ovdje je tako mirno – rekla je Maura.

– Da, daleko je od grada. Zbog toga ovo brdo i jest na cijeni. Procvat trgovine nekretninama će, znate, krenuti u ovom smjeru. Za nekoliko godina, moći ćete vidjeti kuće uzduž čitave ove ulice. Sad je vrijeme za kupnju.

Zato što je savršeno, očekivala je Maura da će gospođica Clausen dodati.

– Dala sam da mi očiste susjedni teren – rekla je gospođica Clausen. – Kad se vaša sestra uselila, zaključila sam da je vrijeme da pripremim i ostale

terene. Kad shvate da netko ovdje gore živi, lopta se zakotrlja. Ubrzo svi nastoje kupiti parcelu u susjedstvu.

– Zamišljeno je pogledala Mauru. – Kakva ste vi liječnica?

– Patologinja.

– A to je, što? Radite u laboratoriju?

Ova joj je žena počinjala ići na živce. Grubo je odgovorila:

– Radim s mrtvacima.

Taj odgovor kao da ženu nije nimalo uznemirio.

– Onda, pretpostavljam, imate određeno radno vrijeme. Puno slobodnih vikenda. Možda ste zainteresirani za ljetnu vikendicu. Zna, susjedna parcela bit će uskoro spremna za gradnju. Ako ikad poželite posjedovati kućicu za odmor, nećete naći jeftnije vrijeme za ulaganje.

Dakle, ovakav je osjećaj biti zarobljen s trgovcem aranžmanima. Rekla je:

– Doista nisam zainteresirana, gospođice Clausen.

– Oh. – Žena je dahnula, okrenula se i zatoptala na trijem. – Onda hajdemo unutra. Sad kad ste ovdje, možete mi reći što da učinim sa stvarima vaše sestre.

– Nisam sigurna da je to u mojoj nadležnosti.

– Ne znam što bih sa svim tim. Ne želim plaćati njihovo skladištenje. Moram isprazniti kuću ako je želim ikad ponovno prodati ili iznajmiti. – Zveckala je ključevima, tražeći pravi. – Ja posređujem pri iznajmljivanju većine prostora u gradu i ovu kuću nije bilo baš lako napuniti. Vaša sestra, ona je, znate, potpisala šestomjesečni najam.

Zar je to sve što joj znači Annina smrt? Pitala se Maura. Nema više čekova za plaćanje najma, kuća treba novog stanovnika? Nije joj se sviđala ova žena sa zveckavim ključevima i gramzivim pogledom. Kraljica nekretnina u Fox Harboru, čija jedina briga kao da je bilo osigurati kvotu mjesečnih čekova.

Naposljedku je gospođica Clausen otvorila vrata.

– Uđite.

Maura je zakoračila u kuću. Iako su u dnevnom boravku bili veliki prozori, blizina stabala i kasno poslijepodnevno doba ispunjavali su kuću sjenama. Vidjela je tamne podove od borovine, izlizani otirač, nahereni kauč. Na izbljedjelim tapetama bila je zelena vinova loza, koja je samo pojačavala Maurin osjećaj lisnate zagušljivosti.

– Bila je posve namještena – rekla je gospođica Clausen. – Dala sam joj dobru cijenu, s obzirom na to.

– Koliko? – upitala je Maura, zureći kroz prozor u zid stabala.

– Šest stotina mjesečno. Mogla bih dobiti četiri puta više, da je ovo mjesto bliže vodi. No, čovjek koji je sagradio ovu kuću, volio je privatnost. – Gospođica Clausen je sporim, pomnim pogledom pregledala dnevni boravak, kao da ga već neko vrijeme nije doista vidjela. – Nekako me iznenadilo kad je nazvala i pitala za nju, posebice jer sam dolje uz obalu imala drugih raspoloživih smještaja. Maura se okrenula i pogledala je. Sunčevo svjetlo je blijedilo i gospođica Clausen je nestala u sjeni.

– Moja sestra je tražila baš ovu kuću?

Gospođica Clausen je slegnula ramenima.

– Valjda joj je odgovarala cijena.

Izišle su iz sumornog dnevnog boravka i krenule hodnikom. Ako kuća odražava osobnost svojega stanovnika, onda se nešto od Anne Leoni zacijelo zadržalo unutar ovih zidova. Ipak, i prethodni stanovnici imali su pravo na ovu kuću i Maura se pitala koje su sitnice, koje slike na zidu pripadale Anni, a koje su ostavili drugi prije nje. Ona slika zalaska sunca naslikana olovkom u boji – zacijelo nije Annina. Moja sestra ne bi objesila nešto ovako odvratno, pomislila je. I taj miris ustajalih cigareta koji prožima čitavu kuću – sigurno nije Anna bila ta koja je pušila. Jednoajčani blizanci često su jezovito slični; zar ne bi Anna dijelila Maurino gađenje prema cigaretama? Ne bi li i ona onjušila zrak i zakašljala na prvi dašak dima?

Došle su u spavaću sobu s golim madracom.

– Pretpostavljam da ovu sobu nije koristila – rekla je gospođica Clausen.
– Ormar i komoda bili su prazni.

Sljedeća na redu bila je kupaoonica. Maura je ušla u nju i otvorila ormarić s lijekovima. Na policama se nalazio Advil, Sudafed i Ricola kapljice protiv kašlja, imena proizvoda koja su je preplašila koliko su joj bila poznata. Iste te proizvode i ona je držala u svom ormariću. Bile smo jednake i u odabiru lijekova protiv prehlade, pomislila je.

Zatvorila je vrata ormarića. Nastavila hodnikom do posljednje prostorije.

– Ovo je spavaća soba koju je koristila – rekla je gospođica Clausen. Prostorija je bila uredna, krevet pospremljen, komoda čista. Kao moja spavaća soba, pomislila je Maura. Prišla je ormaru i otvorila ga. U njemu su bile obješene hlače, izglaçane košulje i haljine. Veličina 38. Maurina veličina.

– Prošli tjedan je došla državna policija i pročešljala čitavu kuću.

– Jesu li pronašli išta zanimljivo?

– Ako i jesu, meni nisu rekli. Nije baš imala mnogo stvari u kući. Ovdje je živjela samo nekoliko mjeseci.

Maura se okrenula i pogledala kroz prozor. Još nije pao mrak, ali se zbog tmnine okolne šume činilo da noć samo što nije došla. Gospođica Clausen stajala

je uz vrata spavaće sobe, kao da čeka naplatiti Mauri pristojbinu prije nego što joj dopusti da izađe.

– Nije ovo tako loša kuća – rekla je.

Jest, pomislila je. Kuća je užasna.

– U ovo doba godine, ne ostane mnogo toga za iznajmljivanje. Uglavnom je sve zauzeto. Hoteli, moteli. Ni u krčmama nema slobodnih soba. Maura je i dalje promatrala šumu. Sve, samo da bi izbjegla daljnji razgovor s ovom mrskom ženom.

– Znate, samo sam pomislila. Pretpostavljam da ste pronašli gdje ćete noćas odsjesti.

Dakle, na to cilja. Maura se okrenula i pogledala je.

– Zapravo, nisam pronašla gdje ću prenoćiti. Motel Bayview bio je pun. Žena je odgovorila usiljenim smiješkom.

– Kao i sve ostalo.

– Rekli su mi da ima slobodnih soba u Ellsworthu.

– Da? Ako se želite voziti čak do ondje. Po mraku će vam trebati duže nego što mislite. Cesta zavija čitavim putem. – Gospođica Clausen je pokazala na krevet. – Mogla bih vam nabaviti čistu krevetninu. Naplatit ću vam koliko biste platili u motelu. Ako ste zainteresirani.

Maura je pogledala krevet i osjetila drhtaj jeze uz kralježnicu. Moja sestra je ovdje spavala.

– No, dobro. Uzmite ili ostavite.

– Ne znam.

Gospođica Clausen se nasmijuljila.

– Čini mi se da nemate mnogo izbora.

Maura je stajala na prednjem trijemu i promatrala stražnja svjetla karavana Britte Clausen kako nestaju u tamnom zastoru stabala. Kratko je oklijevala u sve dubljem mraku, osluškujući cvrčke i šuškanje lišća. Iza sebe je začula škripanje, i kad se okrenula, vidjela je da se na trijemu zanjihala ljuljačka, kao da je gurka neka sablasna ruka. Zadrhtala je i vratila se u kuću, i upravo se spremala zaključati vrata kad se naglo ukočila. I ponovno osjetila dašak jeze uz vrat.

Na vratima su bile četiri brave.

Zurila je u dva lanca, u zasun i rezu. Mjedene pločice još su bile sjajne, zavrtnji nezaprljani. Nove brave. Gurnula je sve zasune na mjesto, utaknula lance u proreze. Pod njezinim prstima, metal je bio ledeno hladan.

Ušla je u kuhinju i upalila svjetla. Ugledala je izlizani linoleum, maleni stol za blagovanje s okrhnutim laminatom. U kutu je svijetlio hladnjak. Ali, ona se usredotočila na stražnja vrata. Na njima su bile tri brave, s blistavim mjedenim pločicama. Osjetila je kako joj srce počinje brže lupati dok ih je zaključavala. Okrenula se i prepala ugledavši još jedna zakračunata vrata u kuhinji. Kamo pak ta vode ?

Povukla je zasun i otvorila vrata. Ugledala je uske drvene stube koje su se spuštale u mrak. Iz podnožja se uzdizao hladan zrak i osjetila je miris vlažne zemlje. Dlačice na vratu opet su joj se naježile.

Podrum. Zašto bi itko zaključao vrata prema podrumu?

Zatvorila je vrata i ponovno navukla zasun. Tad je shvatila da je ova brava drukčija; bila je zahrđala, stara.

Sad je osjetila potrebu provjeriti jesu li i svi prozori zatvoreni. Anna je bila toliko silno ustrašena da je ovu kuću pretvorila u utvrdu, i Maura je osjećala kako taj strah prožima svaku prostoriju. Provjerila je kuhinjske prozore, a zatim se prebacila u dnevni boravak. Tek kad se uvjerila da su svi prozori zatvoreni u ostatku kuće, naposljetku je krenula istraživati spavaću sobu. Stojeći pred otvorenim ormarom, promatrala je odjeću. Pomičući vješalice po prečki, promotrila je svaki odjevni predmet, zamjećujući da je točno njezine veličine. Skinula je haljinu s vješalice – crnu vunenu, čistih, jednostavnih linija kakve su joj i samoj bile najdraže. Zamislila je Annu u robnoj kući, kako oklijeva nad ovom haljinom. Provjerava cijenu, prislanja haljinu uz tijelo i promatra se u zrcalu, misleći: Ovu želim.

Maura je otkopčala svoju bluzu i skinula hlače. Uvukla se u crnu haljinu i dok je potezala zatvarač, osjetila je kako joj se tkanina ovija oko oblina kao druga koža. Okrenula se prema zrcalu. Ovo je Anna vidjela, pomislila je. Isto lice, isto tijelo. Je li i ona žalila zbog debljanja bokova, znaka nadolazeće srednje dobi? Je li se i ona okretala postrance kako bi provjerila je li joj trbuh ravan? Zacijelo sve žene koje isprobavaju nove haljine izvode jednak balet ispred zrcala. Okrenu se na jednu, pa na drugu stranu. Izgledam li debelo s leđa?

Zastala je, okrenuta desnom stranom tijela prema zrcalu, gledajući u vlas kose koja je zapela za tkaninu. Izvukla ju je i podigla prema svjetlu. Kosa je bila crna kao njezina, ali duža. Kosa mrtve žene. Naglo se trgnula na zvonjavu telefona. Prišla je noćnom ormariću i zastala, srce joj je bubnjalo kao ludo, kad je telefon zazvonio i drugi, i treći put, nepodnošljivo glasan u ovoj nijemoj kući. Prije nego što je uspio zazvoniti i četvrti put, podigla je slušalicu.

– Halo? Halo?

Začulo se škljocanje, i zvuk prekida veze. Pogrešan broj, pomislila je. Samo to.

Napolju je vjetar postajao sve jači, i čak i kroz zatvoreni prozor čulo se stenjanje zanjihanih stabala. No, u unutrašnjosti kuće je bilo tako tiho da je čula otkucaje vlastitog srca. Jesu li ovakve bile tvoje noći?, pitala se. U ovoj kući, okruženoj mračnim šumama?

Te noći, prije nego što je legla u krevet, zaključala je vrata spavaće sobe, a potom na njih naslonila stolac. Osjećala se malo blesavo čineći to. Nije se imala čega bojati, a ipak se osjećala ugroženijom ovdje nego u Bostonu, u kojoj su grabežljivci bili ljudi, mnogo opasniji od bilo koje životinje koja bi mogla vrebati u ovim šumama.

I Anna se ovdje bojala.

Osjećala je taj strah, koji se još uvijek zadržao u ovoj kući zabarikadiranih vratiju.

Naglo se probudila na glasno cviljenje. Ležala je i hvatala dah, a srce joj je tuklo kao mahnito. To je samo sova, nema razloga za paniku. Pa u šumi je, za ime Božje; naravno da će čuti životinje. Plahte su bile natopljene znojem. Prije odlaska u krevet, zatvorila je prozor, i u sobi je sad bilo sparno i zagušljivo. Ne mogu disati, pomislila je.

Ustala je i lagano otvorila prozor. Stajala je i duboko udisala svjež zrak promatrajući stabla, lišće koje je bilo srebrno na mjesecini. Ništa se nije micalo; šuma je ponovno utihnula.

Vratila se u krevet, i ovaj put čvrsto spavala do jutra.

Dnevno je svjetlo sve promijenilo. Čula je pjev ptica i pogledavši kroz prozor, vidjela kako dva jelena prolaze dvorištem, i mašući bijelim repovima, hitro poskakujući nestaju u šumi. Pod sunčevim svjetlom koje je dopiralo u sobu, stolac kojim je sinoć poduprla vrata činio joj se nerazumnim. Nikome neću reći za ovo, pomislila je, odmičući ga u stranu.

U kuhinji je skuhalo kavu iz vrećice s mljevenom francuskom kavom koju je pronašla u hladnjaku. Annina kava. Nalijevala je vrelu vodu kroz filter, udišući topao miris. Bila je okružena stvarima koje je Anna kupila. Kokice za mikrovalnu i pakiranje špageta. Jogurt od breskve i mlijeko kojima je istekao rok uporabe. Svaki od ovih artikala predstavljao je jedan trenutak u životu njezine sestre, u kojem je zastala ispred police u trgovini namirnicama i pomislila: i ovo mi treba. A onda je kasnije, po povratku kući, ispraznila vrećice i odložila kupljeno. Kad je Maura pogledala sadržaj kuhinjskih ormarića, u njima je vidjela sestrinu ruku, ruku koja je limenke tunjevine slagala na police obložene papirom sa cvjetnim uzorkom.

Odnijela je šalicu s kavom na prednji trijem, stajala i pijuckala iz nje promatrajući dvorište u kojem je sunčevo svjetlo prošaralo dio vrta. Sve je tako

zeleno, čudila se. Trava, stabla, čak i samo svjetlo. U visokom baldahinu grana, pjevale su ptice. Sad vidim zašto bi željela živjeti ovdje. Zašto bi se željela buditi svakoga jutra uz miris šume.

Iznenada su ptice zalepršale sa stabala, preplašene novim zvukom: tihim brujanjem strojeva. Iako Maura nije mogla vidjeti buldožer, nedvojbeno ga je čula kroz šumu, i zvučao je iritantno blizu. Sjetila se što joj je rekla gospođica Clausen, da se susjedna parcela raskrčuje. Toliko o mirnom nedjeljnom jutru.

Sišla je niz stepenice i obišla kuću do bočne strane, nastojeći kroz stabla ugledati buldožer, ali šuma je bila tako gusta da mu nigdje nije vidjela ni traga. No, gledajući pred noge, uočila je životinjske tragove i sjetila se ona dva jelena koja je vidjela tog jutra kroz prozor spavaće sobe. Slijedila ih je uz bok kuće, zamjećujući i druge dokaze njihovog posjeta u prožvakanim listovima trputca posađenim uz temelje, i divila se odvažnosti jelena, koji su pasli tik uz zid. Nastavila je prema stražnjoj strani kuće i zaustavila se pred drugim nizom tragova. Ovi nisu bili jelenji. Na trenutak je ukočeno stajala. Srce joj je počelo lupati, a ruke se ovlažile ovijene oko šalice. Polako, pogledom je pratila tragove prema mekom komadu zemlje ispod jednog od prozora.

Otisci čizama bili su utisnuti u zemlju na mjestu gdje je netko stajao i virio u kuću. U njezinu spavaću sobu.

Poglavlje jedanaest

Četrdeset i pet minuta kasnije, patrolno vozilo policije Fox Harbora dovezlo se poskakujući niz zemljanu cestu. Zaustavilo se ispred kolibe i iz njega je izišao policajac. Bio je pedesetih godina, širokog vrata, s celom navrh plavokose glave.

– Doktorice Isles? – rekao je, pružajući joj mesnatu ruku. – Roger Gresham, šef policije.

– Nisam znala da ću dobiti šefa glavom i bradom.

– No da, znate, ionako smo se planirali dovesti ovamo kad je primljen vaš poziv.

– Mi? – Namrštila se kad je drugo vozilo, ford explorer, naišlo prilazom i zaustavilo se uz Greshamovo. Vozač je izišao iz automobila i mahnuo joj.

– Bog, Maura – rekao je Rick Ballard.

Na trenutak ga je samo promatrala, preplašena njegovim neočekivanim dolaskom.

– Nisam imala pojma da ste ovdje – naposljetku je rekla.

– Sinoć sam došao. Kad ste vi stigli?

– Jučer poslijepodne.

– Noć ste proveli ovdje?

– Motel je bio pun. Gospođica Clausen – agentica za najam nekretnina – ponudila mi je da prespavam ovdje. – Zastala je. I obrambeno dodala: – Rekla je da je policija ovdje obavila posao.

Gresham se prezrivo nasmiješio.

– Kladim se i da vam je naplatila. Nije li?

– Jest.

– Ta Britta, rijetka je to ptičica. Ta bi vam i zrak naplatila, da može. – Okrećući se prema kući, upitao je: – Onda, gdje ste vidjeli te otiske stopala?

Maura je povela muškarce pokraj prednjeg trijema za ugao kuće. Držali su se ruba staze i hodajući promatrali tlo. Buldožer je utihnuo, i sad su jedini zvukovi bili njihovi koraci na sagu lišća.

– Ovdje su svježi jelenji tragovi – rekao je Gresham, pokazujući.

– Da, dva su ovuda jutros prošla – rekla je Maura.

– To bi moglo objasniti tragove koje ste vidjeli.

– Šefe Gresham – rekla je Maura i uzdahnula. – Znam razlikovati trag jelena od otiska čizme.

– Ne, mislio sam da je netko ovdje mogao biti u lovu. Van sezone, shvaćate. I slijedio te jelene izvan šume.

Ballard se naglo zaustavio, pogleda uprtog u pod.

– Vidite li ih? – upitala je.

– Da – rekao je. Glas mu je bio neobično tih. Gresham je čučnuo pokraj Ballarda. Prošao je jedan trenutak. Zašto ništa ne kažu? Vjetar je uskomešao stabla. Drhteći, podigla je pogled prema zanjihanim granama. Prošle noći, netko je izišao iz ove šume. Stajao je ispred njezine sobe. Zurio kroz prozor dok je ona spavala.

Ballard je pogledao prema kući.

– Je li to prozor spavaće sobe?

– Da.

– Vaše?

– Da.

– Jeste li sinoć navukli zastore? – Pogledao ju je preko ramena i znala je što misli: Jesi li ga sinoć nesvjesno počastila striptizom?

Pocrvenjela je.

– U toj sobi nema zastora.

– Preveliki su da bi ih ostavile Britnine čizme – rekao je Gresham. – Ona je jedina osoba koja bi hodala ovuda, provjeravajući kuću. – Izgledaju mi kao Vibramovi potplati – rekao je Ballard. – Veličina četrdeset dva, možda četrdeset tri. – Pogledom je slijedio otiske natrag prema šumi. – Jelenji tragovi ih prekrivaju.

– Što znači da je on došao prvi – rekla je Maura. – Prije jelena. Prije nego što sam se probudila.

– Da, ali koliko prije? – Ballard se uspravio i stajao vireći kroz prozor u njezinu spavaću sobu. Dugo nije ništa rekao, i ona je ponovno postala nestrpljiva zbog njihove šutnje, željna čuti neku reakciju – bilo kakvu – ove dvojice muškaraca.

– Znafe, ovdje nije kišilo gotovo tjedan dana – rekao je Gresham. – Možda ovi otisci i nisu tako svježi.

– Ali, tko bi šetao ovuda i virio kroz prozore? – upitala je Maura.

– Mogu nazvati Brittu. Možda je ona poslala nekog muškarca da obavi neki posao na kući. Ili je netko zavirio iz znatiželje.

– Znatiželje? – upitala je Maura.

– Svi ovdje su čuli što se dogodilo vašoj sestri, dolje u Bostonu. Neki su možda željeli poviriti u njezinu kuću.

– Ne razumijem takvu morbidnu znatiželju. Nikad nisam.

– Rick mi je rekao da ste patologinja, točno? Dakle, zacijelo se morate nositi s istim problemom kao i ja. Svi žele znati pojedinosti. Nećete vjerovati koliko me ljudi zapitkivalo o toj pucnjava. Zar ne mislite da bi netko od tih zabadala poželio proviriti u njezinu kuću? Zurila je u njega u nevjerici. Tišinu je iznenada prekinulo krčanje Greshamovog radija.

– Ispričajte me – rekao je i krenuo natrag prema vozilu.

– Znači tako – rekla je. – Pretpostavljam da to uglavnom rastjeruje moje brige, zar ne?

– Ja vašu zabrinutost shvaćam veoma ozbiljno.

– Ma nemojte? – Pogledala ga je. – Dođite unutra, Rick. Želim vam nešto pokazati.

Slijedio ju je natrag stepenicama do prednjeg trijema, i odatle u kuću. Zatvorila je vrata i pokazala na čitav niz mjedenih brava.

– Ovo sam željela da vidite – rekla je.

Namrštio se na brave. – Vau.

– Ima ih još. Dođite sa mnom.

Povela ga je u kuhinju. Pokazala mu još svjetlucavih lanaca i zasuna na stražnjim vratima.

– Sve su nove. Mora da ih je Anna dala postaviti. Nešto ju je uplašilo.

– Imala je razloga za strah. Sve one prijetnje smrću. Nije znala kad bi se Cassell mogao ovdje pojaviti.

Pogledala ga je.

– Zato ste vi ovdje, zar ne? Da saznate je li se pojavio?

– Pokazivao sam ovu fotografiju u gradu.

– I?

– Dosad, nitko se ne sjeća da ga je vidio. No, to ne znači da nije bio ovdje. – Pokazao je na brave. – Meni one imaju savršenog smisla. Uz uzdah, Maura je potonula na stolac za kuhinjskim stolom. – Kako je moguće da su naši životi ispali tako različito? Ja sam izašla iz zrakoplova iz Pariza, a ona je...

Progutala je slinu.

– Što bi bilo da sam ja bila na Anninom mjestu? Bi li sve ispalo jednako? Možda bi ona sad sjedila ovdje i razgovarala s vama.

– Maura, vi ste dvije različite osobe. Možda imate isto lice, isti glas. Ali, vi niste Anna.

Pogledala ga je.

– Pričajte mi o mojoj sestri.

– Nisam siguran odakle da počnem.

– Od čega god želite. Od svega. Rekli ste da zvučim kao ona. Kimnuo je glavom. – Zvučite. Ista inflekcija. Ista visina glasa.

– Tako dobro je se sjećate ?

– Anna nije žena koju biste lako zaboravili – rekao je. Nije je prestajao gledati u oči. Zurili su jedno u drugo, čak i kad su se u kući začuli bučni koraci. Tek kad je Gresham ušao u kuhinju, naposljetku je odvratila pogled i okrenula se prema šefu policije.

– Doktorice Isles – rekao je Gresham. – Pitam se biste li mi mogli učiniti malu uslugu. Pođite sa mnom malo niz cestu. Želim da nešto pogledate.

– Što?

– Ono na radiju bio je dispečer. Primili su poziv od građevinske ekipe malo dalje uz cestu. Njihov je buldožer iskopao neke... ovaj, neke kosti.

Namrštila se.

– Ljudske ?

– To se i oni pitaju.

Maura se s Greshamom odvezla u policijskom patrolnom vozilu, a Ballard ih je slijedio u svom exploreru. Gotovo da i nije vrijedilo ulaziti u automobil jer su se vozili samo uz kratki zavoj niz cestu, a buldožer je već bio tamo, na netom raskršenoj parceli. Četvorica muškaraca s kacigama stajala su u sjeni svojih kamioneta. Jedan od njih im je pristupio kad su Maura, Gresham i Ballard izašli iz svojih automobila.

– Hej, šefe.

– Hej, Mitch. Gdje je to ?

– Tamo pokraj buldožera. Uočio sam tu kost i odmah sam ugasio motor. Ovdje je nekoć bila stara farma, na ovoj parceli. Zadnje što želim jest iskopati neko obiteljsko groblje?

– Doktorica Isles će pogledati prije nego što ikoga nazovem. Mrzio bih se da patolog dođe čak iz Auguste zbog gomile medvjedih kostiju.

Mitch ih je poveo preko čistine. Netom prekopano tlo bilo je teren s preprekama kvrgavog korijenja i prevrnutog kamenja. Maurine cipele nisu bile namijenjene za planinarenje i bez obzira koliko je brižno hodala terenom, nije mogla izbjeći da se crna koža njezinih antilop cipela ne zaprlja.

Gresham se pljesnuo po obrazu.

– Proklete muhe. One su nas, naravno, pronašle.

Čistina je bila okružena gustim stablima; zrak je bio zagušljiv i bez vjetra. Insekti su ih već namirisali i rojili se uokolo, gladni krvi. Maura je bila zahvalna što je tog jutra odjenula duge hlače; a njezino se nezaštićeno lice i ruke već pretvaralo u hranilišta crnih muha. Kad su stigli do buldožera, suvraci njezinih hlača bili su blatnjavi. Sunce je pržilo i blještalo na krhotinama slomljenog stakla. Šibe starog ružinog grma ležale su iščupane i umirale na vrućini.

– Tamo – rekao je Mitch, pokazujući.

Čak i prije nego što se sagnula da bi pobliže pogledala, Maura je već znala što je to, zaglavljeno u zemlji. Nije ništa dirala, nego je samo čučala, utonuvši cipelama duboko u svježe prekopanu zemlju. Netom izložena vremenskim uvjetima, bljedoća kosti virila je kroz koru sasušene zemlje. Čula je graktanje među stablima i kad je podigla pogled, ugledala je vrane koje su lepršale kao crne sablasti među granama. I one znaju što je ovo.

– Što vam se čini? – upitao je Gresham.

– To je ilium.

– Što je to?

– Ova kost. – Dotaknula je vlastitu, na mjestu gdje joj se zdjelica širila u hlačama. Iznenada se podsjetila na turobnu činjenicu da je i ona ispod kože, ispod mišića, samo kostur. Strukturalni okvir prošupljenog kalcija i fosfora, koji će izdržati i nakon što joj meso istrune.

– Ljudska je – rekla je.

Kratko su šutjeli. Jedinu zvuk tog vedrog lipanjskog dana dolazio je od vrana, jata njih koje su se skupljale, visoko među granama, kao crni plodovi među granjem. Sa sablasnom su inteligencijom promatrale ljude i njihovo se graktanje pojačalo do zaglušujućeg zbora. Zatim, kao na znak, njihovi su krikovi naglo utihnuli.

– Što znamo o ovom mjestu? – upitala je Maura operatera buldožera. – Što je ovdje nekoć bilo ?

Mitch je rekao:

– Ovdje su bili stari kameni zidovi. Temelj kuće. Svo kamenje smo prebacili onamo, zaključivši da bi ga netko mogao upotrijebiti za nešto drugo. – Pokazao je prema hrpi kamenih blokova uz rub parcele. – Stari zidovi, to doista nije ništa neobično. Ako odete u šumu, pronaći ćete gomilu starih temelja kao što je ovaj. Nekoć su po čitavoj obali postojale farme ovaca. Sad ih nema.

– Dakle, ovo bi moglo biti staro groblje – rekao je Ballard.

– Ali, ova je kost točno na mjestu gdje je stajao jedan od starih zidova – rekao je Mitch. – Mislim da dobru staru mamicu ne biste željeli zakopati tako blizu kuće. Rekao bih da to donosi nesreću.

– Neki ljudi su vjerovali da donosi sreću – rekla je Maura.

– Molim?

– U drevnim vremenima, živo dijete zakopano ispod kamena temeljca trebalo je štititi kuću.

Mitch je zurio u nju. Pogledom, tko ste do vraga vi, gospođo ?

– Samo kažem da se pogrebna praksa kroz stoljeća promijenila – rekla je Maura. – Ovo bi doista moglo biti staro groblje.

Iznad glava čulo se bučno lepetanje krila. Vrane su istodobno uzletjele sa stabla, mlateći perjem po zraku. Maura ih je promatrala, obeshrabrena prizorom tolikog broja crnih krila koja su se odjednom podigla, kao na zapovijed.

– Čudno – rekao je Gresham.

Maura se podigla na noge i pogledala stabla. Sjetila se buke buldožera tog jutra i koliko joj se činila blizu.

– U kojem je smjeru kuća? Ona u kojoj sam sinoć odsjela?

Gresham je podigao pogled prema suncu kao bi se orijentirao, i zatim pokazao.

– Ondje. U smjeru u kojem ste upravo sad okrenuti.

– Koliko je daleko ?

– Ravno kroz ovo drveće. Mogli biste pješice do nje.

Mrtvozornik države Maine stigao je iz Auguste sat i pol kasnije. Kad je izašao iz automobila, s priborom u ruci, Maura je odmah prepoznala muškarca s bijelim turbanom i uredno podšišanom bradom. Maura je upoznala doktora Daljeeta Singha na konferenciji patologa prethodne godine, a i večerali su zajedno u veljači, kad je došao na redovni sastanak forenzičara u Bostonu. Iako nije bio visok, zbog dostojanstvenog držanja i tradicionalnog pokrivala za glavu Sikha, činio se dojmljiviji nego što je bio. Mauri se oduvijek svidalo njegovo držanje diskretne stručnosti. I njegove oči; Daljeet je imao tekuće smeđe oči i najdulje trepavice koje je na muškarcu ikad vidjela. Rukovali su se, srdačnim pozdravom dvoje kolega koji se iskreno simpatiziraju.

– Onda, Maura, što ti radiš ovdje ? Zar nemaš dovoljno posla u Bostonu ? Moraš krasti moje slučajeve?

– Moj vikend se pretvorio u posao.

– Vidjela si ostatke?

Kimnula je glavom, a osmijeh joj je izbljedio s lica.

– Ljevi ilijačni greben, djelomično zakopan. Nismo ga još dirali. Znala sam da ćeš ga najprije željeti vidjeti in situ.

– Nema drugih kostiju?

– Zasad ne.

– Dobro. – Pogledao je raskršćeno polje, kao da se osnažuje za tapkanje kroz blato. Zamijetila je da je došao opremljen prikladnom obućom: L.L. Beanovim čizmama koje su izgledale kao da su posve nove i spremne za testiranje blatnjavog terena. – Da vidimo što nam je iskopao buldožer.

Sad je već bilo rano poslijepodne, i s toliko vlage u vrelom zraku da se Daljeetovo lice ubrzo zacaklilo znojem. Dok su prelazili preko čistine, oko njih su se rojili insekti, pohlepno iskorištavajući svježe meso. Istražitelji Corso i Yates iz Državne policije Mainea stigli su dvadeset minuta ranije i već pretraživali polje s Ballardom i Greshamom.

Corso je mahnuo i doviknuo:

– Baš i nije najbolji način za provesti lijepu nedjelju, zar ne, doktore Singh? Daljeet mu je odmahnuo i čučnuo pogledati kost.

– Ovdje je nekoć davno bila farma – rekla je Maura. – Prema riječima radnika, na ovom mjestu bio je kameni temelj. – Ali nema ostataka lijesa? – Nismo ih vidjeli.

Pogledao je preko krajolika blatnjavog kamena, izrovanog korijenja i panjeva.

– Taj buldožer mogao je raštrkati kosti posvuda. Začuo se povik istražitelja Yatesa: – Još sam nešto pronašao!

– Zar tako daleko? – upitao je Daljeet, dok su on i Maura prelazili polje kako bi se pridružili Yatesu.

– Prolazio sam ovuda i zapeo u ovaj čvor korijenja kupine – rekao je Yates. – Spotaknuo sam se preko njega i evo što je iskočilo iz zemlje. – Dok se Maura spuštala u čučanj pokraj njega, Yates je pažljivo razmaknuo bodljikav čvor izrovanih grančica. Iz vlažne se zemlje uzdigao oblak komaraca, koji je sletio na Maurino lice dok je ona netremice promatrala ono što je tamo bilo djelomično zakopano. Bila je to lubanja. Šuplja orbita zurila je u nju, prožeta grančicama korijena kupine koje su se probile kroz otvore u kojima su nekoć bile oči.

Pogledala je Daljeeta.

– Imaš li vrtlarske škare?

Otvorio je torbu s priborom. Iz nje su izišle rukavice, škare za ruže i vrtlarska lopatica. Zajedno su klečali na zemlji i polako iskopavali lubanju. Maura je rezala korijenje dok je Daljeet nježno uklanjao zemlju. Sunce je peklo i činilo se da i samo tlo isijava vrućinu. Maura je morala zastati nekoliko puta kako bi obrisala znoj. Sredstvo za zaštitu od insekata koje je nanijela sat vremena ranije davno je prestalo djelovati, i muhe su se ponovno rojile oko njezina lica.

Daljeet i ona su odložili alat i počeli kopati rukama, klečeći tako blizu jedno drugome da su im se glave sudarale. Prstima je prodirala dublje u

hladniju, mekšu zemlju. Pojavljivalo se sve više i više lubanje i ona je zastala, promatrajući čeonu kost. I veliki prijelom koji se sad vidio.

Maura i Daljeet su se pogledali, a oboma im je u glavama bila ista misao: Ovo nije bila prirodna smrt.

– Mislim da smo je oslobodili – rekao je Daljeet. – Izvadimo je. Rasprostro je plastični pokrov i posegnuo u rupu. Izvukao je ruke držeći lubanju, donja čeljust se držala uz pomoć spirala korijenja kupine. Položio je svoje blago na pokrov.

Na trenutak, nitko nije rekao ni riječi. Svi su netremice promatrali smrskanu čeonu kost.

Istražitelj Yates je pokazao metalni odsjaj jednog od kutnjaka.

– Nije li to plomba? – upitao je. – U onom zubu?

– Jest. Ali, zubari su koristili amalgamske plombe prije stotinu godina – odgovorio je Daljeet.

– Dakle, ipak bi mogla biti riječ o davno zakopanom čovjeku.

– Ali, gdje su ostaci lijesa? Ako je riječ o službenom pogrebu, trebao je biti pokopan u lijesu. A tu je i ova sitna pojedinost. – Daljeet je pokazao na prijelom. Pogledao je dvojicu istražitelja koji su mu se naginjali preko ramena. – Bez obzira koliko su stari ovi ostaci, mislim da ovdje imate zločin.

I ostali su se natiskali oko njih, i iznenada se činilo da je sav kisik isisan iz zraka. Zujanje komaraca kao da se pojačalo do pulsirajuće rike. Tako je vruće, pomislila je. Uspravila se i na klecavim nogama udaljila do ruba šume, gdje je baldahin hrastova i javora bacao susretljivu sjenu. Spuštajući se na kamen, položila je glavu na ruke, misleći: Evo što mi se događa kad ne doručkujem.

– Maura? – dozvao ju je Ballard. – Jeste li dobro?

– Samo mi je vruće. Moram se malo rashladiti.

– Želite li vode? Imam je u automobilu, ako vam ne smeta piti iz iste boce.

– Hvala vam. Dobro bi mi došla.

Promatrala ga je kako odlazi do automobila, košulje na leđima zamrljane od znoja. Nije se trudio oprezno birati put kroz kvrgavo polje, nego je samo jurišao naprijed, snažno grabeći čizmama po razrovanoj zemlji. Odrješit. Takav je bio Ballardov hod, hod muškarca koji zna što treba učiniti, i jednostavno to i učini.

Boca koju joj je donio bila je topla od stajanja u automobilu. Otpila je pohlepan gutljaj, dok joj je voda curila niz bradu. Spuštajući bocu, zamijetila je da je Ballard promatra. Na trenutak nije primjećivala zujanje insekata, mrmor muških glasova dok su radili metrima udaljeni od njih. Ovdje, u zelenoj sjeni

ispod stabala, mogla se usredotočiti samo na njega. Na to kako joj je okrznuo ruku prihvaćajući bocu. Na blago svjetlo koje mu je prošaravalo kosu i mrežicu sitnih borica od smijeha oko njegovih očiju. Čula je kako je Daljeet doziva, ali nije mu odgovorila, nije odvratila pogled; nije to učinio ni Ballard, koji se činio jednako uhvaćen u trenutku. Pomislila je: jedno od nas dvoje mora prekinuti čaroliju. Jedno od nas se mora probuditi. No, čini se da ja to nisam u stanju.

– Maura? – Daljeet je iznenada stajao pokraj nje; nije ni čula kad joj se približio. – Imamo jedan zanimljiv problem – rekao je.

– Kakav problem?

– Dođi, molim te, još jednom pogledati onaj ilium. Polako je ustala na noge. Sad se osjećala sigurnijom, glava joj se razbistrila. Malo vode, i nekoliko trenutaka u hladu dalo joj je novu snagu. Ballard i ona su pošli za Daljeetom natrag do kosti kuka i vidjela je kako je Daljeet već raščistio još nešto zemlje, čime je veći dio zdjelice bio izložen.

– S ove strane sam je oslobodio do sakruma – rekao je. – Vidi se otvor zdjelice i ishijalna izbočina.

Spustila se u čučanj pokraj njega. Na trenutak nije ništa govorila, samo je promatrala kost.

– U čemu je problem? – upitao je Ballard.

– Moramo je iskopati do kraja – rekla je. Pogledala je Daljeeta. – Imaš li još jednu lopaticu?

Dodao joj je lopaticu; i kao da joj je stavio dršku skalpela u ruku. Iznenada, bila je na poslu, i sva je bila usredotočena. Klečeći jedno pokraj drugoga, s lopaticama u ruci, Daljeet i ona raščistili su još kamenitog tla. Korijenje stabala ispreplelo se kroz koščate udubine, pričvršćujući kosti uz njihov grob, i morali su prerezati tvrdo klupko kako bi oslobodili zdjelicu. Sto su dublje kopali, to joj je srce brže kucalo. Lovci na zakopano blago možda kopaju u potrazi za zlatom; ona kopa tražeći tajne. Odgovore koje može otkriti jedino grob. Sa svakom lopaticom zemlje koju su uklonili, pred očima im se otkrivalo sve više zdjelice. Sad su radili grozničavo, sve dublje prodirući alatkama.

Kad su naposljetku spustili pogled na izloženu zdjelicu, oboje su bili previše zapanjeni da bi govorili.

Maura se podigla na noge i otišla ponovno pogledati lubanju koja je ležala na plastičnom pokrovu. Kleknuvši pokraj nje, skinula je rukavice i golim prstima prešla preko njezine orbite, osjećajući snažnu oblinu supraorbitalnog grebena. Zatim je okrenula lubanju kako bi pregledala ispupčenja na zatiljku. Ovo nema smisla.

Zaljuljala se na koljenima. Bluza joj je bila natopljena znojem na sparnom zraku. Osim zujanja insekata, čistina je zanijemila. Sa svih strana

izranjala su stabla, čuvajući ovo skriveno ograđeno zemljište. Promatrajući taj neprobojni zid zelenila, osjećala je neke oči koje joj uzvraćaju pogled, kao da je sama šuma promatra. I čeka njezin sljedeći potez.

– Doktorice Isles, što se događa?

Pogledala je istražitelja Corsoa.

– Imamo problem – rekla je. – Ova lubanja...

– Što s njom?

– Vidite ove teške grebene, iznad očnih duplji? I tamo dolje, u dnu lubanje. Ako prstima pređete preko njih, osjetit ćete kvrgu. Nju nazivamo zatiljna kvrga.

– I onda?

– To je mjesto gdje se ligament spaja, pričvršćujući mišiće stražnje strane vrata uz lubanju. Činjenica da je kvrga tako izražena kazuje mi da je ova osoba imala snažnu muskulaturu. Ovo je gotovo posve sigurno muška lubanja.

– U čemu je problem?

– Ona tamo zdjelica pripada ženi.

Corso ju je promatrao. A zatim se okrenuo doktoru Singhu.

– U cijelosti se slažem s doktoricom Isles – rekao je Daljeet.

– Ali, to bi značilo da...

– Imamo ostatke dvije različite osobe – rekla je Maura. – Jednog muškarca, i jedne žene. – Ustala je i susrela Corsov pogled. – Pitanje je, koliko je još osoba ovdje zakopano?

Na trenutak, činilo se da je Corso previše zapanjen da bi odgovorio. Zatim se okrenuo i polako pregledao čistinu, kao da je doista vidi prvi put.

– Šefe Gresham – rekao je – trebat će nam dragovoljci. Mnogo njih. Policajci, vatrogasci. Pozvat ću našu ekipu iz Auguste, ali ona neće biti dovoljna. Ne za ono što trebamo učiniti.

– O koliko ljudi govorite?

– Koliko god je potrebno da pročešljamo ovu parcelu. – Corso je promatrao okolno drveće. – Pregledat ćemo svaki kvadratni centimetar ovoga mjesta. Čistinu, šumu. Ako je ovdje zakopano više od dvoje ljudi, pronaći ću ih.

Poglavlje dvanaest

Jane Rizzoli je odrasla u predgrađu po imenu Revere, s druge strane mosta Tobin, koji je vodio iz središta Bostona. Bilo je to radničko naselje zbijenih kuća na parcelama veličine poštanske marke, mjesto na kojem su se, četvrtog srpnja svake godine, pekly hrenovke na roštilju u stražnjem dvorištu, a američke zastave ponosno vješale na prednji trijem. Obitelj Rizzoli imala je svoje uspone i padove, uključujući i nekoliko groznih mjeseci kad je Jane imala deset godina, a njezin otac izgubio posao. Bila je dovoljno stara da osjeti majčin strah i očev gnjevni očaj. Ona i njezina dva brata dobro su znali kako je hodati oštricom noža između udobnosti i propasti, i iako je uživala u redovitoj plaći, nikad nije mogla posve utišati šaptaj nesigurnosti iz djetinjstva. O sebi će uvijek misliti kao o djevojčici iz Revere, koja je odrasla maštajući o danu kad će imati veliku kuću u ljepšem susjedstvu, kuću s dovoljno kupaonica kako ne bi morala svako jutro lupati na vrata, zahtijevajući svoj red pod tušem. Ta bi kuća morala imati dimnjak od cigle, dvostruka ulazna vrata i mjedeni zvekir. Kuća u koju je sad gledala iz svog automobila imala je sve te osobine, i više: mjedeni zvekir, dvostruka ulazna vrata i ne jedan dimnjak, nego dva. Sve o čemu je sanjala.

Ali, bila je to najružnija kuća koju je ikad vidjela.

Ostale kuće u ulici East Dedham bile su onakve kakve bi čovjek očekivao u udobnom naselju pripadnika srednje klase: s garažama za dva automobila i uredno održavanim prednjim dvorištima. Automobilima novijih modela parkiranim na prilazima. Ništa pretjerano, ništa što bi zahtijevalo pogledaj me. No ova kuća – ona nije samo zahtijevala tvoju pozornost. Vrištala je da joj je obratiš.

Izgledala je kao da je Tara, kuća s plantaže iz filma Zameo ih vjetar, odnesena tornadom i bačena na gradsku parcelu. Nije imala dvorište o kojem bi se moglo govoriti, nego samo obrub zemlje tako uzak da bi jedva mogao progurati kosilicu za travu između zida i susjedove ograde. Bijeli stupovi držali su stražu na trijemu na kojem bi Scarlet O'Hara mogla primiti udvarače pred očima svih prolaznika u ulici Sprague. Kuća ju je podsjetila na Johna Silvu u starom susjedstvu, koji je svoju prvu plaću spiskao na corvettu boje trešnje. »Pretvara se da nije gubitnik«, rekao je njezin otac. »Taj dečko nema dovoljno para da se iseli iz podruma svojih roditelja, a kupuje si šminkerski sportski automobil. Najveći gubitnici kupuju najveće automobile.«

Ili grade najveće kuće u susjedstvu, pomislila je, zureći u Taru u ulici Sprague.

Izvukla je trbuh iza volana. Osjetila je kako je dijete lupka petama po mjehturu dok je prilazila stepnicama na trijemu. Po redu, pomislila je. Najprije ih zamoli da se poslužiš toaletom. Zvono na vratima nije samo zazvonilo; odzvonilo je, kao zvono katedrale koje doziva vjernike na bogoslužje.

Plavuša koja je otvorila vrata kao da je zalutala u pogrešnu kuću. Umjesto Scarlet O'Hare, bila je klasični Bambi – duge kose, velikih sisa, tijela zaguranog u ružičasti triko za tjeleovježbu. I lica tako neprirodno bezizražajnog da je moralo biti botoksirano.

– Ja sam istražiteljica Rizzoli. Došla sam vidjeti Terrencea Van Gatesa. Najavila sam se telefonski.

– Oh, da, Terry vas očekuje. – Djevojački glas, visok i sladak. Dobar u malim količinama, ali nakon sat vremena, čovjek bi vjerojatno imao osjećaj da noktima grebe po ploči.

Rizzolijeva je ušla u predsoblje i odmah se suočila s mamutskim uljem na platnu na zidu. Bila je to Bambi, odjevena u zelenu večernju haljinu pokraj ogromne vaze pune orhideja. Sve se u ovoj kući činilo preveliko. Slike, stropovi, dojke.

– Zgrada u kojoj mu je ured se renovira, pa danas radi kod kuće. Tamo dolje niz hodnik, s vaše desne strane.

– Ispričajte me – oprostite, ne znam vam ime.

– Bonnie.

Bonnie. Bambi. Dovoljno blizu.

– Vi ste... gospođa Van Gates? – upitala je Rizzolijeva.

– A–ha.

Žena trofej. Van Gates mora da je imao blizu sedamdeset godina.

– Smijem li se poslužiti vašim toaletom. Čini se da mi je ovih dana potreban svakih deset minuta.

Bonnie kao da je tek sad zamijetila da je Rizzolijeva trudna.

– Oh, dušo! Naravno da smijete. Ovdje vam je kupaonica.

Rizzolijeva nikad nije vidjela kupaonicu obojenu ružičastom bojom štapića lizalice. WC je bio smješten visoko na postolju, kao prijestolje, s telefonom na zidu pokraj njega. Kao da bi itko želio obavljati poslove dok, no dobro, dok obavlja svoje. Oprala je ruke ružičastim sapunom u ružičastom mramornom umivaoniku, obrisala ih ružičastim ručnicima i pobjegla iz kupaonice.

Bonnie je nestala, ali je Rizzolijeva čula ritam glazbe za tjeleovježbu i lupanje stopala na katu. Bonnie prolazi svoje uobičajene vježbe. I ja bih se trebala stesati jedan od ovih dana, pomislila je Rizzolijeva. Ali, odbijam to učiniti u ružičastom trikou.

Uputila se hodnikom u potrazi za Van Gatesovim uredom. Najprije je provirila u ogromni dnevni boravak s bijelim koncertnim klavirom, bijelim sagom i bijelim pokućstvom. Bijela soba, ružičasta soba. Što je sljedeće? Prošla je pokraj još jedne Bonnine slike u hodniku, ovaj put kao grčke boginje u bijeloj tunici, s bradavicama koje su se vidjele kroz prozirnu tkaninu. Čovječe, ovi ljudi pripadaju u Vegas.

Naposljetku je došla do radne sobe.

– Gospodine Van Gates? – zazvala je.

Muškarac koji je sjedio za radnim stolom od trešnjina drveta podigao je pogled sa svojih papira i ona je ugledala vodenasto modre oči, staro, ovješeno lice s podbratkom i kosu koja je bila – koja je to boja? Nešto između žute i narančaste. Zacijelo nenamjerno, bojanje nije uspjelo.

– Istražiteljica Rizzoli? – rekao je i pogled mu je pao na njezin trbuh. I zadržao se tamo, kao da nikad ranije nije vidio trudnu policajku. Obraćaj se meni, ne trbuhu. Prišla je njegovom stolu i rukovala se. Zamijetila izdajničke tragove transplantacije na njegovoj glavi, iz kojih je nicala kosa kao busenčići žute trave u posljednjem očajničkom pokušaju muževnosti. To si i zaslužio kad si se oženio ženom trofejom.

– Sjednite, sjednite – rekao je.

Smjestila se u glatki, kožni stolac. Ogledavajući se prostorijom, zamijetila je da je namještena radikalno drukčije od ostatka kuće. U tradicionalnom odvjetničkom stilu, s tamnim drvetom i kožom. Police od mahaganija bile su pune pravničkih žurnala i udžbenika. Ni tračka ružičaste. Očito, ovo je bilo njegovo kraljestvo, područje u kojem nije bilo Bonnie.

– Doista ne znam kako vam mogu pomoći, istražiteljice – rekao je. – Usvojenje koje vas zanima bilo je prije četrdeset godina.

– Što nije baš drevna povijest.

Nasmijao se.

– Sumnjam da ste vi tad uopće bili rođeni.

Je li to poruga? Njegov način da joj kaže kako je premlada da bi ga gnjavila ovim pitanjima?

– Ne sjećate se ljudi o kojima je riječ?

– Samo kažem da je to bilo davno. Tek sam završio pravni fakultet. Radio sam u unajmljenom uredu s unajmljenim pokućstvom i bez tajnice. Sam se javljao na telefonske pozive. Prihvaćao sam svaki slučaj koji mi je bio ponuđen – razvode, usvojenja, vožnju u pijanom stanju. Sve što bi platilo najamninu.

– I naravno, još uvijek imate svu dokumentaciju. Ondašnjih slučajeva.

– Vjerojatno je u skladištu.

– Gdje?

– U spremištu u Quincyju. No, prije nego što krenemo dalje, moram vam reći. Stranke uključene u ovaj određeni slučaj zahtijevale su apsolutnu privatnost. Biološka majka nije željela da se otkrije njezino ime. Ti su podaci zapečaćeni prije mnogo godina.

– Gospodine Van Gates, riječ je o slučaju umorstva. Jedna od dvije posvojene djevojčice sad je mrtva.

– Da, znam. Ali, ne shvaćam kakve to ima veze s njezinim usvojenjem otprije četrdeset godina. Na koji je način ono važno za vašu istragu?

– Zašto vas je Anna Leoni nazvala?

Izgledao je preplašen. Ništa što je nakon toga rekao nije moglo prikriti tu prvu reakciju, taj izraz uh–oh.

– Molim? – rekao je.

– Dan prije nego što je ubijena, Anna Leoni nazvala je vaš odvjetnički ured iz svoje sobe u Hotelu Tremont. Upravo smo dobili podatke o pozivima. Razgovor je trajao trideset i sedam minuta. E sad, vas dvoje ste morali o nečemu razgovarati tijekom tih trideset i sedam minuta. Niste valjda sirotu ženu čitavo to vrijeme držali na čekanju?

Nije odgovorio.

– Gospodine Van Gates?

– Taj... taj razgovor je bio povjerljiv.

– Gospođica Leoni bila je vaša klijentica? Jeste li joj naplatili taj poziv?

– Nisam, ali...

– Dakle, ne veže vas odnos odvjetnik–klijent.

– Ali, veže me drugi odnos odvjetnik–klijent.

– S biološkom majkom.

– Da, ona je bila moja klijentica. Odrekla se djece pod jednim uvjetom – da nikad ne otkrijem njezino ime.

– To je bilo prije četrdeset godina. Možda se predomislila.

– Nemam pojma. Ne znam gdje je. Ne znam nije li još uvijek živa.

– Je li vas zato Anna nazvala? Da se raspita o majci?

Zavalio se u stolac.

– Usvojena djeca su često znatiželjna o svojim korijenima. Nekima od njih to postane opsesija. I krenu u potragu za dokumentima. Ulože više tisuća dolara i mnogo jada tražeći majke koje ne žele biti nađene. I, ukoliko ih i pronađu, rijetko je to svršetak iz bajke kakav su očekivali. A ona je to tražila, istražiteljice. Svršetak iz bajke. Ponekad je bolje da sve zaborave i nastave dalje sa svojim životima.

Rizzolijeva je pomislila na vlastito djetinjstvo, vlastitu obitelj. Oduvijek je znala tko je. Mogla je gledati baku i djeda, roditelje, i vidjeti vlastito podrijetlo uklesano u njihova lica. Bila je jedna od njih, sve do DNK, i bez obzira koliko su je rođaci znali uzrujati ili osramotiti, znala je da su njezini.

Ali, Maura Isles se nikad nije vidjela u očima bake ili djeda. Kad je hodala ulicom, je li Maura proučavala lica neznanaca koji su prolazili pokraj nje, tražeći naznaku vlastitih osobina. Poznatu zaobljenost usana ih kosine nosa? Rizzoli je savršeno shvaćala žudnju da se saznaju vlastiti korijeni. Da znaš da nisi otkinuta grančica, već jedna grana duboko ukorijenjenog stabla. Pogledala je Van Gatesa u oči.

– Tko je majka Anne Leoni?

Odmahnuo je glavom.

– Ponovit ću vam još jednom. To nije važno za vašu...

– Dopustite da ja o tome odlučim. Samo mi dajte ime.

– Zašto? Kako biste mogli unijeti razdor u život žene koja možda ne želi da je itko podsjeti na pogrešku iz mladosti? Kakve to ima veze s umorstvom?

Rizzoli se nagnula prema njemu i položila obje ruke na stol. Agresivno ulazeći na njegov privatni posjed. Slatke male Bambice to možda ne bi učinile, ali policajka iz Revere se ne plaši.

– Možemo tražiti sudski nalog za vaše dokumente. Ili vas mogu pristojno zamoliti.

Kratko su se netremice promatrali.

Zatim je on ispustio uzdah predaje.

– Dobro, ne moram ponovno prolaziti sve to. Jednostavno ću vam reći, dobro? Majčino ime je Amalthea Lank. Imala je dvadeset i četiri godine. I trebao joj je novac – očajnički.

Rizzoli se namrštila.

– Želite mi reći da je dobila novac zato što se odrekla djece?

– Pa...

– Koliko?

– Poprilično. Dovoljno za novi početak.

– Koliko?

Trepnuo je.

– Dvadeset tisuća dolara, za svaku.

– Za svako dijete?

– Dvije sretne obitelji otišle su s djetetom. Ona je otišla s gotovinom. Vjerujte mi, posvojitelji u današnje vrijeme plaćaju mnogo više. Znete li kako je teško posvojiti zdravo bijelo novorođenče?

Jednostavno ih nema dovoljno na tržištu. Ponuda i potražnja, to je to.

Rizzoli je potonula u stolac, zaprepaštena da bi ijedna žena prodala svoju djecu za hladnu gotovinu.

– Eto, to je sve što vam ja mogu reći – rekao je Van Gates. – Ako želite saznati više, možda bi vi policajci trebali razgovarati međusobno. Uštedjeli biste si gomilu vremena.

Ova ju je posljednja izjava zbunila. Zatim se sjetila što je tek trenutak ranije rekao: Ne moram ponovno prolaziti sve to.

– Tko vas je još pitao o toj ženi? – upitala je.

– Svi vi imate isti način. Dođete, zaprijetite da ćete mi zagorčati život ne budem li surađivao...

– Je li to bio kolega policajac?

– Da.

– Tko?

– Ne sjećam se. Bilo je to prije mnogo mjeseci. Mora da sam izgurao njegovo ime iz pamćenja.

– Zašto je želio to znati?

– Zato što ga je ona nagovorila. Došli su zajedno.

– Anna Leoni je došla s njim?

– Činio je to zbog nje. Kao uslugu. – Van Gates se prezrivo nasmiješio. – Svi bismo trebali imati policajce koji će nam činiti usluge.

– I to je bilo prije nekoliko mjeseci? Zajedno su došli k vama?

– Upravo sam vam rekao.

– I vi ste joj rekli ime njezine majke?

– Jesam.

– Zašto vas je onda Anna nazvala prošli tjedan? Ako je već znala majčino ime?

– Zato što je vidjela neku fotografiju u The Boston Globeu. Žene koja je izgledala kao ona.

– Doktorice Maure Isles.

Kimnuo je glavom. – Gospodica Leoni me izravno pitala, pa sam joj rekao.

– Što ste joj rekli?

– Da ima sestru.

Poglavlje trinaest

Kosti su sve promijenile.

Maura se planirala te večeri vratiti kući u Boston. Umjesto toga se nakratko vratila u kolibu kako bi se presvukla u traperice i majicu, a zatim se vlastitim automobilom dovezla na čistinu. Ostat ću malo duže, pomislila je, i prije četiri sata poslijepodne otići. Ali, kako je poslijepodne protjecalo, kad su došli policijski forenzičari iz Auguste i ekipe počele pretraživati područje koje je Corso iscrtao na čistini, Maura je izgubila pojam o vremenu. Napravila je samo jednu stanku, u kojoj je pohlepno slistila sendvič od piletine, koji su donijeli dragovoljci. Jelo je imalo okus sredstva protiv komaraca koje je obilno razmazala po licu, ali bila je tako gladna da bi sretno glodala i suhu koricu kruha. Kad je utažila glad, ponovno je navukla rukavice, uzela lopaticu i kleknula na zemlju pokraj doktora Singha.

Četiri sata su došla i prošla.

Kartonske kutije počele su se puniti kostima. Rebra i lumbarna kralježnica. Femuri i tibije. Buldožer zapravo i nije razbacao kosti daleko. Ženski ostaci bili su smješteni u promjeru od metar i pol; muškarčevi, povezani mrežom korijena kupine, držali su se zajedno. Činilo se da je riječ o ostacima samo dvoje ljudi, ali trebalo je čitavo poslijepodne da se iskopaju. Obuzeta uzbuđenjem, Maura se nije mogla prisiliti da ode, ne kad bi svaka lopatica zemlje koju iskopa mogla otkriti neku novu nagradu. Gumb ili metak ili zub. Kao studentica Sveučilišta Stanford, jedno je ljeto provela radeći na nekom arheološkom nalazištu u Baji. Iako su temperature tamo prelazile četrdeset stupnjeva, a jedinu joj je sjenu pružao široki obod njezina šešira, radila bi i u najtoplijem dijelu dana, gonjena onom istom groznicom koja napada lovce na blago koji vjeruju da je sljedeća rukotvorina tek nekoliko centimetara dalje. Tu je groznicu osjećala i sad, dok je klečala među paprati i rukom rastjerivala muhe. Ona ju je tjerala da kopa čitavo poslijepodne i večer dok su se skupljali olujni oblaci. Dok je u daljini grmjela oluja.

Ona, i tiho uzbuđenje koje bi osjetila kad god bi joj se približio Rick Ballard. Dok je prosijavala zemlju i odvajala korijenje, bila je svjesna njegove nazočnosti. Njegovog glasa, njegove blizine. On joj je donio novu bocu vode, on joj je pružio sendvič. On je zastao i položio joj ruku na rame i upitao je kako je. Njezini muški kolege iz Ureda mrtvozornika rijetko bi je dodirnuli. Možda je to bilo zbog njezine suzdržanosti, ili nekog signala koji je otpuštala, a koji im je govorio da ne voli osobni kontakt. No, Ballard nije oklijevao posegnuti za njezinom rukom, položiti ruku na njezina leđa. Njegovi dodiri su je uzbuđivali.

Kad je forenzička ekipa počela pakirati svoj alat, prenerazila se shvativši da je već sedam sati i da dnevno svjetlo blijedi. Mišići su je boljeli, odjeća joj bila prljava. Stajala je na nogama koje su podrhtavale od umora i promatrala kako Daljeet zatvara i vrpcom lijepi dvije kutije ostataka. Podigli su po jednu kutiju svaki i ponijeli je preko polja do njegovog vozila.

- Nakon današnjeg dana, Daljeet, mislim da mi duguješ večeru – rekla je.
- Restoran Julien, obećajem. Sljedeći put kad dođem u Boston.
- Vjeruj mi, planiram ti naplatiti.

Natovario je kutije u automobil i zatvorio vrata. Zatim su se rukovali, jedan prljavi dlan o drugi. Mahnula mu je dok je odlazio. Većina ekipe je već otišla; ostalo je samo nekoliko automobila. Ballardov explorer bio je među njima.

Zastala je u sve dubljem sumraku i pogledala čistinu. Stajao je uz rub šume i razgovarao s istražiteljem Corsom. Bio joj je okrenut leđima. Oklijevala je, nadajući se da će on zamijetiti da se sprema na odlazak.

I onda što ? Što je željela da se dogodi između njih ? Odlazi odavde prije nego što napraviš budalu od sebe.

Naglo se okrenula i otišla do svog automobila. Upalila je motor i krenula tako brzo da su se kotači zavrtjeli.

Kad se vratila u kolibu, svukla je prljavu odjeću. Dugo je stajala pod tušem, dvaput se sapunajući kako bi oprala svaki trag uljnog sredstva protiv komaraca. Kad je izašla iz kupaonice, shvatila je da više nema čiste odjeće u koju bi se mogla preodjenuti. U Fox Harboru je planirala ostati samo jednu noć.

Otvorila je vrata ormara i pogledala Anninu odjeću. Sve je bilo njezine veličine. Što drugo da odjene? Izvukla je jednu ljetnu haljinu. Bila je od bijelog pamuka, previše djevojačka za njezin ukus, ali u ovoj toploj, vlažnoj večeri baš je željela odjenuti nešto slično. Navlačeći haljinu preko glave, osjetila je poljubac prozirne tkanine na koži i pitala se kad je posljednji put Anna zagladila ovu haljinu preko svojih bokova, kad je zadnji put ovila pojas oko struka. Još su uvijek bili vidljivi pregibi, označujući tkaninu na mjestu gdje je Anna zavezala čvor. Sve njezino što vidim i dotaknem još uvijek nosi njezin trag, pomislila je.

Na zvonjavu telefona naglo se okrenula prema noćnom ormariću. I prije nego što je podigla slušalicu, znala je da je to Ballard.

- Nisam vidio kad ste otišli – rekao je.
- Vratila sam se u kuću istuširati. Bila sam posve prljava.
- Nasmijao se.
- I sam se osjećam prilično prljavo.
- Kad se vraćate u Boston ?
- Već je veoma kasno. Mislim da bih mogao ostati još jednu noć. A vi?

- Ni meni se baš večeras ne vozi. Prošao je jedan trenutak.
- Jeste li pronašli hotelsku sobu? – upitala je.
- Ponio sam šator i vreću za spavanje. Odsjeo sam u kampu uz cestu.

Trebalo joj je pet sekundi da odluči. Pet sekundi da razmisli o mogućnostima. I posljedicama.

– Ovdje je jedna slobodna soba – rekla je. – Slobodno se možete poslužiti njome.

- Ne bih vas volio inkomodirati.
- Krevet ovdje ničemu ne služi, Rick.

Stanka.

- To bi bilo sjajno. Ali pod jednim uvjetom.
- Kojim?

– Da mi dopustite da vam donesem večeru. U ulici Main je jedna zalogajnica. Ništa posebno, možda malo kuhanih jastoga.

- Ne znam za vas, Rick, ali za mene su jastozi doista nešto posebno.
- Želite li vino ili pivo?
- Čini mi se da je današnja večer za pivo.

– Dolazim za otprilike sat vremena. Sačuvajte apetit. Spustila je slušalicu i iznenada shvatila da umire od gladi. Još prije nekoliko trenutaka, bila je preumorna da se odveze u grad i razmišljala je o tome da preskoči večeru te jednostavno rano ode na spavanje. Sad je bila gladna, ne samo hrane nego i društva.

Lutala je kućom, nespokojna i gonjena prevelikim brojem proturječnih želja. Još prije nekoliko dana, večerala je s Danielom Brophyjem. No, crkva je davno položila pravo na Daniela i ona nikad neće imati nade u uspjeh. Beznadežni slučajevi možda jesu primamljivi, ali rijetko donesu sreću. Čula je grmljavinu groma i prišla vratima s mrežom. Napolju se sumrak pretvorio u noć. Iako nije vidjela munje, sam zrak činio se nabijen električitetom. Električan od mogućnosti. Kišne kapi zaškrapale su po krovu. Isprva je to bilo samo nekoliko nesigurnih udaraca, a zatim se nebo otvorilo kao stotinu bubnjara koji joj bubnjaju iznad glave. Uzbudena snagom oluje, stajala je na trijemu i promatrala kišu koja se slijevala, ujedno osjećajući kako joj dobrodošli nalet hladnoga zraka mreška haljinu, podiže kosu. Automobilska svjetla prerezala su srebrnkasti pljusak.

Stajala je posve nepokretna na trijemu, a srce joj je bubnjalo poput kiše, dok se automobil zaustavljao ispred kuće. Iz njega je izišao Ballard, s velikom vrećicom i pakiranjem s šest limenki piva. Glave pognute pred pljuskom, pojurio je uz stepenice na trijem.

- Nisam znao da ću ovdje morati plivati – rekao je.

Nasmijala se.

– Dodite, dat ću vam ručnik.

– Imate li što protiv da skočim pod tuš? Još se nisam imao prilike oprati.

– Samo dajte. – Uzela je vrećicu s namirnicama iz njegove ruke. – Kupaonica je na kraju hodnika. U ormariću su čisti ručnici.

– Samo da izvučem svoju torbu iz prtljažnika. Odnijela je hranu u kuhinju i stavila pivo u hladnjak.

Čula je kako se ulazna vrata zatvaraju kad se vratio u kuću. A zatim, trenutak kasnije, čula je vodu u kupaonici.

Sjela je za stol i duboko uzdahnula. Ovo je samo večera, pomislila je. Jedna jedina noć pod istim krovom. Sjetila se večere koju je skuhala za Daniela prije samo nekoliko dana i koliko je ta večer od samog početka bila drukčija. Kad bi pogledala Daniela, vidjela bi nedostižno. Što vidim kad pogledam Ricka? Možda više nego što bih trebala.

Voda se više nije čula. Sjedila je veoma mirno, osluškujući, a sva su joj čula iznenada postala tako oštra da je osjetila dašak zraka na koži. Koraci su se uz škripu približavali, i bio je tu, mirisao na sapun, odjeven u modre traperice i čistu košulju.

– Nadam se da nemate ništa protiv večere s bosim muškarcem – rekao je.
– Čizme su previše blatne da bih ih nosio u kući.

Nasmijala se.

– Onda ću i ja biti bosa. Kao da smo na pikniku. – Izula je sandale i prišla hladnjaku. – Jeste li spremni za pivo?

– Spreman sam već satima.

Otvorila je dvije boce i jednu pružila njemu. Pijuckala svoju i promatrala kako zabacuje glavu i otpija dug gutljaj. Nikad neću vidjeti Daniela ovakvog, pomislila je. Bezbrižnog i bosonogog, kose vlažne od tuširanja.

Okrenula se i pogledala u unutrašnjost vrećice s namirnicama.

– Onda, što ste nam donijeli za večeru?

– Dopustite da vam pokažem. – Pridružio joj se za pultom i iz vrećice izvadio razne paketiće omotane folijom. – Pečeni krumpiri. Rastopljeni maslac. Kukuruz na klipu. I glavni događaj. – Izvadio je veliki spremnik od stiropora i otvorio ga otkrivajući dva sjajna crvena jastoga iz kojih se još uvijek pušilo.

– Kako ćemo ih otvoriti?

– Ne znate kako ćete razbiti jedno od ovih stvorenja?

– Nadam se da vi znate.

– Bez problema. – Izvadio je dvije drobilice za orahe iz vrećice. – Doktorice, jeste li spremni za operaciju.

- Sad ćete me učiniti nervoznom.
- Sve je stvar tehnike. Ali se najprije moramo odjenuti.
- Molim?

Posegnuo je u vrećicu i izvukao dva plastična podbradnika.

- Mora da se šalite.
- Mislite da restorani da ju ove stvari kako bi turisti izgledali kao idioti?
- Da.

– Hajde, budite dobra djevojčica. Tako ćemo ovu lijepu haljinu sačuvati čistu. – Prišao joj je s leđa i stavio podbradnik na prsa. Osjetila je njegov dah u kosi dok joj je vezao vezice na vratu. Ruke su mu se zadržale na njezinim leđima i ona je zadrhtala od dodira.

- Sad je red na vas – tiho je rekla.
- Na mene?
- Neću ja biti jedina koja će nositi ovu smiješnu stvarčicu.

Rezignirano je uzdahnuo i zavezao podbradnik oko vrata. Pogledali su se, s nacrtanim jastozima na prsima i oboje prasnuli u smijeh. Smijali su se sjedajući na stolce za stolom. Nekoliko gutljaja piva na prazan želudac i već gubim nadzor nad svojim postupcima, pomislila je. I to je tako dobar osjećaj.

Uzeo je drobilicu za orahe.

- A sad, doktorice Isles, jesmo li spremni za operaciju?

Posegnula je za svojom drobilicom i uhvatila je kao kirurg spreman za prvi rez.

- Spremna sam.

Kiša je ritmički bubnjala dok su oni skidali jastozima kliješta, lomili oklope i izvlačili slatke komade mesa. Nisu se trudili s vilicama, nego su jeli rukama, prstima glatkima od maslaca otvarali su nove boce piva i prelamali pečene krumpire otkrivajući toplo, pjenušavo meso ispod ljuske. Večeras manire nisu bile važne; ovo je bio piknik i oni su oblizivali prste sjedeći bosi za stolom. Kradomice su se pogledavali.

- Ovo je mnogo zabavnije nego jesti vilicom i nožem – rekla je.
- Nikad ranije niste jeli jastoga prstima?

– Vjerovali ili ne, ovo je prvi put da sam susrela jastoga koji već nije izvađen iz oklopa. – Posegnula je za ubrusom i obrisala maslac s prstiju. – Ja, znate, nisam iz Nove Engleske. Ovdje sam se preselila tek prije dvije godine. Iz San Francisca.

- To me nekako iznenađuje.
- Zašto ?

– Zato što mi se činite tipičnom Sjevernjakinjom.
– Što znači?
– Zatvoreni ste. Suzdržani.
– Nastojim biti.
– Želite li reći da to nije vaše pravo ja?
– Svi mi igramo uloge. Na poslu imam službenu masku. Onu koju nosim kad sam doktorica Isles.

– A kad ste s prijateljima?
Otpila je gutljaj piva i tiho odložila bocu na stol.
– U Bostonu još nemam prijatelja.
– Treba vremena, ako ste autsajder.

Autsajder. Da, tako se osjećala, svaki dan. Promatrala je policajce kako se međusobno tapšaju po leđima. Čula ih je kako razgovaraju o roštiljima i utakmicama softballa na koje nikad nije bila pozvana jer nije bila jedna od njih, policajka. Oznaka dr. med. iza njezina imena bila je poput zida, isključivala je. A njezini kolege liječnici, u Uredu mrtvozornika, svi su bili oženjeni pa ni oni nisu znali što bi s njom. Privlačne razvedenice nisu baš bile prikladne, zbunjivale su ih. Bile su ili prijatnija ili iskušenje s kojim nitko nije želio imati posla.

– Što vas je dovelo u Boston? – upitao je.
– Valjda sam morala malo promijeniti svoj život.
– Nezadovoljstvo poslom?

– Ne, nije bilo tako. Bila sam prilično sretna na tamošnjem medicinskom fakultetu. Radila sam kao patolog u kliničkoj bolnici. I uz to imala prilike raditi sa svim onim darovitim mladim stažistima i studentima.

– Dakle, ako nije bilo zbog posla, mora da je bila riječ o ljubavnom životu. Pogledala je u stol, u ostatke večere. – Dobar pogodak.

– Sad ćete mi reći da brinem vlastitu brigu.
– Razvela sam se, eto što je bilo.
– Želite razgovarati o tome ?

Slegnula je ramenima.

– Što mogu reći? Victor je bio sjajan, nevjerojatno karizmatičan...

– Isuse, već sam ljubomoran.

– Ali, ne možeš ostati u braku s nekim kao što je on. Previše je intenzivno. Toliko brzo izgori da završiš posve izmožden. A on... – Zašutjela je.

– Što?

Posegnula je za pivom. Polako ga pijuckala prije nego što ga je ponovno odložila.

– Nije bio posve iskren prema meni – rekla je. – To je sve.

Znala je da on želi saznati više, ali shvatio je notu konačnosti u njezinom glasu. Samo ovoliko, nimalo dalje. Ustao je i prišao hladnjaku po još dva piva. Skinuo im čepove i pružio joj bocu.

– Namjeravamo li razgovarati o bivšim muževima i ženama – rekao je – trebat će nam mnogo više piva od ovog što imamo.

– Onda nemojmo. Ako boli.

– Možda boli zato što ne govorimo o tome.

– Nitko ne želi slušati o mojem razvodu.

Sjeo je i susreo njezin pogled preko stola.

– Ja želim.

Nijedan muškarac, pomislila je, nije se nikad tako potpuno usredotočio na nju i nije mogla odvratiti pogled. Uхватила se kako duboko diše, udiše miris kiše i bogat životinjski miris rastopljenog maslaca. Na njegovom je licu vidjela stvari koje nije ranije zamijetila. Svijetloplave pramenove u njegovoj kosi. Ožiljak na bradi, tanku bijelu liniju ispod usnice. Okrhnuti prednji zub. Tek sam upoznala ovog muškarca, pomislila je, ali on me promatra kao da me poznaje oduvijek. Čula je tihi zvonjavu svog mobitela u spavaćoj sobi, ali nije se željela javiti. Pustila je da zvoni dok nije utihnuo. Nije joj bilo slično ne javiti se na poziv, no večeras joj se sve činilo drukčije. Ona se osjećala drukčijom. Nesmotrenom. Žena koja se ne obazire na telefon i jede prstima.

Žena koja bi mogla spavati s muškarcem kojega jedva poznaje. Telefon je ponovno zazvonio.

Ovaj je put hitnost tog zvuka naposljetku privukla njezinu pozornost. Više se nije mogla neobazirati na njega. Nevoljko je ustala.

– Mislim da bih se trebala javiti.

Kad je došla do spavaće sobe, telefon je ponovno prestao zvoniti. Nazvala je glasovnu poštu i čula dvije različite poruke, obje od Rizzolijeve.

– Doktorice, moram razgovarati s tobom. Nazovi me.

Druga je poruka bila snimljena mrzovoljnijim glasom.

– Ponovno sam ja. Zašto se ne javljaš?

Maura je sjela na krevet. Nije mogla ne pomisliti, gledajući madrac, da je upravo dovoljno velik za dvoje. Otresla je tu misao iz glave, duboko udahнула i nazvala Rizzolijevu.

– Gdje si? – oštro je upitala Rizzolijeva.

– Još sam u Fox Harboru. Oprosti, nisam stigla do telefona na vrijeme da ti se javim.

– Jesi li već vidjela Ballarda?

– Da, baš smo večerali. Kako si znala da je ovdje?

– Zato što me jučer nazvao i raspitivao se kamo si otišla. Zvučao je kao da bi i sam mogao krenuti u istom smjeru.

– Tu je, u drugoj prostoriji. Da odem po njega?

– Ne, želim razgovarati s tobom. – Rizzolijeva je zastala. – Danas sam otišla posjetiti Terrencea Van Gatesa.

Nagla promjena teme uhvatila je Mauru nespremnu.

– Molim? – upitala je, zapanjena.

– Van Gatesa. Rekla si mi da je on bio odvjetnik koji je...

– Da, znam tko je Van Gates. Sto ti je rekao?

– Nešto zanimljivo. O usvojenju.

– Zar je doista razgovarao s tobom o usvojenju?

– Da, čudno kako se neki ljudi otvore kad im zamahneš značkom ispred nosa. Rekao mi je da ga je tvoja sestra posjetila prije nekoliko mjeseci. Jednako kao i ti, i ona je pokušavala pronaći biološku majku. Pokušao je izbjeći odgovor, jednako kao i tebi. Dokumenti su zapečaćeni, majka želi povjerljivost podataka, bla, bla, bla. Stoga se ona vratila s prijateljem, koji je naposljetku uvjerio Van Gatesa da mu je u interesu otkriti majčino ime.

– I je li?

– Jest.

Maura je pritisnula telefon tako čvrsto o uho da je u slušalici čula bubnjanje vlastite krvi. Tiho je rekla:

– Znaš tko je moja majka.

– Da. No postoji još nešto...

– Jane, reci mi njezino ime.

Stanka.

– Lank. Ime joj je Amalthea Lank.

Amalthea. Ime moje majke je Amalthea. Maura je izdahnula na valu zahvalnosti.

– Hvala ti! Gospode, ne mogu vjerovati da napokon znam...

– Čekaj, nisam završila.

U tonu glasa Rizzolijeve bilo je upozorenje. Sprema se nešto loše. Nešto što se Mauri neće svidjeti.

– O čemu je riječ?

– Onaj Annin prijatelj, onaj koji je razgovarao s Van Gatesom?

– Da?

– Bio je to Rick Ballard.

Maura se posve ukočila. Iz kuhinje je dopiralo zveckanje posuđa, zvuk vode koja teče. Upravo sam s njim provela čitav dan i iznenada saznajem da ne znam kakav je čovjek doista.

– Doktorice?

– Zašto mi onda nije rekao?

– Znam zašto ti nije rekao.

– Zašto?

– Bit će bolje da ga pitaš sama. Neka ti ispriča ostatak priče. Kad se vratila u kuhinju, vidjela je da je počistio stol i bacio ljuške jastoga u smeće. Stajao je za sudoperom i prao ruke, ne primjećujući da je ona na vratima, i da ga promatra.

– Što znaš o Amalthei Lank? – upitala je Maura.

Ukočio se, i nadalje okrenut joj leđima. Uslijedila je duga tišina. Zatim je on posegnuo za kuhinjskom krpom i dugo brisao ruke. Dobiva na vremenu prije nego što mi odgovori, pomislila je. No nije postojala nikakva isprika koju bi ona prihvatila, ništa što je mogao reći, a što bi promijenilo osjećaj nepovjerenja koji ju je sad obuzeo.

Naposljetku se okrenuo licem prema njoj.

– Nadao sam se da nećeš saznati. Maura, Amalthea Lank nije žena koju bi ti voljela upoznati.

– Je li ona moja majka? Prokletstvo, barem to mi reci. Nevoljko kimanje glavom.

– Jest. Majka ti je.

Eto, rekao je. Potvrdio je. Prošao je još jedan trenutak dok je ona upijala činjenicu da je tako važnu informaciju krio od nje. Čitavo to vrijeme, on ju je zabrinuto promatrao.

– Zašto mi nisi rekao? – upitala je.

– Mislio sam samo na tebe, Maura. Na ono što je najbolje za tebe...

– Zar istina nije najbolja za mene?

– U ovom slučaju ne. Nije.

– Što bi to, dovraga, trebalo značiti?

– S tvojom sam sestrom napravio pogrešku – i to ozbiljnu. Tako je silno željela pronaći majku, da sam pomislio da bih joj mogao učiniti tu uslugu. – Približio joj se jedan korak. – Pokušavao sam te zaštititi, Maura. Vidio sam što je to učinilo Anni. Nisam želio da se isto dogodi i tebi.

– Ja nisam Anna.

– Ali si baš poput nje. Toliko si joj slična da me to plaši. Ne samo po izgledu, nego i po načinu razmišljanja.

Sarkastično se nasmijala.

– Dakle, sad mi čitaš i misli?

– Ne čitam ti misli. Nego tvoju osobnost. Anna je bila nepopustljiva. Kad je željela nešto saznati, nije odustajala. I ti bi samo kopala i kopala, dok ne pronađeš odgovor. Onako kako si danas kopala u šumi. To nije bio tvoj posao, i nije bilo u tvojoj nadležnosti. Nisi imala nikakvog razloga uopće biti tamo, osim iz čiste znatiželje. I tvrdoglavosti. Željela si pronaći one kosti, i pronašla si ih. Takva je bila i Anna. — Uzdahnuo je. – Samo mi je žao što je pronašla ono za čime je kopala.

– Rick, tko je bila moja majka?

– Žena koju ne želiš upoznati.

Mauri je trebao trenutak da posve shvati značenje tog odgovora. Sadašnje vrijeme.

– Moja majka je živa. Nevoljko je kimnuo glavom. – I ti znaš gdje je mogu pronaći. Nije odgovorio.

– Prokletstvo, Rick! – eksplodirala je. – Zašto mi jednostavno ne kažeš?

Prišao je stolu i sjeo, kao da je naglo previše umoran da bi se nastavio boriti.

– Zato što znam da će ti biti bolno čuti činjenice. Posebice zato što si to što jesi. I što se baviš time čime se baviš.

– Kakve veze ima moj posao s time?

– Radiš s policijom. Pomažeš privesti ubojice pravdi.

– Ja nikoga ne privodim pravdi. Samo dajem činjenice. Ponekad činjenice nisu ono što vi murjaci želite čuti.

– Ali radiš na našoj strani.

– Ne. Radim na žrtvinoj strani.

– Dobro, na žrtvinoj strani. Zato ti se i neće svidjeti ono što ću ti reći o njoj.

– Do sad mi nisi rekao još ništa.

Uzdahnuo je.

– Dobro. Možda bih ti za početak trebao reći gdje živi.

– Kreni.

– Amalthea Lank – žena koja te je dala na usvajanje – zatvorena je u popravnoj ustanovi Framingham, država Massachusetts. Noge su joj iznenada

postale nesigurne i Maura je potonula na stolac nasuprot Ricku. Zatekla se kako rukom prelazi po mrlji rastopljenog maslaca koji se zgusnuo na stolu. Dokazu vedrog obroka koji su podijelili ni nepunih pola sata ranije, prije nego što se njezin svemir poljuljao.

– Moja majka je u zatvoru?

– Da.

Maura ga je netremice promatrala i nije se mogla prisiliti postaviti sljedeće očito pitanje, jer se bojala odgovora. Ipak, već je krenula ovom ulicom i iako nije znala gdje bi je mogla odvesti, i sad se nije mogla vratiti.

– Što je učinila? – upitala je Maura. – Zašto je u zatvoru?

– Služi doživotnu kaznu – rekao je. – Zbog dvostrukog umorstva. Eto, to je ono što nisam želio da saznaš – rekao je Ballard. – Vidio sam što je Anni učinilo saznanje o tome što je njezina majka učinila. Saznanje čiju krv ima u žilama. To je porijeklo kakvo nitko ne želi – ubojicu u obitelji. Naravno, nije željela vjerovati u to. Mislila je kako je zacijelo riječ o pogrešci, da je njezina majka možda nedužna. Ali, nakon što ju je vidjela...

– Čekaj. Anna je vidjela našu majku?

– Da. Zajedno smo se odvezli do zatvora Framingham. Ženskog zatvora. Bila je to još jedna pogreška, jer je nakon tog posjeta bila još zbunjenija glede krivnje svoje majke. Jednostavno nije mogla prihvatiti činjenicu da joj je majka čudoviš... – Zaustavio se.

Čudovište. Moja majka je čudovište.

Pljusak je usporio do nježnog kuckanja po krovu. Iako je oluja prošla, još uvijek je čula njezinu sve udaljeniju grmljavinu dok se povlačila prema moru. Ali je u kuhinji bilo tiho. Sjedili su za stolom jedno nasuprot drugog, Rick ju je promatrao s nijemom brigom, kao da ga je strah da bi se mogla raspasti. On me ne poznaje, pomislila je. Ja nisam Anna. Ja se neću raspasti. I ne treba mi prokleti čuvar.

– Reci mi ostatak – rekla je.

– Ostatak?

– Rekao si da je Amalthea Lank osuđena zbog dvostrukog umorstva. Kad se to dogodilo?

– Prije otprilike pet godina.

– Tko su bile žrtve ?

– To mi nije jednostavno reći. Niti će tebi biti jednostavno čuti.

– Dosad si mi rekao da mi je majka ubojica. Mislim da sam to prilično dobro podnijela.

– Bolje od Anne – priznao je.

– Dakle, reci mi tko su bile žrtve i nemoj izostaviti nijednu prokletu sitnicu. To je jedina stvar koju ne mogu podnijeti, Rick, kad ljudi od mene skrivaju istinu. Bila sam u braku s muškarcem koji je od mene previše toga tajio. Zato je naš brak i završio. Više to neću podnositi, ni od koga.

– Dobro. – Nagnuo se prema njoj, gledajući je ravno u oči. – Ako želiš pojedinosti, bit ću brutalno iskren. Jer pojedinosti jesu brutalne. Žrtve su bile dvije sestre, Theresa i Nikki Wells, u dobi od trideset i pet i dvadeset i osam godina, iz Fitchburga u Massachusettsu. Zapele su uz rub ceste s ispuhanom gumom. Bio je kasni studeni i zapuhala je neočekivana oluja. Mora da su mislile kako im se doista posrećilo kad se zaustavio jedan automobil da ih poveže. Dva dana kasnije, njihova tijela su pronađena šezdesetak kilometara dalje, u spaljenoj kolibi. Tjedan dana nakon toga, policija u Virginiji zaustavila je Amaltheu zbog prometnog prekršaja. Otkrili su da su tablice na automobilu ukradene. Zatim su na stražnjem braniku zamijetili krvave mrlje. Kad je policija pretražila automobil, pronašli su novčarke žrtava u prtljažniku, zajedno s metalnim naplatkom s Amaltheinim otiscima prstiju. Kasniji testovi pokazali su tragove krvi na njemu. Nikkina i Theresina krv. Završni dokaz bio je zabilježen na sigurnosnoj kameri na benzinskoj crpki u Massachusettsu. Na toj snimci se vidi Amalthea Lank kako puni plastični spremnik benzinom. Benzinom koji je upotrijebila da bi spalila tijela žrtava. – Pogled mu se susreo s njezinim. – Eto. Bio sam brutalan. Jesi li to željela?

– Što je bio uzrok smrti? – upitala je. Glas joj je bio neobično, jezovito smiren. – Rekao si da su tijela spaljena, ali kako su te žene ubijene? Na trenutak ju je promatrao, kao da ne može posve prihvatiti njezinu smirenost.

– Rendgenske snimke spaljenih ostataka tijela pokazale su da su im lubanje bile slomljene, najvjerojatnije onim metalnim naplatkom gume. Mlađa sestra, Nikki, bila je tako snažno udarena u lice da su joj kosti lica bile ulubljene i od njih je ostao samo krater. Eto koliko je to okrutan zločin bio.

Razmišljala je o scenariju koji joj je upravo predstavio. Zamislila je rub ceste prepun snijega i dvije sestre u nevolji. Kad je žena stala da im pomogne, imale su sve razloge vjerovati svojoj dobroj samarićanki, posebice ako je starija. Sijeda. Žena koja pomaže ženama.

Pogledala je Ballarda.

– Rekao si da Anna nije vjerovala u njezinu krivnju.

– Rekao sam joj samo ono što je bilo spomenuto na suđenju. Naplatak gume, snimka s benzinske crpke. Ukradene novčarke. Svaka porota bi je osudila.

– To se dogodilo prije pet godina. Koliko je godina imala Amalthea?

– Ne sjećam se. Šezdeset i nešto.

– I uspjela je nadvladati i ubiti dvije žene koje su nekoliko desetljeća mlađe od nje?

– Isuse, radiš isto što je radila i Anna. Sumnjaš u očito.

– Zato što očito nije uvijek i istinito. Svaka tjelesno sposobna osoba bi joj se oduprla ili pobjegla. Zašto Theresa i Nikki nisu?

– Mora da ih je iznenadila.

– Ali, obje? Zašto nije ova druga pobjegla?

– Jedna od njih nije baš bila posve tjelesno sposobna.

– Kako to misliš?

– Mlađa sestra, Nikki. Bila je devet mjeseci trudna.

Poglavlje četrnaest

Mattie Purvis nije znala je li noć ili dan. Nije imala sat, tako da nije mogla pratiti sate ili dane koji su prošli. To joj je bilo najteže, što nije znala koliko je dugo u ovoj kutiji. Koliko je otkucaja srca, koliko je udisaja provela posve sama sa strahom. Pokušala je brojati sekunde, zatim minute, no već nakon pet je odustala. Bio je to nepotreban napor, iako joj je nakratko skrenuo misli s njezinoga očaja.

Već je istražila svaki kvadratni centimetar svog zatvora. Nije mu pronašla nijednu slabost, nijednu pukotinu koju bi mogla probiti ili proširiti. Rasprostrla je deku ispod tijela, dobrodošlu oblogu na tom tvrdom drvetu. Naučila je koristiti plastičnu noćnu posudu bez previše prskanja. Iako je bila zarobljena u kutiji, život joj je zadobio određenu rutinu. Spavati. Popiti malo vode. Piškiti. Jedino što joj je doista moglo pomoći da prati protjecanje vremena bila je njezina zaliha hrane. Koliko je prutića Hershev pojela i koliko ih je još ostalo.

U vrećici ih je bilo još desetak.

Ubacila je komadić čokolade u usta, ali nije ga žvakala. Pustila je da joj se mošusno sladak otopi na jeziku. Oduvijek je voljela čokoladu i nikad nije mogla proći pokraj slastičarnice, a da ne zastane diviti se čokoladnim kolačima izloženim poput tamnih dragulja u papirnatim gnijezdima. Zamislila je kako joj prah gorkog kakaoa, punjenje od višnje i sirup od ruma curi niz bradu – nešto posve drugo od ove obične čokoladne pločice. Ali, čokolada je čokolada i uživala je i u ovome što je imala. Neće trajati zauvijek.

Pogledala je zgužvane omote porazbacane po njezinom zatvoru, potištena što je već potrošila toliko hrane. Kad nestane hrane, što će se dogoditi? Zacijelo će doći nova. Zašto bi je njezin otimač opskrbio hranom i vodom, a onda je nekoliko dana kasnije pustio da umre od gladi?

Ne, ne, ne. Trebala bih živjeti, ne umrijeti.

Podigla je lice prema rešetki kroz koju je dopirao zrak i nekoliko puta duboko udahнула. Određeno mi je da živim, uporno je ponavljala samoj sebi. Određeno da živim. Zašto ?

Naslonila se natrag na zid, a ta joj je jedna riječ odjekivala u glavi. Jedini odgovor koji joj je padao na pamet bio je: otkupnina. Oh, kako glupi otmičar. Pao si na Dwayneove iluzije. BMW, sat Breitling, kravate s potpisom. Kad voziš ovakvu mašinu, daješ određenu sliku o sebi. Histerično se nasmijala. Oteta sam zbog slike izgrađene na posuđenom novcu. Dwayne ne može platiti nikakvu otkupninu.

Zamislila ga je kako ulazi u njihovu kuću i vidi da je nema. Vidjet će da mi je automobil u garaži i da je stolac na podu, pomislila je. To mu neće imati nikakvog smisla dok ne vidi poruku otmičara. Dok ne pročita zahtjev za otkupninom. Platit ćeš, zar ne? Zar ne?

Svjetlo džepne svjetiljke iznenada se zamaglilo. Zgrabila je svjetiljku i udarila njome o dlan. Na trenutak je zatreperila jače, a zatim je svjetlo ponovno izbljedinilo. Bože, baterije. Idiotkinjo, nisi je smjela tako dugo ostaviti upaljenu! Pretražila je vrećicu s namirnicama i otvorila novo pakiranje baterija. Ispale su iz kutijice i otkotrljale se na sve strane. Svjetlo se ugasio. Zvuk njezinog disanja ispunio je tamu. Jecaji sve veće panike. Dobro, dobro, Mattie, prekini. Znaš da imaš nove baterije. Samo ih moraš gurnuti na pravu stranu.

Pipkala je po podu i skupljala raštrkane baterije. Duboko je udahнула i odvinula džepnu svjetiljku, brižno odlažući poklopac na savijeno koljeno. Izvukla je stare baterije i stavila ih na stranu. Svaki pokret koji je napravila bio je u mrklom mraku. Ako izgubi neki bitni dio, bez svjetla ga vjerojatno više nikad neće pronaći. Polako, Mattie. I ranije si mijenjala baterije u svjetiljkama. Samo ih stavi, pozitivnim polom naprijed. Jedna, druga. A sad zavij poklopac... Iznenada je zasjalo svjetlo, sjajno i lijepo. Uzdahnula je i opustila se, iscrpljena kao da je pretrčala dva kilometra. Ponovno imaš svjetlo, sad ga štedi. Nemoj da ti se baterije opet istroše. Ugasila je svjetiljku i sjedila u mraku. Sad joj je disanje bilo ravnomjerno, sporo. Bez panike. Možda je slijepa, ali prst joj je na prekidaču i može upaliti svjetlo kad god želi. Imam kontrolu.

Ono nad čime nije imala kontrolu dok je ovako sjedila u mraku, bili su strahovi koji su je opsjedali. Dwayne sad već zacijelo zna da sam oteta, pomislila je. Pročitao je poruku, ili primio telefonski poziv. Ili novac, ili žena. Platit će, naravno da će platiti. Zamislila je kako mahnito preklinje anonimni glas na telefonu. Nemojte je ozlijediti, molim vas, nemojte je ozlijediti! Zamislila ga je kako jeca za kuhinjskim stolom, kajući se, silno se kajući zbog svih zlih stvari koje joj je rekao. Zbog stotinu raznih načina na koji ju je ponizio i obezvrijedio. Sad je želio da sve to može povući, želio da joj može reći koliko mu znači... Sanjaš, Mattie.

Čvrsto je zatvorila oči pred naletom tako duboke tjeskobe koja kao da ju je okrutnom rukom šćepala za srce. Znaš da te ne voli. Znaš to već mjesecima.

Obavijajući rukama trbuh, zagrlila je sebe i svoje dijete. Skutrena u kutu svojeg zatvora, više nije mogla izbjegavati istinu. Sjetila se njegovog zgađenog pogleda kad je jedne večeri izišla ispod tuša, a on pogledao njezin trbuh. Ili one večeri kad mu je prišla s leđa kako bi ga poljubila u vrat, a on ju je otesao. Ili proslave u kući Everettovih prije dva mjeseca, kad ga je izgubila iz vida, a zatim pronašla u sjenici u stražnjem dvorištu kako očijuka s Jen Hockmeister. Bilo je znakova, mnogo znakova, a ona se ni na jedan nije obazirala jer je vjerovala u istinsku ljubav. Vjerovala je u nju od dana kad se na jednoj rođendanskoj proslavi upoznala s Dwayneom Purvisom i shvatila da je on onaj pravi, iako su

je neke stvari u njegovom ponašanju trebale zasmetati. Na primjer, podjela troškova svaki put kad bi izišli, ili činjenica da joj nije mogao dodati zrcalo, a da si tašto ne popravi frizuru. Sitnice koje dugoročno nisu bile važne jer su imali ljubav koja ih je držala zajedno. To je govorila samoj sebi, zgodne laži koje su bile dio nečije tuđe ljubavne priče, možda neke priče koju je vidjela na filmovima, ali ne njezine. Ne njezinog života.

Njezin život je bio ovo. Sjedila je zarobljena u kutiji i čekala da za nju plati otkupninu suprug koji nije želio da mu se vrati.

Zamislila je pravog Dwaynea, ne onog zamišljenog, kako sjedi u kuhinji i čita poruku sa zahtjevom za otkupninu. Imamo vašu ženu. Ukoliko nam ne platite milijun dolara...

Ne, to je bilo previše novca. Nijedan otmičar zdrave pameti ne bi tražio toliko. Koliko otmičari ovih dana traže za život nečije supruge? Stotinu tisuća dolara zvuči mnogo razumnije. No, Dwayne bi se lecnuo i na toliko. Odvagao bi svu svoju imovinu. Bembaru, kuću. Koliko vrijedi žena?

Ako me voliš, ako si me ikad volio, platit ćeš otkupninu. Molim te, plati je.

Kliznula je na pod, i nadalje se grleći, i utonula u očaj. Njezina vlastita privatna kutija, dublja i mračnija od ijednog zatvora u koji bi je itko mogao zatvoriti.

– Gospođo. Gospođo.

Ukočila se usred jecaja, nesigurna je li doista čula šapat. Sad joj se već priviđaju glasovi. Gubi razum.

– Gospođo, javite mi se.

Upalila je svjetiljku i uperila je iznad glave. Odatle je došao glas – iz rešetke za zrak.

– Čujete li me? – Bio je to muški glas. Dubok, milozvučan.

– Tko ste vi? – upitala je.

– Jeste li pronašli hranu?

– Tko ste vi?

– Oprezno s njom. Morat će vam potrajati.

– Moj suprug će vam platiti. Znam da hoće. Molim vas, samo me pustite odavde!

– Boli li vas što?

– Molim?

– Da li vas nešto boli?

– Samo želim van! Pustite me van!

– Kad bude vrijeme.

– Koliko ćete me dugo držati ovdje? Kad ćete me pustiti van?

– Kasnije.

– Što to znači? Nije bilo odgovora.

– Halo ? Gospodine, halo! Recite mom suprugu da sam živa. Recite mu da vam mora platiti!

Škripa koraka koji se udaljavaju.

– Nemojte otići! – povikala je. – Pustite me van! – Podigla je ruku i zalupala po stropu. Vrisnula: – Morate me pustiti van!

Koraci su nestali. Zurila je u rešetku. Rekao je da će se vratiti, pomislila je. Sutra će se vratiti. Kad mu Dwayne plati, pustit će me van.

Zatim joj je palo na pamet. Dwayne. Glas kroz rešetku nijednom nije spomenuo njezinog supruga.

Poglavlje petnaest

Jane Rizzoli se vozila kao prava Bostončanka što je i bila, s rukom brzom na trubi, a njezin je subaru vješto vijugao uz automobile poredane u dva reda koji su se probijali prema naplatnim kućicama na Turnpikeu. Trudnoća nije ublažila njezinu silovitost; ako išta, činila se još nestrpljivija nego inače dok se promet urotio da ih zadrži na svakom križanju.

– Nisam sigurna u ovo, doktorice – rekla je, bubnjajući po volanu dok su čekale da se upali zeleno svjetlo.

– To će ti samo smutiti glavu. Mislim, kakva korist od toga da je posjetiš?

– Barem ću znati tko mi je majka.

– Znaš njezino ime. Znaš kakav je zločin počinila. Nije li to dovoljno?

– Ne, nije.

Iza njih je zatrubila truba. Na semaforu se upalilo zeleno svjetlo.

– Seronja – rekla je Rizzolijeva i protutnjala kroz raskršće.

Na Massachusetts Turnpikeu su skrenule desno prema Framinghamu, a subaru Rizzolijeve bio je zasjenjen prijetećim konvojima velikih šlepera i SUV-ova. Nakon samo jednog vikenda na mirnim cestama Mainea, Mauri je bio šok vratiti se na prometnu autocestu, gdje je jedna sitna pogreška, jedan trenutak nepažnje, bio dovoljan da popuni prazninu između života i smrti. Brza i neustrašiva vožnja Rizzolijeve u Mauri je izazvala nelagodu; ona, koja nikad nije riskirala, koja je zahtijevala najsigurniji automobil i dvostruke zračne jastuke, koja nikad nije dopuštala da joj se razina benzina spusti ispod četvrtine spremnika, nije jednostavno prepuštala nadzor. Ne kad su dva kamiona grmjela tek nekoliko centimetara udaljena od njezinog prozora.

Tek kad su sišle s Turnpikea na Cestu broj 126 kroz središte Framinghama, Maura se opustila iz stanja pripravnosti da se uhvati za kontrolnu ploču. No sad se suočila s drugim strahovima, koji nisu bili veliki šleperi ni praskavi čelik. Ono čega se najviše plašila dolazilo joj je licem u lice. I mrzila je to što je vidjela.

– Uvijek se možeš predomisliti – rekla je Rizzolijeva, kao da joj čita misli. – Samo reci, i okrenut ću automobil natrag. Možemo otići do Friendly'sa i popiti kavu. Možda i pojesti krišku pite od jabuke.

– Da li trudnice ikad prestanu razmišljati o hrani?

– Ova trudnica ne.

– Neću se predomisliti.

– Dobro, dobro. – Rizzolijeva je kratko vozila u tišini. – Jutros me posjetio Ballard.

Maura ju je pogledala, ali pogled Rizzolijeve bio je usredotočen na cestu ispred nje.

– Zašto ?

– Želio je objasniti zašto nam nije rekao za tvoju majku. Slušaj, doktorice, znam da si bijesna na njega, ali mislim da te je doista pokušavao zaštititi.

– Je li ti to rekao?

– Vjerujem mu. Možda se čak i slažem s njim. I ja sam pomislila da ti zatajim tu informaciju.

– Ali, nisi to učinila. Nazvala si me.

– Poanta je da shvaćam zašto ti nije želio reći.

– Nije imao nikakvu izliku zbog koje bi mi zatajio tu informaciju.

– To ti je valjda nešto u muškarcima, znaš? Možda i u policajcima. Žele zaštititi ženu...

– Pa joj uskrate istinu?

– Samo ti želim reći da shvaćam odakle dolazi.

– Zar ti ne bi bila ljuta zbog toga?

– Ljuta kao ris.

– Zašto ga onda braniš?

– Zato što je seksi?

– Daj, molim te.

– Samo ti govorim da mu je doista žao. Mislim da ti je to i sam pokušao reći.

– Nisam bila raspoložena za isprike.

– Dakle, ostat ćeš ljuta na njega?

– Zašto uopće razgovaramo o tome?

– Ne znam. Valjda zbog načina na koji je govorio o tebi. Kao da se tamo gore nešto dogodilo između vas. Jel' je?

Maura je osjetila da je Rizzolijeva promatra pronicavim očima policajke i znala je da će, bude li lagala, Rizzolijeva to primjetiti.

– Trenutačno mi ne trebaju zamršeni odnosi.

– Što je u tome zamršeno? Mislim, osim činjenice da si bijesna na njega.

– Kćerka. Bivša supruga.

– Svi muškarci njegovih godina su kao protektirane gume. Svi će imati bivše.

Maura je zurila u cestu ispred sebe.

– Znaš, Jane, nije svakoj ženi suđeno da se uda.

– To sam i ja mislila, pa pogledaj što mi se dogodilo. Jednog dana ne mogu ni podnijeti tipa, a već sljedećeg ne mogu prestati misliti o njemu. Nikad nisam ni pomislila da će ispasti ovako.

– Gabriel je jedan od dobrih momaka.

– Da, on je pošten. No, poanta je da je i on meni pokušao izvesti isti trik kao i Ballard tebi, i on je mene pokušao mačistički zaštititi. I bila sam ljuta na njega. Hoću reći, ne možeš uvijek predvidjeti kad ti muškarac nešto taj.

Maura je pomislila na Victora. Na katastrofu od svojeg braka.

– Ne, ne možeš.

– Ali možeš započeti tako da se usredotočiš na ono što je moguće, što ima priliku. I zaboraviš tipove s kojima nikad ne bi uspjelo.

– Iako nisu spomenule njegovo ime, Maura je znala da obje misle na Daniela Brophyja. Onog nemogućeg, utjelovljenog. Zavodničke tlapnje koja ju je mogla mamiti godinama i desetljećima, do starosti. I izbaciti je u njoj samu.

– Ovo je izlaz – rekla je Rizzolijeva skrećući na Loring Drive. Maurino srce je zalupalo kad je ugledala znak za kaznionicu Framingham. Vrijeme je da se suočim licem u lice s onim što doista jesam.

– Još uvijek se možeš predomisliti – rekla je Rizzolijeva.

– To smo već prošle.

– Da. Samo sam željela da znaš da se uvijek možemo vratiti.

– Ti bi se vratila, Jane? Nakon što se čitavog života pitaš tko ti je majka, kako izgleda, ti bi ostala na tome? Kad si toliko blizu da ti naposljetku bude odgovoreno na svako pitanje koje si ikad postavila?

Rizzolijeva se okrenula i pogledala je. Rizzolijeva, za koju se činilo da je stalno u pokretu, uvijek u središtu neke oluje, sad je promatrala Mauru s nijemim razumijevanjem.

– Ne – rekla je. – Ne bih.

U administrativnom krilu zgrade Betty Cole Smith, obje su pokazale identifikacijske isprave i upisale se. Nekoliko minuta kasnije, predstojnica Barbara Gurley došla im je u susret za prijamnim pultom. Maura je očekivala impozantnu zapovjednicu zatvora, ali žena koju je ugledala izgledala je kao knjižničarka, kratka kosa bila joj je više sijeda nego smeđa, a vitko tijelo odjeveno u bež suknju i ružičastu pamučnu bluzu.

– Drago mi je da se upoznajemo, istražiteljice Rizzoli – rekla je Gurleyeva. Okrenula se prema Mauri. – A vi ste doktorica Isles?

– Da. Hvala vam što ste me primili. – I Maura je ispružila ruku da se rukuju. I uvidjela da je stisak ruke ove druge žene hladan i suzdržan. Zna tko sam, pomislila je Maura. Zna zašto sam došla.

– Hajdemo u moj ured. Izvukla sam njezin dosje da ga pogledate. Gurleyeva ih je vodila, hodajući žustro i učinkovito. Nijednog potraćenog pokreta, nijednog pogleda da provjeri drže li posjetiteljice korak s njom. Ušle su u dizalo.

– Je li ovo ustanova četvrte razine? – upitala je Rizzolijeva.

– Da.

– Nije li to umjerena razina sigurnosti? – upitala je Maura.

– Razvijamo probnu jedinicu šeste razine. Ovo je jedina kazneno – popravna ustanova za žene u čitavom Massachusettsu, tako da je za sada to jedino što imamo. Moramo se pobrinuti za čitav spektar prijestupnica.

– Čak i za masovne ubojice ? – upitala je Rizzolijeva.

– Ukoliko su žene i ukoliko su osuđene za neki zločin, dolaze ovamo. Mi nemamo posve jednake sigurnosne probleme s kakvima se moraju nositi ustanove za muškarce. Također, naš pristup je malo drukčiji. Mi stavljamo težište na liječenje i rehabilitaciju. Velik broj naših zatvorenica ima mentalnih problema i problema s drogama. Osim toga, tu je i otežavajuća činjenica da su mnoge od njih majke, tako da se moramo nositi i sa svim emotivnim problemima odvajanja od djece. Mnoga djeca ostaju u suzama kad završi vrijeme posjeta.

– A Amalthea Lank? Imate li s njom ikakvih posebnih problema?

– Imamo... – Gurleyeva je oklijevala, pogleda uprtog ravno ispred sebe. – Nekoliko.

– Na primjer?

Vrata dizala su se otvorila i Gurleyeva je izašla.

– Ovo je moj ured.

Prošle su kroz predsoblje. Dvije tajnice su netremice promatrale Mauru, a zatim spustile pogled natrag na zaslone svojih računala. Svi pokušavaju izbjeći susret s mojim očima, pomislila je. Što se boje da ću vidjeti?

Gurleyeva je povelala posjetiteljice u svoj ured i zatvorila vrata.

– Izvolite, sjednite.

Soba je bila iznenađenje. Maura je mislila da će odražavati samu Gurleyevu, učinkovitu i neurešenu. Ali posvuda su bile fotografije nasmiješenih lica. Žene s bebama u naručju, djeca s uredno razdijeljenom kosom i izglačanim košuljama. Mladoženja i mlada, okruženi jatom djece. Njegove, njezine, naše.

– Moje djevojčice – rekla je Gurleyeva, smiješeći se fotografijama na zidu. – Ovo su one koje su se uspjele vratiti u društvo. One koje su ispravno

odabrale i nastavile sa životom. Nažalost – rekla je, a osmijeh joj je izbljedio – Amalthea Lank se nikad neće naći na ovome zidu. – Sjela je za radni stol i usredotočila na Mauru. – Nisam sigurna da je vaš posjet dobra ideja, doktorice Isles.

– Nisam nikad upoznala svoju biološku majku.

– Upravo to me i zabrinjava. – Gurleyeva se naslonila na naslon stolca i kratko proučavala Mauru. – Svi želimo voljeti svoje majke. Želimo da budu posebne žene jer to i nas čini posebnima, kao njihove kćeri.

– Ne očekujem da ću je voljeti.

– Što onda očekujete?

Na to pitanje je Maura zastala. Sjetila se zamišljene majke koju si je dočarala kao dijete, još otkad joj je rođakinja okrutno izlanula istinu: kako je Maura posvojena. Da je to razlog zašto, u obitelji plavuša i lanenih glava, ona jedina ima crnu kosu. Izmislila je majku iz bajke koja se temeljila na tamnoj boji njezine kose. Talijansku nasljednicu, prisiljenu da se odrekne kćerke začete u skandalu. Ili španjolsku ljepoticu koju je napustio ljubavnik i koja je tragično umrla od slomljenog srca. Kako je rekla Gurleyeva, uvijek je zamišljala nekog posebnog, čak izvanrednog. A sad se neće suočiti s maštarijom, nego ženom od krvi i mesa, i na tu pomisao su joj se osušila usta.

Rizzolijeva je rekla Gurleyevoj:

– Zašto mislite da je ne bi trebala vidjeti?

– Samo molim da tom posjetu pristupi s oprezom.

– Zašto? Je li zatvorenica opasna?

– Ne u smislu da će skočiti i fizički nekoga napasti. Zapravo, površinski je veoma pitoma.

– A ispod površine?

– Sjetite se što je učinila, istražiteljice. Koliko je bijesa potrebno da zamahneš željeznom polugom takvom snagom da bi ženi smrskala lubanju?

– A sad vi meni odgovorite na pitanje: Što se nalazi ispod Ainaltheine površine?

Gurleyeva je pogledala Mauru.

– U ovo morate ući otvorenih očiju i s punom sviješću o tome s kime imate posla.

– Ona i ja možda imamo isti DNK – rekla je Maura. – Ali, ja nisam emotivno vezana uz tu ženu.

– Dakle, samo ste znatiželjni.

– Moram to riješiti. Moram krenuti dalje.

– To je vjerojatno mislila i vaša sestra. Znete li da je bila u posjetu Amalthei?

– Da, čula sam.

– Mislim da je to nije nimalo smirilo. Samo ju je uzrujalo.

– Zašto?

Gurleyeva je gurnula dosje preko stola prema Mauri.

– Ovo su Amaltheina psihijatrijska izvješća. Sve što trebate znati je unutra. Zašto ne biste samo pročitali dosje? Pročitajte, odite odavde i zaboravite na nju.

Maura nije ni dotaknula dosje. Rizzolijeva je bila ta koja ga je uzela u ruku i rekla:

– Zar je pod brigom psihijatra?

– Da – odgovorila je Gurleyeva.

– Zašto?

– Zato što je Amalthea shizofrenična.

Maura je netremice promatrala nadstojnicu.

– Zašto je onda osuđena za umorstvo? Ako je shizofrenična, ne bi trebala biti u zatvoru. Trebala bi biti u bolnici.

– Kao i velik broj naših zatvorenica. Recite to sudovima, doktorice Isles, jer ja sam pokušala. Sam sistem je lud. Čak i ako ste očito psihotični kad počinite umorstvo, obrana ludilom rijetko pokoleba porotu.

Rizzolijeva je tiho upitala:

– Jeste li sigurni da je luda.

Maura se okrenula prema Rizzolijevoj. Vidjela je da promatra psihijatrijski dosje zatvorenice.

– Je li njezina dijagnoza upitna?

– Znam psihijatricu koja je posjećuje. Doktoricu Joyce ODonnell. Inače ne trati vrijeme na obične shizofrenike.

Pogledala je Gurleyevu.

– Zašto je ona uključena u ovaj slučaj?

– Zvučite kao da ste uznemireni zbog toga – rekla je Gurleyeva.

– Da poznajete doktoricu ODonnell, i vi biste bili uznemireni.

Rizzolijeva je zatvorila fascikl. Duboko je udahнула.

– Postoji li još nešto što bi doktorica Isles trebala znati prije nego što posjeti zatvorenicu?

Gurleyeva je pogledala Mauru.

- Čini se da vas nisam uspjela odgovoriti, zar ne?
- Ne. Spremna sam je vidjeti.
- Tad ću vas otpratiti do ulaza za posjetitelje.

Poglavlje šesnaest

Još uvijek se mogu predomisliti.

Ta se misao uporno vrtjela po Maurinoj glavi dok je prolazila kroz ulaz za posjetitelje, skidala ručni sat i odložila ga zajedno s torbicom u ormarić. U sobu za posjete nije smjela unijeti nakit ni novčarku i osjećala se naga bez svoje torbice, lišena svakog dokaza svojeg identiteta, svih onih plastičnih kartica koje su čitavom svijetu govorile tko je ona. Zatvorila je ormarić i njegov zveket bio je neskladan podsjetnik na svijet u koji se spremala ući: mjesto gdje se vrata s treskom zatvaraju, gdje su životi zarobljeni u kutijama. Maura se nadala da će njezin sastanak s majkom biti privatan, no kad joj je čuvarica otvorila vrata sobe za posjete, Maura je shvatila da je privatnost nemoguća. Poslijepodnevni sati posjeta počeli su prije sat vremena i u sobi je bilo bučno od dječjih glasova i kaosa sjedinjenih obitelji. Kovanice su zveckale u aparatima koji su rigali sendviče u plastičnim folijama, čips i čokoladne prutiće.

– Amalthea je na putu ovamo – rekla je čuvarica Mauri. – Zašto si ne pronađete stolac?

Maura je prišla slobodnom stolu i sjela. Plastični stolnjak bio je ljepljiv od razlivenog soka; stavila je ruke u krilo i čekala, srce joj je bubnjalo, a grlo se osušilo. Klasična reakcija boriti se ili pobjeći, pomislila je. Zašto sam, dovraga, ovako nervozna?

Ustala je i prišla umivaoniku. Napunila je plastičnu čašu vodom i ispila je u jednom gutljaju. Grlo joj je i nadalje bilo suho. Ovakvu žeđ ne može utažiti obična voda; žeđ, ubrzani puls, znojne ruke – sve to je bio isti refleks, reakcija tijela koje se priprema na neposrednu prijetnju. Opusti se, opusti se. Upoznat ćeš se s njom, izmijeniti nekoliko riječi, zadovoljiti znatiželju i otići. Zar je to tako teško? Zgnječila je papirnatu čašu, okrenula se i zaledila na mjestu.

Vrata su se upravo otvorila i ušla je jedna žena, uspravnih ramena, čeljusti podignute u kraljevskom dostojanstvu. Pogled joj se smjestio na Mauri i na trenutak tamo zadržao. No tad, upravo kad je Maura pomislila, to je ona, žena se okrenula, nasmiješila i raširila ruke kako bi zagrlila dijete koje je trčalo prema njoj.

Maura je zbunjeno zastala, ne znajući bi li sjela ili ostala na nogama. Zatim su se vrata ponovno otvorila i pojavila se ona ista čuvarica s kojom je ranije razgovarala, vodeći ispod ruke jednu ženu. Ženu koja nije hodala, nego se vukla, pogrbljenih ramena i pognute glave, kao da opsesivno pretražuje pod ne bi li našla nešto što je izgubila. Čuvarica ju je dovela do Maurinog stola, odmaknula stolac i na njega posjela zatvornicu.

– Eto nas, Amalthea. Ova te je gospođa došla posjetiti. Zašto malo ne popričaš s njom, ha?

Amaltheina glava još je bila pognuta, a pogled uprt u stolnjak. Zamršeni pramenovi kose padali su joj preko lica u masnoj zavjesi. Iako je bila znatno prošarana sjedinama, ta je kosa nekoć očito bila crna. Kao i moja, pomislila je Maura. Kao Annina.

Čuvarica je slegnula ramenima i pogledala Mauru.

– Dakle, ostavit ću vas nasamo, dobro? Kad završite, mahnite mi pa ću je odvesti natrag.

Amalthea nije ni podigla pogled dok se čuvarica udaljavala. Niti se činilo da zamjećuje posjetiteljicu koja je upravo stala sučelice njoj. Ostala je nepomična, lica skrivenog iza vela prljave kose. Vojnička košulja visjela joj je na ramenima, kao da se u odjeći smanjuje. Ruka koju je položila na stol, ljuljala se naprijed natrag u neprestanim trzajima.

– Bog, Amalthea – rekla je Maura. – Znaš li tko sam? Nije bilo odgovora.

– Moje ime je Maura Isles. Ja... – Maura je progutala slinu. – Dugo te već tražim. – Čitav život.

Žena je trznula glavom. Nije to bila reakcija na Maurine riječi, već nehotičan tik. Zalutali podražaj koji je zaškrio kroz živce i mišiće.

– Amalthea, ja sam tvoja kćerka.

Maura ju je promatrala, čekajući reakciju. Štoviše, čeznući za njom.

U tom trenutku, sve ostalo u prostoriji kao da je nestalo. Nije čula kakofoniju dječjih glasova, ni kovanice od 25 centi u aparatima, ni struganje stolaca po linoleumu. Jedino što je vidjela bila je ova umorna, slomljena žena.

– Možeš li me pogledati? Molim te, pogledaj me. Naposljetku se glava podigla, u sitnim trzajevima, kao u mehaničke lutke sa zahrđalim zupčanicima. Raščupana kosa se razmaknula i oči su se usredotočile na Mauru. Nedokučive oči. Maura u njima nije vidjela ništa, nikakvu svijest. Ni dušu. Amalthea je micala usnicama, ali bez zvuka. Ponovno trzanje mišića, nenamjerno, bez ikakvog značenja.

Jedan se dječčić progegao pokraj njih, ostavljajući za sobom miris vlažne pelene. Za sljedećim je stolom plavuša izbijeljene kose u zatvorskom traperu sjedila s glavom među rukama i tiho plakala, dok ju je njezin muški posjetitelj bezizražajno promatrao. U tom se trenutku odvijalo desetak obiteljskih drama poput Maurine; ona je tek još jedan igrač koji ne vidi izvan kruga vlastite krize.

– Moja sestra Anna bila ti je u posjetu – rekla je Maura. – Izgledala je jednako kao ja. Sjećaš li je se?

Amaltheina čeljust sad se pomicala kao da žvače. Zamišljeni obrok koji samo ona može okusiti.

Ne, naravno da se ne sjeća, pomislila je Maura, frustrirano promatrajući Amaltheino bezizražajno lice. Ona me ne zamjećuje, ni tko sam, ni zašto sam ovdje. Vičem u praznu spilju i odgovara mi samo jeka mog vlastitog glasa.

Odlučna da izvuče neku reakciju, bilo kakvu, Maura je s gotovo namjernom okrutnošću rekla:

– Anna je mrtva. Tvoja druga kćerka je mrtva. Jesi li to znala? Nije bilo odgovora.

Zašto se, dovraga, trudim? Tamo nema nikoga kod kuće. U tim očima nema svjetla.

– Dobro – rekla je Maura. – Doći ću drugi put. Možda ćeš onda razgovarati sa mnom. – Uz uzdah, Maura je ustala i ogledala se tražeći čuvaricu. Uočila ju je na drugom kraju prostorije. Maura je upravo podigla ruku kako bi joj mahnula, kad je čula glas. Šapat tako tih da ga je možda zamislila:

– Odlazi.

Preplašena, Maura je pogledala Amaltheu, koja je sjedila u onom istom položaju i trzala usnicama, još uvijek neusredotočenog pogleda.

Maura se polako spustila natrag na stolac.

– Što si rekla?

Amalthea je podigla pogled do njezinog. I na trenutak, Maura je u njemu vidjela svjesnost. Bljesak inteligencije.

– Odlazi. Prije nego što te on vidi.

Maura ju je netremice promatrala. Kralježnicom joj je prostrujala jeza od koje su joj se naježile dlačice na vratu.

Za susjednim stolom, ona plavuša izbijeljene kose još uvijek je plakala. Njezin je posjetitelj ustao i rekao:

– Žao mi je, ali jednostavno ćeš to morati prihvatiti. Tako stoje stvari. – Otišao je, natrag u svoj život izvan zatvorskih zidina, u kojemu su žene nosile lijepe bluzice, a ne modri traper. U kojima su se zaključana vrata mogla otključati.

– Tko? – tiho je upitala Maura. Amalthea joj nije odgovorila. – Amalthea, tko će me vidjeti? – Maura je bila uporna. – Kako to misliš?

No Amalthein pogled se ponovno zamutio. Onaj kratak bljesak svjesnosti nestao je i Maura je ponovno zurila u prazninu.

– Dakle, jesmo li gotovi s ovim posjetom? – vedro je upitala čuvarica.

– Je li uvijek ovakva? – upitala je Maura, gledajući kako Amaltheine usne oblikuju nijeme riječi.

– Uglavnom. Ima dobrih dana i loših dana.
– Jedva da mi je išta rekla.
– Hoće, ako vas upozna bolje. Uglavnom se drži za sebe, no ponekad izađe iz toga. Piše pisma, čak koristi telefon.
– Koga zove?
– Ne znam. Pretpostavljam, psihijatricu.
– Doktoricu O'Donnell?
– Gospođu s plavom kosom. Nekoliko puta ju je posjetila, pa se Amalthea s njom osjeća prilično ugodno. Zar ne, dušo ? – Posežući za rukom zatvorenice, čuvarica je rekla: – Hajdemo, ustani, dušice. Otpratit ću te natrag.

Amalthea je poslušno ustala i dopustila čuvarici da je odvede od stola. Napravila je nekoliko koraka, a zatim stala.

– Amalthea, hajdemo.

Ali zatvorenica se nije ni pomaknula. Stajala je kao da su joj se mišići iznenada ukrutili.

– Dušo, ne mogu te čekati čitav dan. Hajdemo.

Amalthea se polako okrenula. Oči su joj i nadalje bile prazne. Riječi koje je zatim izrekla izišle su glasom koji nije bio ljudski, nego mehanički. Strani entitet, kanaliziran kroz stroj.

Pogledala je Mauru.

– Sad ćeš i ti umrijeti – rekla je.

Zatim se okrenula i odgegala, natrag u svoju ćeliju.

– Ima zakašnjelu diskineziju – rekla je Maura. – Zato me nadzornica Gurley nastojala obeshrabriti da odustanem od posjeta. Nije željela da vidim u kakvom je Amalthea stanju. Nije željela da saznam što su joj učinili.

– Što su joj točno učinili? – upitala je Rizzolijeva. Ponovno je bila za volanom i neustrašivo ih vodila pokraj kamiona od kojih je cesta podrhtavala, a mali subaru snažno poskakivao. – Želiš li reći da su je pretvorili u nekakvog zombija?

– Vidjela si njezino psihijatrijsko izvješće. Prvi su je liječnici liječili phenothiazinima. To je vrsta antipsihotika. Kod starijih žena, ti lijekovi mogu imati razorne nuspojave. Jedna od njih naziva se zakašnjela diskinezija – nehotični pokreti usta i lica. Pacijentica ne može prestati žvakati, napuhivati obraze ili plaziti jezik. Ništa od toga ne može nadzirati. Razmisli kakav je to osjećaj. Svi zure u tebe dok se ti kreveljiš. Misle da si čudakinja.

– Kako zaustavljaš te pokrete?

– Ne možeš ih zaustaviti. Trebali su joj odmah prestati davati te lijekove, čim su se pojavili prvi simptomi. Ali oni su čekali predugo. Zatim je njezin

slučaj preuzela doktorica O'Donnell. Ona je naposljetku prekinula davanje tog lijeka. Shvatila je što se događa. – Maura je bijesno uzdahnula. – Diskinezija je vjerojatno trajna. – Gledala je kroz prozor u sve gušći promet. Sad nije osjećala strah kad bi vidjela kako pokraj njih tutnje tone čelika. Umjesto toga je razmišljala o Amalthei Lank, kojoj su se usnice neprestano micale kao da šapuću tajne.

– Zar želiš reći da joj ti lijekovi zapravo uopće nisu trebali?

– Ne. Želim reći da su joj ih trebali prestati davati mnogo ranije.

– Dakle, je li luda ili nije?

– To je bila njezina početna dijagnoza. Shizofrenija.

– A koja je tvoja dijagnoza?

Maura je pomislila na Amalthein bezizražajan pogled, njezine tajanstvene riječi. Riječi koje nisu imale nikakvog smisla, osim kao deluzija paranoidne osobe.

– Morala bih se složiti – rekla je.

Uzdahnula je i naslonila se na sjedalo.

– Jane, ja se ne vidim u njoj. U toj ženi ne vidim nimalo sebe.

– Super, to mora da je olakšanje. Kad se sve uzme u obzir.

– Ipak, svejedno postoji veza između nas. Ne možeš zanijekati vlastiti DNK.

– Znaš onu staru izreku, da je krv gušća od vode? To je sranje, doktorice. Ti s tom ženom nemaš ništa zajedničkog. Rodila te i čim te rodila, odrekla te se. To je to. Odnos završen.

– Ona zna gomilu odgovora. Tko je moj otac. Tko sam ja.

Rizzolijeva ju je oštro pogledala i ponovo se usredotočila na cestu.

– Dat ću ti jedan savjet. Znam da ćeš se pitati odakle mi to. Vjeruj mi, ne govorim to bez razloga. Ali ta žena, Amalthea Lank, netko je koga se trebaš kloniti. Nemoj je posjećivati, nemoj razgovarati s njom. Nemoj ni razmišljati o njoj. Opasna je.

– Ona je samo uništena shizofreničarka.

– Nisam sigurna u to.

Maura je pogledala Rizzolijevu.

– Što ti znaš o njoj, a ja ne znam? Na trenutak je Rizzolijeva vozila bez riječi. I to ne zato što ju je zabrinjavao promet; činilo se da odvaguje odgovor, da razmišlja kako da ga najbolje uobliči.

– Sjećaš se Warrena Hoyta? – naposljetku je upitala. Iako je to ime izgovorila bez zamjetnog osjećaja, čeljust joj se stisnula a ruke čvrsto ovile oko volana. Warren Hoyt, pomislila je Maura. Kirurg.

Taj nadimak dala mu je policija. Zaradio ga je zbog grozota koje je počinio svojim žrtvama. Njegovi instrumenti bili su ljepljiva vrpca i skalpel; njegov plijen bile su žene zaspale u svojim krevetima, nesvjesne uljeza koji je stajao u mraku pokraj njih, očekujući užitak prvoga reza. Jane Rizzoli bila je njegova posljednja meta, njegova suparnica u igri nadmudrivanja koju nije očekivao da će izgubiti. Ali, Rizzolijeva ga je sredila jednim jedinim metkom, kojim mu je probila moždinu. Sad kvadriplegičaru, paraliziranih, beskorisnih udova, Warrenu Hoytu svemir se smanjio na veličinu bolničke sobe u kojoj su rijetki užici koji su mu preostali bili užici uma – uma koji je ostao briljantan i opasan kao i uvijek.

– Naravno da ga se sjećam – rekla je Maura. Vidjela je rezultat njegovog rada, užasna sakaćenja njegovog skalpela na tijelu jedne od njegovih žrtava.

– Provjeravam ga – rekla je Rizzolijeva. – Znaš, samo kako bih se uvjerila da je to čudovište još uvijek u svom kavezu. Tamo je, hvala Bogu, na odjelu za bolesti kičmene moždine. I svake srijede poslijepodne, zadnjih osam mjeseci, ima posjetitelja. Doktoricu Joyce O'Donnel.

Maura se namrštila.

– Zašto?

– Tvrdi da je to dio njezinog istraživanja nasilnog ponašanja. Njezina teorija je da ubojice nisu odgovorni za svoja djela. Da ih neki udarac u tikvu dok su djeca čini sklonim nasilju. Naravno, odvjetnici obrane imaju njezin broj na brzom biranju. Vjerojatno bi ti rekla da je Jeffrey Dahmer jednostavno bio neshvaćen, a John Wayne Gacy dobio previše udaraca u glavu. Obranila bi svakoga.

– Ljudi čine ono za što su plaćeni.

– Mislim da ona to ne radi zbog novca.

– Nego zašto ?

– Zbog prilike da se približi i zbliži s ljudima koji ubijaju. Kaže da je to njezino područje istraživanja, da to čini zbog znanosti. Da, dobro, i Josef Mengele je to činio zbog znanosti. To je samo izlika, način da ono što čini učini vrijednim poštovanja.

– A što ona čini?

– Ona traži uzbuđenje. Pali se na ubojičine maštarije. Voli mu ući u glavu, malo pogledati naokolo, vidjeti što on vidi. Znati kako je biti čudovište.

– Govoriš kao da je jedna od njih.

– Možda bi voljela biti. Vidjela sam pisma koja je napisala Hoytu dok je bio u zatvoru. U kojima ga potiče da joj ispriča pojedinosti o svojim umorstvima. Oh, da, ona voli takve pojedinosti.

– Mnoge ljudi su znatiželjni kad je riječ o jezovitom.

– Ona je i više nego znatiželjna. Želi znati kako je prerezati kožu i promatrati žrtvu dok krvvari. Kako je uživati u takvoj krajnjoj moći. Gladna je pojedinosti onako kako je vampir gladan krvi. – Rizzolijeva je zastala. Preplašeno se nasmijala. – Znaš, upravo sam nešto shvatila. Ona je upravo to, vampirica. Ona i Hoyt se hrane jedno drugim. On njoj priča svoje maštarije, a ona njemu govori da je u redu uživati u njima. U redu je napaliti se na pomisao da nekome prerežeš vrat.

– A sad posjećuje moju majku.

– Da. – Rizzolijevajuje pogledala. – Pitam se koje su njihove zajedničke maštarije.

Maura je pomislila na zločine zbog kojih je Amalthea osuđena. Pitala se što joj je prošlo kroz glavu kad je pokupila one dvije sestre uz cestu. Je li osjetila uzbuđenje iščekivanja, nalet moći?

– Sama činjenica da ODonnelova smatra Amaltheu vrijednom posjeta trebala bi ti nešto reći – rekla je Rizzolijeva.

– Što bi mi trebala reći?

– ODonnellova ne trati vrijeme na obične ubojice. Nije nju briga za nekog tipa koji tijekom pljačke upuca trgovca u samposluživanju. Ili muža koji se razbjesni na ženu i gurne je niz stepenice. Ne, ona svoje vrijeme provodi s manijacima koji ubijaju iz užitka. One koji taj nož dodatno zavrnu, jer vole kad zastruže o kost. Ona svoje vrijeme provodi s posebnima. S čudovištima.

Moja majka, pomislila je Maura. Je li i ona čudovište?

Poglavlje sedamnaest

Kuća doktorice Joyce ODonnell u Cambridgeu bila je veliko bijelo kolonijalno zdanje u susjedstvu otmjenih kuća u ulici Brattle. Ograda od lijevanog željeza okruživala je prednje dvorište sa savršenim travnjakom i korom malčiranim cvjetnim gredicama u kojem su poslušno cvjetale uzgajivačke ruže. Ovo je bio discipliniran vrt, ovdje nije bio dopušten nikakav nered, i dok se Maura približavala ulaznim vratima prelazeći stazu popločanu granitnim pločama, već je mogla zamisliti stanovnicu kuće. Uredno odjevena, njegovana. S umom organiziranim jednako kao i vrt. Žena koja joj je otvorila vrata bila je upravo onakva kakvom ju je Maura zamišljala.

Doktorica ODonnell bila je pepeljasta plavuša s blijedom, besprijekornom kožom. Njezina modra oxfordska košulja, zagurana u izglačane bijele hlače, bila je krojena da naglasi uski struk. Mauru je pogledala s malo srdačnosti. Naprotiv, ono što je Maura vidjela u njezinim očima bio je oštar sjaj znatiželje. Pogled znanstvenice koja promatra nov primjerak.

– Doktorice ODonnell? Ja sam Maura Isles.

ODonnellova je odgovorila žustrim rukovanjem.

– Uđite.

Maura je ušla u kuću koja je bila jednako hladno otmjena kao i njezina vlasnica. Jedini tračci topline bili su orijentalni sagovi koji su prekrivali podove od tamne tikovine. ODonnelllova ju je pvela kroz predvorje u službeni dnevni boravak u kojem se Maura nelagodno smjestila na kauč presvučen bijelom svilom. ODonnelllova je odabrala naslonjač sučelice njoj. Na stoliću za kavu od ružina drveta između njih, bila je hrpa dosjea i digitalni rekorder. Iako nije bio uključen, prijetnja tog uređaja bila je još jedna pojedinost koja je pridonijela Maurinom osjećaju nelagode.

– Hvala vam što ste me primili – rekla je Maura.

– Bila sam znatiželjna. Pitala sam se kakva bi mogla biti Amaltheina kćerka. Znam za vas, doktorice Isles, ali samo ono što sam pročitala u novinama. – Udobno se naslonila i izgledala savršeno ležerno. To je prednost vlastita doma. Ona je bila jedina koja je mogla činiti usluge; Maura je bila samo moliteljica. – O vama osobno ne znam ništa. Ali, voljela bih.

– Zašto?

– Dobro poznajem Amaltheu. Ne mogu se ne zapitati...

– Kakva majka, takva kći?

ODonnellova je podigla otmjenu obrvu.

- To ste vi rekli, ne ja.
- To je razlog vaše znatiželje o meni. Nije li?
- A što je razlog vaše? Zašto ste ovdje?

Maurin pogled odlutao je na sliku iznad kamina. Izrazito suvremeno ulje na platnu, prošarano crnom i crvenom bojom. Rekla je:

- Želim saznati tko je doista ta žena.
- Znae tko je. Samo u to ne želite vjerovati. Nije ni vaša sestra. Maura se namrštila. – Upoznali ste Annu?

– Ne, zapravo nikad je nisam vidjela. Ali, prije otprilike četiri mjeseca nazvala me žena koja se predstavila kao Amaltheina kćerka. Spremala sam se na dvotjedno suđenje u Oklahomi, pa se nisam mogla naći s njom. Samo smo razgovarale telefonski. Bila je u posjetu majci u kaznionici u Framinghamu pa je znala da sam Amaltheina psihijatrica. Željela je saznati više o njoj. O Amaltheinom djetinjstvu, njezinoj obitelji.

- A vi sve to znate?
- Nešto sam saznala iz njezinih školskih izvješća. Nešto iz onoga što mi je mogla reći, kad je bila lucidna. Znam da je rođena u Lowellu. Kad je imala devet godina, umrla joj je majka pa je otišla živjeti s ujakom i rođakom u Maine.

Maura je podigla pogled.

- Maine?
- Da. Maturirala je u srednjoj školi u gradiću po imenu Fox Harbor. Sad shvaćam zašto je Anna odabrala taj grad. Išla sam Anninim stopama; ona je išla stopama naše majke.
- Nakon srednje škole, dokumentacija nestaje – rekla je ODonnellova. – Ne znamo kamo se odatle preselila, ili od čega je živjela. Tad se najvjerojatnije pojavila shizofrenija. Obično se pokazuje u ranoj odrasloj dobi. Vjerojatno je godinama lutala i završila ovakva kakvu je danas vidite. Uništena i deluzivna. – ODonnellova je pogledala Mauru. – Slika je prilično turobna. Vaša sestra nikako nije mogla prihvatiti da je to doista njezina majka.

- Kad je ja pogledam, ne vidim ništa poznato. Ništa od sebe.
- Ali, ja vidim sličnost. Vidim istu boju kose. Istu čeljust.
- Nismo nimalo slične.
- Zar vi to doista ne vidite? – ODonnellova se nagnula prema Mauri, pomno je promatrajući. – Recite mi nešto, doktorice Isles. Zašto ste odabrali patologiju?

Zbunjena tim pitanjem, Maura ju je samo netremice promatrala.

– Mogli ste odabrati bilo koje područje medicine. Porodiljstvo, pedijatriju. Mogli ste raditi s živim pacijentima, ali vi ste odabrali patologiju. Točnije, forenzičku patologiju.

– Koja je poanta vašeg pitanja?

– Poanta je da vas na neki način privlače mrtvac.

– To je apsurdno.

– Zašto ste onda odabrali to područje?

– Zato što volim definitivne odgovore. Ne volim igre pogađanja. Volim vidjeti dijagnozu pod lećama svog mikroskopa.

– Ne volite neizvjesnost.

– Zar je itko voli?

– Tad ste mogli odabrati matematiku ili inženjerstvo. Mnogo drugih znanstvenih područja podrazumijeva preciznost. Definitivne odgovore. Ali, vi ste u uredu mrtvozornika i komunicirate s mrtvacima. – ODonnellova je zastala i tiho upitala: – Da li ikad uživate u tome?

Maura se izravno sučelila s njezinim pogledom.

– Ne.

– Odabrali ste zanimanje u kojem ne uživate?

– Odabrala sam izazov. U tome ima zadovoljstva. Čak i ako sam posao nije ugodan.

– Zar ne vidite na što ciljам? Kažete mi da na Amalthei Lank ne vidite ništa poznato. Gledate je i vjerojatno vidite nekog strašnog. Ili barem ženu koja je počinila užasna djela. Postoje ljudi koji kad pogledaju vas, doktorice Isles, vjerojatno misle to isto.

– Ne možete nas uspoređivati.

– Znate li zašto je osuđena vaša majka?

– Da, rekli su mi.

– No niste vidjeli obdukcijiska izvješća?

– Ne, još nisam.

– Ja jesam. Tijekom suđenja, njezini su me branitelji zamolili da ih posavjetujem o mentalnom stanju vaše majke. Vidjela sam fotografije, pregledala dokaze. Znate da su žrtve bile dvije sestre? Mlade žene koje su ostale uz rub ceste.

– Znam.

– A mlađa je bila u devetom mjesecu trudnoće.

– Znam sve to.

– Dakle znate da je vaša majka pokupila te dvije žene na autocesti. Odvezla ih je šezdeset kilometara dalje, u kolibu u šumi.

Razmrskala im lubanje metalnim naplatkom automobilske gume. A zatim je učinila nešto iznenađujuće – neobično – logično. Odvezla se na benzinsku crpku i napunila kantu benzinom. Vratila se do kolibe i zapalila je, zajedno s dva tijela. – ODonnellova je naherila glavu. – Ne čini li vam se to zanimljivim?

– Čini mi se bolesnim.

– Da, ali na nekoj razini možda osjećate i nešto drugo, nešto što čak ni ne želite priznati. Da vas zanimaju njezina djela, i to ne samo kao intelektualna zagonetka. Postoji nešto u njima što vas fascinira, čak i uzbuđuje.

– Onako kako očito uzbuđuje vas?

ODonnellova se na taj odgovor nije nimalo uvrijedila. Umjesto toga se nasmiješila, ležerno prihvatajući Maurinu primjedbu.

– Moje zanimanje je profesionalno. Posao mi je proučavati umorstva. Samo se pitam koji su razlozi vašeg zanimanja za Amaltheu Lank.

– Prije dva dana nisam ni znala tko mi je majka. Sad se pokušavam uhvatiti u koštac s istinom. Pokušavam shvatiti...

– Tko ste? – tiho je upitala ODonnellova. Maura ju je pogledala.

– Znam tko sam.

– Jeste li sigurni? – ODonnellova se nagnula još bliže. – Kad ste u onoj sali za obdukcije, kad proučavate rane na žrtvi i opisujete ubojičine udarce nožem, zar nikad ne osjetite barem dašak uzbuđenja?

– Zašto mislite da bih ga osjetila?

– Vi ste Amaltheina kćerka.

– Ja sam slučajnost biologije. Ona me nije odgojila.

ODonnellova se ponovno naslonila u naslonjaču i proučavala je hladnim, procjenjivačkim očima.

– Svjesni ste da nasilje ima genetičku komponentu? Da ga neke obitelji nose u DNK-u? Maura se sjetila što joj je Rizzolijeva rekla o doktorici ODonnell. Ona je i više nego znatiželjna. Želi znati kako je prerezati kožu i promatrati žrtvu dok krvvari. Kako je uživati u takvoj krajnjoj moći. Gladna je pojedinosti onako kako je vampir gladan krvi. Maura je sad u očima ODonnellove vidjela taj bljesak gladi. Ova žena uživa u općenju s čudovištima, pomislila je Maura. I nada se da je pronašla još jedno.

– Došla sam razgovarati o Amalthei – rekla je Maura.

– Zar ne razgovaramo o njoj?

– Prema zatvorskim izvješćima, posjetili ste je barem desetak puta. Zašto tako često? Sigurno ne zbog njezine koristi?

– Kao znanstvenicu, Amalthea me zanima. Želim shvatiti što tjera ljude na umorstvo. Zašto uživaju u njemu.

– Želite reći da je ona to učinila iz užitka?

– Pa, znate li zašto je ubila?

– Očito je psihotična.

– Velika većina psihotičara ne ubijaju.

– No, slažete se da je psihotična. ODonnellova je oklijevala. – Tako bi izgledalo.

– Ne zvučite sigurni. Ni nakon svih onih posjeta?

– Kod vaše majke je riječ o više toga od obične psihoze. I u njezinom je zločinu više od onoga što vidimo.

– Kako to mislite?

– Kažete da već znate što je učinila. Ili barem, što optužba tvrdi da je učinila.

– Dokazi su bili dovoljno čvrsti da bude osuđena.

– Oh, dokaza je bilo mnoštvo. Registarska tablica njezinog automobila uhvaćena kamerom na benzinskoj postaji. Krv ubijenih žena na naplatku gume. Njihove novčarke u prtljažniku. No, o ovome vjerojatno niste čuli. – ODonnellova je posegnula za jednim od fascikla na stoliću za kavu i pružila ga Mauri. – Ovo je iz kriminalističkog laboratorija u Virginiji, gdje je Amalthea uhićena. Maura je otvorila fascikl i ugledala fotografiju bijelog sedana s registarskim tablicama države Massachusetts.

– To je automobil koji je Amalthea vozila – rekla je ODonnellova. Maura je okrenula sljedeću stranicu. Bio je to sažetak izvješća o pronađenim otiscima prstiju.

– U automobilu je pronađeno mnoštvo otisaka prstiju – rekla je ODonnellova. – Obje žrtve, Nikki i Theresa Wells, ostavile su svoje otiske na pojasevima za vezivanje na stražnjem sjedalu, što ukazuje da su ušle straga i privezale pojaseve. Bilo je, naravno, i Amaltheinih otisaka prstiju na volanu i mjenjaču. – ODonnellova je zastala. – A tu je i četvrti set otisaka.

– Četvrti set?

– Evo ga ovdje, u ovom izvješću. Pronađeni su na odjeljku za rukavice. Na vozačkim i suvozačkim vratima i na volanu. Ali, nije utvrđeno kome pripadaju.

– To ne znači ništa. Možda je neki mehaničar radio na njezinom automobilu i ostavio svoje otiske.

– Moguće je. A sad pogledajte izvješće o kosi i vlaknima.

Maura je okrenula sljedeću stranicu i vidjela da su plavokose vlasi pronađene na stražnjem sjedalu. Te su vlasi odgovarale Theresi i Nikki Wells. – Ne vidim ništa neobično. Znamo da su žrtve bile u automobilu.

– Ali, zamijetit ćete da se njihove vlasi ne pojavljuju na prednjem sjedalu. Razmislite o tome. Dvije žene zapele su na cesti. Netko stane i ponudi im prijevoz. I što sestre učine? Obje se zavuku na stražnje sjedalo. Meni se to čini malo nepristojnim, zar ne? Ostaviti vozača posve samog sprijeda. Osim ako...

Maura ju je pogledala.

– Osim ako netko već nije sjedio na prednjem sjedalu.

ODonnellova se udobno naslonila sa zadovoljnim osmijehom na usnama.

–To je bolno pitanje. Pitanje na koje na suđenju nije odgovoreno. I to je razlog zašto se stalno vraćam u posjet vašoj majci. Želim saznati ono što se policija nikad nije potrudila saznati: tko je sjedio na suvozačkom sjedalu pokraj Amaltheje?

– Nije vam rekla?

– Nije mi rekla njegovo ime.

– Njegovo?

– Moja je pretpostavka da je riječ o muškarcu. I vjerujem da je netko doista bio s Amaltheom u automobilu u trenutku kad je na cesti uočila one dvije žene. Netko joj je pomogao savladati žrtve. Netko tko je bio dovoljno snažan da joj pomogne prenijeti tijela u kolibu i tko joj je pomogao zapaliti ih.

– ODonnellova je zastala. – On je taj koji mene zanima, doktorice Isles. Njega želim pronaći.

– Sve vaše posjete Amalthei – nisu bile zbog nje.

– Ludilo me ne zanima. Zlo, da.

Maura ju je promatrala i mislila: Da, naravno. Uživaš mu se približiti kako bi se okrnula o njega, omirisala ga. Amalthea tebe ne privlači. Ona je samo posrednica, ona koja te može upoznati s pravim predmetom tvojih želja.

– Partner – rekla je Maura.

– Ne znamo tko je, niti kako izgleda. Ali vaša majka zna.

– Zašto onda ne želi reći njegovo ime?

– To je pitanje – zašto ga skriva? Možda ga se boji? Možda ga štiti?

– Ne znate ni da li ta osoba uopće postoji. Imate samo neidentificirane otiske prstiju. I teoriju.

– Više od teorije. Zvijer je stvarna. – ODonnellova se nagnula prema njoj i rekla tiho, gotovo prisno: – To je ime koje je upotrijebila kad je uhićena u Virginiji. Kad ju je tamošnja policija ispitivala. Rekla je, citiram: »Zvijer mi je rekla da to učinim«, kraj citata. On joj je rekao da ubije one žene.

U šutnji koja je uslijedila, Maura je čula vlastito srce, kao sve brže lupanje bubnja.

Progutala je slinu. I rekla:

– Govorimo o shizofreničarki. Ženi koja vjerojatno ima slušne halucinacije.

– Ili govori o stvarnoj osobi.

– Zvijer? – Maura se silom nasmijala. – Neki osobni demon, to možda. Čudovište iz njezinih noćnih mora.

– Koje iza sebe ostavlja otiske prstiju.

– Čini se da se to porote nije previše dojmilo.

– Nisu se obazirali na taj dokaz. Bila sam na tom suđenju.

Promatrala sam kako optužba gradi slučaj protiv žene koja je tako psihotična da su čak i oni morali primijetiti kako nije odgovorna za svoje postupke. No, ona im je bila laka meta, lako su dobili osudu.

– Iako je bila očito luda.

– Oh, nitko nije sumnjao da je psihotična i da joj se priviđaju glasovi. Ti bi ti glasovi mogli zapovijediti da razbiješ nekoj ženi lubanju i potom spališ njezino tijelo, no porota i dalje pretpostavlja kako znaš razliku između dobra i zla. Amalthea je tužitelju bila sigurna meta i to su i učinili. Pogrešno su shvatili. On im je promaknuo. – ODonnelllova se ponovno udobno naslonila. – A vaša majka je jedina koja zna tko je on.

Bilo je već gotovo šest sati kad je Maura zaustavila automobil iza zgrade mrtvozorničkog ureda. Na parkiralištu su već bila dva automobila – Yoshimina modra honda i crni saab doktora Costasa. Mora da obavljaju kasnu obdukciju, pomislila je osjetivši žalac krivnje; danas je ona trebala biti dežurna, no zamolila je kolege da je zamijene.

Otključala je stražnja vrata, ušla u zgradu i krenula ravno u svoj ured, ne sretnuvši nikoga putem. Na radnom stolu pronašla je ono po što se vratila: dva fascikla sa zalijepljenom porukom na žutom samoljepivom papiru, na kojoj je Louise napisala: Dosjei koje ste tražili. Sjela je za stol, duboko udahнула i otvorila prvi fascikl. Bilo je to izvješće o Theresi Wells, starijoj sestri. Na prvoj je stranici bilo žrtvino ime i broj slučaja, i datum obdukcije. Nije prepoznala ime patologa, doktora Jamesa Hobarta, ali ona se Uredu mrtvozornika pridružila tek prije dvije godine, a ovo je obdukcijско izvješće bilo staro pet godina. Okrenula je stranicu s natipkanim diktatom doktora Hobarta. Pokojnica je dobro

uhranjena bjelkinja, neodređene dobi, visoka metar i šezdeset pet i teška pedeset i osam kilograma. Definitivan identitet utvrđen je prema rendgenskim snimkama zubiju; otiske prstiju nemoguće je dobiti. Zamijećene su opsežne opekotine na truplu i udovima, s ozbiljnim pougljenjeni kože i izloženih područja mišićnog tkiva. Lice i prednji dio torza su u određenoj mjeri pošteđeni. Ostaci odjeće su na mjestu i sastoje se od modrih traperica Gap veličine trideset i osam sa zatvorenim patentim zatvaračem i drukerima, i pougljenjenog bijelog pulovera i grudnjaka, još uvijek zakopčanog. Pregled dišnih puteva nije otkrio talog čađe, a razina karboksihemoglobina bila je minimalna. U trenutku kad joj je tijelo zapaljeno, Theresa Wells nije disala. Uzrok smrti bio je očit iz Hobartovog tumačenja rendgenskih snimaka.

Bočni i frontalni snimci lubanje otkrivaju ulubljenu i smrvljenu desnu tjemenu kost s četiri centimetra širokim fragmentom u obliku klina.

Najvjerojatnije ju je ubio udarac u glavu.

Na dnu natipkanog izvješća, ispod potpisa doktora Hobarta, Maura je vidjela poznate inicijale. Louise je prepisala diktat. Patolozi se možda mijenjaju, ali u ovom uredu, Louise je bila oduvijek.

Maura je prelistavala preostale stranice dosjea. Bila je tu obdukcijaska tablica s popisom svih rendgenskih snimaka i nalazima krvi i tekućina. Na administrativnim stranicama bila su zabilježena imena nadležnih, osobne stvari i imena nazočnih na obdukciji. Yoshima je bio Hobartov pomoćnik. Ime policajca iz Fitchburga, istražitelja Swigerta, koji je nazočio postupku, nije joj bilo poznato.

Okrenula je zadnju stranicu na kojoj je bila fotografija. Ovdje je zastala, zgrozivši se od slike. Plamen je spalio udove Therese Wells i ogolio mišiće njezinoga torza, no lice joj je bilo neobično nedirnuto i nedvojbeno žensko. Imala je samo trideset i pet godina, pomislila je Maura. Ja sam Theresu Wells nadživjela već pet godina. Danas bi bila moje dobi, da je preživjela. Da joj onog dana u studenom nije pukla guma.

Zatvorila je Theresin dosje i posegnula za sljedećim. Ponovno je zastala prije nego što je otvorila fascikl, nevoljka vidjeti grozote u njemu. Sjetila se žrtve požara na kojoj je sama obavila obdukciju prije godinu dana i vonja koji joj se uvukao u kosu i odjeću, i kojeg je osjećala i nakon što je izišla iz sale. Ostatak tog ljeta, izbjegavala je paliti roštilj u stražnjem dvorištu jer nije mogla podnijeti miris mesa sa žara. Sad, dok je otvarala dosje Nikki Wells, gotovo je ponovno osjetila taj miris koji joj se vraćao kroz sjećanje. Dok je Theresino lice uglavnom bilo pošteđeno u požaru, za njezinu mlađu sestru to se nije moglo reći. Plamen koji je Theresu samo djelomično zahvatio, sav je svoj bijes usredotočio na meso Nikki Wells.

Subjekt je znatno pougljenjen, dijelovi prsnog koša i trbušne stijenke posve su spaljeni i otkrivaju izloženu utrobu. Meka tkiva lica i glave također su

spaljena. Vidljiva su udubljenja na lubanji, kao i ozljede kostiju lica. Nema ostataka odjeće, ali na rendgenskim snimkama vidljive su malene metalne nakupine u razini petog rebra, koje bi mogle predstavljati kopče grudnjaka, kao i jedan metalni komadić preko stidne kosti. Rendgenske snimke trbušne šupljine otkrivaju i dodatne ostatke kostiju koje predstavljaju fetus, promjera lubanje u skladu s gestacijom od otprilike trideset i šest tjedana...

Trudnoća Nikki Wells njezinom je ubojici bila posve očita. No ipak, to njezino stanje nije ni njoj ni njezinom nerođenom djetetu donijelo nimalo milosti, nikakvih ustupaka. Samo zajedničku pogrebnu lomaču u šumi.

Okrenula je sljedeću stranicu. Zastala, mršteći se, na sljedeću rečenicu u obdukcijском izvješću: Vidno odsutne na rendgenskoj snimci su desna tibia, fibula i kosti gležnja fetusa.

Olovkom je dodana zvjezdica, s načrkanom bilješkom: »Vidi dodatak.« Okrenula je pričvršćenu stranicu i pročitala: Anomalija fetusa zamijećena je u obstetričkim pregledima subjekta tri mjeseca ranije. Ultrazvučni pregled obavljen tijekom drugog tromjesečja trudnoće otkrio je da fetusu nedostaje desna potkoljenica, najvjerojatnije zbog sindroma amniotic batid.

Malformacija fetusa. Mjesecima prije smrti, Nikki Wells je rečeno da će njezino dijete biti rođeno bez desne noge, no ona je ipak odlučila nastaviti trudnoću. Zadržati dijete.

S posljednjim stranicama izvješća, znala je Maura, bit će se najteže suočiti. Znala je da će joj fotografija biti mučna, ali se prisilila da je svejedno okrene. Vidjela je spaljene udove i torzo. Tu nije bilo zgodne žene, ni ružičastog sjaja trudnoće, samo lice lubanje koje je virilo kroz pougljenjenu masku, ulubljenih kostiju lica od ubilačkog udarca.

Amalthea Lank je to učinila. Moja majka. Ona im je zdrobila lubanje i odvukla tijela u kolibu. Dok je zalijevala tijela benzinom, dok je palila šibicu, je li osjećala uzbuđenje promatrajući kako se hvata plamen ? Je li oklijevala uz kolibu u plamenu kako bi udahnula smrad osmuđene kose i mesa ?

Nesposobna dalje podnositi takve misli, zaklopila je fascikl. Pozornost je usmjerila na dvije velike omotnice s rendgenskim snimkama koje su također ležale na njezinom stolu. Odnijela ih je do mjesta za promatranje rendgenskih snimaka na zidu te zakvačila slike glave i vrata Therese Wells. Svjetlo je zatreperilo, osvjetljavajući sablasne sjene kosti. Rendgenske snimke bilo je mnogo lakše probaviti nego fotografije. Lišeni prepoznatljivog mesa, leševi gube svoju moć da te prestrave. Svaki kostur izgleda isto. Lubanja koju je sad gledala mogla je pripadati bilo kojoj ženi, voljenoj ili potpunoj neznanki. Zurila je u slomljeni svod lubanje, u trokut kosti natjeran ispod plohe lubanje. Ovo nije bio udarac koji se odbio; samo namjeran i divljački zamah rukom mogao je natjerati tu krhotinu tako duboko u parietalni režanj.

Skinula je Theresine snimke i posegnula u omotnicu po novi par rendgenskih snimaka. Pričvrstila ih je na zid. Još jedna lubanja – ovaj put Nikkina. Kao i njezina sestra, i Nikki je pogođena u glavu, no njoj je udarac sletio na čelo i ulubio joj čeonu kost, tako snažno razbijajući obje očne šupljine da su se oči vjerojatno rasprsnule u dupljama. Nikki Wells mora da je vidjela udarac dok joj se približavao.

Maura je skinula te rendgenske snimke i pričvrstila dvije nove, na kojima je bila Nikkina kralježnica i zdjelica, zapanjujuće nedirnuta ispod vatrom opustošenog mesa. Povrh zdjelice bile su kosti fetusa. Iako je plamen majku i dijete stopio u jedinstvenu pougljenjenu masu, na rendgenskim snimkama Maura je vidjela da je riječ o dvije odvojene osobe. Dva para kostiju, dvije žrtve.

Vidjela je i još nešto: izraženo zatamnjenje koje se isticalo čak i u zamršenom čvoru ispremiješanih sjena. Bio je to poput igle tanak tračak preko stidne kosti Nikki Wells. Metalna krhotina? Možda nešto od njezine odjeće – zatvarač, kopča – koji se priljubio uz spaljenu kožu?

Maura je posegnula u omotnicu i pronašla bočni snimak torza. Stavila ga je pokraj frontalnog snimka. Metalna trunka bila je vidljiva i na bočnoj snimci, ali sad je vidjela da se ne nalazi preko stidne kosti; kao da je bio zaglavljen u kost.

Izvukla je snimke iz Nikkine omotnice i pričvrstila ih na zid, po dvije odjednom. Uočila je nakupine koje je doktor Hobart zamijetio na snimci prsnog koša, metalne omče koje su predstavljale kopče grudnjaka. Na bočnim snimkama, te iste omče metala bile su očito na mekom tkivu. Prikvačila je ponovno snimke zdjelice i netremice promatrala metalnu krhotinu zaglavljen u stidnoj kosti Nikki Wells. Iako ju je doktor Hobart spomenuo u svom izvješću, u zaključku o tome više nije rekao ni riječi. Možda ju je smatrao nevažnom. Zašto i ne bi, u svjetlu svih drugih užasa nanesenih ovoj žrtvi?

Yoshima je asistirao Hobartu pri obdukciji; možda će se on sjećati tog slučaja.

Izišla je iz ureda i krenula niz stubište. Gurnula je dvokrilna vrata koja su vodila u obdukcijску salu. Laboratorij je bio prazan, pultovi očišćeni za noć.

– Yoshima? – zazvala je.

Navukla je nazuvke i prošla kroz laboratorij, pokraj praznih stolova od nehrđajućeg čelika, pa prošla kroz još jedna dvokrilna vrata do prostorije u koju se odlažu mrtvaci. Otvarajući vrata hladnjaka, pogledala je u njega. Vidjela je samo preminule, dvije bijele vreće s leševima na nosilima smještenim jedno uz drugo.

Zatvorila je vrata i na trenutak stajala u napuštenoj prostoriji, osluškujući ne bi li čula glasove, korake, bilo što, što bi joj reklo da je još netko u zgradi.

Ali, čula je samo zujanje hladnjaka i, jedva čujno, zavijanje vozila hitne pomoći na ulici. Mora da su Costas i Yoshima otišli kući.

Kad je petnaest minuta kasnije izašla iz zgrade, vidjela je da saaba i toyote doista nema; osim njezinog crnog lexusa, jedina druga vozila na parkiralištu bila su tri kamioneta mrtvačnice, obilježena riječima: URED MRTVOZORNIKA, DRŽAVA MASSACHUSETTS. Spustio se mrak i njezin je automobil stajao sam u žutoj lokvi svjetla ulične svjetiljke.

Slike Therese i Nikki Wells i dalje su je proganjale. Dok se približavala lexusu, bila je na oprezu od svake sjene oko nje, od svakog zalutalog zvuka, svake naznake pokreta. Nekoliko koraka od automobila, zastala je i zagledala se u suvozačka vrata. Dlačice na vratu iznenada su joj se naježile. Svežanj fascikala koje je nosila kliznuo joj je iz ukočenih ruku i papiri su se raspršili po pločniku. Tri paralelne ogrebotine nagrđivale su sjajni lak njezina automobila. Trag kandže.

Bježi odavde. Vрати se unutra.

Okrenula se i potrčala natrag u zgradu. Stajala je pred zaključanim vratima i neuspješno tražila ključ. Gdje je, gdje je pravi ključ? Naposljetku ga je pronašla, gurnula u bravu, ušla i snažno zalupila vrata za sobom. Svom se težinom bacila na njih, kao da želi pojačati barikadu.

U unutrašnjosti prazne zgrade bilo je tako tiho da je čula vlastito uspaničareno disanje.

Potrčala je niz hodnik do svog ureda i zaključala se u njemu. Tek tad, okružena svime što joj je bilo poznato, osjetila je kako joj je krv prestala galopirati i ruke se pre stale tresti. Prišla je radnom stolu, podigla slušalicu i nazvala Jane Rizzoli.

Poglavlje osamnaest

Učinila si točno ono što je trebalo. Maknula se s parkirališta i sklonila na sigurno mjesto – rekla je Rizzolijeva.

Maura je sjedila za stolom i netremice promatrala izgužvane papire koje joj je Rizzolijeva donijela s parkirališta. Sad neuredna hrpa dokumenata iz dosjea Nikki Wells, zamrljana blatom, zgažena u panici. Još i sad, dok je sjedila sigurna u društvu Rizzolijeve, Maura je osjećala posljedice.

– Jeste li pronašli otiske prstiju na vratima mog automobila? – upitala je Maura.

– Nekoliko. Baš kao što bi se i očekivalo na vratima automobila. Rizzolijeva je privukla stolac bliže Maurinom radnom stolu i sjela. Položila je ruke na trbuh. Mama Rizzoli, trudna i naoružana, pomislila je Maura. Postoji li ijedan manje vjerojatan spasitelj koji će mi doći u pomoć?

– Koliko dugo je automobil bio na parkiralištu? Rekla si da si došla oko šest sati.

– Ali je automobil mogao biti ogreban i prije nego što sam došla ovamo. Suvozačka vrata ne otvaram svaki dan. Samo kad ukrcavam namirnice ili nešto slično. Večeras sam ih primijetila zbog načina na koji je automobil bio parkiran. A bio je točno ispod svjetiljke.

– Kad si zadnji put pogledala suvozačka vrata?

Maura je pritisnula ruke o sljepoočice.

– Znam da su jučer ujutro bila u redu. Kad sam odlazila iz Mainea. Stavila sam torbu na prednje sjedalo. Zamijetila bih ogrebotine, da ih je bilo.

– Dobro. Dakle, jučer si se dovezla kući. I onda?

– Automobil je čitavu noć ostao u mojoj garaži. A jutros sam bila kod tebe u Schroeder Plazi.

– Gdje si parkirala?

– U garaži u blizini sjedišta policije. Onoj kod avenije Columbus.

– Dakle, čitavo poslijepodne bio je u toj garaži. Dok smo nas dvije bile u zatvoru.

– Da.

– Ta je garaža, znaš, pod punim nadzorom.

– Ma nemoj? Nisam primijetila...

– Kamo si onda otišla? Kad smo se vratile iz Framinghama. Maura je oklijevala.

– Doktorice?

– Otišla sam u posjet Joyce ODonnell. – Susrela je pogled Rizzolijeve. – Nemoj me tako gledati. Morala sam je vidjeti.

– Jesi li mi kanila reći?

– Naravno. Slušaj, samo sam morala saznati više o svojoj majci. Rizzolijeva se naslonila na naslon stolca i razvukla usta u ravnu crtu. Nije sretna sa mnom, pomislila je Maura. Rekla mi je da se klonim ODonnellove, a ja se nisam obazirala na njezin savjet.

– Koliko dugo si bila kod nje? – upitala je Rizzolijeva.

– Oko sat vremena. Jane, rekla mi je nešto što nisam znala. Amalthea je odrasla u Fox Harboru. Zato je Anna otišla u Maine.

– Kad si otišla iz kuće doktorice ODonnell? Što se tad dogodilo? Maura je uzdahnula. – Došla sam ravno ovamo.

– Nisi zamijetila da te itko prati?

– Zašto bih uopće provjeravala? Previše toga mi je na pameti. Kratko su se promatrale, šuteći, dok je između njih i nadalje bila napetost zbog Maurine posjete ODonnellovoj.

– Jesi li znala da vam je sigurnosna kamera razbijena? – upitala je Rizzolijeva.

– Kamera na parkiralištu.

Maura se nasmijala. Slegnula ramenima.

– Znaš li koliko nam je budžet skresan ove godine? Ta je kamera razbijena već mjesecima. Gotovo se vide žice kako vire.

– Moja poanta jest da bi ta kamera zaplašila većinu vandala.

– Nažalost, nije.

– Tko još zna da je kamera razbijena? Svi koji rade u ovom uredu, zar ne?

Maura je osjetila ubod očajanja.

– Ne sviđa mi se što podrazumijevaš. Mnogi ljudi su zamijetili da je razbijena. Policajci. Vozači. Svatko tko je ikad ovamo dopremio tijelo. Samo moraš podići pogled, i vidi se.

– Rekla si da su na parkiralištu bila dva automobila kad si došla. Automobil doktora Costasa i Yoshimin automobil.

– Da.

– A kad si negdje oko osam sati izišla iz zgrade, tih automobila nije bilo.

– Otišli su prije mene.

– Dobro se slažeš s obojicom?

Maura se nasmijala u nevjerici.

– Sališ se, zar ne? Zato što su ova pitanja smiješna.

– Ni ja nisam oduševljena što ti ih moram postaviti.

– Zašto mi ih onda postavljaš? Doktora Costasa poznaješ, Jane. A poznaješ i Yoshimu. Ne možeš ih smatrati sumnjivcima.

– Oboje su prošli kroz to parkiralište. Odmah pokraj tvojeg automobila. Doktor Costas je otišao prvi, negdje oko petnaest do sedam. Yoshima je otišao malo nakon njega, možda oko sedam i petnaest.

– Zar si razgovarala s njima?

– Obojica su mi rekli da na tvojem automobilu nisu vidjeli nikakvu ogrebotinu. Čovjek bi pomislio da će je vidjeti. Yoshima svakako, budući da je bio parkiran odmah pokraj tebe.

– Radimo zajedno gotovo dvije godine. Poznajem ga. A poznaješ ga i ti.

– Mislimo da ga poznajemo.

Nemoj, Jane, pomislila je. Nemoj da se počnem bojati vlastitih kolega.

– On u ovoj zgradi radi već osamnaest godina – rekla je Rizzolijeva. – I Abe je ovdje gotovo jednako dugo. Kao i Louise. – Jesi li znala da Yoshima živi sam?

–I ja živim sama.

– Ima četrdeset i osam godina, nikad se nije ženio, i živi sam. Svaki dan dolazi na posao, a tu si ti, izbliza i osobno. Oboje radite s mrtvacima. Obavljate neke prilično turobne stvari. Tako nešto mora skovati međusobnu povezanost. Sve strašne stvari koje ste samo ti i on vidjeli.

Maura je pomislila na sate koje su Yoshima i ona podijelili u toj prostoriji s čeličnim stolovima i oštrim instrumentima. Uvijek kao da je unaprijed pogađao njezine potrebe i prije nje same. Da, postojala je povezanost, naravno da jest, zato što su bili tim. No, kad bi skinuli rukavice i nazuvke, izašli bi kroz vrata svaki u svoj zaseban život. Nisu se družili; nikad nisu zajedno popili piće nakon posla. Po tome smo slični, pomislila je. Dvoje samotnjaka koji se susreću jedino iznad leševa

– Slušaj – rekla je Rizzolijeva uz uzdah – meni se Yoshima sviđa. I mrzim što uopće spominjem tu mogućnost. Ali je moram uzeti u obzir, ili ne bih radila svoj posao.

– Koji je što? Učiniti me paranoičnom? Već sam dovoljno uplašena, Jane. Nemoj da se počnem bojati upravo onih ljudi kojima moram vjerovati. – Maura je pokupila papire sa stola. – Jeste li gotovi s mojim automobilom? Voljela bih otići kući.

– Da, gotovi smo s njim. Ipak, nisam baš sigurna da bi trebala ići kući.

– Nego što bih trebala učiniti?

– Ima i drugih opcija. Mogla bi otići u hotel. Možeš spavati na mom kauču. Upravo sam razgovarala s istražiteljem Ballardom i spomenuo je da ima gostinjsku sobu.

– Zašto razgovaraš s Ballardom?

– Svaki dan me zove da vidi kako napreduje slučaj. Nazvao je prije sat vremena i rekla sam mu što se dogodilo tvom automobilu. Odmah ga je došao pogledati.

– Sad je na parkiralištu?

– Maloprije je stigao. Zabrinut je za tebe, doktorice. I ja sam. – Rizzolijeva je zastala. – Onda, što želiš učiniti?

– Ne znam...

– Imaš nekoliko minuta za razmišljanje. – Rizzolijeva se s mukom podigla na noge. – Dođi, otpratit ću te.

E ovo je doista apsurdan trenutak, pomislila je Maura dok su zajedno hodale hodnikom. Štiti me žena koja se jedva uspijeva pridići iz stolca. No, Rizzolijeva joj je jasno dala do znanja da je ona glavna, da je ona ta koja je preuzela ulogu zaštitinice. Ona je otvorila vrata i prva iskoračila iz zgrade.

Maura ju je slijedila po parkiralištu do svojeg lexusa, uz koji su stajali Frost i Ballard.

– Maura, jesi li dobro? – upitao je Ballard. Svjetlo ulične svjetiljke bacalo je sjenu na njegove oči; pogledala je u lice izraz kojega nije mogla pročitati.

– Dobro sam.

– Ovo je moglo ispasti mnogo gore. – Pogledao je u Rizzolijevu. – Jeste li joj rekli što mislimo?

– Rekla sam joj da bi možda bilo dobro da večeras ne ide kući. Maura je pogledala svoj automobil. Na njemu su se isticale tri ogrebotine, još ružnije nego što ih se sjećala, poput rana od kandži grabežljivca. Annin ubojica mi se obraća. Nisam ni znala koliko mi je blizu.

Frost je rekao:

– Forenzičari su zamijetili malo udubljenje na suvozačkim vratima.

– To je staro. Netko me je prije nekoliko mjeseci udario na parkiralištu.

– Dobro, dakle riječ je samo o ogrebotinama. Skinuli su i nekoliko otisaka prstiju. Trebat će i vaše, doktorice. Čim ih uspijete poslati do laboratorija.

– Naravno. – Sjetila se svih prstiju koje su jutros umočili u tintu, svog hladnog mesa rutinski pritisnutog uz papir. Moje će dobiti unaprijed. Dok sam još živa. Prekrižila je ruke na prsima, osjećajući hladnoću unatoč toploj noći.

Pomislila je da uđe u svoju praznu kuću i zaključa se u spavaću sobu. Čak i sa svim svojim barikadama, ipak je to samo kuća, a ne utvrda. Kuća s prozorima koji lako mogu biti razbijeni, zaslonima koji mogu biti prerezani običnim nožem.

– Rekli ste da je Annin automobil izgrebao Charles Cassell. – Maura je pogledala Rizzolijevu. – Cassell ovo ne bi učinio. Ne mom automobilu.

– Ne, ne bi imao nikakvog razloga. Ovo je očito mišljeno kao upozorenje tebi – rekla je Rizzolijeva, tiho.

– Možda je Anna bila pogreška.

Ja sam ta. Ja sam ta koja je trebala umrijeti.

– Onda, doktorice, kamo želiš ići? – upitala je Rizzolijeva.

– Ne znam – odgovorila je Maura. – Ne znam što da učinim...

– Smijem li ti savjetovati da se ne zadržavaš ovdje ? – rekao je Ballard. – Gdje te svi mogu vidjeti.

Maura je pogledala pločnik. Vidjela je obrise ljudi privučenih treperavim svjetlima policijskih patrolnih vozila. Ljudi čija lica nije mogla vidjeti jer su bila u sjeni, dok je ona stajala ovdje, osvijetljena poput glavne glumice bljeskom ulične svjetiljke.

Ballard je rekao:

– Imam slobodnu sobu.

Nije ga pogledala, nego je ostala usredotočena na one sjene bez lica. Razmišljala je: Ovo se događa prebrzo. Previše se odluka donosi bez promišljanja. Odluka zbog kojih ću možda požaliti.

– Doktorice? – rekla je Rizzolijeva. – Što misliš?

Naposljetku je Maura pogledala Ballarda. I ponovno osjetila uznemirujuću privlačnost.

– Ne znam gdje bih drugdje otišla.

Vozio se tik iza nje, tako blizu da su prednja svjetla njegovog automobila blještala u njezin retrovizor, kao da ga je strah da bi mu mogla naglo skrenuti, da bi mu mogla pokušati pobjeći u gustom prometu. Ostao je u blizini i kad su ušli u mirnije newtonsko predgrađe, i dok je dvaput obilazila susjedstvo, onako kako ju je uputio, kako bi se uvjerila da ih nitko ne slijedi. Kad je naposljetku zaustavila automobil ispred njegove kuće, gotovo joj se odmah pojavio pred prozorom, kuckajući po staklu.

– Parkiraj u mojoj garaži – rekao je.

– Zauzet ću tvoje mjesto.

– Nema veze. Ne želim da ti automobil ostane na cesti. Otvorit ću vrata.

Skrenula je na prilaz kući i promatrala kako se vrata uz škripu otvaraju i otkrivaju urednu garažu u kojoj su alatke visjele na kukama, a limenke s bojom bile poslagane na ugrađenim policama. Činilo se da čak i betonski pod blista. Uvezla se u garažu i vrata su se iza nje smjesta zatvorila, zaprečujući s ulice pogled na njezin automobil. Na trenutak je sjedila i osluškivala kuckanje automobilskog motora koji se hladio, pripremajući se za večer koja je bila pred njom. Još prije nekoliko trenutaka, povratak kući činio joj se nesigurnim, ne mudrim. Sad se pitala je li ova odluka imalo mudrija.

Ballard je otvorio vrata automobila.

– Dođi. Pokazat ću ti kako se uključuje alarm. U slučaju da nisam ovdje da to učinim.

Poveo ju je u kuću i kratkim hodnikom do predsoblja. Pokazao na tipkovnicu na zidu pokraj ulaznih vrata.

– Dao sam ga unaprijediti prije samo nekoliko mjeseci. Najprije utipkaš šifru, zatim stisneš AKTIVIRAJ. Kad si ga aktivirala, ako itko otvori vrata ili prozor, alarm će se oglasiti tako glasno da će ti zazvoniti u ušima. On ujedno automatski obavještava kompaniju koja je alarm ugradila i oni te odmah nazovu kod kuće. Za deaktivaciju, utipkaj istu šifru i pritisni DEAKTIVIRAJ. Je li ti dosad sve jasno?

– Je. Želiš li mi reći šifru?

– Baš sam dolazio na to. – Pogledao ju je. – Shvaćaš, naravno, da sam ti praktički predao numerički ključ svoje kuće.

– Zar se pitaš možeš li mi vjerovati?

– Samo mi obećaj da ga nećeš proslijediti svojim nedoličnim prijateljima.

– Gospod zna da ih imam gomilu.

– Da. – Nasmijao se. – I vjerojatno svi nose značke. Dobro, šifra je dvanaest sedamnaest. Rođendan moje kćerke. Misliš da ćeš ga moći zapamtiti ili je želiš zapisati?

– Zapamtit ću.

– Dobro. A sad aktiviraj alarm, budući da mislim kako večeras više nikamo nećemo izlaziti.

Dok je utipkavala brojeve, on je stajao tako blizu pokraj nje da je osjećala njegov dah na svojoj kosi. Pritisnula je AKTIVIRAJ i čula tiho zujanje. Na digitalnom zaslonu pisalo je: SISTEM AKTIVIRAN.

– Utvrda je osigurana –rekao je.

– To je bilo jednostavno. – Okrenula se i zatekla ga kako je promatra tako intenzivno da je osjetila poriv da uzmakne, makar samo kako bi iznova utvrdila sigurnu udaljenost između njih.

– Jesi li večerala? – upitao je.

– Nisam stigla. Toliko se toga večeras događalo.

– Dođi, onda. Ne mogu dopustiti da budeš gladna.

Kuhinja točno onakva kakvu je očekivala, s robusnim elementima od javorova drveta i kamenim pultovima. Zdjele i tave visjele su uredno obješene s police na stropu. Ništa ekstravagantno, samo radni prostor praktičnog čovjeka.

– Ne želim da se posebno trudiš – rekla je. – Jaja i tost bit će posve u redu.

Otvorio je hladnjak i izvadio paket jaja.

– Kajgana? – Rick, mogu ih i sama spraviti.

– Što kažeš da ti pripremiš tost? Tamo ti je kruh. I ja bih jedan. Izvadila je dvije kriške kruha iz pakiranja i ubacila ih u toster. Okrenula se i promatrala ga za štednjakom, dok je mutio jaja u zdjelici, i sjetila se njihovog prošlog zajedničkog obroka, kad su oboje bili bosonogi i smijali se. Uživali u zajedničkom društvu. Prije nego što ju je Janein telefonski poziv učinio opreznom. A da Jane nije nazvala te večeri, što bi se dogodilo između njih? Promatrala ga je kako izlijeva jaja u tavicu i uključuje plamenik. Osjetila je kako rumeni, kao da je i u njoj upalio neki plamen.

Stoga se okrenula i pogledala hladnjak na kojem su bile fotografije Ballarda s kćerkom. Katie kao novorođenče u majčinom naručju. Kao mala djevojčica u visokom stolcu za hranjenje. Slijed slika koji je vodio do fotografije plavokose tinejdžerke sa škrtim osmijehom.

– Tako se brzo mijenja — rekao je. – Ne mogu vjerovati da su sve to fotografije istog djeteta.

Pogledala ga je preko ramena.

– Što ste odlučili učiniti glede onog džointa u njezinom ormariću?

– Oh, to. – Uzdahnuo je. – Carmen joj je zabranila izlaske. Još gore, rekla je da mjesec dana ne smije gledati televiziju. Sad ću i ja morati zaključati svoj prijamnik, samo kako bih bio siguran da se Katie neće došuljati i gledati televiziju kad nisam kod kuće.

– Ti i Carmen dobro održavate zajednički front.

– Zapravo i nemamo mnogo izbora. Bez obzira koliko je razvod gorak, moraš se držati zajedno, zbog djece.

Isključio je štednjak i prebacio vrela jaja na dva tanjura.

– Ti nemaš djece?

– Srećom, nemam.

– Srećom?

– Victor i ja ne bismo uspjeli ostati tako uljuđeni kao vas dvoje.

– Nije to tako jednostavno kako izgleda. Posebice otkad...

– Da?

– Uspijevamo održati privid, samo to.

Postavili su stol, odložili tanjure s jajima, tost i putar i sjeli sučelice jedno drugome. Razgovor o njihovim propalim brakovima nekako ih je prigušio. Oboje se još uvijek oporavljamo od emotivnih rana, pomislila je. Bez obzira koliko jedno drugoga privlačimo, ovo je pogrešno vrijeme za vezu.

No kasnije, dok ju je vodio u sobu na katu, znala je da im se oboma po glavi zacijelo vrzmaju iste mogućnosti.

– Ovdje je tvoja soba – rekao je, otvarajući vrata Kateine sobe. Ušla je i suočila se s dozivajućim pogledom Britney Spears, koja ju je promatrala s divovskog postera na zidu. Lutke s likom Britney Spears i njezini kompakt diskovi ispunjavali su police za knjige. Od ove ću sobe dobiti noćne more, pomislila je Maura.

– Imaš vlastitu kupaoonicu, tamo kroz ona vrata – rekao je. – U ormariću bi trebala biti rezervna četkica za zube. I možeš uzeti Katien kućni ogrtač.

– Neće imati ništa protiv?

– Ovaj tjedan je sa Carmen. Neće ni znati da si ovdje.

– Hvala ti, Rick.

Zastao je, kao da čeka da ona još nešto kaže. Čeka riječi koje će sve promijeniti.

– Maura – rekao je.

– Da?

– Brinut ću se o tebi. Samo želim da to znaš. Ono što se dogodilo Anni – neću dopustiti da se dogodi tebi. – Okrenuo se kako bi otišao. Tiho rekao: – Laku noć – a zatim zatvorio vrata iza sebe. Brinut ću se o tebi.

Nije li to ono što svi želimo?, pomislila je. Nekoga tko će nas čuvati. Zaboravila je kakav je osjećaj kad te netko čuva. I dok je bila u braku s Victorom, nikad nije imala osjećaj da je on štiti; bio je previše zaokupljen samim sobom da bi brinuo o bilo kome drugom.

Ležeći u krevetu, osluškivala je kuckanje sata na noćnom ormariću. Ballardove korake koji su škripili u susjednoj sobi. Kuća se polako posve utišala. Promatrala je kako sati napreduju. Ponoć. Jedan ujutro. A ona još ne može zaspati. Sutra će biti mrtva umorna. Leži li i on budan?

Jedva je poznavala ovog muškaraca, jednako kao što je jedva poznavala Victora kad se udala za njega. I kakva je to ispala zbrka, tri godine života potrošene uludo, i to samo zbog kemije. Iskrica. Nije vjerovala vlastitoj prosudbi kad je riječ o muškarcima. Onaj muškarac s kojim najsilnije želiš spavati mogao bi biti najgori izbor.

Dva sata ujutro.

Svjetla automobila kliznula su pokraj prozora. Motor je preo na ulici. Ukočila se, misleći: Nije to ništa, vjerojatno samo neki susjed koji se kasno vraća kući. Zatim je čula škripu koraka na trijemu. Suspregnula je dah. Iznenada je tama vrisnula. Naglo se uspravila u krevetu. Sigurnosni alarm. Netko je u kući.

Ballard je zalupao na njezina vrata.

- Maura? Maura? – povikao je.
- Dobro sam!
- Zaključaj svoja vrata! Nemoj izlaziti!
- Rick?
- Samo ostani u kući!

Izvukla se iz kreveta i zaključala vrata. Čučnula je uz vrata, rukama pokrivši uši pred vriskom alarma, nesposobna čuti išta drugo.

Pomislila je na Ballarda kako silazi niz stepenice. Zamislila je kuću punu sjena. Nekoga tko dolje čeka. Rick, gdje si? Nije čula ništa osim onog prodornog alarma. Ovdje u mraku bila je i slijepa i gluha na sve što bi joj se moglo približavati vratima.

Vrskovi su iznenada prestali. U tišini koja je uslijedila, naposljetku je uspjela čuti vlastito uspaničareno disanje i bubnjanje srca. I glasove.

– Isuse Kriste! – urlao je Rick. – Mogao sam te ubiti! Kog si vraga mislila?

Sad djevojački glas. Povrijeđen, ljutit.

- Stavio si lanac na vrata! Nisam mogla ući da isključim alarm!
- Da nisi vikala na mene!

Maura je otvorila vrata i izašla u hodnik. Sad su glasovi bili glasniji, povišeni u bijesu. Gledajući preko rukohvata, vidjela je Ricka kako stoji, u modrim trapericama bez košulje, s pištoljem koji je odnio u prizemlje sad zaguranim za pojas hlača. Njegova kćerka bijesno ga je promatrala.

- Dva sata su iza ponoći, Katie. Kako si došla ovamo?
- Dovezao me je prijatelj.
- Usred noći?

– Došla sam po ruksak, dobro? Zaboravila sam da mi sutra treba. Nisam željela probuditi mamu.

- Reci mi tko je taj prijatelj. Tko te je dovezao?
- Sad je već otišao! Vjerojatno se zasrao od alarma.
- Neki dečko? Tko?
- Neću dopustiti da se i on uvali u neprilike!
- Tko je taj dečko?
- Tata, nemoj. Jednostavno, nemoj.
- Ostani ovdje i razgovaraj sa mnom. Katie, ne idi gore...

Koraci su zatutnjali uz stepenice i iznenada se zaustavili. Katie se ukočila na stubi, netremice promatrajući Mauru.

- Da si se odmah vratila ovamo! – povikao je Rick.
- Da, tata – promrljala je Katie, i nadalje promatrajući Mauru. – Sad znam zašto si stavio lanac da ne mogu ući.
- Katie! – Rick je zastao, iznenada prekinut zvonjavom telefona. Okrenuo se kako bi odgovorio na poziv. – Halo? Da, ovdje Rick Ballard. Sve je u redu. Ne, ne trebate slati čovjeka. Moja je kćerka došla kući i nije na vrijeme isključila alarm...

Djevojka je i nadalje zurila u Mauru s otvorenim neprijateljstvom.

- Dakle, ti si njegova nova djevojka.
- Molim te, nema potrebe da se uzrujavaš oko toga – tiho je rekla Maura.
- Ja nisam njegova djevojka. Samo mi je bilo potrebno prenoćište.
- Ma nemoj. Pa zašto onda ne s mojim tatom?
- Katie, istina je...
- Nitko u ovoj obitelji nikad ne govori istinu.

U prizemlju je telefon ponovno zazvonio. Rick se ponovno javio na poziv.

- Carmen. Carmen, smiri se! Katie je ovdje. Da, dobro je. Neki ju je dečko dovezao po ruksak...

Djevojčica je uputila Mauri posljednji otrovni pogled i krenula niz stepenice.

- Zove tvoja majka – rekao je Rick.
- Hoćeš li joj reći za novu djevojku? Tata, kako joj to možeš činiti?
- Moramo razgovarati o tome. Moraš prihvatiti činjenicu da tvoja majka i ja više nismo zajedno. Stvari su se promijenile.

Maura se vratila u sobu i zatvorila vrata. Dok se odijevala, čula ih je kako se i nadalje svađaju u prizemlju. Rickov glas, staložen i odlučan, djevojčin oštar od srdžbe. Mauri je trebalo tek nekoliko trenutaka da se preodjene. Kad je sišla

u prizemlje, zatekla je Ballarda i njegovu kćerku u dnevnom boravku. Katie se sklopčala na kauču kao ljutiti dikobraz.

– Rick, ja sad idem – rekla je Maura.

Ustao je.

– Ne možeš.

– Ne, u redu je. Trebao bi biti sam sa svojom kćerkom.

– Nije sigurno da ideš kući.

– Neću ići kući. Uzet ću sobu u nekom hotelu. Doista, bit ću savršeno u redu...

– Maura, čekaj...

– Ona želi otići, dobro? – prasnula je Katie. — Pusti je da ode.

– Nazvat ću te kad dođem u hotel – rekla je Maura. Dok je unatraske izlazila iz njegove garaže, Rick je izišao i stao uz prilaz kući, promatrajući je. Pogledi su im se sreli kroz prozor automobila, i on je zakoračio prema njoj, kao da je želi još jednom uvjeriti da ostane, da se vrati u sigurnost njegove kuće.

Na vidiku su se pojavila svjetla još jednog automobila. Carmenin automobil zaustavio se uz rub pločnika i ona je izišla, razbarušene plave kose, u spavaćici koja je provirivala ispod kućnog ogrtača. Još jedan roditelj kojeg je ova lutajuća tinejdžerica dignula iz kreveta. Carmen je pogledala prema Mauri, zatim uputila nekoliko riječi Ballardu i ušla u kuću. Kroz prozor dnevnog boravka, Maura je vidjela majku i kćerku kako se grle.

Ballard je oklijevao na prilazu kući. Pogledao je prema kući, pa ponovno prema Mauri, kao da je rastrzan između dva smjera. Donijela je odluku umjesto njega. Stavila je mjenjač u brzinu, stisnula papučicu gasa i odvezla se. Dok se okretao i ulazio u kuću, pogledala ga je zadnji put u retrovizoru. Natrag k svojoj obitelji. Ni razvod ne može izbrisati sve spona skovane godinama braka, pomislila je. Dugo nakon što su potpisani svi dokumenti i dobivena rješenja, te spona i nadalje ostaju. A najmoćnija od svih spona zapisana je u tijelu i krvi djeteta.

Duboko je uzdahnula. I iznenada se osjetila očišćenom od iskušenja. Slobodnom.

Kao što je obećala Ballardu, nije otišla kući. Umjesto toga, krenula je prema zapadu, prema cesti broj 95, koja se u širokom luku protezala uz predgrađa Bostona. Zaustavila se u prvom motelu uz cestu na koji je naišla. Soba koju je iznajmila smrdjela je na cigarete i sapun Ivory. Oko poklopca WC–a bila je »sterilizirana« papirnata traka, a plastične čaše u kupaonici bile su omotane celofanom. Prometna buka s obližnje autoceste probijala se kroz tanke zidove. Nije se mogla sjetiti kad je posljednji put odsjela u ovako jeftinom, ovako otrcanom motelu. Nazvala je Ricka, samo ljubazan razgovor od trideset

sekundi, kako bi mu javila gdje je. Zatim je isključila mobitel i uvukla se među izlizane plahte. Te je noći spavala čvršće nego ijednom u zadnjih tjedan dana.

Poglavlje devetnaest

Nitko me ne voli, svi me mrze, misle da ću jesti crve. Crve, crve, crve. Prestani misliti o tome!

Mattie je zatvorila oči i zaškrgutala zubima, no nije mogla izbaciti iz glave melodiju te neukusne dječje pjesmice. Uporno joj se ponavljala u glavi i stalno vraćala na te crve. Samo što neću ja njih jesti; oni će jesti mene.

Oh, daj misli o nečem drugom. Nečem zabavnom, nečem lijepom. O cvijeću, o haljinama. Bijelim haljinama sa sifonom i perlicama. O svom danu vjenčanja. Da, misli o njemu.

Sjetila se kako je sjedila u sobi za mladenke u metodističkoj crkvi St. John, netremice se promatrala u zrcalu i mislila: Danas je najbolji dan mogega života. Udajem se za muškarca kojeg volim. Sjetila se kako je njezina majka ušla u prostoriju da joj pomogne s velom. Kako se nagnula i rekla, s uzdahom olakšanja: Mislila sam da neću dočekati ovaj dan. Dan kad će se neki muškarac naposljetku oženiti njezinom kćerkom.

Sad, sedam mjeseci kasnije, Mattie se sjetila majčinih riječi i činjenice da nisu bile posebno ljubazne. No, tog dana ništa joj nije moglo pokvariti raspoloženje. Ni jutarnja mučnina, ni ubojito visoke pete, niti činjenica da je Dwayne na njihovoj svadbenoj večeri popio toliko šampanjca da je zaspao u krevetu njihove hotelske sobe prije nego što je ona izišla iz kupaonice. Ništa nije bilo važno, osim da je ona napokon bila gospođa Purvis i da će napokon započeti njezin život, njezin pravi život.

A sad će završiti ovdje, u ovoj kutiji, ukoliko me Dwayne ne spasi. Spasit će me, zar ne? Pa želi da se vratim?

Oh, ovo je bilo gore nego razmišljati o crvima koji je jedu. Promijeni temu, Mattie!

Što ako ne želi da se vratim? Što ako se cijelo vrijeme nadao da ću jednostavno otići tako da može biti s onom ženom? Što ako je on taj koji je...

Ne, ne Dwayne. Kad bi on želio da ona umre, zašto bi je držao u kutiji? Zašto bi je održavao na životu?

Duboko je udahnula i oči su joj se ispunile suzama. Željela je živjeti. Sve bi učinila da ostane živa, ali nije znala kako da se izvuče iz ove kutije. Satima je razmišljala o tome kako da to učini. Lupala je po zidovima, uporno udarala u zaklopac. Razmišljala je da rastavi baterijsku svjetiljku i da možda njezine dijelove iskoristi za gradnju – čega?

Bombe.

Gotovo je čula kako joj se Dwayne smije, ismijava je. Ma da, Mattie, prava si MacGwer. Što bih onda trebala učiniti? Crvi...

Ponovno su joj dopuzali u misli. U njezinu budućnost, klizeći joj ispod kože, proždirući njezino meso. Napolju su i čekaju u zemlji ispred kutije, pomislila je. Čekaju da ona umre. Onda će dopuzati unutra, na gozbu.

Okrenula se na bok i zadrhtala. Mora postojati način da iziđe odavde.

Poglavlje dvadeset

Yoshima je stajao iznad leša, držeći u ruci zaštićenoj rukavicom štrcaljku s iglom od šesnaest milimetara. Tijelo je pripadalo mladoj ženi, tako mršavoj da joj se trbuh ovjesio kao mlohavi šator preko kostiju kukova. Yoshima je nategnuo kožu na njezinim preponama i zario iglu u bedrenu žilu. Povukao je čep i krv je, tako tamna da je bila gotovo crna, počela ispunjavati štrcaljku.

Nije podigao pogled kad je Maura ušla u prostoriju, nego je ostao usredotočen na svoj zadatak. Promatrala je u tišini kako izvlači iglu i premješta krv u različite staklene epruvete, radeći sa smirenom učinkovitošću nekoga tko je već baratao s nebrojenim epruvetama krvi iz nebrojenih leševa. Ako sam ja kraljica mrtvih, pomislila je, tad je Yoshima zacijelo kralj. On ih razodijeva, važe, opipava im prepone i vratove tražeći žile, odlaže njihove organe u staklenke s formalinom. A kad je obdukcija obavljena, kad ja završim s rezanjem, on je taj koji uzme iglu i konac i ponovno im zašije rasporeno meso.

Yoshima je prerezao iglu i odložio uporabljenu štrcaljku u smeće. Zatim je zastao, promatrajući ženu čije je tijelo upravo preuzeo.

– Jutros je stigla – rekao je. – Dečko ju je pronašao mrtvu na kauču kad se probudio.

Maura je vidjela tragove uboda iglom na rukama žene.

– Kakva šteta.

– Uvijek jest.

– Tko će je obaviti?

– Doktor Costas. Doktor Bristol je danas na sudu. – Dogurao je kolica do stola i započeo raspoređivati instrumente. U neobičnoj tišini, zveckanje metala činilo se bolno glasnim. Njihov je razgovor bio poslovan kao i obično, no danas Yoshima nije gledao u nju. Činilo se kao da izbjegava njezin pogled, kao da se leca pogledati u njezinom smjeru. I kao da se boji svakog spomena onoga što se sinoć dogodilo na parkiralištu. Ipak, to je pitanje svejedno postojalo, lebdjelo između njih, i nije bilo moguće ne obazirati se na njega.

– Čula sam da vas je istražiteljica Rizzoli jučer zvala kod kuće – rekla je.

Zastao je, okrenut joj profilom, s rukama nepomičnim na kolicima.

– Yoshima – rekla je – žao mi je ako je na bilo koji način implicirala...

– Znate li, doktorice Isles, koliko dugo radim u Uredu mrtvozornika? – prekinuo ju je.

– Znam da ste ovdje duže od ikoga od nas.

– Osamnaest godina. Doktor Tiernev zaposlio me je čim sam izišao iz vojske. Služio sam u pogrebnoj jedinici. Bilo je teško, znate, raditi na tolikom mnoštvu mladih ljudi. Većina njih umrla je nesretnim slučajem ili su se sami ubili, no to ide s poslom. Mladići riskiraju. Tuku se, voze prebrzo. Ili ih ostave žene, pa posegnu za oružjem i prostrijele se. Mislio sam, barem mogu učiniti nešto za njih, mogu se prema njima ponašati s poštovanjem kakvo dolikuje jednom vojniku. A neki od njih bili su djeca, jedva dovoljno odrasli da puste bradu. To je bilo ono što me posebno uznemiravalo, njihova mladost, no nekako sam se snalazio. Jednako kao što se snalazim i ovdje, zato što mi je to posao. Ne sjećam se kad sam zadnji put nazvao i rekao da sam bolestan.

– Zastao je. — No, danas sam razmišljao da ne dođem.

– Zašto ?

Okrenuo se i pogledao je.

– Zna li kako je, nakon što osamnaest godina ovdje radim, osjećati se kao sumnjivac?

– Žao mi je ako se zbog onog poziva tako osjećate. Znam da ona zna biti osorna...

– Ne, zapravo nije bila nimalo osorna. Bila je veoma pristojna, veoma srdačna. Bilo je to zbog prirode njezinih pitanja da sam shvatio što se događa. Kako je raditi s doktoricom Isles ? Da li se vas dvoje slažete ? – Yoshima se nasmijao. – Zašto mislite da me to pitala?

– Radila je svoj posao, samo to. Nije to mišljeno kao optužba.

– Ali je tako zvučalo. – Prišao je pultu i počeo slagati staklenke formalina za uzorke tkiva. – Radimo zajedno već gotovo dvije godine, doktorice Isles.

– Da.

– I, barem koliko sam svjestan, nijednom niste bili nezadovoljni mojim poslom.

– Nikad. Ne postoji nitko s kime bih radila radije nego s vama. Okrenuo se prema njoj. Pod ostrim fluorescentnim svjetlima, vidjela je koliko mu je crna kosa prošarana sjedinama. Nekoć je mislila da ima trideset i nešto godina. Sa svojim blagim, glatkim licem i vitkom građom, činio joj se nekako bezvremenim. Sad kad je vidjela sitne borice oko njegovih očiju, prepoznala ga je onakvim kakav je i bio: muškarac koji mirno ulazi u srednje godine.

Baš kao i ja.

– Ni jednog trenutka – rekla je – ni jedne sekunde, nisam pomislila da ste možda vi...

– Ali, sad morate razmišljati o tome, zar ne? Budući da vam je istražiteljica Rizzoli to spomenula, morate razmotriti mogućnost da sam ja vandalizirao vaš automobil. Da sam ja taj koji vas prati.

– Ne, Yoshima. Ne moram. Odbijam.

Nije micao pogled s njezinih očiju.

– Onda niste iskreni prema sebi, ili prema meni. Jer ta misao mora da vam je u glavi. I dok god postoji i najmanji gram nepovjerenja, osjećat ćete se nelagodno sa mnom. Ja to osjećam, vi to osjećate. – Skinuo je rukavice, okrenuo se i počeo pisati ime preminule na etikete. Vidjela je napetost u njegovim ramenima, u čvrstim mišićima njegovoga vrata.

– Prebrodit ćemo mi to – rekla je.

– Možda.

– Ne možda. Hoćemo. Moramo raditi zajedno.

– Pretpostavljam da to ovisi o vama.

Kratko ga je promatrala, pitajući se kako da iznova uspostavi onaj srdačan odnos u kojem su nekoć uživali. Možda ipak nije bio tako srdačan, pomislila je. Ja sam samo pretpostavila da jest, dok je on čitavo to vrijeme skrivao svoje osjećaje od mene, jednako kao što ja skrivam svoje. Kakav smo nas dvoje par, dvojac bezizražajnih lica. Svakog tjedna tragedija prođe preko našeg stola za obdukciju, a ja ga nikad nisam vidjela da plače, niti je on vidio mene da plačem. Mi se jednostavno latimo smrti kao dvoje radnika na podu tvornice. Završio je označavanje staklenki s uzorcima i kad se okrenuo, zatekao je kako i nadalje stoji iza njega.

– Jeste li nešto trebali, doktorice Isles? – upitao je, a u njegovom glasu, kao i u izrazu njegovoga lica, nije bilo ni naznake onoga što se između njih netom dogodilo. Ovo je bio Yoshima kakvog je oduvijek poznavala, tih i učinkovit, spreman ponuditi joj pomoć.

Odgovorila mu je na jednak način. Izvukla je rendgenske snimke iz omotnice koju je donijela u prostoriju i stavila snimke Nikki Wells na osvijetljeni zid.

– Nadala sam se da se sjećate ovoga slučaja – rekla je i uključila svjetlo na kutiji sa snimkama. – Otprije pet godina. Jedan slučaj iz Fitchburga.

– Kako je ime žrtve?

– Nikki Wells.

Namrštio se na snimke i odmah usredotočio na zbirku fetalnih kostiju iznad zdjelice majke.

– To je ona trudnica? Koja je ubijena zajedno sa sestrom?

– Dakle, sjećate se tog slučaja.

– Oba tijela bila su spaljena.

– Tako je.

– Sjećam se, bio je to slučaj doktora Hobarta.

– Nisam upoznala doktora Hobarta.

– Ne, niste ni mogli. On je otišao otprilike dvije godine prije nego što ste nam se vi pridružili.

– Gdje sad radi? Voljela bih porazgovarati s njim.

– To će biti teško. Mrtav je. Namrštila se.

– Molim?

Yoshima je žalosno odmahnuo glavom.

– Doktoru Tiernevu bilo je veoma teško. Osjećao se odgovornim, iako nije imao izbora.

– Što se dogodilo ?

– Pa, s doktorom Hobartom je bilo nekih... problema. Najprije je izgubio neke slajdove. Zatim je zametnuo neke organe, a obitelj preminulog je to saznala. Tužili su naš Ured. Nastala je velika zbrka, silan publicitet, no doktor Tiernev ga je podržao. Zatim su nestali neki lijekovi iz vrećice s osobnim stvarima preminuloga i nije imao izbora. Zatražio je od doktora Hobarta da da otkaz.

– Što se onda dogodilo ?

– Doktor Hobart je otišao kući i progutao punu šaku Oxycontin. Nisu ga pronašli tri dana. – Yoshima je zastao. – Bila je to obdukcija koju nitko nije želio obaviti.

– Jesu li se postavljala pitanja o njegovoj stručnosti?

– Znao je napraviti pokoju pogrešku.

– Ozbiljnu?

– Nisam siguran na što mislite.

– Pitam se je li mu ovo promaknuto. – Pokazala je na rendgensku snimku. Na blistavu krhotinu uglavljenu u pubičnu kost. – Njegovo izvješće o Nikki Wells ne objašnjava ovu metalnu nakupinu ovdje.

– Na tom filmu ima i drugih metalnih sjena – zamijetio je Yoshima. – Ovdje vidim kopču grudnjaka. A ovo izgleda kao druker.

– Da, ali pogledajte bočnu snimku. Ovaj komadić metala je u kosti. Ne na njoj. Je li vam doktor Hobart rekao išta o tome?

– Koliko se sjećam, nije. Zar nije u izvješću?

– Ne.

– Tad vjerojatno nije mislio da je važno.

Što znači da vjerojatno nije ni spomenuto tijekom Amaltheinog suđenja, pomislila je. Yoshima se vratio svom poslu, stavljao kante i zdjelice na mjesto, prikupljao obrasce na držač. Iako je jedna mlada žena ležala mrtva tek metar od nje, Maurina pozornost nije bila usredotočena na svježi leš, nego na rendgensku

snimku Nikki Wells i njezinog fetusa, kosti kojih su se na vatri stopile u jedinstvenu masu.

Zašto si ih spalila? U čemu je smisao? Je li Amalthea osjetila užitek, promatrajući kako ih proždire plamen? Ili se nadala da će taj plamen proždrijeti nešto drugo, neki trag nje same koji nije željela da bude pronađen?

Pozornost je preusmjerila s luka lubanje fetusa do krhotine u Nikkinom pubisu. Krhotine tanke kao... Oštrica noža. Komadić odlomljen s oštrice.

Ali, Nikky je ubijena udarcem u glavu. Zašto upotrijebiti nož na žrtvi čije si lice upravo smrskala željeznom polugom? Zurila je u tu metalnu krhotinu i iznenada je spoznala njezino značenje – značenje od kojega joj je kralježnicom prostrujila jeza.

Prišla je telefonu i pritisnula gumb interkoma.

– Louise?

– Molim, doktorice Isles?

– Možete li me spojiti s doktorom Daljeetom Singhom? Ured mrtvozornika u Augusti, država Maine.

– Pričekajte. – Zatim trenutak kasnije: – Doktor Singh je na vezi.

– Daljeet? – rekla je Maura.

– Ne, nisam zaboravio na onu večeru koju ti dugujem! – odgovorio je.

– Možda je tebi budem dugovala večeru, ako mi možeš odgovoriti na jedno pitanje.

– Koje pitanje?

– Oni ostaci kostiju koje smo iskopali u Fox Harboru. Jeste li ih već identificirali?

– Nismo. Moglo bi potrajati. Nema prijava o nestanku ni u okrugu Waldo, ni u okrugu Hancock koji bi odgovarali ovim ostacima. Ili su ove kosti veoma stare, ili ovi ljudi nisu bili iz tog područja.

– Jeste li već zatražili pretraživanje Nacionalnog središta? – upitala je. Nacionalno središte informacija o zločinima, kojim je upravljao FBI, imalo je pretraživu bazu podataka nestalih osoba iz čitave zemlje.

– Jesmo, no budući da ne mogu suziti pretraživanje ni na jedno određeno desetljeće, dobio sam stranice i stranice imena. Sve zabilježene slučajeve u području Nove Engleske.

– Možda ti ja mogu pomoći da suziš parametre pretraživanja.

– Kako?

– Odredi samo nestale između 1955. i 1965. godine.

– Smijem li te upitati kako si došla do tog određenog desetljeća?

Zato što je tad moja majka živjela u Fox Harboru, pomislila je. Moja majka, koja je ubila ostale.

No, rekla je samo:

- Obrazovano nagađanje.
- Veoma si zagonetna.
- Sve ću ti objasniti kad se vidimo.

Za promjenu je Rizzolijeva dopustila Mauri da vozi, no samo zato što su bile u Maurinom lexusu i kretale se sjeverno prema naplatnim kućicama. Tijekom noći, snažna je oluja zapuhala sa zapada i Mauru je probudilo bubnjanje kiše po krovu njezine kuće. Skuhala je kavu, pročitala novine, sve što i inače radi svakoga jutra. Kako se brzo vraćaju stare ustaljene navike, čak i kad si u strahu. Sinoć nije odsjela u motelu, nego se vratila kući. Zaključala je sva vrata i ostavila svjetlo na trijemu, škrtu obranu protiv prijetnji noći, no ipak je spavala dok je napolju bjesnila oluja, i probudila se ponovno s osjećajem da ima nadzor nad vlastitim životom. Dosta mi je osjećaja straha, pomislila je. Neću dopustiti da me ponovno otjera iz vlastite kuće.

Sad, dok su se Rizzolijeva i ona vozile prema Maineu, nad kojim su se nadvili još tamniji oblaci, bila je spremna boriti se, spremna poraziti protivnika njegovim vlastitim oružjem. Tkogod da jesi, saznat ću gdje si i pronaći ću te. I ja mogu biti lovac.

Bila su dva sata poslijepodne kad su stigle u ured glavnog mrtvozornika države Maine u Augusti. Doktor Daljeet Singh dočekao ih je na recepciji i otpratio do laboratorija za obdukciju gdje su ih na pultu čekale dvije kutije kostiju.

– Ovo mi nije bio najveći prioritet – priznao je rasprostirući plastični pokrov, koji se uz tiho šuštanje smjestio na čeličnom stolu, kao svila padobrana. –Vjerojatno su bile zakopane desetljećima; nekoliko dana više ili manje neće predstavljati neku razliku.

– Jesi li dobio nove rezultate pretrage iz Nacionalnog središta? – upitala je Maura.

– Jutros. Ispisao sam popis imena. Tamo je na onom stolu.

– Rendgen zubiju?

– Spremio sam snimke koje su mi poslali. Još ih nisam imao prilike pogledati. Mislio sam da pričekam dok vas dvije ne stignete. – Otvorio je prvu kartonsku kutiju i počeo iz nje vaditi kosti, nježno ih odlažući na plastični

pokrov. Iz kutije se pojavila lubanja, ulubljenog kranija. Blatom zaprljana zdjelica i duge kosti i zdepasta kralježnica. Svežanj rebara, koja su zveckala kao bambusovi štapići na vjetru. Osim njih, bilo je tiho u Daljeetovom laboratoriju, čistom i svijetlom kao i Maurina obdukcijaska sala u Bostonu. Dobri patolozi su po prirodi perfekcionista, i on je sad otkrivao taj vid svoje osobnosti. Činilo se kao da pleše oko stola, dok je s gotovo ženskom otmjenošću slagao kosti u njihove anatomske položaje.

– Čije su ove? – upitala je Rizzolijeva.

– Ovo je muškarac – odgovorio je. – Dužina femura ukazuje da je bio visok negdje između metar sedamdeset i pet i metar osamdeset. Očita je fraktura desne čeone kosti. Također, tu je ijedna stara fraktura Colles, koja je dobro zacijelila. – Pogledao je Rizzolijevu, koja je izgledala zbunjeno. – To je prijelom zgloba.

– Zašto vi liječnici to radite?

– Što?

– Nazovete ga nekim otmjenim imenom. Zašto ne kažete jednostavno prijelom zgloba?

Daljeet se nasmiješio.

– Na neka pitanja ne postoje jednostavni odgovori, istražiteljice Rizzoli.

Rizzolijeva je pogledala kosti.

– Što još znamo o njima?

– Nema vidljivih osteoporoznih ili artritičnih promjena kralježnice. Ovo je bio mladi odrasli muškarac, bijelac. Neki su mu zubi bili popravljani – evo, srebrne amalgamske plombe na osamnaestom i devetnaestom zubu.

Rizzolijeva je pokazala na ulubljenu čeonu kost.

– Je li to uzrok smrti?

– To bi se svakako moglo smatrati fatalnim udarcem. – Okrenuo se i pogledao drugu kutiju. – A sad, žena. Nju smo pronašli dvadesetak metara dalje.

Na drugi stol za obdukciju ponovno je rasprostro plastični pokrov. Maura i on su zajedno poslagali sljedeću zbirku ostataka u njihov anatomski položaj, kao dva užurbana konobara koji postavljaju stol za večeru. Kosti su zveckale o stol. Zdjelica obložena suhom zemljom. Još jedna lubanja, manja, sa supraorbitalnim režnjevima nježnijim nego kod muškarca. Kosti noge, kosti ruke, prsna kost. Snop rebara, i dvije papirnate vrećice u kojima su bile kosti gležnja i zgloba.

– Dakle, evo naše N. N. – rekao je Daljeet, pregledavajući konačni razmještaj. – Ovdje vam ne mogu reći uzrok smrti, jer nemam se čega primiti. Čini se da je bila mlada, također bjelkinja. Između dvadeset i trideset godina starosti. Visoka otprilike metar i šezdeset, bez starih prijeloma. Razmještaj

zubiju veoma dobar. Jedan je umnjak malo otkrnut, a na četvorki je zlatna krunica.

Mauraje pogledala kutiju za pregledavanje rendgenskih snimaka na zidu, na kojoj su bile dvije fotografije.

– Jesu li im to snimke zubiju?

– Muškarčeva je lijevo, a ženina desno. – Daljeet je prišao umivaoniku kako bi oprao zemlju s ruku i izvukao papirnati ručnik. – Dakle, evo vam ih, naš muški i ženski N. N.

Rizzoli je uzela ispis imena koje je Nacionalno središte informacija o počinjenim zločinima tog jutra poslalo Daljeetu elektronskom poštom.

– Isuse. Pa ovdje je na desetke imena. Koliko mnogo nestalih ljudi!

– A to je samo za područje Nove Engleske. Bijelci između dvadeset i četrdeset i pet godina.

– Sva ova izvješća su između tisuću devetsto i pedesetih i tisuću devetsto i šezdesetih.

– To je vremenski okvir koji je odredila Maura. Daljeet je prišao prijenosnom računalu.

– Dobro, pogledajmo neke rendgenske snimke koje su nam poslali. – Otvorio je karton koji mu je poslan iz Nacionalnog središta. Pojavio se niz ikona, a svaka je bila označena brojem slučaja. Kliknuo je na prvu ikonu i rendgenska snimka je ispunila ekran. Zavinuta linija zubi, kao bijele domino kocke koje se ruše.

– Ovo zacijelo nije jedan od naših – rekao je. – Pogledajte mu zube! Noćna mora ortodonta.

– Ili zlatni rudnik ortodonta – rekla je Rizzolijeva.

Daljeet je zatvorio tu sliku i kliknuo na sljedeću ikonu. Nova rendgenska snimka, ovaj put s razmakom između sjekutića.

– Mislim da nije ovaj – rekao je.

Maurina pozornost odlutala je natrag do stola. Kostima neimenovane žene. Promatrala je lubanju s otmjenom linijom čela i nježnim lukom jagodica. Lice otmjenih osobina.

– Hej, halo – čula je kako govori Daljeet. – Mislim da prepoznajem ove zube.

Okrenula se i pogledala u zaslon računala. Vidjela je rendgensku snimku donjih kutnjaka i sjaj plombe.

Daljeet je ustao sa stolca i prišao stolu na kojem je bio izložen kostur muškarca. Podigao je donju čeljust i donio je do računala za usporedbu.

– Amalgamske plombe na osamnaestici i devetnaestici – zamijetio je.

– Da, to odgovara...

– Koje je ime na toj snimci? – upitala je Rizzolijeva.

– Robert Sadler.

– Sadler... Sadler... – Rizzolijeva je listala stranice računalnog ispisa. – Dobro, pronašla sam ga. Sadler, Robert. Bijelac, dob dvadeset i devet godina. Visina metar sedamdeset i sedam, smeđa kosa, smeđe oči. – Pogledala je Daljeeta, koji je samo kimnuo glavom.

– To je u skladu s našim ostacima.

Rizzolijeva je nastavila čitati.

– Bio je građevinski radnik. Posljednji put je viđen u rodnom gradu Kennebunkportu, Maine. Nestanak prijavljen trećeg srpnja 1960. godine, zajedno sa svojom... – Zastala je. Okrenula se i pogledala stol na kojem su ležale kosti žene. – Zajedno sa ženom.

– Kako se ona zvala? – upitala je Maura.

– Karen. Karen Sadler. Mogu ti dati broj slučaja.

– Daj ga meni – rekao je Daljeet, okrećući se natrag prema računalu. – Da vidimo jesu li njezine rendgenske snimke ovdje. – Maura je stajala tik iza njega i netremice promatrala preko njegovog ramena dok je on otvarao ikonu i slika se pojavljivala na ekranu. Bila je to rendgenska snimka snimljena dok je Karen Sadler bila živa i sjedila na zubarskom stolcu. Možda je bila zabrinuta zbog mogućnosti kvara i neizbježnog bušenja koje će uslijediti. Nije mogla zamisliti, dok je pritiskala kartonsko krilo kako bi zadržala neizložen film na mjestu, da će ova ista snimka koju je tog dana snimio njezin zubar, godinama kasnije svijetliti na zaslonu računala jednog patologa. Maura je vidjela red kutnjaka i snažan, metalni sjaj krunice. Prišla je zidu na kojem su visjele rendgenske snimke, a na koji je Daljeet pričvrstio i snimku zubiju neidentificirane žene.

Tiho je rekla:

– Ona je. Ovo su kosti Karen Sadler.

– Dakle, imamo dvostruko podudaranje – rekao je Daljeet.

– I muža i ženu.

Iza njih, Rizzolijeva je prelistavala ispise, tražeći izvješće o nestanku Karen Sadler. – Dobro, evo je. Bjelkinja, dvadeset i pet godina. Plava kosa, modre oči....

– Iznenada je zastala. – Nešto ovdje nije u redu. Bolje ponovno provjerite te snimke.

– Zašto? – upitala je Maura.

– Samo ih ponovno provjerite.

Maura je proučavala snimku zubiju, a zatim pogledala zaslon računala.

– Podudaraju se, Jane. U čemu je problem?

– Nedostaje vam još jedan komplet kostiju.

– Čijih kostiju?

– Fetusa. – Rizzolijeva ju je pogledala, njezin zapanjen izraz lica. – Karen Sadler je bila u osmom mjesecu trudnoće. Uslijedila je duga tišina.

– Nismo pronašli drugih ostataka – rekao je Daljeet.

– Mogli su vam promaknuti – odgovorila je Rizzolijeva.

– Prosijali smo zemlju. Pomno prekopali taj grob.

– Možda su ih razvukli grabežljiva.

– Da, to je uvijek moguće. No ovo je nedvojbeno Karen Sadler. Maura je prišla stolu i zagledala se u zdjelicu žene, razmišljajući o kostima još jedne žene, koje su svjetlucale na zidu druge obdukcijske sale. I Nikky Wells je bila trudna.

Okrenula je povećalo iznad stola i upalila svjetlo. Namjestila leće iznad pubičnih kostiju. Crvenkasta zemlja skorila se preko simfize, gdje su se spajala dva luka kostiju, spojena bočnom hrskavicom.

– Daljeet, mogu li dobiti mokr štapić ili gazu? Nešto čime bih obrisala ovu zemlju.

Napunio je zdjelicu vodom i otvorio paket štapića s vrhom od vate. Odložio ih je na kolica pokraj nje.

– Što tražiš?

Nije mu odgovorila. Pozornost joj je bila usredotočena na namakanje sloja skorene zemlje, kako bi otkrila ono što se skrivalo ispod nje. Kad se kora otopila, puls joj se ubrzao. Posljednja mrljica zemlje iznenada je otpala. Zurila je u ono što se sad otkrilo pod povećalom. Uspravljajući se, pogledala je Daljeeta.

– Što si našla? – upitao je.

– Pogledaj. Na samom je rubu, gdje se kosti spajaju. Sagnuo se kako bi pogledao kroz povećalo.

– Misliš na ovu trunčicu? O njoj govoriš?

– Da.

– Jedva je zamjetljiva.

– Ali je ovdje. – Duboko je uzdahnula. – Donijela sam jednu rendgensku snimku. U mom je automobilu. Mislim da bi je trebao pogledati.

Kiša je lupala po njezinom kišobranu dok je izlazila na parkiralište. Kad je pritisnula gumb za otvaranje automobila, nije mogla ne pogledati ogrebotine na suvozačkim vratima. Tragove kandži koji su je trebali zastrašiti. A samo su me razbjesnili. Učinili spremnom na borbu. Uzela je omotnicu sa stražnjeg sjedala i sakrila je ispod kaputa noseći je u zgradu.

Daljeet je izgledao zbunjen promatrajući je kako pričvršćuje snimke Nikky Wells na osvijetljeni zid.

– Koji mi to slučaj pokazuješ?

– Pet godina staro umorstvo u Fitchburgu, Massachusetts. Žrtvi je razmrskana lubanja i nakon toga tijelo je spaljeno.

Daljeet se namrštiio gledajući snimke.

– Trudnica. Fetus izgleda blizu terminu.

– No, moju je pozornost privuklo ovo. – Pokazala je na napadno svijetlu krhotinu zaglavljenu u publičnu simfizu Nikky Wells. – Mislim da je to slomljen vrh oštrice noža.

– Ali, Nikky Wells je ubijena oplatom gume – rekla je Rizzolijeva. – Lubanja joj je bila zdrobljena.

– Točno – odgovorila je Maura.

– Zašto bi onda koristio i nož?

Maura je pokazala na rendgensku snimku. Na kosti fetusa savijene iznad zdjelice Nikky Wells. – Eto zašto. To je ono što je ubojica doista želio.

Na trenutak, Daljeet nije govorio. Ali ona je znala, bez ijedne njegove riječi, da shvaća na što cilja. Okrenuo se ponovno prema ostacima Karen Sadler. Podigao je zdjelicu. – Rez po sredini, sve do abdomena – rekao je. – Oštrica bi udarila u kost, točno na mjestu gdje je ovaj komadić...

Maura je pomislila na Amalthein nož, koji reže abdomen mlade žene potezom tako odlučnim da se oštrica zaustavlja tek kad se sudari s kosti. Pomislila je na vlastito zanimanje, u kojem su noževi igrali tako veliku ulogu, i na dane koje je provela u obdukcijском laboratoriju, režući kožu i organe. Obje smo rezačice, moja majka i ja. Samo, ja režem mrtvo meso, a ona žive.

– Eto zašto niste pronašli kosti fetusa u grobu Karen Sadler – rekla je Maura.

– Ali, tvoj drugi slučaj... – Pokazao je prema rendgenskoj snimci Nikky Wells.

– Taj fetus nije izvađen. Izgorio je zajedno s majkom. Zašto napraviti rez da ga izvadiš, a onda ga svejedno ubiti?

– Zato što je dijete Nikky Wells imalo prirođenu manu. Posteljičnu nit.

– Što je to? – upitala je Rizzolijeva.

– To je opnasta nit koja se ponekad proteže preko posteljice – rekla je Maura. – Ako se ovije oko fetusovog uda, može ograničiti dotok krvi, čak i amputirati ud. Oštećenje je dijagnosticirano tijekom drugog tromjesečja trudnoće Nikky Wells. – Pokazala je na snimku. – Vidite da fetusu nedostaje desna potkoljenica.

– Ali, to nije smrtonosni defekt?

– Ne, dijete bi preživjelo. No ubojica je zacijelo odmah vidio oštećenje. Zacijelo je vidjela da dijete nije savršeno. Mislim da ga zato nije uzela. – Maura se okrenula i pogledala Rizzolijevu. Nije mogla izbjeći suočavanje sa činjenicom Rizzoline trudnoće. Nabreklim trbuhom, estrogenskim rumenilom obraza.

–Željela je savršeno dijete.

– Ni dijete Karen Sadler ne bi bilo savršeno – naglasila je Rizzolijeva. – Bila je samo osam mjeseci trudna. Pluća ne bi bila razvijena, zar ne? Trebao bi mu inkubator da preživi.

Maura je pogledala kosti Karen Sadler. Sjetila se mjesta gdje su iskopane. Pomislila je i na kosti njezinoga supruga, zakopane dvadesetak metara podalje. Ali ne u istom grobu – na zasebnom mjestu. Zašto kopati dvije različite rupe? Zašto ne zakopati muža i ženu zajedno?

Usta su joj se iznenada osušila. Odgovor ju je zapanjio. Nisu zakopani istodobno.

Poglavlje dvadeset jedan

Koliba se skutrla ispod kišom otežalih grana, kao da zazire od njihovog dodira. Kad ju je Maura tjedan dana ranije prvi put vidjela, smatrala ju je samo depresivnom, malom tamnom kutijom koju polako guši prisvajačka šuma. Sad, kad ju je promatrala iz automobila, činilo joj se da joj prozori uzvraćaju pogled kao zlobne oči.

– Ovo je kuća u kojoj je odrasla Amalthea – rekla je Maura.

– Anni vjerojatno nije bilo teško saznati tu informaciju. Morala je samo provjeriti Amaltheina srednjoškolska izvješća. Ili potražiti u starom telefonskom imeniku prezime Lank. – Pogledala je Rizzolijevu. – Gazdarica, gospođica Clausen, rekla mi je da je tražila upravo ovu kuću u najam.

– Dakle, Anna je morala znati da je Amalthea nekoć živjela ovdje. I kao i ja, silno je željela saznati više o našoj majci, pomislila je Maura. Razumjeti ženu koja nam je dala život, i zatim nas napustila.

Kiša je lupala po krovu automobila i klizila u srebrnkastim ponjavama niz prozorsko staklo.

Rizzolijeva je zakopčala nepromočiv kaput i navukla kapuljaču preko glave.

– Dobro, hajdemo onda pogledati.

Potrčale su kroz kišu i uspele se na trijem, gdje su otresele vodu s kišnih ogrtača. Maura je izvukla ključ koji je netom pokupila u agenciji za nekretnine gospođice Clausen i gurnula ga u bravu. Ispočetka se nije dao okrenuti, kao da se kuća opire, odlučna ne dopustiti joj da uđe u nju. Kad je naposljetku uspjela otključati vrata, zaškripala su u znak upozorenja, opirući joj se do samoga kraja.

Unutrašnjost kuće bila je još mračnija i klaustrofobičnija nego što se sjećala. Zrak je bio kiselkast od mirisa plijesni, kao da je vlaga izvana procurila kroz zidove u zastore i pokućstvo. Svjetlo koje je dopiralo kroz prozor obasjavalo je dnevni boravak turobnim nijansama sive boje. Ova kuća ne želi da budemo u njoj, pomislila je. Ne želi da saznamo njezine tajne.

Dotaknula je Rizzolijevu po ruci.

– Pogledaj – rekla je, pokazujući na dva zasuna i mjedene lance na vratima. – Posve nove brave.

– Anna ih je dala postaviti. Čovjek se zapita, zar ne? Od koga se pokušavala zaštititi?

– Ako to nije bio Charles Cassell. – Rizzolijeva je prišla prozoru u dnevnom boravku i pogledala pokrov od lišća s kojega je kapala kiša. – Ovo

mjesto je strašno izolirano. Nema susjeda. Ništa osim stabala. I ja bih poželjela nekoliko dodatnih brava. – Nelagodno se nasmijala. – Znaš, nikad mi se nije sviđalo, ovako u šumi. Jednom je gomila nas otišla na kampiranje, još u srednjoj školi. Odvezli smo se u New Hampshire i raširili vreće za spavanje oko logorske vatre. Nisam ni oka sklopila. Stalno sam razmišljala: kako mogu znati što je tamo vani i promatra me? Gore u krošnjama, krije se u grmlju.

– Dođi – rekla je Maura. – Želim ti pokazati ostatak kuće. – Povala ju je u kuhinju i pritisnula prekidač za svjetlo na zidu. Fluorescentna rasvjeta zatreperila je zlokobno zazujavši. Na oštrom svjetlu vidjela se svaka pukotina, svaka kvržica na prastarom linoleumu.

Pogledala je crno–bijeli uzorak šahovske ploče na podu, požutjeo od pohabanosti, i pomislila na svo razliveno mlijeko i ugaženo blato koje je, kroz godine, zacijelo ostavilo mikroskopske tragove na ovom podu. Što je još procurilo u ove pukotine i spojeve? Koji su strašni događaji ovdje ostavili svoj trag?

– I ovo su posve novi zasuni – rekla je Rizzolijeva stojeći uz stražnja vrata. Maura je prišla vratima podruma. – Ovo sam željela da vidiš.

– Još jednu bravu?

– Ali, vidiš kako je ova zahrđala? Nije nova. Ova je brava već dugo ovdje. Gospođica Clausen kaže da je već bila na vratima kad je prije dvadeset i osam godina kupila ovaj posjed na aukciji. A evo što je čudno.

– Što?

– Jedino mjesto na koje ova vrata vode jest podrum. – Pogledala je Rizzolijevu. – U slijepu ulicu.

– Zašto bi itko želio zaključati ta vrata?

– I ja sam se to pitala.

Rizzolijeva je otvorila vrata i iz tame se uzdigao miris vlažne zemlje.

– Čovječe – promrljala je. – Mrzim silaziti u podrum.

– Točno iznad glave ti je lanac za svjetlo. Rizzolijeva je podigla ruku i povukla lanac. Žarulja se upalila, a njezino anemično svjetlo rasulo se niz usko stubište.

U podnožju su bile samo sjene.

– Jesi li sigurna da ne postoji drugi put do podruma? – upitala je, vireći prema sjeni. – Neka vratašca za ugljen ili nešto slično?

– Obišla sam kuću sa svih strana. Nisam vidjela nikakva vanjska vrata koja bi vodila u podrum.

– Jesi li bila dolje?

– Nisam vidjela razloga za silazak. – Do danas.

– Dobro. – Rizzolijeva je izvukla mini magliteovu svjetiljku iz džepa i duboko udahnula. – Pretpostavljam da bismo trebale pogledati. Žarulja se njihala iznad njihovih glava, bacajući kose sjene amo– tamo dok su silazile škripavim stepenicama. Rizzolijeva se kretala polako, kao da iskušava svaku stubu prije nego što joj povjeri svoju težinu. Nikad ranije nije Maura vidjela Rizzolijevu ovako opreznu, ovako neodlučnu, a taj je strah raspirivao i njezin vlastiti. Kad su došle do podnožja stubišta, kuhinjska vrata su se činila daleko iznad njih, u nekoj drugoj dimenziji.

Žarulja u podnožju stubišta je pregorjela. Rizzolijeva je uperila svoju svjetiljku u zemljani pod, vlažan od kiše koja je prokapavala. Zraka je otkrila naslagane limenke s bojom i smotani sag, koji je pljesnio podignut uza jedan zid. U kutu se nalazio sanduk pun triješća za potpalu kamina u dnevnom boravku. Ništa se ovdje nije činilo neobičnim, ništa nije opravdavalo osjećaj prijetnje koji je Maura osjetila na vrhu stubišta.

– U pravu si – rekla je Rizzolijeva. – Čini se da ne postoji drugi izlaz odavde.

– Samo ona gore vrata, do kuhinje.

– Što znači da brava na njima nema nikakvog smisla. Osim ako... – Zraka Rizzolijevine svjetiljke iznenada se zaustavila na udaljenom zidu.

– Što je to?

Rizzolijeva je prišla zidu i stala, zagledavši se.

– Zašto je ovo ovdje? Čemu bi to nekome služilo?

Maura se približila. Osjetila kako se ledena jeza uspinje njezinom kralježnicom kad je ugledala ono što je obasjavala magliteova svjetiljka Rizzolijeve. Bio je to željezni obroč, pričvršćen za jedan od velikih kamenih ploča u zidu podruma. Čemu bi to nekome služilo ?, upitala je Rizzolijeva. Od odgovora na to pitanje, Maura je uzmaknula, prestravljena slikom koju je zazvao u njezinoj glavi. Ovo nije podrum; ovo je tamnica.

Svjetiljka Rizzolijeve trznula je uvis.

– Netko je u kući – šapnula je. Kroz bubnjanje vlastitog srca, Maura je čula kako škripi pod iznad njihovih glava. Čula je teške korake kroz kuću. Približavali su se kuhinji. Na vratima se iznenada pojavio obris, a svjetlo džepne svjetiljke koje se razlilo niz stubište bilo je tako snažno da se Maura morala okrenuti, zaslijepljena.

– Doktorice Isles – začuo se muški glas. Maura je zaškiljila prema svjetlu. – Ne vidim vas.

– Istražitelj Yates. Upravo su stigli i forenzičari. Hoćete li nas provesti kroz kuću prije nego što započnemo?

Maura je oštro udahnula.

– Dolazimo.

Kad su se Maura i Rizzolijeva pojavile iz podruma, u kuhinji su stajala četvorica muškaraca. Istražitelje države Maine, gospodu Corsoa i Yatesa, Maura je upoznala tjedan dana ranije, na čistini u šumi. Pridružila su im se i dvojica forenzičkih tehničara, koji su se predstavili samo kao Pete i Gary, i sad su svi zastali kako bi se rukovali.

Yates je rekao:

– Dakle, ovo je svojevrsna potraga za blagom?

– Nitko ne jamči da ćemo išta pronaći – odgovorila je Maura.

Obojica forenzičara ogledavala su se kuhinjom i pogledom pretraživali pod.

– Ovaj linoleum izgleda prilično pohaban – rekao je Pete. – O kojem razdoblju je riječ?

– Sadleri su nestali prije četrdeset i pet godina. U to je vrijeme osumnjičena vjerojatno još živjela ovdje, sa svojim rođakom. Nakon što su otišli, kuća je godinama bila prazna, prije nego što je prodana na aukciji.

– Prije četrdeset i pet godina? Da, ovaj linoleum bi mogao biti toliko star.

– Znam da je sag u dnevnom boravku nedavnijeg datuma, samo dvadesetak godina – rekla je Maura.

– Morat ćemo ga podignuti kako bismo provjerili pod.

– Ovo još nismo iskušali ni na čemu starijem od petnaest godina. Bit će nam to novi rekord. – Pete je pogledao prema kuhinjskom prozoru. – Neće se smračiti još barem dva sata.

– Krenimo onda s podrumom – rekla je Maura. – Dolje je dovoljno mračno.

Svi su se latili donošenja razne opreme iz kombija: video kamera i nepomičnih kamera na stalcima, kutija sa zaštitnom opremom i aerosol raspršivačima i destiliranom vodom, ručnog hladnjaka s bočicama kemikalija, električnih žica i svjetiljki. Sve to odnijeli su uskim stepenicama u podrum koji se iznenada činio premalen kad se u njega uguralo šestero ljudi i oprema za snimanje. Samo pola sata ranije, Maura je ovaj isti mračni prostor promatrala s nelagodom. Sad, dok je promatrala kako muškarci suhoparno postavljaju stalke i razmotavaju električne žice, prostorija je izgubila moć da je zastraši. Ovo je samo vlažan kamen i zbijena zemlja, pomislila je. Ovdje dolje nema nikakvih duhova.

– Nisam siguran za ovo – rekao je Pete, okrećući vrh svoje kape Sea Dogsa prema zatiljku. – Ovdje je zemljani pod. Zacijelo ima veliki postotak željeza. Moglo bi zasvijetliti posvuda. Bit će teško protumačiti nalaze.

– Više me zanimaju zidovi – rekla je Maura. – Mrlje, tragovi tekućina. – Pokazala je granitni blok s željeznim obručem. — Počnimo s onim zidom.

– Najprije će nam trebati osnovna fotografija. Dajte da namjestim stalak. Istražitelju Corso, možete li postaviti ravnalo na onaj tamo zid? Luminescentno je. Dat će nam referentni okvir.

Maura je pogledala Rizzolijevu.

– Jane, trebala bi otići gore. Počet će miješati Luminol. Mislim da mu se ne bi trebala izlagati.

– Nisam mislila da je toliko otrovan.

– Ipak, ne bi smjela riskirati. Ne u trudnoći. Rizzolijeva je uzdahnula.

– Da, dobro. – Polako je krenula uz stepenice. – Ali, mrzim kad propustim light-show. – Vrata podruma su se zatvorila iza nje.

– Čovječe, zar ne bi već trebala biti na porodiljskom dopustu? – upitao je Yates.

– Još ima šest tjedana do poroda – odgovorila je Maura.

Jedan od tehničara se nasmijao.

– Kao ona policajka u Fargu, ha? Kako možeš uhvatiti zločinca kad si tako napumpan?

Kroz zatvorena podrumaska vrata, Rizzolijeva je povikala:

– Hej, ja možda jesam napumpana, ali nisam gluha!

– A uz to je i naoružana – rekla je Maura.

Istražitelj Corso je rekao:

– Možemo li početi ovdje?

– U onoj kutiji su maske i zaštitne naočale – rekao je Pete. – Bilo bi dobro da ih podijelimo.

Corso je dodao Mauri masku i naočale. Stavila ih je na lice i promatrala kako Gary počinje mjeriti kemikalije. – Probat ćemo s Weberovom mješavinom – rekao je.

– Malo je osjetljivija i mislim da je sigurnija za uporabu. Ovo strašno nadražuje kožu i oči.

– Jel' vi to miješate standardne otopine? – upitala je Maura, glasom prigušenim kroz masku.

– Da, čuvamo ih u hladnjaku u laboratoriju. A na terenu ih smiješamo sve tri zajedno, s destiliranom vodom.

– Začepio je staklenku i snažno je protresao. – Ima li netko ovdje kontaktne leće?

– Imam ja – rekao je Yates.

– Onda će biti bolje da izađete, istražitelju. Bit ćete još osjetljiviji, čak i s naočalama.

– Ne, želim gledati.

– Onda se držite pozadi kad počnemo špricati. – Još jednom je zatresao bočicu, a zatim izlio sadržaj u bočicu za sprejanje. – Dobro, spremni smo za tulum. Samo da najprije slikam. Istražitelju, možete li se odmaknuti od tog zida?

Corso je stao u stranu i Pete je pritisnuo žicu za oslobađanje zaklopca. Fleš se upalio kad je kamera uhvatila temeljnu sliku zida kojeg su se spremali posprejati Luminolom.

– Da sad ugasimo svjetla? – upitala je Maura.

– Neka najprije Gary zauzme mjesto. Kad bude mračno, počet ćemo se sudarati ovdje. Stoga je najbolje da si svatko odabere mjesto i ostane na njemu, dobro? Samo će se Gary micati.

Gary je prišao zidu i podigao bočicu s Luminolom. S naočalama i maskom izgledao je kao tamanitelj gamadi, spreman zaštrcati napadnog žohara.

– Ugasite svjetla, doktorice Isles.

Maura je ispružila ruku prema podnoj svjetiljci kraj koje je stajala i ugasila je, uranjajući podrum u mrkli mrak.

– Krenite, Gary.

Čuli su siktanje bočice sa sprejom. Modrikasto zelene mrlje iznenada su zasjale u mraku, kao zvijezde na noćnom nebu. Sad se pojavio i jedan sablastan krug, koji je naizgled lebdio u tami, ni uz što pričvršćen. Željezni obruč.

– Možda to uopće nije krv – rekao je Pete. – Luminol reagira na gomilu stvari. Hrđu, metale. Otopine za izbjeljivanje. Taj bi željezni obruč vjerojatno ionako svjetlio, bez obzira bilo na njemu krvi ili ne. Gary, možeš li se malo odmaknuti dok slikam? Upotrijebit ću ekspoziciju od četrdeset sekundi, tako da budeš miran. – Kad je zaklopac kamere naposljetku kliknuo, rekao je: – Svjetla, doktorice Isles.

Maura je opipavala u mraku tražeći prekidač podne svjetiljke. Kad se svjetlo upalilo, zurila je u kameni zid.

– Što mislite ? – upitao je Corso.

Pete je slegnuo ramenima.

– Ništa osobito dojmljivo. Ovdje će biti gomila lažnih pozitivnih tragova. Svaki kamen je zaprljan zemljom. Pokušat ćemo i s ostalim zidovima, ali ukoliko ne vidite otisak ruke ili znatno zamrljenje, neće biti jednostavno izdvojiti krv na ovoj pozadini.

Maura je zamijetila da Corso pogledava na sat. Obojica istražitelja države Maine dugo su se vozila ovamo i vidjela je da se počinje pitati nije li ovo gubitak vremena.

– Nastavimo – rekla je.

Pete je pomaknuo stalak i namjestio leće kamere prema sljedećem zidu. Uslikao je zid s flešom i rekao:

– Svjetla. Podrum je ponovno utonuo u mrkli mrak.

Bočica sa sprejom je zasiktala. Još se zelenkasto modrih mrlja magično pojavilo poput krijesnica koje sjaje u mraku kad je Luminol reagirao na oksidirani metal u kamenu, proizvevši fluorescentne točkice. Gary je ponovno nasprejao zid i na njemu se pojavio novi otkos zvijezda, zamračen njegovim sjenovitim obrisom kad je prošao pokraj njih. Začuo se glasan udarac i obris je naglo zateturaao.

– Sranje.

– Gary, jesi li dobro ? – upitao je Yates.

– Udario sam goljenicom o nešto. Stube, mislim. Ne vidim ništa u ovom prokletom... – Zašutio je. A zatim promrljao: – Hej, ljudi. Pogledajte ovo.

Kad se odmaknuo, u vidokrug im je doplovila zelenkasto modra mrlja, kao sablasno jezerce ekto plazme.

– Koji je to vrag? – upitao je Corso.

– Svjetla! – povikao je Pete.

Maura je upalila svjetiljku. Zelenkasto modro jezerce je nestalo. Na njegovom je mjestu vidjela samo drvene stube koje su vodile u kuhinju.

– Bila je na onoj stubi – rekao je Gary. – Kad sam se spotaknuo, malo sam je posprejao.

– Daj da premjestim kameru. Zatim želim da odete na vrh stubišta. Misliš li da ćeš se moći spustiti ako ugasimo svjetlo? – Ne znam. Budem li išao dovoljno sporo... – Sprejaj stepenice dok se budeš spuštao.

– Ne. Ne, mislim da ću početi od podnožja i penjati se prema vrhu. Ne sviđa mi se pomisao da se u mraku spuštam stepenicama.

– Štogod ti je draže. – Bljesnuo je fleš kamere. – U redu, Gary. Imam temeljnu sliku. Kad god si spreman.

– Da. Doktorice, možete ugasiti svjetlo. Maura je ugasila svjetiljku. Ponovno su čuli siktanje bočice spreja koja je raspršivala svoju finu maglicu Luminola. U blizini zemlje, pojavila se zelenkasto modra mrlja, zatim druga iznad nje, kao sablasne lokve vode. Čuli su kako Gary teško diše kroz masku, i škripu koraka dok se unatraske uspinjao stepenicama, čitavo vrijeme prskajući stube. Jedna za drugom su se osvjetljavale, čineći intenzivno svijetao vodopad. Vodopad krvi.

To ne može biti ništa drugo, pomislila je. Razlivena po svim stubama, curi niz bočne strane stubišta.

– Isuse – promrmljao je Gary. – Ovdje gore, na prvoj stubi, još je intenzivnija. Izgleda kao da je došla iz kuhinje. Procurila ispod vrata i kapala niz stepenice.

– Svi ostanite gdje jeste. Slikat ću. Četrdeset i pet sekundi.

– Sad je već možda dovoljno mračno i napolju – rekao je Corso. – Možemo početi s ostatkom kuće.

Rizzolijeva ih je čekala u kuhinji kad su se uspeli stepenicama, vukući opremu. – Zvuči kao da je bio pravi light–shmv — rekla je.

– Mislim da ćemo ga vidjeti još – odgovorila je Maura.

– Gdje želite da počnemo sprejati? – upitao je Pete Corsoa.

– Točno ovdje. Po podu uz vrata podruma.

Ovaj put Rizzolijeva nije izišla iz prostorije kad su se svjetla ugasila. Odmaknula se i iz daljine promatrala kako se maglica Luminola širi po podu. Pod nogama im je iznenada zablistao geometrijski uzorak, zelenkasto modra šahovska ploča stare krvi zarobljene u uzorku linoleuma. Šahovska ploča rasla je kao modra vatra šireći se preko obzora. Sad se penjala uspravnom površinom, u širokim zamasima i mrljama, u lukove svijetlih mrljica.

– Upalite svjetla – rekao je Yates, i Corso je pritisnuo prekidač. Mrlje su nestale. Zurili su u kuhinjski zid koji više nije svijetlio modrom bojom. U izlizani linoleum s uzorkom crno–bijelih kvadrata. Ovdje nisu vidjeli ništa užasno, tek običnu prostoriju s požutjelim podom i istrošenim kućanskim pomagalicama. A ipak, posvuda gdje su tek trenutak ranije pogledali, vidjeli su krv koja im je vrištala u lice.

Maura je zurila u zid, a slika onoga što je na njemu vidjela i nadalje joj je palila sjećanje.

– To je bio arterijski mlaz – tiho je rekla. – To se dogodilo ovdje. Ovdje su umrli.

– Ali, vidjeli ste krv i u podrumu – rekla je Rizzolijeva.

– Na stubama.

– Dobro. Dakle, znamo da je barem jedna žrtva ubijena u ovoj prostoriji, budući da je tamo na onom zidu mlaz arterijske krvi. – Rizzolijeva je koračala po kuhinji, neukrotive kovrče prekrivale su joj oči dok je pomno promatrala pod. Zastala je.

– Kako ćemo znati da nema drugih žrtava? Kako ćemo znati da je ovo krv Sadlerovih?

– Nećemo znati.

Rizzolijeva je prišla podrumu i otvorila vrata. Kratko je stajala i promatrala niz mračno stubište. Okrenula se i pogledala Mauru.

– Podrum ima zemljani pod. Trenutak je prošao u tišini.

Gary je rekao: – U kombiju imamo GPR opremu. Koristili smo je prije dva dana, na nekoj farmi u Machiasu.

– Donesite je u kuću – rekla je Rizzolijeva. – Pogledajmo što je ispod te zemlje.

Poglavlje dvadeset dva

GPR, ili radar koji prodire u zemlju, koristi elektromagnetske valove kako bi probio ispod površine zemlje. SIR sistem-2 stroj koji su tehničari iskricali iz kombija imao je dvije antene, jednu za odašiljanje pulsa visokofrekventne elektromagnetske energije u zemlju, a drugu za mjerenje odjekujućih valova koji se odbiju ispod površine. Na zaslonu računala pokazat će se podaci, i vidjeti razni slojevi kao niz vodoravnih linija. Dok su tehničari nosili opremu niz stepenice, Yates i Corso su označili razmake od jednog metra na podrumskom podu kako bi označili mrežu za pretraživanje.

– Sa svom ovom kišom – rekao je Pete, odmotavajući električni kabel – tlo će biti prilično vlažno.

– Zar je to važno? – upitala je Maura.

– GPR reakcija varira ovisno o ispod površinskom sadržaju vode. Potrebno je namjestiti odgovarajuću elektromagnetsku frekvenciju.

– Dvije stotine megaherca? – upitao je Gary.

– Ja bih s toliko počeo. Ne bih baš išao više od toga, inače ćemo dobiti previše pojedinosti. – Pete je spojio kablove s konzolom i priključio prijenosno računalo. – Ovdje će to predstavljati mali problem, posebice sa svom ovom šumom oko nas.

– Kakve sad veze ima drveće? – upitala je Rizzolijeva.

– Kuća je izgrađena na pošumljenoj parceli. Vjerojatno je ispod nje mnoštvo šupljina, ostalih od trulog korijenja. To će nam zbuniti sliku.

Gary je rekao:

– Pomozi mi staviti ovu naprtnjaču.

– Zašto? Zar trebaš namjestiti naramenice?

– Ne, naramenice su u redu. – Gary je udahnuo i ogledao se po podrumu. – Počet ću od onog kraja.

Dok je Gary pomicao GPR po zemljanom podu, na zaslonu prijenosnog računala pojavio se ispod površinski profil u valovitim prugama. Zahvaljujući medicinskom školovanju, Mauri su bili poznati ultrazvučni pregledi i CT skeniranja ljudskog tijela, ali nije imala pojma kako bi protumačila ova mrežkanja na ekranu.

– Što vidiš? – upitala je Garyja.

– Ova ovdje tamna područja su pozitivni radarski odjeci. Negativni odjeci se pojavljuju kao bjeline. Tražimo sve anomalije. Na primjer, hiperbolički odraz.

– Što je to ? – upitala je Rizzolijeva.

– Izgledat će kao nabreklina, koja podiže razne slojeve. Uzrokovat će je nešto zakopano ispod zemlje, što će raštrkati radarske valove u svim smjerovima. – Zastao je, proučavajući zaslon. – Evo, vidite ovo ? Imamo nešto otprilike tri metra duboko što da je hiperboličan odraz.

– Što misliš? – upitao je Yates.

– Mogao bi biti korijen nekog stabla. Označimo ga i nastavimo dalje. Pete je zabio kolac u zemlju kako bi označio tu točku.

Gary je nastavio, krećući se naprijed–natrag uz označenu mrežu, dok su se radarski odjeci mreškali po zaslonu računala. Svako malo bi zastao, zatražio da se negdje zabije novi kolac, označavajući novu točku koju će iznova provjeriti pri drugom obilasku. Okrenuo se i vraćao sredinom mreže, kad je iznenada stao.

– E, ovo je zanimljivo – rekao je.

– Što vidiš? – upitao je Yates.

– Čekajte malo. Ispitat ću ovaj dio ponovno. – Gary se odmaknuo, povlačeći GPR preko dijela podruma koji je netom prešao. Ponovno se malo pomaknuo naprijed, pogleda usredotočenog na računalo. Ponovno je zastao.

– Ovdje imamo veliku anomaliju.

Yates mu se približio.

– Pokaži mi.

– Nalazi se na manje od metra dubine. Ovaj ovdje veliki džep. Vidite ga? – Gary je pokazao zaslon računala na kojem je nabreklina iskrivljavala radarske odjeke. Zureći u pod, rekao je: – Nešto je točno ovdje. I nije veoma duboko. – Pogledao je Yatesa. – Što želite da učinimo?

– Imate li lopate u kombiju?

– Da, imamo jednu. I nekoliko lopatica.

Yates je kimnuo glavom.

– Dobro. Donesimo ih ovdje dolje. I trebat će nam još svjetla.

– U kombiju imamo još jednu podnu svjetiljku. I dodatne produžne kablove. Corso je krenuo uz stepenice. – Idem ja po njih.

– Pomoći ću vam – rekla je Maura i pošla za njim stepenicama do kuhinje.

Napolju se teška kiša smanjila do rominjanja. Prekopali su kombi forenzičkih tehničara, pronašli lopatu i dodatnu rasvjetnu opremu, koju je Corso

odnio u kuću. Maura je zatvorila vrata kombija i namjeravala krenuti za njim s kutijom alata za iskopavanje u ruci, kad je kroz drveće ugledala svjetlucanje prednjih svjetala nekog automobila. Stajala je na prilazu kući i promatrala kako se poznati karavan približava cestom i zaustavlja uz kombi.

Gospođica Clausen je izišla iz karavana, s prevelikim kišnim ogrtačem koji se vukao za njom kao plašt.

– Mislila sam da ćete dosad već završiti. Pitala sam se zašto mi niste donijeli natrag ključ.

– Još ćemo neko vrijeme biti ovdje.

Gospođica Clausen je promotrila vozila na prilazu kući.

– Mislila sam da samo želite još jednom baciti pogled. Što kriminalistički laboratorij radi ovdje?

– Potrajat će malo duže nego što sam mislila. Možda budemo ovdje čitavu noć.

– Zašto? Odjeća vaše sestre više ni nije ovdje. Spremila sam je u kutije kako biste je mogli odnijeti kući.

– Nije riječ samo o mojoj sestri, gospođice Clausen. Policija je ovdje zbog nečeg drugog. Nečeg što se davno dogodilo.

– Koliko davno?

– Prije otprilike četrdeset i pet godina. Prije nego što ste kupili kuću...

– Četrdeset pet godina? Pa to je bilo vrijeme kad... – Žena je zašutjela.

– Kad što ?

Pogled gospođice Clausen iznenada je pao na kutiju s alatom za iskopavanje koju je Maura držala u ruci.

– Za što su te lopatice? Što vi to radite u mojoj kući?

– Policija pretražuje podrum.

– Pretražuje? Hoćete reći, oni tamo dolje kopaju?

– Možda će morati.

– Nisam vam dala dopuštenje da to učinite. – Okrenula se i odmarširala na trijem, dok joj se ogrtač vukao za njom po stepenicama.

Maura je pošla za njom u unutrašnjost kuće i slijedila je do kuhinje. Odložila je kutiju s alatom na pult.

– Čekajte. Vi ne razumijete...

– Ne želim da mi itko raskapa podrum! – Gospođica Clausen je širom otvorila vrata podruma i bijesno promatrala istražitelja Yatesa, koji je u ruci držao lopatu. Već ju je zario u zemljani pod i uz noge mu je bio humak zemlje.

– Gospođice Clausen, pustite ih da rade svoj posao – rekla je Maura.

– Ja sam vlasnica ove kuće – povikala je žena niz stube. – U mom podrumu ne smijete kopati ukoliko vam ja ne dam dopuštenje!

– Gospodo, obećajem da ćemo zatrpati rupu kad završimo – rekao je Corso. – Samo ćemo malo pogledati.

– Zašto?

– Naš radar pokazuje veliko odbijanje.

– Kako to mislite, odbijanje? Što je tamo dolje?

– Upravo to i pokušavamo saznati. Kad bi nam dopustili da nastavimo.

Maura je povukla ženu podalje od podruma i zatvorila vrata.

– Molim vas, dopustite im da rade. Ako odbijete, bit će prisiljeni nabaviti nalog.

– Zbog kojeg su vruga uopće počeli kopati tamo dolje?

– Zbog krvi.

– Kakve krvi?

– Po čitavoj ovoj kuhinji ima krvi.

Žena je spustila pogled na pod, pretražujući linoleum.

– Ja je nigdje ne vidim.

– Ne možete je ni vidjeti. Potreban je kemijski sprej da bi postala vidljiva. No, vjerujte mi, ovdje je. Mikroskopski tragovi krvi su na podu, raštrkani na onom zidu. Protežu se ispod podrumskih vrata i niz stepenice. Netko ju je pokušao ukloniti pranjem poda i brisanjem zidova. Možda su mislili da su je se riješili, zato što se više nije vidjela. No, krv je još uvijek ovdje. Uvukla se u šupljine, u pukotine u drvetu. Ostaje još godinama i ne može se izbrisati. Zarobljena je u ovoj kući. U samim zidovima.

Gospođica Clausen se okrenula i zagledala u nju.

– Čija krv? – tiho je upitala.

– To bi i policija željela saznati.

– Ne mislite valjda da sam ja imala ikakve veze s...

– Ne. Mislimo da je krv veoma stara. Vjerojatno je bila ovdje kad ste kupili kuću.

Žena je izgledala ošamućeno toneći na stolac za kuhinjskim stolom. Kapuljača kišnog ogrtača kliznula joj je s glave i otkrila prsten sive kose kao u dikobraza. Pogurena u tom prevelikom kaputu, činila se još sitnija, starija. Žena koja se već smanjuje prema grobu.

– Sad nitko nikad neće željeti kupiti ovu kuću od mene – promrmljala je.

– Ne kad čuju za ovo. Neću je moći ni pokloniti.

Maura je sjela nasuprot njoj.

– Zašto je moja sestra tražila u najam baš ovu kuću? Je li vam rekla?

Nije bilo odgovora. Gospođica Clausen je i nadalje odmahivala glavom i izgledala zapanjena.

– Rekli ste da je na cesti vidjela znak da je na prodaju. I da vas je nazvala u agenciju.

Naposljetku kimanje glavom.

– Iz vedra neba.

– Što vam je rekla?

– Željela je saznati više o imanju. Tko je ovdje živio, čija je kuća bila prije nego što sam je kupila. Rekla je da traži neku nekretninu u ovom području.

– Jeste li joj ispričali za Lankove?

Gospođica Clausen se ukočila.

– Zna za njih?

– Znam da su oni nekoć bili vlasnici ove kuće. Otac i sin. I muškarčeva nećakinja, neka djevojka po imenu Amalthea. Je li se i moja sestra raspitivala o njima?

Žena je duboko udahнула.

– Željela je znati. To razumijem. Kad razmišljate o kupovini kuće, želite znati tko ju je sagradio. Tko je u njoj živio. – Pogledala je Mauru. – Riječ je o njima, zar ne? O Lankovima?

– Jeste li vi odrasli u ovome gradu?

– Jesam.

– Onda ste zacijelo poznavali obitelj Lank.

Gospođica Clausen nije odmah odgovorila. Umjesto toga je ustala i skinula kišni ogrtač. Polako ga je objesila na jednu od kuka pokraj kuhinjskih vrata.

– Išao je sa mnom u razred – rekla je, i nadalje okrenuta leđima prema Mauri.

– Tko je išao?

– Elijah Lank. Nisam dobro poznavala njegovu rođakinju Amaltheu, jer je bila pet godina mlađa od nas – obično dijete. Ali svi smo poznavali Elijahu. – Glas joj se spustio gotovo do šapta, kao da ne želi glasno izgovoriti to ime.

– Koliko dobro ste ga poznavali?

– Onoliko koliko sam morala.

– Ne zvučite baš kao da vam se sviđao. Gospođica Clausen se okrenula i pogledala je.

– Teško je voljeti ljude koji te plaše na mrtvo ime.

Kroz podrumaska vrata čule su lupanje lopate o zemlju. Kopala je sve dublje u tajne ove kuće. Kuće koja je, i nakon toliko godina, i nadalje bila nijemi svjedok nečeg užasnog.

– Ovo je bio malen grad, doktorice Isles. Ne kakav je danas, sa svim ovim novim ljudima koji dolaze izdaleka i kupuju vikendice. U to doba, ovdje je živjelo samo lokalno stanovništvo i ljudi su se dobro poznavali. Znali ste koje su obitelji dobre, a kojih biste se trebali kloniti. Ja sam to zaključila o Elijahu Lanku kad sam imala četrnaest godina. On je bio jedan od dječaka kojih se itekako kloniš. – Vratila se do stola i potonula na stolac, kao da je iscrpljena. Zurila je u površinu hladnjaka, kao da u lokvi promatra vlastiti odraz. Odras četrnaestogodišnjakinje, u strahu od dječaka koji je živio na ovoj planini.

Maura je čekala, pogleda uprtog u tu pognutu glavu s čekinjavom sijedom kosom.

– Zašto ste ga se bojali?

– Nisam ja bila jedina. Svi smo se bojali Elijahah. Nakon...

– Nakon čega?

Gospođica Clausen je podigla pogled.

– Nakon što je onu djevojčicu živu zakopao.

U tišini koja je uslijedila, Maura je čula mrmljanje muških glasova dok su sve dublje kopali u podrumski pod. Osjetila je kako joj srce treperi uz rebra. Isuse, pomislila je. Što li će pronaći tamo dolje?

– Bila je jedna od novih klinaca u gradu – rekla je gospođica Clausen. – Alice Rose. Ostale djevojčice bi sjele iza nje i komentirale. Pričale viceve o njoj. Mogao si reći svašta ružno o Alice i izvući se s time, jer te ona nije mogla čuti. Nikad nije znala da je ismijavamo. Znam da smo bili okrutni, ali to je nešto što svi četrnaestogodišnjaci rade. Prije nego što se nauče staviti u tuđu kožu. Prije nego što to i sami okuse. – Uzdahnula je, zvuk kajanja zbog pogrešaka iz djetinjstva, zbog svih prekasno naučenih lekcija.

– Što se dogodilo Alice?

– Elijah je rekao da je bila riječ o šali. Rekao je da ju je ionako planirao izvući nakon nekoliko sati. Ali, možete li zamisliti kakav je osjećaj biti zarobljen u rupi? Biti tako prestravljen da se pomokriš po sebi? A nitko ne može čuti tvoje krikove. Nitko ne zna gdje si, osim dječaka koji te je tamo stavio.

Maura je čekala, nijema. U strahu od kraja priče.

Gospođica Clausen je vidjela bojazan u njezinim očima i odmahнула je glavom.

– Oh, Alice nije umrla. Spasio ju je njezin pas. Znao je gdje je. Lajao je kao lud i doveo ljude ravno do nje.

– Dakle, preživjela je.

Žena je kimnula glavom.

– Pronašli su je kasno te noći. Tad je već satima bila u rupi. Kad su je izvukli, jedva je govorila. Bila je kao zombi. Nekoliko tjedana kasnije, njezina se obitelj odselila. Ne znam kamo su otišli.

– Što se dogodilo Elijahu?

Gospođica Clausen je slegnula ramenima.

– Što mislite da mu se dogodilo? Uporno je tvrdio da je riječ samo o psini. O nečemu što smo i mi ostala djeca svakodnevno radili Alice u školi. I istina je, mučili smo je. Svi smo joj zagorčavali život. Ali, Elijah je to prebacio na sljedeću razinu.

– Zar nije bio kažnjen?

– Kad imaš samo četrnaest godina, dobiješ drugu priliku. Posebice kad te trebaju kod kuće. Kad ti je tata pola dana pijan, a devetogodišnja rođakinja živi u istoj kući.

– Amalthea – tiho je rekla Maura.

Gospođica Clausen je kimnula glavom.

– Zamislite da ste mala djevojčica u toj kući. Da rastete u obitelji zvijeri. Zvijeri.

Zrak iznenada kao da je postao nabijen. Maurine ruke postale su hladne. Sjetila se bulažnjenja Amaltheje Lank. Odlazi prije nego što te vidi.

I sjetila se tragova kandži na vratima njezinoga automobila. Znak Zvijeri.

Vrata podruma su zaškripjela, preplašivši Mauru. Okrenula se i vidjela Rizzolijevu koja je stajala pred vratima.

– Nešto su našli – rekla je Rizzolijeva.

– Što?

– Drvo. Nekakvu ploču, šezdesetak centimetara u zemlji. Sad pokušavaju raščistiti zemlju. – Pokazala je na kutiju s lopaticama na kuhinjskom pultu. – Trebat će nam ovo.

Maura je odnijela kutiju niz podrumске stepenice. Vidjela je da hrpice iskopane zemlje okružuju perimetar njihovog rova, dugačak gotovo dva metra. Veličine lijesa.

Istražitelj Corso, koji je sad zamahivao lopatom, podigao je pogled prema Mauri.

– Panelka se čini prilično debela. Ali, slušajte. – Snažno je lupio lopatom o drvo. – Nije čvrsta. Ispod nje je prazan prostor.

Yates je upitao:

– Želiš li da sad ja preuzmem?

– Da, leđa samo što mi nisu puknula. – Corso mu je pružio lopatu. Yates je skočio u rov, cipelama lupivši o drvo. Šupalj zvuk. Napao je zemlju nepopustljivo odlučno, bacajući je na humak koji je sve brže rastao. Nitko nije rekao ni riječi kad se malo pomalo sve više drvene ploče pojavljivalo na vidiku. Dvije podne svjetiljke bacale su oštro svjetlo preko rova, a Yatesova sjena je poskakivala kao marioneta na podrumskim zidovima. Ostali su ga promatrali, nijemi kao pljačkaši robova koji željno očekuju poviriti u grob.

– Ovdje sam raščistio jedan rub – rekao je Yates, teško dišući, lopatom stružući po drvetu. – Izgleda kao neki sanduk. Već sam ga tresnuo lopatom. Ne želim oštetiti drvo.

– Imam lopatice i četkice – rekla je Maura.

Yates se uspravio, sopćući, i ispuzao iz rupe.

– Dobro. Možda vi možete očistiti ovu zemlju s vrha. Snimit ćemo nekoliko fotografija prije nego što ga otvorimo.

Maura i Gary su se spustili u rov i osjetila je kako drvena ploča podrhtava pod njihovom težinom. Pitala se kakvi se užasi skrivaju ispod prljavih planki i pred očima joj se pojavila strašna vizija drveta koje naglo popušta pod njihovim nogama i zaranjanja u trulo meso. Ne obazirući se na srce koje joj je divljački lupalo, kleknula je i počela čistiti zemlju s ploče.

– Dodaj i meni jednu od tih četkica – rekla je Rizzolijeva, spremna i sama skočiti u rov.

– Vi ne – rekao je Yates. – Zašto se malo ne odmorite?

– Nisam hendikepirana. Mrzim besposleno stajati.

Yates se nervozno nasmijao.

– Da, dobro, a mi bismo mrzili vidjeti vas u trudovima ovdje dolje. A ne bih volio ni da to moram objašnjavati vašem suprugu.

Maura je rekla:

– Jane, ovdje dolje nema baš mnogo manevarskog prostora.

– Dobro, onda mi barem dopustite da vam premjestim svjetiljke. Da vidite što radite.

Rizzolijeva je pomaknula jednu podnu svjetiljku i svjetlo je naglo obasjalo kut u kojem je radila Maura. Klečeći, Maura je četkicom čistila zemlju s planki, otkrivajući točkice hrđe.

– Ovdje vidim stare glavice čavala – rekla je.

– U automobilu imam željeznu polugu – rekao je Corso. – Donijet ću je.

Maura je nastavila čistiti zemlju i otkrivati zahrđale glave čavala. Prostor je bio stiješnjen i vrat i ramena su je zaboljeli. Ispravila je leđa. Čula iza sebe zveket.

– Hej – rekao je Gary. – Pogledaj ovo.

Maura se okrenula i vidjela da je Gary lopaticom zagrebao o nekoliko centimetara slomljene cijevi.

– Čini se dolazi ravno kroz rub ove ploče – rekao je Gary. Golim je prstima oprezno opipao zahrđalu izbočinu i probio skorenu zemlju koja se nakupila na vrhu. – Zašto bi gurnuo cijev u... – Naglo je zašutio i pogledao Mauru.

– To je rupa za zrak – rekla je.

Gary je netremice promatrao debele daske ispod svojih koljena. Tiho je rekao:

– Koji je vrug ovdje unutra?

– Vas dvoje, izađite iz te rupe – rekao je Pete. – Fotografirat ćemo.

Yates je ispružio ruku kako bi pomogao Mauri da iziđe i ona se izvukla iz rova, osjetivši nenadanu vrtoglavicu od prenaglog ustajanja na noge. Trepnula je, ošamućena bljeskovima kamere. Nadrealnim sjajem podnih svjetiljki i sjenama koje su plesale po zidovima. Prišla je stepenicama i sjela. Tek tad se sjetila da je stepenica na kojoj sjedi natopljena sablasnim tragovima krvi.

– Dobro – rekao je Pete. – Otvorimo ga.

Corso je kleknuo pokraj rova i gurnuo vrh poluge ispod jednog kuta poklopca. Svom se težinom naslonio na polugu kako bi podigao debelu dasku, izazvavši škripanje hrđavih glava čavala.

– Ne miče se ni milimetra – rekla je Rizzolijeva.

Corso je zastao i obrisao rukavom lice, ostavljajući prugu prašine na čelu.

– Čovječe, leđa će me sutra ubiti.

– Ponovno je namjestio vrh poluge ispod poklopca. Ovaj put ga je uspio zagurati dublje. Duboko je udahnuo i svom se težinom bacio na oslonac. Čavli su uz škripu popustili.

Corso je bacio polugu u stranu. Yates i on su obojica posegnuli u rov, zgrabili rub poklopca i podigli ga. Na trenutak, nitko nije rekao ni riječi. Svi su zurili u rupu, koja je sad bila posve otkrivena pod jakim svjetlom podnih svjetiljki.

– Ne razumijem – rekao je Yates. Sanduk je bio prazan.

Te su se noći odvezle kući, niz autocestu koja je svjetlucala od kiše. Brisači Maurinog automobila polako su se hipnotički pomicali preko zamagljenog stakla.

– Sva ona krv u kuhinji – rekla je Rizzolijeva. – Znaš što ona znači. Amalthea je ubila već ranije. Nikki i Theresa Wells nisu bile njezine prve žrtve.

– Nije bila sama u toj kući, Jane. U njoj je živio i njezin rođak, Elijah. Mogao je to učiniti i on.

– Imala je devetnaest godina kad su Sadlerovi nestali. Morala je znati što se događa u njezinoj vlastitoj kuhinji.

– To ne znači da je ona bila ta koja je to učinila. Rizzolijeva ju je pogledala. – Zar ti doista vjeruješ u teoriju one ODonnellove? O Zvijeri?

– Amalthea je shizofrenična. Reci mi kako netko s tako poremećenim umom uspijeva ubiti dvije žene, a zatim poduzme veoma logičan korak spaljivanja njihovih tijela, uništavanja dokaza?

– Nije baš dobro sakrila tragove. Uхватili su je, sjećaš se?

– Policiji u Virginiji se posrećilo. Uхватiti je pri rutinskom zaustavljanju u prometu baš i nije primjer briljantnog detektivskog posla. – Maura je zurila ispred sebe u prste maglice koji su vijugali po praznoj autocesti.

– Nije sama ubila one žene. Netko joj je morao pomagati, netko tko je ostavio otiske prstiju u njezinom automobilu. Netko tko je bio s njom od samog početka.

– Njezin rođak?

– Elijah je imao samo četrnaest godina kad je onu djevojčicu zakopao živu. Kakav bi dječak učinio tako nešto? U kakvog muškarca takvo dijete odraste? – Ne želim ni zamisliti.

– Mislim da obje znamo – rekla je Maura. – Obje smo vidjele krv u onoj kuhinji.

Lexus je brujao niz cestu. Kiša je prestala, ali zrak se i nadalje isparavao i maglio iznad stakla.

– Ako su doista ubili Sadlerove – rekla je Rizzolijeva – tad se čovjek mora zapitati... – Pogledala je Mauru. – Što su učinili s djetetom Karen Sadler?

Maura nije odgovorila. I dalje je gledala autocestu, vozeći ravno niz cestu. Bez skretanja, bez bočnih izleta. Samo nastavi voziti. – Znaš na što ciljам? – upitala je Rizzolijeva. – Prije četrdeset i pet godina, rođaci Lank ubili su trudnicu. Djetetovi ostaci nisu pronađeni. Pet godina kasnije, Amalthea Lank pojavljuje se u bostonskom uredu Van Gatesa s dvije novorođene djevojčice za prodaju.

Maurini prsti ukočili su se oko volana.

– Što ako ta djeca nisu bila njezina ? – rekla je Rizzolijeva. – Što ako Amalthea nije tvoja prava majka ?

Poglavlje dvadeset tri

Mattie Purvis je sjedila u mraku, pitajući se koliko dugo je potrebno da osoba umre od gladi. Prebrzo je trošila hranu. U vrećici s namirnicama sad je ostalo samo šest prutića čokolade Hershev, pola pakiranja krekeri i nekoliko zalogaia usoljene govedine. Moram racionirati hranu, pomislila je. Mora mi potrajati dovoljno dugo da...

Da što? Umjesto od gladi umrem od žeđi?

Odgrizla je dragocjen komadić čokolade i našla se u teškom iskušenju da odgrize još jedan zalogaia, no uspjela je odoljeti snagom volje. Oprezno je iznova zamotala ostatak prutića za kasnije. Ako postanem doista očajna, uvijek mogu pojesti papir, pomislila je. Papir je jestiv, zar ne? Načinjen je od drveta i gladni jeleni jedu koru sa stabala, dakle mora imati neku hranjivu vrijednost. Da, sačuvaj papir. Čuvaj ga čistog. Nevoljko, vratila je djelomično pojedenu čokoladicu u vrećicu. Sklopila je oči i razmišljala o hamburgerima, pohanoj piletini i svoj onoj zabranjenoj hrani koju si je uskraćivala otkad je Dwayne rekao da ga trudnice podsjećaju na krave. Sto je značilo da ga ona podsjeća na kravu. Dva tjedna nakon toga nije jela ništa osim salate, dok joj se jednog dana nije zavrtilo u glavi te je morala sjesti na pod usred robne kuće Macy's. Dwayne je pocrvenio od nelagode dok su se zabrinute gospođe okupljale oko njih, uporno se raspitujući je li njegovoj supruzi dobro. Mahao im je rukom da se udalje i siktao na Mattie da ustane. Imidž je sve, uvijek je volio govoriti, a sad evo gospodina BMW s kravetinom od žene u širokim trudničkim hlačama, valja se po podu.

Da, ja sam krava, Dwayne. Velika, lijepa krava koja nosi tvoje dijete. A sad dođi i spasi nas, k vragu. Spasi nas, spasi nas. Iznad njezine glave zaškripali su koraci.

Podigla je pogled dok se njezin zarobitelj približavao. Naučila je prepoznati njegov hod, lagan i oprezan kao mačke koja vreba. Svaki put kad bi je posjetio, preklinjala ga je da je pusti. Svaki put bi se samo udaljio i ostavio je u ovoj kutiji. Sad je ponestajalo i hrane i vode.

– Gospođo.

Nije mu odgovorila. Neka se pita, pomislila je. Brinut će jesam li dobro i morat će otvoriti kutiju. Mora me držati na životu ili neće dobiti svoju dragocjenu otkupninu. – Recite nešto, gospođo.

I dalje je šutjela. Ništa drugo nije upalilo, pomislila je. Možda će ga ovo zaplašiti. Možda će me sad osloboditi.

Udarac po zemlji.

– Jeste li tamo? Gdje bi drugdje bila, seronjo glupi? Duga stanka. – Dobro. Ako ste već mrtvi, nema smisla iskapati vas. Zar ne? – Koraci su se počeli udaljavati.

– Čekaj! Čekaj! – upalila je svjetiljku i zalupala po stropu. – Vрати se, proklet bio! Vрати se! – Slušala je, a srce joj je divljački bubnjalo. Gotovo se nasmijala od olakšanja kad je čula škripu njegovih koraka koji su joj se približavali. Kako je ovo jadno? Svedena je na preklinjanje za njegovu pozornost, kao zanemarena ljubavnica.

– Budni ste – rekao je.

– Jeste li razgovarali s mojim mužem? Kad će vam platiti?

– Kako se osjećate?

– Zašto nikad ne odgovorite na moja pitanja?

– Najprije vi odgovorite na moje.

– Oh, osjećam se fenomenalno.

– A dijete?

– Ponestaje mi hrane. Treba mi još hrane.

– Imate dovoljno.

– Oprostite, ali ja sam ovdje dolje, a ne vi! Umirem od gladi. Kako ćete dobiti svoj novac budem li mrtva?

– Samo budite mirni, gospodo. Odmarajte se. Sve će biti u redu.

– Ništa nije u redu! Nije bilo odgovora.

– Halo? Halo? – povikala je. Koraci su se sad udaljavali.

– Čekajte! – Zalupala je po stropu. – Vratite se! – Objema šakama je lupila po drvetu. Iznenada ju je obuzeo bijes, bijes neusporediv s bilo čim što je ikad ranije osjetila. Vrisnula je: – Ne možete mi ovo činiti! Nisam životinja! – Srušila se uza zid, izgrebanih, uzdrhtalih ruku, tijela slomljenog od jecaja. Jecaja bijesa, ne poraza. – Jebi se – rekla je. – Jebi se. I jebo Dwaynea. I jebo sve ostale seronje na ovome svijetu!

Iscrpljena, srušila se na leđa. Privukla ruke na oči, brišući suze. Što on želi od nas? Do sad mu je već Dwayne zacijelo platio. Zašto sam onda još uvijek ovdje? Što čeka?

Dijete se ritnulo. Pritisnula je ruku o trbuh, smirujući dodir prenesen kroz kožu koja ih je razdvajala. Osjetila je kako joj se maternica steže, prvi drhtaj kontrakcije. Siroto dijete. Siroto... Dijete.

Posve se ukočila, razmišljajući. Prisjećajući se svih razgovora kroz rešetku za zrak. Nijednom nisu razgovarali o Dwayneu. Nikad o novcu. To nije imalo smisla. Ako je seronja želio novac, Dwayne je osoba kojoj se mora obratiti. No, on ne pita za mog supruga. Ne govori o Dwayneu. Što ako ga nije

uopće ni nazvao? Što ako nije zatražio nikakvu otkupninu? Što onda želi? Svjetiljka je zatreperila. I drugi komplet baterija umire. Još dva nova kompleta i nakon toga će biti u trajnom mraku. Ovaj put nije paničarila dok je posezala u vrećicu s namirnicama i otvarala novo pakiranje. Učinila sam to već ranije; mogu i ponovno. Skinula je poklopac, mirno izvukla stare baterije i umetnula nove. Zasvijetlilo je snažno svjetlo, privremena odgoda duge lake noći za koju je strahovala da dolazi.

Svi umiru. Ali, ja ne želim umrijeti zakopana u ovoj kutiji, u kojoj nitko nikad neće pronaći moje kosti.

Sačuvaj svjetlo, sačuvaj svjetlo što duže možeš. Ugasila je svjetiljku i ležala u mraku dok ju je obuzimao strah i sve čvršće ovijao svoja ticala oko nje. Nitko ne zna, pomislila je. Nitko ne zna da sam ovdje.

Prestani, Mattie. Saberi se. Ti si jedina koja te može spasiti. Okrenula se na bok i obgrlila rukama tijelo. Čula je kako se nešto kotrlja po podu. Jedna od potrošenih baterija, sad beskorisna. Sto ako nitko ne zna da sam oteta ? Sto ako nitko ne zna da sam još uvijek živa?

Ovila je ruke oko trbuha i pomislila na sve razgovore koje je vodila sa svojim zarobiteljem. Kako se osjećate? Uvijek ju je to pitao, kako se osjeća. Kao da ga je briga. Kao da itko tko ugura trudnicu u kutiju imalo mari za to kako se ona osjeća. Ipak, on joj je uvijek postavljao to pitanje, a ona ga je uvijek preklinjala da je pusti napolje. Čeka drukčiji odgovor.

Privukla je koljena bliže i udarila stopalom o nešto što se otkotrljalo. Uspravila se i uključila svjetiljku. Pipkala je po podu tražeći baterije. Pronašla je četiri stare i dvije nove još uvijek u pakiranju. I ove dvije u svjetiljci. Ponovno je ugasila svjetiljku. Štedi svjetlo, štedi svjetlo. U mraku je počela razvezivati cipelu.

Poglavlje dvadeset četiri

Doktorica Joyce P. O'Donnell ušla je u sobu za sastanke Odjela za umorstva kao da je to mjesto njezino. Njezino otmjeno odijelo St. John's vjerojatno je koštalo više nego cjelokupan godišnji budžet za odjeću Rizzolijeve. Cipele s potpeticama od osam centimetara naglašavale su njezinu ionako uočljivu visinu. Iako ju je troje policajaca promatralo dok je sjedala za stol, nije otkrila ni naznaku nelagode. Znala je kako će preuzeti nadzor nad prostorijom, što je bila vještina kojoj se Rizzolijeva morala diviti, iako je ovu ženu prezirala.

Antipatija je bila obostrana. O'Donnellova je dobacila jedan ledeno hladni pogled Rizzolijevoj, a zatim joj je pogled preletio Barryja Frosta i naposljetku se s punom pozornošću zaustavio na poručniku Marquetteu, vodećem časniku Odjela za umorstva. Naravno da će se usredotočiti na Marquettea; O'Donnellova nije tratila vrijeme na podređene.

– Ovo je neočekivan poziv, poručniče – rekla je. – Ne zovu me često u Schroeder Plazu.

– Istražiteljica Rizzoli je predložila da vas pozovemo.

– U tom slučaju još je neočekivaniji. Kad se sve uzme u obzir. Kad se uzme u obzir da igramo za suparničke timove, pomislila je Rizzolijeva. Ja hvatam čudovišta; ti ih braniš.

– No, kao što sam već rekla istražiteljici Rizzoli telefonom – nastavila je O'Donnellova – ne mogu vam pomoći, ako vi ne pomognete meni. Ako želite da vam pomognem pronaći Zvijer, morat ćete sa mnom podijeliti informacije koje imate.

U odgovor na to, Rizzolijeva je gurnula fascikl prema O'Donnellovoj.

– Evo što smo za sad saznali o Elijahu Lanku. – Vidjela je gorljiv sjaj u očima psihijatre dok je posezala za fasciklom. Ovo je bilo ono za što je O'Donnell živjela: pogled na čudovište. Prilika da se približi živom srcu zla.

O'Donnellova je otvorila fascikl.

– Njegovo srednjoškolsko izvješće. – Iz Fox Harbora.

– Kvocijent inteligencije 136. No, ocjene su mu tek prosječne. – Klasični slučaj učenika koji je podbacio. – Sposoban za velike stvari, ako im se posveti, napisao je jedan profesor, ne shvaćajući kamo će Elijah Lanka njegova postignuća odvesti. – Nakon majčine smrti, odgajao ga je otac, Hugo. Otac nikad nije uspio zadržati posao duže vrijeme. Navodno je većinu vremena

provodio s bocom i umro od upale gušterače kad je Elijah imao osamnaest godina. – A u tom istom kućanstvu odrasla je i Amalthea.

– Da. Došla je živjeti s ujakom kad joj je bilo devet godina, nakon što joj je umrla majka. Nitko ni ne zna tko joj je otac. Dakle, eto to je obitelj Lank iz Fox Harbora. Ujak pijanac, rođak sociopat i djevojčica koja raste šizofrenična. Prava zdrava američka obitelj.

– Nazvali ste Elijahha sociopatom.

– Kako biste vi nazvali dječaka koji svoju školsku kolegicu zakopa živu, iz čiste zabave?

O'Donnellova je okrenula sljedeću stranicu. Na licu svakog drugog tko bi čitao to izvješće pojavila bi se užasnutost, no na njezinom licu bio je izraz fasciniranosti.

– Djevojčica koju je zakopao imala je samo četrnaest godina – rekla je Rizzolijeva. – Alice Rose bila je nova klinka u školi. Ujedno je imala problema sa sluhom, zbog čega su je druga djeca mučila. A to je vjerojatno razlog zašto ju je Elijah odabrao. Bila je ranjiva, lagan plijen. Pozvao ju je u svoju kuću, a zatim poveo kroz šumu do rupe koju je iskopao. Ubacio ju je u rupu, prekrrio otvor daskama i na vrh nabacao kamenje. Kad su ga kasnije pitali o tome, rekao je da je čitava ta stvar bila obična šala. Ali, ja mislim da ju je iskreno namjeravao ubiti.

– Prema ovom izvješću, djevojčica se izvukla neozlijeđena.

– Neozlijeđena? Ne baš.

O'Donnellova je podigla pogled.

– Ali, preživjela je.

– Alice Rose se sljedećih pet godina života liječila od ozbiljne depresije i napadaja tjeskobe. Kad je imala devetnaest godina, ušla je u kadu i prerezala si žile na rukama. Što se mene tiče, Elijah Lank je odgovoran za njezinu smrt. Ona je bila njegova prva žrtva.

– Možete li dokazati da je bilo drugih?

– Prije četrdeset i pet godina, jedan bračni par po imenu Karen i Robert Sadler, nestao je iz Kennebunkporta. Karen Sadler je u to vrijeme bila osam mjeseci trudna. Njihovi su ostaci pronađeni prošli tjedan, na onoj istoj parceli zemlje na kojoj je Elijah zakopao Alice Rose živu. Mislim da je Sadlerove ubio Elijah. On i Amalthea. O'Donnellova se veoma primirila, kao da zadržava dah.

– Vi ste to prvi sugerirali, doktorice O'Donnell – rekao je poručnik Marquette. – Vi ste rekli da Amalthea ima partnera, nekoga koga zove Zvijer. Nekoga tko joj je pomogao ubiti Nikki i Theresu Wells. To ste vi rekli doktorici Isles, zar ne?

– Nitko drugi nije povjerovao u moju teoriju.

– Sad vjerujemo – rekla je Rizzolijeva. – Mislimo da je Zvijer njezin rođak, Elijah.

ODonnellova je zabavljeno podigla obrvu.

– Slučaj rođaka ubojica?

– Ne bi bilo prvi put da su rođaci ubili zajedno – naglasio je Marquette.

– Istina – rekla je ODonnelllova. – Kenneth Bianchi i Angelo Buono – davitelji iz Hillsidea – oni su bili rođaci.

– Dakle, postoji presedan – rekao je Marquette. – Rođaci kao partneri u ubijanju.

– Za to vam nisam bila potrebna ja da vam kažem.

– Znali ste za Zvijer prije ikog drugog – rekla je Rizzolijeva. – Pokušavali ste ga pronaći, kontaktirati s njim preko Amaltheje.

– Ali nisam uspjela. Stoga ne vidim kako bih vam mogla pomoći da ga pronađete. Ne znam čak ni zašto ste me pozvali ovamo, istražiteljice, budući da vi moje istraživanje tako malo cijenite.

– Znam da Amalthea razgovara s vama. Meni nije htjela reći niti riječ kad sam je jučer posjetila. Ali, čuvarice su mi rekle da s vama razgovara.

– Naše seanse su povjerljive. Ona je moja pacijentica.

– Njezin rođak nije. A on je taj kojeg želimo pronaći.

– Dobro, koja je njegova zadnja poznata lokacija? Mora da imate neku informaciju s kojom možete započeti.

– Nemamo gotovo ništa. Ništa o njegovom boravištu već desetljećima.

– Znate li uopće je li još uvijek živ?

Rizzolijeva je uzdahnula. Priznala:

– Ne znamo.

– Sad bi mu bilo blizu sedamdeset godina, zar ne? To je doba kad čovjek postaje malo prestar za serijskog ubojicu.

– Amalthea ima šezdeset i pet godina – rekla je Rizzolijeva. – A ipak nitko nije nikad posumnjao da je ubila Theresu i Nikky Wells. Da im je smrskala lubanje, natopila tijela benzinom i zapalila ih.

ODonnellova se naslonila na naslon svog stolca i kratko promatrala Rizzolijevu.

– Recite mi zašto bostonska policija uopće proganja Elijahu Lanka. Riječ je o starim umorstvima – koja čak ni nisu u vašoj nadležnosti. Kakav je vaš interes u tome?

– Umorstvo Anne Leoni moglo bi biti povezano.

– Kako?

– Netom prije nego što je ubijena, Anna se silno raspitivala o Amalthei. Možda je previše saznala. – Rizzolijeva je gurnula drugi fascikl prema ODonnellovoj.

– Što je to?

– Poznato vam je Nacionalno središte za istraživanje zločina pri FBI– u? Sadrži pretraživu bazu podataka nestalih osoba u čitavoj zemlji.

– Da, poznato mi je.

– Podnijeli smo zahtjev za pretragu koristeći ključne riječi žena i trudna. Evo što smo dobili od FBI–ja. Svaki slučaj koji imaju u bazi podataka, od 1960. nadalje. Svaka trudnica koja je nestala u kontinentalnom dijelu Sjedinjenih Američkih Država.

– Zašto ste tražili baš trudnice?

– Zato što je Nikki Wells bila devet mjeseci trudna. Zato što je Karen Sadler bila osam mjeseci trudna. Ne čini li vam se to strašnom slučajnošću?

ODonnellova je otvorila fascikl i zagledala se u stranice s računalnim ispisima. Iznenađeno je podigla pogled.

– Ovdje ima na desetke imena.

– Uzmite u obzir činjenicu da u ovoj državi svake godine nestane na tisuće ljudi. Ukoliko neka trudnica svako toliko nestane, to je samo bljesak na tako velikoj pozadini; ne bi podiglo uzbunu. No, kad nestaje jedna žena mjesečno, u razdoblju od četrdeset godina, tad se ukupni brojevi počinju povećavati.

– Možete li ijedan od ovih slučajeva nestalih osoba povezati s Amaltheom Lank ili njezinim rođakom?

– Zato smo vas i pozvali. Vi ste s njom obavili već više od deset seansi. Je li vam rekla išta o svojim putovanjima? Gdje je živjela, gdje je radila?

ODonnellova je zatvorila fascikl.

– Tražite od mene da prekršim povjerljivost liječnik–pacijent. Zašto bih to učinila?

– Zato što ubijanje nije završeno. Nije prestalo.

– Moja pacijentica ne može nikoga ubiti. U zatvoru je.

– Njezin partner nije. – Rizzolijeva se nagnula bliže ženi koju je tako duboko prezirala. No, sad joj je ODonnellova bila potrebna i uspjela je zatomiti gnušanje. – Zvijer vas fascinira, zar ne? Želite saznati više o njemu. Želite ući u njegovu glavu, saznati što ga uzbuđuje. Volite čuti sve pojedinosti. Zato biste nam trebali pomoći. Kako biste svojoj zbirci mogli dodati još jedno čudovište.

– Što ako smo obje u krivu? Možda je Zvijer samo proizvod naše mašte.

Rizzolijeva je pogledala Frosta.

– Zašto ne uključiš onaj dijaprojektor iznad glave?

Frost je namjestio dijaprojektor na položaj i pritisnuo prekidač za napajanje. U ovom dobu računala i PowerPointovih slajdova, dijaprojektor je bio tehnologija iz kamenog doba. Unatoč tome, ona i Frost su se odlučili za najbrži, najizravniji način da dokažu da su u pravu. Frost je sad otvorio jedan fascikl i izvukao nekoliko prozirnih folija na kojima su zabilježili podatke raznim bojama vodootpornog flomastera. Frost je gurnuo neki papir na projektor. Na zaslonu se pojavila karta Sjedinjenih Američkih Država. Sad je na kartu stavio prvu foliju. Slici je dodano šest crnih točaka.

– Što označavaju ove točke? – upitala je ODonnell.

– To su nestali iz prvog polugodišta 1984. godine – rekao je Frost. – Odabrali smo tu godinu jer je to bila prva cijela godina u kojoj je FBI-jeva računalna baza podataka bila aktivna. Stoga bi podaci trebali biti prilično cjeloviti. Svaka od ovih točaka predstavlja izvješće o nestaloj trudnici. – Uperio je laserski pokazivač na ekran. – Ovdje se vidi određena zemljopisna raštrkanost, jedan slučaj ovdje gore u Oregonu, jedan u Atlanti. No, pogledajte ovaj grozdić ovdje dolje na jugozapadu. – Frost je zaokružio relevantan kut karte. – Jedna je žena nestala u Arizoni, jedna u New Mexico. Dvije u Južnoj Californiji.

– Što bih trebala na temelju toga zaključiti?

– Pogledajmo sljedeće šestomjesečno razdoblje. Od srpnja do prosinca 1984. godine. Možda će postati jasnije?

Frost je položio sljedeću foliju preko karte. Sad je pridodan nov komplet točkica, ovaj put označenih crvenom bojom.

– Evo opet – rekao je. – Vidjet ćete raštrkanost po čitavoj zemlji. No, zamijetit ćete ponovno jednu nakupinu. – Okružio je skupinu od tri crvene točke. – San Jose, Sacramento i Eugene, Oregon.

ODonnell je tiho rekla:

– Ovo postaje zanimljivo.

– Čekajte dok ne vidite sljedećih šest mjeseci – rekla je Rizzolijeva. S trećom folijom, pojavio se još jedan komplet točaka, u zelenoj boji. Sad je već obrazac bio nepogrešiv. Obrazac u koji je ODonnelllova netremice gledala u nevjerici.

– Gospode – rekla je. – Taj se grozd seli.

Rizzolijeva je kimnula glavom. Nepopustljivo se okrenula prema ekranu.

– Iz Oregona ide sjeveroistočno. Tijekom sljedećih šest mjeseci, dvije trudnice nestaju iz države Washington, zatim treća iščezne u sljedećoj državi, Montani. – Okrenula se i pogledala ODonnellovu. – Ovdje se ne zaustavlja.

ODonnellova se zaljuljala na stolcu, a lice joj je bilo napeto kao u mačke koja se sprema na skok.

– Kamo se grozd premješta?

Rizzolijeva je pogledala kartu.

– Tijekom tog ljeta i jeseni, seli se ravno istočno do Illinoisa i Michigana, Nevv Yorka i Massachusettsa. Zatim se naglo spušta na jug.

– U kojem mjesecu?

Rizzolijeva je pogledala Frosta koji je prelistavao ispise.

– Sljedeći se slučaj pojavljuje u Virginiji, četrnaestog prosinca – rekao je.

ODonnellova je rekla:

– Pomiče se s vremenom.

Rizzolijeva ju je pogledala:

– Molim?

– S vremenom. Vidite kako se tijekom ljetnih mjeseci kretao srednjim zapadom? Do jeseni je već bio u Novoj Engleskoj. A zatim, u prosincu, iznenada odlazi na jug. Baš kad zahladi.

Rizzolijeva se namrštila prema karti. Isuse, pomislila je. Žena je u pravu. Zašto mi to nismo vidjeli?

– Što se sljedeće dogodilo? – upitala je ODonnelllova.

– Sad radi puni krug – odgovorio je Frost. – Prelazi preko juga, od Floride do Texasa. I naposljetku se vraća u Arizonu.

ODonnellova je ustala sa stolca i prišla ekranu. Kratko je stajala ispred njega i proučavala kartu.

– Hoćete li mi molim vas ponoviti vremenski ciklus ? Koliko je vremena bilo potrebno da se dovrši taj krug ?

– Taj put im je trebalo tri i pol godine da obiđu zemlju – odgovorila je Rizzolijeva.

– Ležeran tempo.

– Da. No, primjećujete kako se nikad dugo ne zadržava u jednoj državi, nikad ne žanje previše žrtava u istom području. Stalno se kreće, tako da vlasti nikad ne uoče obrazac, nikad ne shvate da to traje već dugi niz godina.

– Molim? – ODonnelllova se okrenula. – Zar se krug ponavlja?

Rizzolijeva je kimnula glavom.

– Počinje ispočetka, vraćajući se istim putem. Kao što su stara nomadska plemena slijedila krda bufala.

– A vlasti nikad nisu zamijetile obrazac?

– Zato što se ovi lovci nikad nisu prestali kretati. Različite države, različite nadležnosti. Nekoliko mjeseci na jednom području, i kreću dalje. Na sljedeće lovište. Mjesta na koja se uporno vraćaju. – Poznato područje.

– Kamo idemo ovisi o tome gdje znamo. A gdje znamo ovisi o tome kamo idemo – rekla je Rizzolijeva, navodeći jedno od načela geografskog zločinačkog profiliranja.

– Je li se pojavilo ijedno tijelo?

– Nijedno od ovih. Ovo su slučajevi koji su ostali neriješeni.

– Dakle, moraju imati neko skrovište za pokapanje. Mjesta na kojima skrivaju žrtve, i rješavaju se tijela.

– Pretpostavljamo da su to neka mjesta izvan ruke – rekao je Frost. – Ruralna područja, ili vodene površine. Budući da nijedna od ovih žena nije pronađena.

– Ali, Nikki i Theresu Wells su pronašli – rekla je ODonnelllova.

– Njihova tijela nisu bila zakopana, nego spaljena.

– Sestre su pronađene dvadeset i trećeg studenog. Vratili smo se i provjerili vremensko izvješće. Tog tjedna je naišla neočekivana snježna oluja – u jednom je danu napadalo pola metra snijega. Iznenadila je Massachusetts i velik broj cesta bio je zatvoren. Možda nisu mogli stići do svog uobičajenog zakapališta.

– Pa su zato spalili tijela?

– Kao što ste sami naglasili, nestanci kao da sele s vremenom – rekla je Rizzolijeva. – Kad zahladi, krenu prema jugu. Ali, tog je studenog Nova Engleska uhvaćena na prepad. Nitko nije očekivao snijeg tako rano. – Okrenula se prema ODonnelllovoj. – Evo vam vaše Zvijeri. Na onoj karti su njegovi otisci stopala. Mislim da je Amalthea bila s njim na svakom koraku tog puta.

– Što tražite da učinim, psihološki profil? Da objasnim zašto su ubijali?

– Znamo zašto su to činili. Nisu ubijali iz zadovoljstva ili uzbuđenja. Ovo nisu vaši uobičajeni serijski ubojice.

– Koji je onda bio njihov motiv?

– Posve svjetovan, doktorice ODonnell. Zapravo, njihov je motiv vjerojatno dosadan lovcu na čudovišta kao što ste vi.

– Umorstvo ne smatram ni najmanje dosadnim. Što mislite, zašto su ubijali?

– Jeste li znali da nema nikakvih podataka o zaposlenju ni Elijaha ni Amaltheje Lank? Ne možemo pronaći nikakav dokaz da je ijedno od njih ikad imalo nekakav posao ili plaćalo socijalno osiguranje, ili ispunilo poreznu prijavu. Nisu imali kreditne kartice ni bankovne račune. Desetljećima su bili

nevidljivi i živjeli na krajnjim rubovima društva. Kako su onda jeli? Kako su plaćali hranu, benzin i smještaj?

– Gotovinom, pretpostavljam.

– Ali, odakle im ta gotovina? – Rizzolijeva se okrenula prema karti.

– Eto kako su zarađivali za život.

– Ne razumijem.

– Neki ljudi love ribu, neki беру jabuke. Amalthea i njezin partner također su bili berači. – Pogledala je ODonnellovu. – Prije četrdeset godina, Amalthea je prodala dvije novorođene kćerke posvojiteljima. Za njih je plaćena četrdeset tisuća dolara. Mislim da nisu bile njezine.

ODonnellova se namrštila.

– Govorite li o doktorici Isles i njezinoj sestri?

– Da. – Rizzolijeva je osjetila žalac zadovoljstva kad je vidjela zapanjen izraz na licu ODonnelle. Ova žena nema pojma s čime ima posla, pomislila je Rizzolijeva. Psihijatrica koja redovito opći s čudovištima ulovljena je na prepad.

– Pregledala sam Amaltheu – rekla je ODonnellova. – Složila sam se s drugim psihijatrima...

– Da je psihotična?

– Da. – ODonnellova je ispuštala oštar uzdah. – Ovo što mi ovdje pokazujete – to je jedno posve drukčije stvorenje.

– Nije ludo.

– Ne znam. Ne znam što je.

– Ona i njezin rođak su ubijali zbog novca. Zbog hladne tvrde gotovine. Meni to zvuči kao duševno zdravlje. – Možda...

– Vi se dobro slažete s ubojicama, doktorice ODonnell. Razgovarate s njima, provodite sate s ljudima kao što je Warren Hoyt. – Rizzolijeva je zastala. – Razumijete ih.

– Nastojim.

– Onda, kakva je vrsta ubojice Amalthea? Je li ona čudovište? Ili samo poslovna žena?

– Ona je moja pacijentica. To je sve što želim reći.

– Ali, sad preispitujete svoju dijagnozu, zar ne? – Rizzolijeva je pokazala na ekran. – Ovo, što ovdje vidimo, logično je ponašanje. Nomadski lovci, slijede svoju lovinu. Još uvijek mislite da je luda?

– Ponavljam, ona je moja pacijentica. Moram zaštititi njezine interese.

– Nas ne zanima Amalthea. Mi želimo onog drugog. Elijaha. – Rizzolijeva se približila ODonnellovoj, dok se nisu našle gotovo licem u lice. – Znate, nije prestao loviti.

– Molim?

– Amalthea je u zatvoru gotovo pet godina. – Rizzolijeva je pogledala Frosta. – Pokaži prikaze otkad je Amalthea Lank uhićena.

Frost je uklonio ranije folije i na kartu položio novu. – Ovo je mjesec siječanj – rekao je. – Trudnica nestaje u Južnoj Carolini. U veljači je riječ o ženi iz Georgije. U ožujku, Daytona Beach. – Stavio je novu foliju. – Šest mjeseci kasnije, to se događa u Texasu.

– Amalthea Lank je sve te mjesece bila u zatvoru – rekla je Rizzolijeva. – Ali, otmice su se nastavile. Zvijer nije stala.

ODonnellova je netremice promatrala neumoljiv marš podataka. Jedna točka, jedna žena. Jedan život.

– Gdje smo sad u tom krugu? – tiho je upitala.

– Prije godinu dana – rekao je Frost – dosegao je Californiju i ponovno krenuo sjeverno.

– A sad? Gdje je sad?

– Zadnja prijavljena otmica dogodila se prije mjesec dana. U Albanyju, država New York.

– Albanyju? – ODonnelllova je pogledala Rizzolijevu. – To znači...

– Sad je već u Massachusettsu – rekla je Rizzolijeva. – Zvijer dolazi u grad.

Frost je isključio projektor i naglo isključivanje ventilatora ostavilo je prostoriju u jezivoj tišini. Iako je ekran sad bio prazan, slika karte kao da se zadržala, urezana u sjećanje svih prisutnih.

Zvonjava Frostovog telefona činila se sablasnom u toj tihoj sobi. Frost je rekao:

– Ispričajte me – i izišao iz sobe.

Rizzoli se obratila ODonnelllovoj:

– Pričajte nam o Zvijeri. Kako ćemo ga pronaći?

– Jednako kao što biste pronašli bilo kojeg drugog čovjeka od krvi i mesa. Nije li to što policija radi? Već imate ime. Krenite odatle.

– Nema kreditnu karticu, nema bankovni račun. Teško ga je pronaći.

– Ja nisam pas tragač.

– Razgovarali ste s osobom koja mu je najbližija. Jedinom osobom koja bi mogla znati kako da ga pronađemo.

– Naše su seanse bile povjerljive.

– Da li ga ikad spominje imenom? Da li da je ikakvu naznaku da je riječ o njezinom rođaku, Eljahu?

– Nisam u mogućnosti podijeliti s vama privatne razgovore koje sam vodila s pacijenticom.

– Elijah Lank nije vaš pacijent.

– Ali Amalthea jest, a vi pokušavate izgraditi slučaj i protiv nje. Višestruke optužbe za umorstvo.

– Ne zanima nas Amalthea. On je taj kojeg želim.

– Nije moj posao pomagati vam da ulovite svog čovjeka.

– A vaše jebene građanske dužnosti?

– Istražiteljice Rizzoli – rekao je Marquette. Rizzolijeva nije micala pogled s ODonnellove.

– Razmislite o ovoj karti. O svim onim točkicama, svim onim ženama. On je sad ovdje. Lovi sljedeću.

Pogled ODonnellove spustio se na nabrekli trbuh Rizzolijeve.

– Tad pretpostavljam da biste morali biti oprezni, istražiteljice. Zar ne? Rizzolijeva je u ukočenoj šutnji promatrala kako ODonnellova poseže za svojom aktovkom. – Ionako sumnjam da bih mogla mnogo pridonijeti – rekla je. – Kao što ste rekli, ubojica je tjeran logikom i praktičnošću, ne požudom. Ne užitkom. Od nečega mora živjeti, jasno i glasno. Zanimanje koje je odabrao slučajno je pomalo neobično. Izrada zločinačkog profila ne bi vam pomogla da ga uhvatite. Zato što on nije čudovište.

– A sigurna sam da biste vi čudovište prepoznali.

– Naučila sam ih prepoznavati. No, kad smo već kod toga, i vi ste. ODonnellova se okrenula prema vratima. Zastala je i osvrnula se uz umiljat osmijeh. – Govoreći o čudovištima, istražiteljice, vaš se stari prijatelj raspituje o vama, znate. Svaki put kad ga posjetim.

ODonnellova nije morala izgovoriti njegovo ime; obje su znale da govori o Warrenu Hoytu. Muškarcu koji je i nadalje izranjao u snomoricama Rizzolijeve, čiji je skalpel urezao ožiljke u njezine dlanove prije gotovo dvije godine.

– Još uvijek misli na vas – rekla je ODonnellova. Još jedan osmijeh, tih i lukav. – Mislila sam da biste voljeli znati da vas se sjeća. – Izišla je kroz vrata.

Rizzolijeva je osjetila Marquetteov pogled. Čekao je njezinu reakciju. Čekao je da vidi je li puknula, upravo u tom trenutku. Laknulo joj je kad je i on izišao iz prostorije i ostavio je samu da spremi projektor. Prikupila je folije, izvukla utičnicu iz struje i smotala žicu u čvrste smotke, usmjerivši sav svoj bijes na taj kabel dok ga je omatala oko ruke. Izgurala je projektor u hodnik i umalo se sudarila s Frostom, koji je upravo zaklapao mobitel.

– Idemo – rekao je.

– Kamo?

– U Natick. Jedna je žena nestala.

Rizzolijeva se namrštila.

– Je li... Kimnuo je glavom. – Trudna je devet mjeseci.

Poglavlje dvadest pet

– Ako mene pitate – rekao je istražitelj Sarmiento iz Naticka – ovo je još jedan slučaj Lacija Petersona. Brak je skrenuo ukrivo, muž ima ljubavnicu sa strane.

– Zar priznaje da ima prijateljicu? – upitala je Rizzolijeva.

– Ne još, ali ja to mogu namirisati, razumijete?

– Sarmiento se potapšao po nosu i nasmijao. – Miris druge žene.

Da, on to vjerojatno doista može namirisati, pomislila je Rizzolijeva dok je Sarmiento vodio Frosta i nju pokraj stolova sa svjetlucavim zaslonima računala. Izgledao je kao muškarac kojemu je dobro poznat miris žena. Imao je taj hod, samouvjereno kaskanje ležernog tipa, desna mu se ruka njhala od godina nošenja pištolja na boku, u izdajničkom luku koji je već izdaleka odavao da je riječ o policajcu. Barry Frost nikad nije pokupio takvo šepirenje. Uz kršnog, tamnokosog Sarmienta, Frost je sa svojom pouzdanom olovkom i bilježnicom izgledao kao blijedi službenik.

– Ime nestale žene je Matilda Purvis – rekao je Sarmiento, zastavši kod svog radnog stola kako bi uzeo fascikl koji je pružio Rizzolijevoj. – Bjelkinja, trideset i jednu godinu. Sedam mjeseci u braku s Dwayneom Purvisom. On je vlasnik BMW zastupništva u gradu. Ženu je vidio prošli petak kad ga je nakratko posjetila na poslu. Izgleda da su se posvađali, jer je jedan svjedok izjavio da je žena otišla u suzama.

– Kad je prijavio njezin nestanak? – upitao je Frost.

– U nedjelju.

– Zar su mu trebala dva dana da se sjeti?

– Nakon svađe, rekao je, želio je pustiti da se situacija između njih smiri, pa je odsjeo u hotelu. Do nedjelje se nije ni vratio kući. Ženin je automobil zatekao u garaži, subotnju poštu još uvijek u sandučiću. Zaključio je da nešto ne valja. U nedjelju navečer smo zaprimili njegovu prijavu. Zatim smo jutros vidjeli obavijest koju ste odaslali, o nestalim trudnicama. Nisam siguran da se ova uklapa u vaš obrazac. Meni to prije izgleda kao klasična kućna svađa.

– Jeste li provjerili hotel u kojem je odsjeo?

Sarmiento je odgovorio nakesivši se.

– Zadnji put kad sam razgovarao s njim, nije se mogao sjetiti u kojem je hotelu bio. Rizzolijeva je otvorila fascikl i ugledala fotografiju Matilde Purvis i njezina supruga, snimljenu na dan njihovog vjenčanja. Ako su u braku tek sedam mjeseci, tad je ona bila već dva mjeseca trudna kad je snimljena ova

fotografija. Mladenka je imala slatko lice, sa smeđom kosom, smeđim očima i djevojački oblim obrazima. Osmijeh joj je odražavao čistu sreću. Izgledala je kao žena kojoj se upravo ispunio životni san. Stojeći pokraj nje, Dwayne Purvis je izgledao umorno, gotovo kao da mu je dosadno. Fotografija je mogla biti naslovljena: Nevolja se sprema.

Sarmiento ih je poveo hodnikom u zamračenu prostoriju. Kroz jednostrano prozorsko staklo vidjeli su unutrašnjost susjedne prostorije za razgovore, koja je u tom trenutku bila prazna. Imala je stroge bijele zidove, stol i tri stolca, i video kameru postavljenu visoko u jednom kutu. Prostorija osmišljena da izvuče istinu. Kroz prozor su vidjeli kako se vrata otvaraju i ulaze dvojica muškaraca. Jedan od njih bio je policajac, plećat i proćelav, posve bezizražajnog lica. Lica na kojem bi jedva dočekao i najmanju naznaku nekog osjećaja.

– Ovaj put će ga obrađivati istražitelj Ligett – promrmljao je Sarmiento. – Da vidimo hoćemo li izvući nešto novo.

– Sjednite – čuli su kako govori Ligett. Dwayne je sjeo, licem okrenut prema prozoru. S mjesta na kojem je sjedio, bilo je to obično zrcalo. Je li shvatio da ga kroz staklo promatraju? Njegov pogled kao da se nakratko usredotočio ravno na Rizzolijevu. Potisnula je poriv da uzmakne, da se povuče dublje u mrak. I to ne zato što je Dwayne Purvis izgledao osobito prijeteći. Bio je u ranim tridesetim godinama života, sportski odjeven u bijelu košulju bez kravate i bež hlače. Na ruci je imao sat Breitling – loš potez s njegove strane, ući u policiju na ispitivanje mašući komadom nakita koji si murjak ne može priuštiti. Dwayne je bio umiljato zgodan i samodopadno samouvjeren, što je nekim ženama zacijelo bilo privlačno – ukoliko im se sviđaju muškarci koji se šepire skupim satovima.

–Mora da prodaje gomilu BMW–a – rekla je.

– Do grla je u hipotekama – rekao je Sarmiento. – Banka posjeduje kuću.

– Ima li policu na ženu ?

– Dvjesto pedeset tisuća.

– Nedovoljno da bi mu se isplatilo ubiti je.

– Ipak, dvjesto pedeset tisuća je dvjesto pedeset tisuća. No, bez tijela, teško bi ih dobio. A za sad, tijelo nemamo.

U susjednoj prostoriji, istražitelj Ligett je rekao:

– Dobro, Dwayne, želim se samo vratiti na nekoliko pojedinosti. – Ligettov glas bio je jednako bezizražajan kao i izraz njegova lica.

– Već sam razgovarao s onim drugim policajcem – rekao je Dwayne. – Zaboravio sam mu ime. Onim tipom koji izgleda pljunut onaj glumac. Znate, Benjamin Bratt.

– Istražiteljom Sarmientom?

– Da.

Rizzolijeva je čula kako se Sarmiento, koji je stajao pokraj nje, zadovoljno nasmijuljio. Uvijek je lijepo čuti da izgledaš kao Benjamin Bratt.

– Ne znam zašto tratite vrijeme ovdje – rekao je Dwayne. – Trebali biste biti napolju i tražiti moju ženu.

– Tražimo je, Dwayne.

– A kako će ovo pomoći?

– Nikad se ne zna. Nikad se ne zna kakve se sitne pojedinosti možeš sjetiti koja će biti važna za potragu. – Ligett je zastao.

– Na primjer.

– Što?

– Onaj hotel u kojem si odsjeo. Jesi li se sjetio imena?

– Bio je to običan hotel.

– Kako si platio za sobu?

– To je nebitno!

– Jesi li platio karticom?

– Valjda jesam.

– Valjda jesi?

Dwayne je očajno uzdahnuo.

– Da, dobro. Platio sam kreditnom karticom.

– Dakle, ime hotela bi trebalo biti na tvom računu. Sad samo moramo provjeriti.

Tišina.

– Dobro, sad sam se sjetio. Bio je to Hotel Crowne Plaza.

– U Naticku?

– Ne. Dolje u Wellesleyu.

Sarmiento, koji je stajao pokraj Rizzolijeve, iznenada je posegnuo za telefonskom slušalicom na zidu. Promrmljao je u nju:

– Ovdje istražitelj Sarmiento. Treba mi Hotel Crowne Plaza, u Wellesleyu...

U sobi za ispitivanje, Ligett je rekao:

– Wellesley je nekako daleko od kuće, nije li?

Dwayne je uzdahnuo.

– Trebalo mi je malo zraka, to je sve. Malo vremena nasamo. Znate, Mattie je u posljednje vrijeme silno naporna. A onda moram na posao, a i tamo svi žele dio mene.

– Težak život, ha? – Ligett je izgovorio iskreno, bez trunke sarkazma koji je zacijelo osjećao.

– Svi žele svoj dio. Moram se smješkat i kroz zube kupcima koji me traže nemoguće. Ne mogu im dati nemoguće. Za dobru mašinu kao što je BMW moraju očekivati da će platiti. A svi oni imaju novac, to je ono što me ubija. Imaju novac, a svejedno mi žele isisati i zadnji cent.

Žena mu je nestala, možda je i mrtva, pomislila je Rizzolijeva. A on ovdje bjesni zbog cjenkanja oko bembare?

– Zato sam izgubio strpljenje. Zato smo se i posvađali.

– Sa ženom?

– Da. Nije bila riječ o nama. Nego o poslu. Novca je jedva dovoljno, znate? To je sve o čemu je riječ. U malom smo škripcu.

– Zaposlenici koji su vidjeli tu svađu...

– Koji zaposlenici? S kime ste razgovarali?

– S jednim trgovcem i mehaničarom. Obojica su rekli da je vaša supruga izgledala prilično uzrujana kad je odlazila.

– Pa, trudna je. Uzruja se na najmanju sitnicu. Svi ti hormoni, žene jednostavno polude. Trudnice, njih čovjek jednostavno ne može urazumiti.

Rizzolijeva je osjetila kako joj obrazi crvene. Pitala se misli li Frost to isto o njoj.

– Osim toga, stalno je umorna – rekao je Dwayne. – Rasplače se na svaku glupost. Bole je leđa, peku je stopala. Svakih deset minuta mora trčati na WC. – Slegnuo je ramenima. – Mislim da ja sve to sasvim dobro podnosim. Kad se sve uzme u obzir.

– Suosjećajan tip – rekao je Frost.

Sarmiento je naglo spustio slušalicu i izišao. Zatim su ga kroz prozor vidjeli kako proviruje u sobu za ispitivanja i pokazuje Ligettu da izide. Obojica istražitelja izišli su iz prostorije. Dwayne, koji je sad ostao sam za stolom, pogledao je na sat i promeškoltio se na stolcu. Pogledao je u zrcalo i namrštio se. Izvukao je džepni češljic i prtljao po kosi dok svaka vlas nije bila savršena. Ucviljeni suprug, sprema se za nastup pred kamerama u vijestima u pet. Sarmiento se vratio u prostoriju u kojoj su stajali Rizzolijeva i Frost i znalački im namignuo.

– Imam ga – šapnuo je.

– Što imate?

– Gledajte.

Kroz prozor, vidjeli su kako se Ligett vraća u sobu za ispitivanje. Zatvorio je vrata i samo nijemo promatrao Dwaynea. Dwayne se posve umirio, no puls na njegovom vratu vidljivo je otkucavao iznad okovratnika košulje.

– Dakle – rekao je Ligett. – Hoćeš li mi sad reći istinu?

– O čemu?

– O one dvije noći u Hotelu Crowne Plaza.

Dwayne se nasmijao – neprikladna reakcija, u tim okolnostima.

– Ne znam na što mislite.

– Istražitelj Sarmiento je upravo razgovarao s Crowne Plazom. Potvrđuju da si one dvije noći bio njihov gost.

– Onda, vidite? Rekao sam vam...

– Tko je bila žena koja se prijavila s tobom, Dwayne? Plavuša, zgodna. Oba jutra je doručkovala s tobom u blagovaonici? Dwayne je zanijemio. Progutao je slinu. – Jel' ti žena zna za tu plavušu? Jeste li se zato Mattie i ti svađali?

– Ne...

– Dakle, nije znala za nju?

– Ne! Hoću reći, nismo se zato svađali.

– Sigurno jeste.

– Pokušavate ovo okrenuti u najgorem smjeru!

– Što, zar djevojka ne postoji? – Ligett mu se približio i unio u lice. – Neće je biti teško pronaći. Vjerojatno će nas sama nazvati. Vidjet će tvoje lice na dnevniku i shvatiti da je za nju bolje da odmah pristupi s istinom.

– To nema nikakve veze s... hoću reći, znam da izgleda loše, ali...

– Itekako loše.

– Dobro. – Dwayne je uzdahnuo. – Dobro, malo sam zabludio, dobro? Mnogi frajeri zablude, u mom položaju. Teško je kad ti je žena tako velika da to više ne možeš s njom. Kao prvo, strši joj ona ogromna trbušina. A kao drugo, nju to jednostavno ne zanima.

Rizzolijeva je ukočeno zurila ispred sebe, pitajući se pogledavaju li Frost i Sarmiento prema njoj. Da, ovdje sam. Još jedna s velikom trbušinom. I mužem koji nije u gradu. Zurila je u Dwaynea i zamislila Gabriela na tom stolcu, kako izgovara te iste riječi. Isuse, nemoj si to raditi, pomislila je, nemoj se zajebavati s vlastitom glavom. Ovo nije Gabriel, nego neki gubitnik po imenu Dwayne Purvis koji je uhvaćen s djevojkom i ne može se suočiti s posljedicama. Žena sazna za komada sa strane i ti pomisliš: zbogom Breitlingovi satovi, i polovica kuće, i osamnaest godina uzdržavanja djeteta. Ovaj seronja je definitivno kriv.

Pogledala je Frosta. Odmahnuo je glavom. Oboje su vidjeli da je ovo samo repriza stare tragedije koju su već vidjeli najmanje desetak puta.

– Je li ti prijetila razvodom? – upitao je Ligett.

– Ne. Mattie nije znala za nju.

– Jednostavno se pojavila kod tebe na poslu i izazvala svađu?

– Bila je to obična glupost. Rekao sam Sarmientu.

– Zašto si poludio, Dwayne?

– Zato što se ona vozika naokolo s jebenom probušenom gumom i niti to ne primijeti! Mislim, koliko glup moraš biti da ne zamijetiš da si guliš naplatak? Primijetio je drugi trgovac. Posve nova guma, a rastrgana na komadiće. Vidio sam to i valjda sam povikao na nju. A ona se odmah rascmizdrila, što me je još više razjarilo, zato što se zbog toga osjećam kao kreten.

Ti i jesi kreten, pomislila je Rizzolijeva.

Pogledala je Sarmienta.

– Mislim da smo čuli dovoljno.

– Što sam vam rekao?

– Javit ćete nam ako se pojavi išta novoga?

– Naravno. – Sarmientov pogled ponovno je bio na Dwayneu. – Jednostavno je kad su ovako glupi.

Rizzolijeva i Frost su se okrenuli kako bi otišli.

– Tko zna koliko se kilometara vozila s takvom gumom? – govorio je Dwayne. — K vragu, možda je već bila prazna kad je došla do liječničke ambulante.

Rizzolijeva je naglo zastala. Okrećući se prema prozoru, namrštila se Dwayneu. Osjetila je kako joj krv iznenada bubnja u sljepoočicama. Isuse. Umalo mi je promaknulo.

– O kakvom liječniku on govori? – upitala je Sarmienta.

– Nekoj doktorici Fishman. Jučer sam razgovarao s njom.

– Zašto joj je gospoda Purvis išla u posjet?

– Rutinski ginekološki pregled, ništa neobično.

Rizzolijeva je pogledala Sarmienta.

– Doktorica Fishman je ginekologinja?

Kimnuo je glavom.

– Ima ambulantu na ženskoj klinici. Preko, u ulici Bacon.

Doktorica Susan Fishman bila je budna većinu noći u bolnici, i lice joj je bilo slika i prilika iscrpljenosti. Neopranu smeđu kosu začesljala je u konjski rep, džepovi bijele kute koju je navukla preko zgužvanog liječničkog odijela bili su toliko natrpani raznim instrumentima za pregled da se činilo da joj tkanina poteže ramena prema podu.

– Larry iz sigurnosti donio je vrpce iz kamere za nadzor – rekla je ispraćajući Rizzolijevu i Frosta s recepcije klinike u stražnji hodnik. Njezine

tenisice škripale su po linoleumu. – Upravo postavlja video opremu u stražnjoj prostoriji. Hvala bogu da nitko od mene ne očekuje da to učinim. Ja kod kuće ni nemam video.

– Vaša klinika još uvijek ima vrpce otprije tjedan dana? – upitao je Frost.

– Imamo ugovor sa zaštitarskom tvrtkom Minute Man. Oni čuvaju vrpce barem tjedan dana. Zamolili smo ih da to čine, s obzirom na sve prijetnje.

– Kakve prijetnje?

– Ovo je klinika koja zagovara pravo na odabir. U samoj klinici ne obavljamo pobačaje, ali čini se da jednostavna činjenica da se zovemo ženska klinika smeta desničarski orijentirane. Volimo imati na oku one koji ulaze u zgradu.

– Dakle, već ste imali problema?

– Uobičajenih. Prijeteća pisma. Omotnice s lažnim antraksom. Seronje koji se muvaju naokolo i fotografiraju naše pacijentice. Zato držimo tu video kameru na parkiralištu. Želimo imati na oku svakog tko se približi našim ulaznim vratima. – Povala ih je niz drugi hodnik, ukrašen onim istim vedro generičnim posterima koji kao da ukrašavanju ordinaciju svakog ginekologa. Dijagrami dojenja, majčine prehrane, »pet znakova opasnosti da je vaš partner zlostavljač«. Anatomska ilustracija trudnice, s bočnim presjekom sadržaja njezinog abdomena. Rizzolijeva se osjećala nelagodno hodajući rame uz rame s Frostom, s tim posterom na zidu, kao da je na njemu izložena njezina vlastita anatomija. Crijeva, mjehur, maternica. Fetus šćućuren u zbrci udova. Još prošli tjedan, Matilda Purvis prošla je upravo pokraj ovog postera.

– Svima nam je silno žao zbog Mattie – rekla je doktorica Fishman. – Doista je drago stvorenje. I silno je uzbuđena zbog djeteta.

– Pri posljednjem pregledu, sve je bilo u redu? – upitala je Rizzolijeva.

– O, da. Snažni fetalni otkucaji srca, dobar položaj. Sve je izgledalo super. – Fishmanova je pogledala Rizzolijevu. Mrko upitala: – Mislite da je suprug?

– Zašto me to pitate?

– Pa, nije li obično suprug taj? Došao je s njom samo jednom, na samom početku. Čitavo vrijeme pregleda, ponašao se kao da mu je dosadno. Nakon toga, Mattie je na preglede dolazila sama. Za mene je to neoprostivo. Ako zajedno napravite bebu, red je da se i ovdje pojavite zajedno. No, to je samo moje mišljenje. – Otvorila je vrata. – Ovo je naša soba za sastanke.

Larry iz zaštitarske tvrtke Minute Man čekao ih je u sobi.

– Video je spreman i mogu vam ga pokazati – rekao je. – Suzio sam ga na vremenski okvir koji vas zanima. Doktorice Fishman, vi ćete morati gledati s nama. Recite nam kad na snimci uočite svoju pacijenticu. Fishmanova je

uzdahnula i smjestila se na stolac ispred monitora. – Nikad prije nisam morala gledati neku ovakvu vrpku.

– Blago vama – rekao je Larry. – Uglavnom su strašno dosadne. Rizzolijeva i Frost su se smjestili svaki sjedne strane Fishmanove.

– Dobro – rekla je Rizzolijeva. – Da vidimo što imamo. Larry je pritisnuo gumb za početak.

Na monitoru se pojavio total glavnog ulaza u kliniku. Vedar dan, sunčevo svjetlo odbija se o niz automobila parkiranih ispred zgrade.

– Ova kamera je postavljena na vrh svjetiljke na parkiralištu – rekao je Larry. – Ovdje na dnu vidite vrijeme. Dva sata i pet minuta poslijepodne.

Jedan je saab skrenuo u vidokrug i zaustavio se. Vozačeva vrata su se otvorila i iz automobila je izašla visoka brineta. Odšetala je prema klinici i nestala u unutrašnjosti zgrade.

– Mattie je imala zakazan pregled u pola dva – rekla je doktorica Fishman. – Možda biste trebali malo premotati unatrag.

– Samo gledajte – rekao je Larry. – Evo. Dva i trideset poslije podne. Je li to ona?

Neka je žena upravo izašla iz zgrade. Zastala je na trenutak na suncu i zaklonila rukama oči, kao da je ošamućena od svjetla. – To je ona – rekla je Fishmanova. – To je Mattie. Mattie je krenula iz zgrade, hodajući onim patkastim geganjem toliko karakterističnim za žene u visokoj trudnoći. Nije se žurila, tražeći ključeve automobila po torbici dok je hodala, rastresena, ne pazeći. Iznenada je zastala i okrenula se oko sebe s nekim iznenađenim izrazom na licu, kao da je zaboravila gdje je ostavila automobil. Da, ovo je žena koja ne bi zamijetila da joj je guma pukla, pomislila je Rizzolijeva. Sad se Mattie okrenula i krenula u posve drugom smjeru, nestajući iz vidokruga kamere.

– Je li to sve što imate? – upitala je Rizzolijeva.

– To je ono što ste željeli, nije li? – rekao je Larry.

– Potvrdu vremena kad je napustila zgradu?

– Ali, gdje je automobil? Ne vidimo da dolazi do svog automobila.

– Zar je upitno da je ušla u njega?

– Samo je želim vidjeti kako odlazi s parkirališta.

Larry je ustao i prišao video sistemu.

– Postoji još jedan kut koji vam mogu pokazati, snimljen kamerom koja je na posve drugoj strani parkirališta – rekao je, mijenjajući vrpku. – Ali, ne mislim da će vam mnogo pomoći, budući da je veoma daleko. – Uzeo je daljinski prekidač i ponovno stisnuo gumb za početak.

Sad se pojavila druga slika. Ovaj put se vidio samo jedan kut zgrade; većinu ekrana ispunjavali su parkirani automobili.

– Ovo parkiralište dijelimo s kirurškom klinikom s druge strane – rekao je Larry. – Zato se ovdje vidi toliko mnogo automobila. Dobro, gledajte. Nije li to ona?

U daljini, vidjela se Mattina glava dok je ona prolazila uz red automobila. Sad se sagnula izvan vidika. Trenutak kasnije, jedan je modri automobil izišao iz svojeg mjesta i nestao iz kadra. – To je sve što imamo – rekao je Larry. – Izlazi iz zgrade, ulazi u automobil, odlazi. Što god joj se dogodilo, nije joj se dogodilo na našem posjedu. – Posegnuo je za daljinskim upravljačem.

– Čekajte – rekla je Rizzolijeva.

– Molim?

– Vratite vrpce malo natrag.

– Koliko ?

– Tridesetak sekundi.

Larry je pritisnuo gumb i nakratko su se na monitoru pojavili digitalni pikseli, a zatim se ponovno složili u sliku parkiranih automobila. Vidjela se Mattie kako se saginje u automobil. Rizzolijeva je ustala sa stolca, prišla monitoru i netremice promatrala kako Mattie odlazi. Pojavio se bljesak bjeline, koji je proklizao kroz jedan kut kadra, u istom smjeru kao Mattin BMW.

– Zaustavite – rekla je Rizzolijeva. Slika se zaledila, i Rizzolijeva je dotaknula ekran. – Ovdje. Ovaj bijeli kombi.

Frost je rekao.

– Kreće se paralelno s žrtvinim automobilom. Žrtvinim. Već pretpostavlja najgore o Mattinoj sudbini.

– Pa što s tim? – upitao je Larry.

Rizzolijeva je pogledala Fishmana.

– Prepoznajete li ovo vozilo ?

Liječnica je slegnula ramenima.

– Ja uopće ne obraćam pozornost na automobile. Nemam pojma o modelima i proizvođačima.

– Ali, jeste li već ranije vidjeli ovaj bijeli kombi?

– Ne znam. Meni izgleda kao svaki drugi bijeli kombi.

– Zašto vas zanima taj kombi? – upitao je Larry. – Mislim, vidjeli ste da je sigurno ušla u automobil i odvezla se.

– Vratite vrpce natrag – rekla je Rizzolijeva.

– Želite ponovno vidjeti ovaj dio ?

– Ne. Želim da je vratite na još ranije. – Pogledala je Fishmanovu. – Rekli ste da je bila naručena u jedan i trideset.

– Da.

– Vratite se na jedan sat.

Larry je pritisnuo daljinski upravljač. Na monitoru, pikseli su se ispremiješali, pa zatim iznova razmjestili. Vrijeme na dnu slike pokazivalo je jedan sat i dvije minute.

– Dovoljno blizu – rekla je Rizzolijeva. – Da vidimo.

Dok su sekunde otkucavale, promatrali su kako automobili dolaze i nestaju s vida. Vidjeli su jednu ženu kako izvlači dvoje male djece sa stražnjeg sjedala i prelazi preko parkirališta, čvrsto držeći dvije ručice u svojim.

U jedan sat i osam minuta pojavio se bijeli kombi. Polako je krstarilo uz red automobila, a zatim nestao iz dosega kamere.

U jedan i dvadeset i pet, na parkiralište se dovezao modri BMW Mattie Purvis. Bila je djelomično sakrivena automobilima između nje i kamere, i vidjeli su samo vrh njezine glave dok je izlazila iz automobila i hodala uz parkirane automobile prema zgradi.

– Je li to dovoljno? – upitao je Larry.

– Samo pustite nek se vrti.

– Što tražimo ?

Rizzoli je osjetila kako joj se bilo ubrzava.

– Ovo –tiho je rekla. Bijeli kombi vratio se na ekran. Polako je krstarilo uz red automobila i zaustavio se između kamere i modrog BMW-a.

– Sranje – rekla je Rizzolijeva. – Priječi nam pogled! Ne možemo vidjeti što vozač radi.

Nekoliko sekundi kasnije, kombi je nastavio dalje. Nisu ni letimično ugledali vozačevo lice; niti su vidjeli registarsku tablicu.

– O čemu je riječ? – upitala je doktorica Fishman.

Rizzolijeva se okrenula i pogledala Frosta. Nije morala reći ni riječi; oboje su znali što se dogodilo na tom parkiralištu. Probušena guma. I Theresa i Nikki Wells su imale probušenu gumu.

Eto kako ih pronalazi, pomislila je. Na parkiralištu klinike. Trudnice koje dolaze na pregled svojim liječnicima. Brz potez nožem preko gume, a nakon toga mu preostaje samo čekati. Slijediti svoj plijen dok odlazi s parkirališta. A kad stane, on je u blizini, odmah iza nje.

Spreman ponuditi pomoć.

Frost je vozio, a Rizzolijeva je sjedila i razmišljala o životu koji se ugnjezdio u njoj. O tome koliko je tanka stijenka kože i mišića koja ziba njezino dijete. Oštrica ne bi morala zarezati veoma duboko. Brzi potez, ravno niz abdomen, od prsne kosti do pubisa, ne pazeći na ožiljke, jer neće zacijeliti, bez straha za majčino zdravlje. Ona je samo raspoloživa ljuska, rastvorena zbog blaga koje sadrži. Pritisnula je ruke uz trbuh i iznenada osjetila mučninu pomislivši na ono što Mattie Purvis u tom trenutku možda podnosi. Mattie sigurno nije zamišljala tako groteskne slike dok je zurila u vlastiti odraz. Možda je gledala u strije koje su joj se poput mreže širile abdomenom i osjećala određenu uciviljenost zbog gubitka privlačnosti. Osjećaj tuge zbog činjenice da je sad njezin suprug gleda s nezainteresiranošću, a ne požudom. Ne ljubavlju.

Jesi li znala da Dwayne ima ljubavnicu? Pogledala je Frosta.

– Trebat će mu posrednik.

– Molim?

– Kad se dočepa nove bebe, što radi s njom? Mora je donijeti nekom posredniku. Nekome tko dogovori posvojenje i sastavi dokumente. I plati mu gotovinom.

– Van Gates.

– Znamo da je to za nju učinio već najmanje jednom.

– To je bilo prije četrdeset godina.

– Koliko je još drugih posvojenja otad dogovorio? Koliko je još drugih beba smjestio kod obitelji koje su za njih platile? U tome mora biti novca. – Novca za uzdržavanje trofejne žene u ružičastom trikou.

– Van Gates neće željeti surađivati.

– Nema šanse. Ali, sad znamo na što trebamo paziti.

– Na bijeli kombi.

Frost je trenutak vozio u tišini.

– Znaš – rekao je – ako se taj kombi pojavi pred njegovom kućom, to vjerojatno znači... – Glas mu je utihnuo.

Da je Mattie Purvis već mrtva, pomislila je Rizzolijeva.

Poglavlje dvadeset šest

Mattie se naslonila leđima na jedan zid, uprla noge o drugi i gurala. Brojala je sekunde dok joj se noge nisu počele tresti, a grašci znoja oblili lice. Hajde, još pet sekundi. Deset. Omlohavila je, zadihana, a listovi i bedra peckali su je ugodnom toplinom. Jedva da ih je i koristila u ovoj kutiji, previše je sati provela sklupčana i samo sažalijevajući se dok su joj mišići propadali u kašu. Sjetila se kako je bilo kad je dobila gripu, užasnu gripu od koje je legla u krevet i tresla se u groznici. Nekoliko dana kasnije, izvukla se iz kreveta i osjećala tako slabom da je morala otpuzati do kupaonice. Eto što ti čini predugo ležanje: oduzima ti snagu. Ubrzo će joj ti mišići trebati; morala je biti spremna kad se on vrati. Zato što će se on sigurno vratiti.

To je dovoljno odmaranja. Stopala uza zid i guraj!

Stenjala je, a znoj joj je izbijao po čelu. Sjetila se filma GI Jane, i kako je vitka i mišićava Demi Moore izgledala dok je podizala utege. Mattie je zadržala tu sliku u glavi dok je upirala nogama o zidove svojega zatvora. Zamisli mišiće. I bori se. I sredi gada.

Uz dahtaj se ponovno opustila uz zid i odmorila, duboko dišući dok je bol u njezinim nogama jenjavala. Spremala se ponoviti vježbu kad je osjetila stezanje u trbuhu. Još jedna kontrakcija.

Čekala je, zadržavajući dah, nadajući se da će brzo proći. Već je popuštala. To samo maternica isprobava svoje mišiće, jednako kao što je ona isprobavala svoje. Nije bilo bolno, ali bio je to znak da se njezino vrijeme približava. Čekaj, djetešce. Moraš još malo pričekati.

Maura je ponovno odbacivala svaki dokaz svojega identiteta.

Odložila je torbicu u ormarić, dodala joj i ručni sat, remen i ključeve automobila. No, čak i s kreditnom karticom, vozačkom dozvolom i brojem socijalnog osiguranja, pomislila je, još uvijek ne znam tko sam doista. Jedina osoba koja zna taj odgovor čeka me s druge strane zapreke.

Ušla je u dio za posjetitelje, skinula cipele i stavila ih na pult za pregled, a zatim prošla kroz metalni detektor. Čuvarica ju je čekala. – Doktorice Isles ?

– Da.

– Zatražili ste sobu za sastanke?

– Moram sa zatvorenicom razgovarati nasamo.

– Svejedno će vas motriti. Shvaćate to, zar ne?

– Dok god možemo razgovarati nasamo.

– Riječ je o istoj prostoriji u kojoj se zatvorenice sastaju sa svojim odvjetnicima. Dakle, imat ćete privatnost. – Čuvarica je povelala Mauru kroz dnevni boravak, pa niz jedan hodnik. Tamo je otključala neka vrata i mahnula joj da uđe. – Dovest ćemo je u sobu. Sjednite.

Maura je ušla u sobu za sastanke i našla se pred stolom i dva stolca. Sjela je na stolac nasuprot vratima. Prozor od pleksiglasa gledao je u hodnik, a iz suprotnih kutova prostorije virile su dvije kamere za nadzor. Čekala je, a ruke su joj se znojile unatoč rashladnom uređaju u prostoriji. Podigla je pogled i prepala se ugledavši Amaltheine tamne, bezizražajne oči koje su je promatrале kroz prozor.

Čuvarica je uvela Amaltheu u sobu i posjela je na stolac.

– Danas baš nije razgovorljiva. Ne znam hoće li vam reći ijednu riječ, ali evo vam je. – Čuvarica se sagnula, stavila metalne lisice oko Amaltheinog gležnja i pričvrstila ih oko noge stola.

– Je li to doista neophodno ? – upitala je Maura.

– Takva je odredba, za vašu sigurnost. – Čuvarica se uspravila. – Kad budete gotovi, pritisnite onaj gumb, na zidnom interkomu. Doći ćemo po nju. – Potapšala je Amaltheu po ramenu. – A sad, dušo, razgovaraj s ovom gospođom, dobro ? Prevalila je sav ovaj put samo kako bi te vidjela. – Nijemo je pogledala Mauru željeći joj sreću i izišla iz prostorije, zaključavajući za sobom vrata. Prošao je trenutak.

– Bila sam ovdje prošli tjedan u posjeti. Sjećaš se ? – upitala je Maura. Amalthea se pograbila na stolcu, pogleda uprtog u stol.

– Kad sam odlazila, nešto si mi rekla. Rekla si, sad ćeš i ti umrijeti. Što si time mislila? Tišina.

– Upozoravala si me, zar ne? Govorila si mi da te se okanim. Nisi željela da kopam po tvojoj prošlosti. Ponovno šutnja.

– Nitko nas ne sluša, Amalthea. U ovoj smo prostoriji samo ti i ja. – Maura je položila ruke na stol, kako bi pokazala da nema kazetofon, ni bilježicu. – Ja nisam policajka. Nisam tužiteljica. Meni možeš reći štogod želiš i nas dvije ćemo biti jedine koje će to čuti. — Nagnula se bliže i tiho rekla: – Znam da razumiješ svaku riječ koju ti govorim. Stoga me, k vragu, pogledaj. Dovoljno mi je ove igre. Iako Amalthea nije podigla glavu, nije mogla ne zamijetiti iznenadnu napetost u njezinim rukama, trzaj njezinih mišića. Sluša me, itekako me sluša. Čeka da čuje što ću sljedeće reći.

– To je bila prijetnja, zar ne? Kad si mi rekla da ću umrijeti, govorila si mi da se ne približavam, ili ću završiti kao Anna. Mislila sam da je to samo psihotično blebetanje, ali ti si to ozbiljno mislila. Štitiš ga, zar ne? Štitiš Zvijer.

Amalthea je polako podigla glavu. Tamne su joj oči srele Maurin pogled tako hladne, tako prazne da je Maura ustuknula, naježivši se.

– Znamo za njega – rekla je Maura. – Znamo za vas oboje.

– Što znate?

Maura nije očekivala da će progovoriti. To je pitanje prošaptala tako tiho da se pitala je li ga doista čula. Progutala je slinu. Duboko udahнула, potresena crnom prazninom tih očiju. U njima nema nikakvog ludila, samo praznina.

– Zdrava si jednako kao i ja – rekla je Maura. – Ali, ne usuđuješ se nikome to pokazati. Mnogo je lakše skrivati se iza maske shizofreničarke. Lakše je glumiti psihotičarku, jer ljudi uvijek ostavljaju luđake na miru. Ne trude se ispitivati te. Ne kopaju nimalo dublje jer misle da je sve ionako tlapnja. A sad ti više ni ne daju lijekove, jer tako dobro glumiš nuspojave. – Maura se prisilila zagledati se dublje u tu prazninu. – Ne znaju da je Zvijer stvarna. Ali ti znaš. I znaš gdje je.

Amalthea je sjedila savršeno mirno, ali ukočenost joj se uvukla na lice. Mišići oko usana su joj se zgrčili i isticali u čvorovima niz vrat.

– To je bila tvoja jedina mogućnost, zar ne? Braniti se ludilom. Nisi mogla pobiti dokaze – krv na tvom naplatku, ukradene novčarke. Ali, uvjeri ih da si psihotična i možda ćeš izbjeći daljnje ispitivanje. Možda neće saznati za sve tvoje ostale žrtve. Žene koje si ubila na Floridi i u Virginiji. U Texasu i Arkansasu. Državama sa smrtnom kaznom. – Maura joj se nagnula još bliže. – Zašto ga jednostavno ne odaš, Amalthea? Naposljetku, dopustio je da ti preuzmeš krivnju. A on je slobodan i nastavlja ubijati. Nastavlja bez tebe, posjećuje sva ona stara mjesta, ista lovišta. Upravo je oteo još jednu ženu, u Naticku. Mogla bi ga spriječiti, Amalthea. Mogla bi to okončati. Amalthea kao da je susprezala dah, čekala.

– Pogledaj se, sjediš ovdje u zatvoru. – Maura se nasmijala. – Kakva si ti gubitnica! Zašto bi ti bila ovdje kad je Elijah slobodan? Amalthea je trepnula. Na trenutak, sva ukočenost kao da joj se otopila s lica.

– Pričaj sa mnom – bila je uporna Maura. – Ovdje nema nikog drugog. Samo ti i ja.

Pogled druge žene podigao se do jedne od video kamera postavljenih u kutu prostorije.

– Da, mogu nas vidjeti – rekla je Maura. – Ali nas ne mogu čuti.

– Svi nas mogu čuti – šapnula je Amalthea. Usredotočila se na Mauru. Nedokučiv pogled postao je hladan, pribran. I zastrašujuće zdrav, kao da se iznenada pojavilo neko novo stvorenje koje ju je promatralo kroz te oči.

– Zašto si ovdje?
– Želim znati. Je li Elijah ubio moju sestru? Duga stanka. I, neobično, tračak zabavljenosti u tim očima.

– Zašto bi to učinio?

– Znaš zašto je Anna ubijena. Zar ne?

– Zašto mi ne postaviš pitanje na koje znam odgovor? Pitanje koje si mi doista došla postaviti. – Amalthein glas je bio tih, prisan. – Riječ je o tebi, Maura, zar ne? Što je to što ti želiš saznati?

Maura ju je netremice promatrala, a srce joj je divljački lupalo. Jedno jedino pitanje nabreklo je kao bol u njezinom grlu. – Želim da mi kažeš...

– Da? – Samo šapat, tih kao glas u Maurinoj glavi.

– Tko je doista bila moja majka?

Na Amaltheinim usnama zaigrao je osmijeh.

– Želiš reći da ne vidiš sličnost?

– Samo mi reci istinu.

– Pogledaj me. I pogledaj u zrcalo. Eto ti tvoje istine.

– Ne prepoznajem nijedan dio tebe u sebi.

– Ali ja prepoznajem sebe u tebi.

Maura se nasmijala, iznenadivši samu sebe da joj je to uopće uspjelo.

– Ne znam zašto sam došla. Ovaj posjet je gubitak vremena. – Odgurnula je stolac i krenula ustajati.

– Voliš li raditi s mrtvacima, Maura?

Preplašena tim pitanjem, Maura je zastala, napola ustavši sa stolca.

– To radiš, zar ne? – upitala je Amalthea. – Otvaraš ih. Vadiš im organe. Režeš im srca. Zašto to radiš?

– Moj posao to zahtijeva.

– Zašto si odabrala taj posao?

– Nisam došla ovamo govoriti o sebi.

– Jesi. Riječ je isključivo o tebi. O tome tko si doista.

Maura se polako spustila natrag na stolac.

– Zašto mi jednostavno ne kažeš?

– Ti otvaraš trbuhe. Zaranjaš ruke u njihovu krv. Zašto misliš da smo drukčije? – Žena se primicala tako nezamjetno da se Maura preplašila iznenada shvativši koliko joj je Amalthea blizu. – Pogledaj u zrcalo. Vidjet ćeš mene.

– Mi čak nismo ni ista vrsta.

– Ako je to ono što želiš vjerovati, tko sam ja da te razuvjerim?

– Amalthea je nepopustljivo promatrala Mauru. – Uvijek postoji DNK.

Maura je nehotice uzdahnula. Blef, pomislila je. Amalthea čeka da vidi hoću li pasti na njega. Da li doista želim saznati istinu. DNK ne laže. S brisom iz njezinih usta mogla bih dobiti svoj odgovor. Mogla bih dobiti potvrdu svojih najgorih strahova.

– Znaš gdje ćeš me pronaći – rekla je Amalthea. – Vрати se kad budeš spremna za istinu. – Ustala je, lisice oko njezinog gležnja zazveckale su o stol, i zagledala se u video kameru. Znak čuvarici da želi otići.

– Ako si ti moja majka – rekla je Maura – reci mi tko mi je otac. Amalthea ju je pogledala, a osmijeh joj se ponovno pojavio na usnama.

– Zar nisi pogodila?

Vrata su se otvorila i čuvarica je provirila glavom.

– Je li ovdje sve u redu?

Preobrazba je bila zapanjujuća. Još trenutak ranije, Amalthea je promatrala Mauru s hladnom proračunatošću. Sad je to stvorenje nestalo, a zamijenila ga je omamljena ljuštura žene koja je potezala okove oko gležnja kao da je iznenađena što se ne može osloboditi. – Ići – promrmljala je. – Želim... želim ići.

– Da, dušo, naravno da idemo. – Čuvarica je pogledala Mauru. – Pretpostavljam da ste gotovi s njom?

– Za sad – odgovorila je Maura.

Rizzolijeva nije očekivala posjet Charlesa Cassella i stoga se iznenadila kad ju je narednik s recepcije nazvao i obavijestio da je doktor Cassell čeka u predvorju. Kad je izišla iz dizala i ugledala ga, šokirala ju je promjena njegovog izgleda. U samo tjedan dana, kao da je ostario deset godina. Očito je omršavio i lice mu je bilo ovješeno i bezbojno. Sako, nedvojbeno od skupog krojača, kao da je visio, bezobličan, na njegovim ovješanim ramenima.

– Moram razgovarati s vama – rekao je. – Moram znati što se događa. Kimnula je službeniku na recepciji. – Povest ću ga gore. Dok su ona i Cassell ulazili u dizalo, rekao je: – Nitko mi ništa ne govori.

– Shvaćate, naravno, da je to standardno tijekom istrage u tijeku.

– Hoćete li podići optužnicu protiv mene ? Istražitelj Ballard kaže da je to samo pitanje vremena.

Pogledala ga je.

– Kad vam je to rekao?

– Svaki prokleti put kad ga čujem. Je li to vaša strategija, istražiteljice? Zaplašiti me, natjerati me da se nagodim?

Nije mu odgovorila. Nije imala pojma o Ballardovim stalnim telefonskim pozivima Cassellu.

Izišli su iz dizala i ona ga je povela u sobu za razgovore u kojoj su sjeli u ugao stola, jedno sučelice drugome.

– Jeste li mi željeli reći nešto novo? – upitala je. – Jer, ako niste, doista nema nikakvog razloga za ovaj sastanak.

– Ja je nisam ubio.

– To ste već rekli.

– Mislim da me prvi put niste čuli.

– Želite li mi reći još nešto?

– Provjerili ste moje putovanje zrakoplovom, zar ne? Dao sam vam informacije.

– Zrakoplovna tvrtka Northwest Airlines potvrđuje da ste bili na tom letu. No, još uvijek vam nedostaje alibi za noć Anninog umorstva.

– A ona zgoda s mrtvom pticom u njezinom poštanskom sandučiću – jeste li se uopće potrudili provjeriti gdje sam bio kad se to dogodilo? Znam da nisam bio u gradu. Moja tajnica vam to može potvrditi.

– Ipak, shvaćate da to ne dokazuje vašu nevinost. Mogli ste unajmiti nekog drugog da zavrne ptici vratom i dostavi je u Annin sandučić.

– Otvoreno ću priznati ono što sam učinio. Da, pratio sam je. Provezao sam se pokraj njezine kuće barem pet–šest puta. I da, udario sam je one noći – i ne ponosim se time. No, nikad joj nisam poslao prijetnju smrću. Nikad nisam ubio nikakvu pticu.

– Je li to sve što ste mi došli reći? Jer, ako je to tako... – Krenula je ustajati.

Na njezin šok, on je ispružio ruku i zgrabio njezinu, a stisak mu je bio tako čvrst da je smjesta reagirala u samoobrani. Uхватила ga je za ruku i zavrнула mu je.

Zastenjao je od boli i spustio se na stolac, sa zapanjenim izrazom lica.

– Želite da vam slomim ruku? – upitala je. – Samo pokušajte taj mali trik ponovno.

– Oprostite – promrmljao je, netremice je promatrajući ranjenim pogledom. Sav bijes koji je uspio prikupiti tijekom njihovog razgovora, sad kao da je iscurio iz njega. – Bože, oprostite mi...

Promatrala ga je kako se šćućurio na stolcu i pomislila: Ova tuga je stvarna.

– Samo moram znati što se događa – rekao je. – Moram znati da nešto poduzimate.

– Radim svoj posao, doktore Cassell.

– Jedino što radite jest da istražujete mene.

– To nije istina. Riječ je o opsežnoj istrazi.

– Ballard je rekao...

– Istražitelj Ballard nije zadužen za ovu istragu – ja sam. I vjerujte mi, ispitujem svaku mogućnost.

Kimnuo je glavom. Duboko je udahnuo i ispravio se.

– To je doista ono što sam želio čuti, da se čini sve što je moguće. Da ništa ne previđate. Bez obzira što vi mislite o meni, kunem se Bogom da sam je doista volio. – Provukao je ruku kroz kosu. – Strašno je kad vas ljudi ostave.

– Da, strašno je.

– Kad nekoga volite, posve je prirodno da ih ne želite pustiti. Pa činite lude stvari, očajničke poteze...

– Čak i ubojstvo ?

– Nisam je ubio. – Susreo je pogled Rizzolijeve. – Ali, da. Ubio bih za nju.

Zazvonio je njezin mobitel. Ustala je sa stolca.

– Ispričajte me – rekla je i izašla iz prostorije. Na liniji je bio Frost.

– Nadzor je upravo uočio bijeli kombi pred kućom Van Gatesovih – rekao je. – Kružio je oko kuće prije petnaestak minuta, ali se nije zaustavio. Postoji mogućnost da je vozač opazio naše dečke, tako da su se maknuli malo niže niz ulicu.

– Zašto mislite da je to taj kombi?

– Tablice su bile ukradene.

– Molim?

– Dečki su uspjeli vidjeti registarski broj tablice. Tablice su skinute s dodgeova karavana prije tri tjedna, u Pittsfieldu.

Pittsfield, pomislila je, točno nasuprot Albanyju. Gdje je jedna žena nestala prošli mjesec. Stajala je sa slušalicom pritisnutom uz uho, a krv joj je počela bubnjati. – Gdje je sad taj kombi?

– Naša ekipa se nije micala s mjesta i nije ga slijedila. Kad su dobili informacije o tablicama, nestao je. Nije se vratio.

– Promijenimo automobil i prebacimo ga u paralelnu ulicu. Dovedi drugi tim da nadzire kuću. Ako se onaj kombi ponovno pojavi, možemo ga pratiti na preskočke. Dva automobila, na smjene.

– Dobro, odmah krećem.

Prekinula je vezu. Okrenula se i pogledala u sobu za sastanke, u kojoj je Charles Cassell još uvijek sjedio za stolom, pognute glave. Je li to što promatram ljubav ili opsjednutost?, pitala se. Ponekad, jednostavno ne prepoznaješ razliku.

Poglavlje dvadeset osam

Dnevno svjetlo je blijedilo kad se Rizzolijeva polako dovezla Deadham Parkwayom. Uočila je Frostov automobil i parkirala se pokraj njega. Izišla je iz automobila i spustila se na njegovo suvozačko mjesto.

– I? – upitala je. – Što se događa ?

– Baš ništa.

– Sranje. Prošlo je već više od sat vremena. Da ga nismo zaplašili?

– Još uvijek postoji mogućnost da to nije bio Lank. – Bijeli kombi, tablice ukradene u Pittsfieldu? – Dobro, nije se dugo zadržao. I nije se vratio.

– Kad je zadnji put Van Gates izišao iz kuće?

– On i žena su oko podneva išli po namirnice. Otad su kod kuće.

– Prođimo onuda. Želim malo pogledati.

Frost se provezao pokraj kuće, dovoljno polako da baci dobar pogled na Taru u ulici Sprague. Prošli su pokraj ekipe za nadzor, parkirane na drugom kraju uličnog bloka, a zatim skrenuli za ugao i zaustavili se.

Rizzolijeva je rekla:

– Jesi li siguran da su kod kuće

– Ekipa nije od podneva vidjela nijednog od njih da izlazi.

– Meni je ta kuća izgledala užasno mračno.

Sjedili su nekoliko minuta, dok se spuštao sve veći mrak. Rizzoličin osjećaj nelagode pojačao se. Nije vidjela upaljena svjetla. Zar i muž i žena spavaju? Ili su kliznuli iz kuće, a da ih nitko od ekipe za nadzor nije zamijetio?

Što je onaj kombi radio u ovom susjedstvu?

Pogledala je Frosta.

– To je to. Neću više čekati. Idemo ih posjetiti. Frost se vratio do kuće i parkirao. Pozvonili su, pokucali na vrata. Nije bilo odgovora. Rizzolijeva je sišla s trijema, vratila se prilazom kući i pogledala južno pročelje plantažne kuće s prijapskim bijelim stupovima. Ni na katu nije bilo upaljeno nijedno svjetlo. Kombi, pomislila je. Bio je ovdje s razlogom.

Frost je upitao:

– Što misliš?

Rizzolijeva je osjetila da joj srce počinje lupati, osjetila je naježenost nelagode. Nagnula je glavu i Frost je shvatio poruku: Idemo sa stražnje strane.

Obišla je bočno dvorište i otvorila vrata. Ugledala je samo uski puteljak od cigle, koji je graničio s živicom. Nije bilo prostora za vrt i jedva dovoljno prostora za dvije kante za smeće koje su se tamo nalazile. Prošla je kroz dvorišna vrata. Nisu imala bravu, no nešto ovdje nije bilo kako treba, nešto od čega su je zasvrbele ruke, one iste ruke na kojima je oštrica Warrena Hoyta ostavila ožiljke. Čudovište ostavlja svoje tragove na tvom mesu, na tvojim instinktima. Zauvijek nakon toga, osjećaš kad pokraj tebe prođe drugo.

S Frostom tik iza leđa, prošla je pokraj zamračenih prozora i središnje jedinice za rashlađivanje koja je puhala topli zrak o njezinu ohlađenu kožu. Tiho, tiho. Sad su neovlašteno prolazili preko posjeda, no jedino što je željela bilo je proviriti kroz prozore, pogledati kroz stražnja vrata.

Zašla je za ugao i zatekla maleno stražnje dvorište, okruženo živicom. Stražnja vrata bila su otvorena. Prešla je preko dvorišta do tih vrata i pogledala u uličicu iza njih. Nije bilo nikoga. Krenula je prema kući i već je bila gotovo na stražnjim vratima kad je zamijetila da su odškrinuta. Frost i ona izmijenili su pogled. Oboje su izvukli oružje. Dogodilo se tako brzo, tako automatski da nije ni osjetila kad je potegnula svoj pištolj. Frost je gurnuo stražnja vrata i ona su se otvorila, otkrivajući luk kuhinjskih pločica. I krv.

Ušao je u kuhinju i pritisnuo prekidač na zidu. Svjetla u kuhinji su se upalila. Sa zidova i kuhinjskih elemenata na njih je vrištalo još krvi, u tako moćnoj kakofoniji da je Rizzolijeva uzmaknula, kao da ju je netko odgurnuo. Dijete u njezinoj utrobi iznenada se ritnulo od straha.

Frost je izišao iz kuhinje u hodnik. No, ona je stajala kao zaleđena i netremice promatrala Terencea Van Gatesa, koji je ležao poput plivača staklastih očiju plutajući u lokvi crvenila. Krv se još nije ni osušila.

– Rizzoli! – čula je kako dovikuje Frost. – Žena... još je živa!

Umalo se okliznula potrčavši, s velikim trbuhom i nespretna, kroz kuhinju. Hodnik je bio popis užasa. Trag arterijskog mlaza i kapljica pulsirao je zidom. Slijedila je taj trag do dnevnog boravka, u kojem je klečao Frost i urlao u svoju radio stanicu da pošalju vozilo hitne pomoći, jedan dlan pritiskajući uz vrat Bonnie Van Gates. Krv je curila kroz prste.

Rizzolijeva je kleknula pokraj žene. Bonnine oči bile su širom otvorene, iskolačene od užasa, kao da vidi samu Smrt, koja lebdi iznad nje i čeka poželjeti joj dobrodošlicu.

– Ne mogu je zaustaviti! – rekao je Frost dok je krv i nadalje kapala između njegovih prstiju.

Rizzolijeva je zgrabila navlaku s rukonaslona kauča i smotala je u svežanj u ruci. Nagnula se kako bi pritisnula priručni zavoj uz Bonnienu vrat. Frost je povukao ruku, oslobađajući mlaz krvi netom prije nego što je Rizzolijeva pritisnula ranu. Tkanina se smjesta natopila.

– I ruka joj krvari! – rekao je Frost.

Pogledavajući prema ruci, Rizzolijeva je vidjela ravnomjerno crveno curenje iz Bonninog razrezanog dlana. Ne možemo sve to zaustaviti...

– Hitna? – upitala je.

– Na putu je.

Bonnie je naglo podigla ruku i uhvatila ruku Rizzolijeve.

– Ležite mirno! Ne mičite se!

Bonnie se trznula, sad su joj obje ruke bile u zraku, kao u uspaničarene životinje koja zamahuje kandžama prema svojem napadaču.

– Frost, drži je! – Isuse, jaka je.

– Bonnie, prestani! Pokušavamo ti pomoći!

Još jedan zamah i Rizzolijeva je morala popustiti stisak. Toplina ju je poprskala po licu i u ustima je osjetila okus krvi. Ušutkala ju je njezina mjedena vrelina. Bonnie se okrenula na bok, a noge su joj se trzale kao klipovi stroja.

– Trese se! – rekao je Frost.

Rizzolijeva je silovito pritisnula Bonnin obraz uz sag i čvrsto pritisnula zavoj uz ranu. Krv je sad bila posvuda, na Frostovoj košulji, uvukla se u jaknu Rizzolijeve dok se borila zadržati pritisak na klizavoj koži. Toliko mnogo krvi. Isuse, koliko krvi može čovjek izgubiti?

U kuću su dotutnjali koraci. Bio je to tim za nadzor koji je bio parkiran malo dalje uz ulicu. Rizzolijeva nije ni podigla pogled kad su dva muškaraca nahrupila u sobu. Frost im je doviknuo da smire Bonnie. No, sad je za to bilo malo potrebe; napadaji su splasnuli do agonálnih drhtaja.

– Ne diše – rekla je Rizzolijeva.

– Okrenite je na leđa! Idemo, idemo.

Frost je pritisnuo usta uz Bonnina i puhnuo. Podignuo je glavu, a usne su mu bile obrubljene krvlju.

– Nema pulsa!

Jedan od policajaca stavio je ruke na Bonnina prsa i počeo pritiskati. Jedan, dva, dlanovima zaronjenim u Bonnien holivudski dekolte. Sa svakim zamahom iz rane je iscurila samo pokoja kap. U njezinim venama ostalo je veoma malo krvi koja bi mogla kružiti i nahraniti vitalne organe. Pumpali su suh bunar.

Ekipa hitne pomoći stigla je sa cjevčicama, monitorima i bocama infuzije. Rizzolijeva se odmaknula kako bi im napravila mjesta i iznenada osjetila snažnu vrtoglavicu zbog koje je morala sjesti. Potonula je u naslonjač i spustila glavu. Shvatila je da sjedi na bijeloj tkanini i vjerojatno je prlja krvlju s odjeće. Kad je podignula glavu, vidjela je da je Bonnie intubirana. Bluza joj je bila razdrljena,

a grudnjak prerezan. Žice EKG križale su joj se na grudima. Još prije tjeđan dana, Rizzolijeva je tu ženu smatrala Barbikom, glupom i plastičnom u uskoj ružičastoj bluzi i sandalama sa zašiljenom visokom petom. I u ovom trenutku izgledala je plastično, blijeda i s očima u kojima se nije ni nazirala duša. Rizzolijeva je uočila jednu od Bonninih sandala, koja je ležala metar podalje i zapitala se je li Bonnie pokušala pobjeći na ovim nevjerojatnim cipelama. Zamislila je njezino mahnito tapkanje niz hodnik, dok je iza sebe ostavljala crvene mlazove, mučeći se na onim šiljastim petama. Čak i nakon što je medicinsko osoblje odvezlo Bonnie, Rizzolijeva je još uvijek promatrala tu beskorisnu sandalu.

– Neće preživjeti – rekao je Frost.

– Znam. – Rizzolijeva ga je pogledala. – Imaš krvi na usnama.

– Trebala bi pogledati sebe. Rekao bih da smo oboje u cijelosti izloženi.

Pomislila je na krv i strašne stvari koje može prenijeti. HIV. Hepatitis. – Činila se prilično zdravom – bilo je jedino što je mogla reći.

– Svejedno – rekao je Frost. – Mislim, trudna si, pa zato.

Kog onda vruga radi ovdje, namočena krvlju mrtve žene? Trebala bih biti kod kuće, ispred televizora, pomislila je, natečenih nogu podignutih na naslonjač. Ovo nije život za jednu majku. Ovo nije život ni za koga.

Pokušala se podići s naslonjača. Frost je ispružio ruku da joj pomogne i po prvi put, ona ju je prihvatila, dopuštajući mu da je povuče na noge. Ponekad, pomislila je, jednostavno moraš prihvatiti pomoć. Ponekad moraš priznati da ne možeš sve sam. Bluza joj je bila skorena, ruke smeđe od sasušene krvi. Forenzičari će brzo doći, a zatim i novinari. Uvijek ti prokleti novinari. Vrijeme je da se opere i primi posla.

Maura je izišla iz automobila u smučujući napad kamera i gurnutih mikrofona. Svjetla patrolnih automobila bljeskala su modrim i bijelim svjetlima, osvjetljavajući gomilu promatrača koji su se okupili oko žute policijske vrpce.

Nije oklijevala, nije medijima dala priliku da je okruže, dok je odrješito hodala prema kući i kimala glavom policajcu koji je čuvao ulaz.

Na kimanje joj je uzvratio zbunjenim pogledom.

– Ovaj... doktor Costas je već ovdje...

– I ja sam – rekla je, i provukla se ispod vrpce.

– Doktorice Isles?

– Je li on unutra?

– Da, ali...

Nastavila je hodati, znajući da joj se on neće suprotstaviti. Njezino autoritativno držanje omogućavalo joj je pristup koji su se rijetki policajci usudili dovoditi u pitanje. Zastala je pred ulaznim vratima kako bi navukla rukavice i nazuvke za cipele, neophodne modne dodatke kad je riječ o krvi. Zatim je ušla u kuću, u kojoj su je forenzički tehničari jedva i pogledali. Svi su je poznavali; nisu imali razloga sumnjati u opravdanost njezine nazočnosti. Prošla je, neometana, od predsoblja do dnevnog boravka i vidjela krvlju zamrljan sag i raštrkane ostatke medicinske opreme ekipe hitne pomoći. Štrcaljke, razderani omoti i smotci krvave gaze bili su razbacani po podu. Tijela nije bilo.

Krenula je hodnikom, u kojemu je nasilje ostavilo svoj zapis na zidovima. S jedne strane eksplozija arterijskog mlaza. S druge, tankočutnije, povremene kapljice s oštrice progonitelja.

– Doktorice? – Rizzolijeva je stajala na drugom kraju hodnika.

– Zašto me nisi nazvala? – upitala je Maura.

– Costas će ga uzeti.

– Upravo sam čula.

– Ne moraš biti ovdje.

– Mogla si mi reći, Jane. Mogla si mi javiti.

– Ovo nije tvoj slučaj.

– Ali, uključuje moju sestru. Tiče me se.

– Upravo zato i nije tvoj slučaj. – Rizzolijeva je krenula prema njoj, nepokolebljiva pogleda. – Ne moram ti to govoriti. I sama znaš.

– Ne tražim da ja obavim obdukciju. No zamjeram ti što me nisi nazvala.

– Nisam imala prilike, dobro?

– Zar je to isprika?

– Isprika ili ne, istina je! – Rizzolijeva je mahnula rukom prema krvlju poprskanim zidovima. – Imamo dvije žrtve. Nisam večerala. Nisam oprala krv iz kose. Za ime Božje, nemam se vremena čak ni popišati. – Okrenula se. – Imam pametnijeg posla nego se tebi ispričavati.

– Jane.

– Idi kući, doktorice. Pusti me da radim svoj posao.

– Jane! Oprosti. Nisam smjela reći sve što sam rekla.

Rizzolijeva se okrenula prema njoj i Maura je vidjela ono što do tog trenutka nije zamijetila. Upale oči, ovješena ramena. Pa ona jedva stoji na nogama.

– I ti meni oprosti. – Rizzolijeva je pogledala tragove krvi na zidu. – Umakao nam je za ovoliko – rekla je spajajući palac i kažiprst. – Imali smo ekipu na ulici, koja je nadzirala kuću. Ne znam kako je zamijetio automobil, ali samo se provezao i kasnije ušao kroz stražnje dvorište. – Odmahnula je glavom. – Nekako je znao. Znao je da ga tražimo. Zato je Van Gates postao problem...

– Ona ga je upozorila.

– Tko?

– Amalthea. Morala je to biti ona. Telefonskim pozivom, pismom. Porukom preko neke čuvarice. Štiti svojeg partnera.

– Misliš da je dovoljno razumna da bi to učinila?

– Da, mislim da jest. – Maura je oklijevala. – Danas sam joj bila u posjetu.

– Kad si mi to namjeravala reći?

– Zna tajne o meni. Ona ima odgovore.

– Za ime Božje, ta žena ima slušne halucinacije.

– Ne, nema ih. Uvjerena sam da je savršenog psihičkog zdravlja i točno zna što radi. Jane, ona štiti svojeg partnera. Nikad ga neće odati.

Rizzolijeva ju je kratko promatrala u tišini.

– Možda bi ipak trebala doći i vidjeti što imamo. Moraš znati protiv čega se borimo. Maura ju je slijedila u kuhinju i zastala na vratima, zapanjena pokoljem koji je vidjela u toj prostoriji. Njezin kolega, doktor Costas, čučao je iznad tijela.

Zbunjeno je pogledao Mauru.

– Nisam znao da ćeš se priključiti – rekao je.

– I nisam. Samo sam morala vidjeti... – Zurila je u Terencea Van Gatesa i teško progutala.

Costas se pridigao na noge.

– Ovaj je bio prokleta djelotvoran. Nema obrambenih rana, nikakve naznake da je žrtva imala prilike oduprijeti se. Jedan jedini rez, od uha do uha. Prišao mu je s leđa. Rez započinje u višoj točki s lijeve strane, prelazi preko dušnika i malo se spušta na desnoj strani.

– Znači, napadač je dešnjak.

– I snažan, također. – Costas se sagnuo i nježno nakosio glavu unatrag, otkrivajući otvoreni prsten svjetlucave hrskavice. – Prerezan je sve do kralježnice. – Pustio je glavu i ona se nagnula, a zarežani rubovi ponovno su se priljubili.

– Smaknuće – promrmljala je.

– Uglavnom.

– Druga žrtva ... u dnevnom boravku...

– Žena. Umrla je na hitnom prijemu prije sat vremena.

– Ali, njezino smaknuće nije bilo tako djelotvorno – rekla je Rizzolijeva.

– Mislimo da je ubojica najprije sredio muškarca. Možda je Van Gates očekivao posjet. Možda ga je čak i pustio u kuhinju, misleći da je došao zbog posla. No, nije očekivao napad. Nema obrambenih rana, nikakvih znakova borbe. Okrenuo je ubojici leđa i pao kao zaklano janje.

– A žena?

– Bonnie je druga priča. – Rizzolijeva je netremice promatrala Van Gatesa, obojene busene njegove presađene kose, simbole taštine jednoga starca.

– Mislim da je Bonnie slučajno naišla. Ušla je u kuhinju i vidjela krv. Vidjela svog supruga kako sjedi na podu, gotovo odrubljene glave. I ubojica je bio ovdje, još uvijek s nožem u ruci. Uređaj za rashlađivanje radi, svi su prozori čvrsto zatvoreni. S dvostrukim staklima, za izolaciju. Zato naša ekipa, parkirana malo dalje niz ulicu, i nije čula njezine krike. Ako je uopće uspjela kriknuti.

Rizzolijeva se okrenula i pogledala prema vratima koja su vodila u hodnik. Zastala je kao da na njima vidi samu mrtvu ženu.

– Vidi kako joj se ubojica približava. No, za razliku od svog muža, ona se odupire. Jedino što može učiniti jest zgrabiti oštricu noža koja zamahuje prema njoj. Oštrica joj se zareže ravno u dlan ruke, prereže kožu, tetive, sve do kosti. Zareže je tako duboko da joj prereže arteriju – Rizzolijeva je pokazala kroz vrata na hodnik iza njih. – Trči onuda, a iz ruke joj šiklja krv. On je tik iza nje, i u dnevnom boravku je stjera u kut. Ali, ona mu se i tad opire i pokušava odbiti oštricu rukama. On je ponovno zareže, preko vrata. Ne tako duboko kao rez na muževljevom vratu, no dovoljno duboko. – Rizzolijeva je pogledala Mauru. – Bila je živa kad smo je pronašli. Eto koliko smo bili blizu. Maura je netremice promatrala Terencea Van Gatesa, naslonjenog na kuhinjski ormarić. Pomislila je na kolibu u šumi u kojoj je dvoje rođaka skovalo svoju otrovni savez. Savez koji i danas traje.

– Sjećaš se što ti je Amalthea rekla prvi put kad si joj otišla u posjet? – rekla je Rizzolijeva.

Maura je kimnula glavom. Sad ćeš i ti umrijeti.

– Obje smo mislile da je to samo blebetanje jedne psihotičarke – rekla je Rizzolijeva. Pogledala je Van Gatesa. – Sad se čini posve jasnim da je bila riječ o upozorenju. Prijetnji.

– Zašto? Pa ja ne znam ništa više od tebe.

– Možda zbog toga tko si, doktorice. Amaltheina kćerka.

Hladan se vjetar uspuzao Maurinom kralježnicom.

– Moj otac – tiho je rekla. – Ako sam doista njezina kćerka, tko mi je onda otac?

Rizzolijeva nije izgovorila ime Elijaha Lanka; nije ni morala.

– Ti si živi dokaz njihovog partnerstva – rekla je Rizzolijeva. – Pola tvojeg DNK je njegovo.

Zaključala je ulazna vrata i navukla zasun. Zastala je, razmišljajući o Anni i svim mjedenim bravama i lancima kojima je ukrasila kućicu u Maineu. Pretvaram se u svoju sestru, pomislila je. Ubrzo ću se skrivati iza barikada ili bježati iz vlastite kuće u neki novi grad, novi identitet.

Svjetla automobila prešla su preko navučenih zastora njezinog dnevnog boravka. Pogledala je napolje i vidjela policijsko patrolno vozilo koje je prolazilo pokraj njezine kuće. Ovaj put nije bilo iz Brooklinea, nego s natpisom BOSTONSKA POLICIJA na vratima. Mora da ga je zatražila Rizzolijeva, pomislila je.

Otišla je u kuhinju i smiješala si piće. Večeras ništa otmjeno, ne njezin uobičajeni cosinopolitan, nego samo votka sa sokom od naranče i ledom. Sjedila je za kuhinjskim stolom i pijuckala, dok su kockice leda zveckale u čaši. Piti sam; to nije dobar znak, ali koga briga? Trebala joj je anestezija, morala je prestati razmišljati o onome što je večeras vidjela. Uređaj za rashlađivanje puhao je hladnim dahom sa stropa. Večeras neće biti otvorenih prozora; sve je bilo zaključano i sigurno. Hladno staklo ohladilo joj je prste. Odložila je čašu i pogledala svoj dlan, blijedo rumenilo kapilara. Teče li njihova krv mojim žilama? Začulo se zvono na ulaznim vratima.

Naglo je podignula glavu; okrenula se prema dnevnom boravku, srce joj je plesalo kao ludo, a svaki mišić u tijelu se ukočio. Polako je ustala i nečujno krenula hodnikom prema ulaznim vratima. Zastala je pred njima, pitajući se koliko bi lagano metak mogao proći kroz to drvo. Pomaknula se prema bočnom prozoru, pogledala napolje i ugledala Ballarda na svom trijemu. Uz uzdah olakšanja, otvorila je vrata.

– Čuo sam za Van Gatesa – rekao je. – Jesi li dobro?

– Malo sam potresena. Ali, dobro sam. – Ne, nisam. Živci su mi napeti kao strune i pijem sama u kuhinji. — Zašto ne uđeš? Nikad nije bio u njezinoj kući. Ušao je, zatvorio vrata i promotrio zasun navlačeći ga.

– Maura, moraš nabaviti sigurnosni sistem.

– Planirala sam.

– Učini to što prije, dobro? – Pogledao ju je. – Mogu ti pomoći da odabereš najbolji.

Kimnula je glavom.

– Dobro bi mi došao savjet. Želiš li nešto popiti?

– Ne večeras, hvala.

Otišli su u dnevni boravak. Zastao je, gledajući klavir u kutu sobe.

– Nisam znao da sviraš.

– Još od djetinjstva. Samo ne vježbam dovoljno.

– Znaš, i Anna je svirala... – Zašutio je. – Pretpostavljam da bi to mogla znati.

– Nisam znala. Rick, jezovito je kako se, svaki put kad saznam nešto novo o njoj, činimo sve sličnije.

– Divno je svirala. – Prišao je klaviru, podigao poklopac tipki i odsvirao nekoliko tonova. Spustio je poklopac i stajao promatrajući svjetlucavu crnu površinu. Pogledao ju je. – Zabrinut sam za tebe, Maura. Posebice večeras, nakon onoga što se dogodilo Van Gatesovima.

Uzdahnula je i potonula na kauč.

– Izgubila sam nadzor nad svojim životom. Više ne mogu ni spavati s otvorenim prozorima. I on je sjeo. Odabrao je stolac nasuprot njoj, tako da bi, kad bi podigla glavu, morala pogledati u njega. – Mislim da večeras ne bi trebala biti ovdje sama.

– Ovo je moja kuća. Ne želim otići.

– Onda nemoj. – Stanka. – Želiš li da ostanem s tobom? Podigla je pogled do njegovog.

– Rick, zašto to radiš?

– Zato što mislim da ti je potreban čuvar.

– A to ćeš biti ti?

– Tko drugi? Pogledaj se! Živiš tako samotnim životom, posve sama u ovoj kući. Kad pomislim da si ovdje sama, uplašim se što bi se moglo dogoditi. Kad me je Anna trebala, nisam bio s njom. Ali, s tobom mogu. – Ispružio je ruke i uhvatio njezine. – Mogu biti ovdje kad god me trebaš.

Pogledala je njegove ruke kojima je prekrio njezine.

– Volio si je, zar ne? – Kad nije odgovorio, podigla je pogled i susrela njegov. – Zar ne, Rick?

– Trebao sam joj.

– Nisam te to pitala.

– Nisam mogao stajati po strani i dopustiti da bude povrijeđena. Nisam mogao dopustiti da je onaj čovjek povrijedi.

Trebala sam to shvatiti od samog početka, pomislila je. Bilo je uvijek prisutno, u načinu na koji me promatrao, na koji me dodirivao.

– Da si je samo vidjela te noći, na hitnom prijemu – rekao je. – Natečeno oko, modrice. Bio je dovoljan jedan pogled na njezino lice i poželio sam namlatiti na mrtvo ime onoga tko joj je to učinio. Ne postoji mnogo stvari zbog kojih ću puknuti, Maura, ali kad muškarac ozlijedi ženu... – Oštro je udahnuo. – Nisam namjeravao dopustiti da joj se to ponovno dogodi. Ali, Cassell nije popuštao. Stalno ju je nazivao, uhodio je, pa sam se morao umiješati. Pomogao sam joj da postavi brave. Počeo sam svraćati svaki dan, provjeriti kako je. Onda me jedne noći pozvala da ostanem na večeri i... – Poraženo je slegnuo ramenima. – Tako je počelo. Bila je prestrašena i bio sam joj potreban. To je instinkt, znaš. Možda instinkt policajca. Želiš zaštititi.

Posebice kad je žena privlačna.

– Samo sam nastojao da bude sigurna. – Pogledao ju je. – Dakle, da. Na kraju sam se zaljubio u nju.

– A što je ovo, Rick? – Pogledala je njegove ruke, kojima je i nadalje držao njezine. – Što se događa ovdje? Je li ovo za mene, ili za nju? Jer, ja nisam Anna. Nisam njezina zamjena.

– Ovdje sam zato što me trebaš.

– Ovo je kao repriza. Odabrao si se za istu ulogu, ulogu čuvara. A ja sam samo alternacija koja je slučajno ušla u Anninu ulogu.

– Nije tako.

– Što bi bilo da nikad nisi upoznao moju sestru, da smo ti i ja dvoje ljudi koji su se susreli na nekoj zabavi? Bi li i onda bio ovdje?

– Da. Bio bih. – Nagnuo se prema njoj, rukama čvrsto obuhvativši njezine. – Znam da bih.

Na trenutak su sjedili u tišini. Želim mu vjerovati, pomislila je. Bilo bi tako lagano vjerovati mu.

Ipak je rekla:

– Mislim da večeras ne bi trebao ostati ovdje.

Polako se uspravio. Očima nije napuštao njezine, no između njih se sad stvorila distanca. I razočaranje. Ustala je; ustao je i on.

U tišini su otišli do ulaznih vrata. Pred vratima je zastao i okrenuo se prema njoj. Nježno je podigao ruku do njezina lica i obuhvatio ga dlanom. Bio je to dodir od kojeg nije ustuknula.

– Budi oprezna – rekao je i izišao. Zaključala je vrata za njim.

Poglavlje dvadeset devet

Mattie je pojela posljednji komadić usoljene govedine. Žvakala ga je kao divlja životinja koja se hrani suhom strvinom, misleći: proteini za snagu! Za pobjedu! Pomislila je na sportaše koji se pripremaju za maratone, bruseći svoja tijela za izvedbu života. I ovo će biti maraton. Jedina prilika da pobijedi. Izgubi, i mrtva si.

Meso je bilo žilavo kao koža i umalo se ugušila gutajući ga, ali uspjela ga je isprati gutljajem vode. Drugi vrč je bio gotovo prazan. Došla sam do gorkoga kraja, pomislila je; neću još dugo moći izdržati. A sad je imala i novu brigu. Kontraksije su postale neugodne, kao da su je stiskale. Još se nisu mogle nazvati bolnima, ali bile su preteča onoga što je dolazilo.

Gdje je, k vragu, on ? Zašto ju je ostavio ovoliko dugo samu ? Bez sata pomoću kojega bi pratila vrijeme, nije znala jesu li prošli sati ili dani od njegovog zadnjeg posjeta. Pitala se je li ga razljutila deravši se na njega. Je li ovo njezina kazna? Pokušava li je zastrašiti, natjerati da shvati kako mora biti pristojna i odnositi se prema njemu s poštovanjem. Čitavog života bila je pristojna, i vidi gdje ju je to dovelo. Pristojne djevojke svi naguravaju. Uvijek zapnu na kraju reda, gdje im nitko ne obraća pozornost. Udaju se za muškarce koji spremno zaborave da one uopće postoje. Ja sam završila s pristojnošću, pomislila je. Ako se ikad izvučem odavde, pustit ću da mi izrastu bodlje.

Ali, prvo se moram izvući odavde. A to znači da se moram pretvarati da sam pristojna.

Otpila je još jedan gutljaj vode. Osjetila je neobičnu zasićenost, kao da se gostila i pila vino. Čekaj povoljnu priliku, pomislila je. On će se vratiti.

Omatajući deku oko ramena, sklopila je oči.

I probudila se u čvrstom stisku kontrakcije. Oh, ne, pomislila je. Ova boli. Ova definitivno boli. Ležala je i znojila se u mraku, nastojeći se prisjetiti uputa s tečaja za trudnice, no oni su joj se činili kao iz nekog bivšeg života. Nečijeg tuđeg života. Udahni, izdahni. Otpusti...

– Gospođo.

Ukočila se. Pogledala prema rešetki, otkuda je začula šapat. Srce joj je tuklo. Vrijeme je za akciju, GI Jane. Ipak, ležeći u mraku i udišući miris vlastitog straha, pomislila je: Nisam spremna. Nikad neću biti spremna. Zašto sam uopće pomislila da ja to mogu?

– Gospođo. Odgovorite mi.

Ovo je tvoja jedina prilika. Moraš to učiniti. Duboko je udahnula.

– Treba mi pomoć – zastenjala je –

– Zašto?

– Dijete...

– Recite mi.

– Dolazi. Imam trudove. Molim vas, pustite me van! Ne znam koliko će još dugo... – Zajecala je. – Pustite me van. Moram izići. – Rađam.

Glas je utihnuo.

Čvrsto se držala za deku, u strahu disati, u strahu da će joj promaknuti njegov najtiši šapat. Zašto joj nije odgovorio? Zar je ponovno otišao? Zatim je čula udarac, i grebanje. Lopata. Počeo je kopati.

Jedina prilika, pomislila je. Imam samo ovu priliku.

Još udaraca. Lopata se kretala u dugim zamasima, otkopavajući zemlju, grebući oštro kao struganje kredom po ploči. Sad je disala ubrzano, a srce joj je lupalo u grudima. Ili ću preživjeti, ili umrijeti. Sve će se sad odlučiti. Grebanje je prestalo.

Ruke su joj bile ledenohladne, prsti zaleđeni dok je privijala deku uz ramena. Čula je škripu dasaka i potom cvilež šarki. U njezin zatvor, u njezine oči, sasula se zemlja. Bože, Bože, neću ništa vidjeti! Moram vidjeti! Okrenula se kako bi zaštitila lice od zemlje koja je curila na njezinu kosu. Uporno je treptala kako bi iz očiju izbacila trunke prašine. Pognute glave, nije ga vidjela kako stoji iznad nje. A što je on vidio, zureći u jamu? Svoju zarobljenicu, šćućurenu ispod deke, prljavu, poraženu. Smlavljenu trudovima.

– Vrijeme je da iziđete – rekao je, ovaj put ne kroz rešetku. Tih glas, posve običan. Kako može zlo zvučati tako normalno ?

– Pomozite mi. – Zajecala je. – Ne mogu skočiti gore.

Čula je kako drvo struže o drvo, i osjetila kako je nešto tresnulo pokraj nje. Ljestve. Otvarajući oči, podigla je pogled i vidjela samo obris na pozadini od zvijezda. Nakon mrkloga mraka njezina zatvora, noć se činila okupana svjetlom.

Upalio je džepnu svjetiljku, uperivši je u prečke ljestvi. – Samo nekoliko koraka – rekao je.

– Strašno me boli.

– Uhvatit ću vas za ruku. Ali, morate stati na ljestve. Šmrcajući, polako se podigla na noge. Zateturala je i pala na koljena. Danima nije ustala i sad ju je šokiralo koliko je bila slaba, unatoč svojim nastojanjima da vježba mišiće, unatoč adrenalinu koji joj je tutnjao krvlju.

– Ako želite izići – rekao je – morate ustati. Zastenjala je i teturajući ponovno ustala, nesigurna kao netom rođeno lane. Desna ruka joj je i nadalje

bila u deki, snažno je držeći na grudima. Lijevom rukom je čvrsto uhvatila ljestve.

– Tako. Penjite se.

Zakoračila je na najnižu prečku i zastala kako bi uhvatila ravnotežu prije nego što slobodnom rukom posegne za sljedećom prečkom. Ponovno je zakoračila. Rupa nije bila duboka; još samo nekoliko prečki i izići će. Ramena i glava već su joj bili u razini njegovoga struka.

– Pomozite mi – preklinjala je. – Izvucite me.

– Pustite deku.

– Previše mi je hladno. Molim vas, izvucite me! Odložio je svjetiljku na zemlju.

– Dajte mi ruku – rekao je i nagnuo se prema njoj, bezlična sjena, jedno ticalo ispruženo prema njoj. To je to. Dovoljno je blizu. Glava mu je sad bila točno iznad njezine, dovoljno blizu da je može udariti. Na trenutak je izgubila hrabrost, osjetiviši gađenje prema onome što je kanila učiniti.

– Prestanite tratiti moje vrijeme – naredio joj je. – Učinite kako sam rekao!

Iznenada je zamislila da je lice koje zuri u nju Dwayneovo. Da je kori Dwayneov glas, jedna poruga za drugom. Imidž je sve, Mattie, a pogledaj se kakva si! Krava Mattie, čvrsto se drži ljestvi, u strahu spasiti vlastiti život. U strahu spasiti svoje dijete. Jednostavno više nisi dovoljno dobra za mene. Jesam. JESAM!

Pustila je deku. Kliznula joj je s ramena, otkrivajući ono što je tako čvrsto držala stisnuto u ruci: njezinu čarapu, nabreklu od osam baterija za džepnu svjetiljku. Podigla je ruku, zamahujući čarapom kao buzdovanom, u širokom luku čistog bijesa. Zamahnula je mahnito i šeprtljavo, ali osjetila je zadovoljavajući tresak kad su se baterije zabile u lubanju.

Sjena je zateturala u stranu i srušila se.

U sekundi se popela uz ljestve i izvukla iz rupe. Strah te ne čini nespretnim; izoštri ti čula, učini te brzom kao gazela. U djeliću sekunde nakon što je stopalom dotaknula čvrsto tlo, odjednom je zamijetila desetak različitih pojedinosti. Mlađak koji je virio iza grana koje su se izvijale preko neba. Miris zemlje i vlažnog lišća. I stabla, posvuda stabla, krug prijetećih stražara koji su priječili pogled na sve osim uske kupole zvijezda iznad glave. U šumi sam. Jednim pogledom sve to zamijetivši, u djeliću sekunde je odlučila i potrčala prema nečemu što je izgledalo kao prolaz između stabala. Zatekla se kako se ruši niz strmu vododerinu, drobeći kupinjake i poput biča tanke mladice koje se nisu prelamale, nego je osvetnički bičevale po licu.

Sletjela je na ruke i koljena. Ponovno se u trenu uspravila i trčala, ali sad šepajući od boli u uganutom desnom gležnju. Proizvodim previše buke,

pomislila je, glasna sam kao slonica u trku. Nemoj stati, nemoj stati – mogao bi biti iza mojih leđa. Samo nastavi dalje! Ali bila je slijepa u ovoj šumi, samo sa zvijezdama i bijednom isprikom od mjeseca koji su joj osvjetljavali put. Nema svjetla, nema putokaza. Nije imala pojma gdje se nalazi, ni u kojem bi pravcu mogla pronaći pomoć. Nije poznavala ovo mjesto i bila je izgubljena poput lutalice u snomorici. Probijala se kroz grmlje, instinktivno se krećući nizbrdo, dopuštajući sili teži da odluči kojim bi smjerom trebala krenuti. Planine vode do dolina. Doline vode do rijeka. Rijeke vode do ljudi. K vragu, zvuči dobro, no je li to istina? Koljena su joj se već počela kočiti, kao posljedica pada. Ako još jednom padne, možda više uopće neće moći hodati.

Sad ju je ščepao novi napadaj boli. Morala je stati, uhvatio ju je usred udisaja. Kontrakcija. Previla se, čekajući da prođe. Kad se naposljetku ponovno mogla uspraviti, bila je mokra od znoja. Nešto je zašuškalo iza nje. Naglo se okrenula i našla lice u lice sa zidom neprobojne sjene. Osjećala je kako joj se zlo približava. Odjednom je bježala od njega, grane su joj ranjavale lice, panika vrištala, brže, brže!

Na padini je izgubila ravnotežu i počela se kotrljati nizbrdo, i vjerojatno bi sletjela trbuhom o tlo da se nije uhvatila za jednu mladicu. Sirote dijete, umalo sam sletjela na tebe! Nije čula zvukove potjere, no znala je da je on zacijelo iza nje i da je slijedi. Od užasa je pohitala dalje, kroz mrežu isprepletenih grana.

Zatim su stabla tajanstveno iščezla. Probila se kroz zadnji splet granja i lupila nogama o čvrstu zemlju. Iznenadena i zadihana, zurila je u valice odražene mjesečine. Jezero. Cesta. I u daljini, nasaden na vrhu, obris neke kolibice.

Napravila je nekoliko koraka i zastala, stenjući od nove kontrakcije koja ju je uhvatila u svoj čvrst stisak, tako silno da nije mogla učiniti ništa osim čučnuti na cesti. Grlo joj je preplavila mučnina. Čula je pljuskanje vode o obalu i krik ptice na jezeru. Preplavila ju je vrtoglavica koja je prijetila da će je srušiti na koljena. Ne ovdje! Nemoj stati ovdje, tako izložena na cesti.

Zateturala je. Kontrakcija je popuštala. Natjerala se dalje, prema kabini kao sjenovitoj nadi. Potrčala je, koljeno joj je pulsiralo od boli svaki put kad bi cipelom dotaknula zemljanu cestu. Brže, pomislila je. On te može vidjeti na odrazu jezera. Trči prije nego što te sruši sljedeći nalet boli. Koliko imam minuta do sljedeće kontrakcije? Pet, deset? Koliba se činila veoma daleko.

Naprezala se iz sve snage, grabeći nogama, glasno dišući. Nada je bila poput raketnog goriva. Preživjet ću. Preživjet ću.

Prozori kolibe bili su mračni. Svejedno je pokucala na vrata, ne usuđujući se povikati iz straha da će njezin glas odjeknuti niz cestu, uz planinu. Nije bilo odgovora.

Oklijevala je samo sekundu. K vragu i pristojno ponašanje. Jednostavno razbij prokleti prozor! Zgrabila je kamen pokraj ulaznih vrata i snažno udarila njime o prozor. Zvuk razbijenog stakla razmrskao je noćnu tišinu. Kamenom je odbila nekoliko preostalih krhotina, gurnula ruku i otključala vrata. Provali i uđi. Hajde, GI Jane!

U unutrašnjosti kuće osjetila je miris cedrovine i ustajalog zraka. Vikendica koja je predugo bila zatvorena i zanemarena. Staklo je škripalo pod njezinim nogama dok je rukom opipavala zid tražeći prekidač za svjetlo. Trenutak nakon što se svjetlo upalilo, shvatila je: on će vidjeti svjetlo. Sad je prekasno. Samo pronadi telefon. Ogledala se po prostoriji i vidjela kamin, naslagano drvo za potpalu, pokućstvo obloženo kariranom tkaninom, ali nigdje telefon.

Potrčala je u kuhinju i uočila slušalicu na pultu. Podigla ju je i već je birala 911 kad je shvatila da nema signala. Linija je bila mrtva. U dnevnom boravku, razbijeno staklo usprhnulo je po podu. U kući je. Izadi. Odmah izadi.

Kliznula je kroz kuhinjska vrata i tiho iz zatvorila za sobom.

Zatekla se u malenoj garaži. Mjesečina je probijala kroz jedan jedini prozor, dovoljno snažno da razabere niski obris čamca na vesla smještenog na prikolicu. Nije bilo drugog skrovišta, drugog mjesta na kojem bi se mogla sakriti. Uzmaknula je od kuhinjskih vrata, povlačeći se što dublje u sjenu. Ramenom je udarila o policu, metal je zazveckao, uzburkao se miris davno nakupljene prašine. Slijepo je pipkala po polici tražeći neko oružje i napipala stare limenke s bojom, skorenih poklopaca. Napipala je četke za boju. Zatim su joj se prsti ovili oko odvijača i zgrabila ga je. Kakvo jadno oružje, otprilike jednako smrtonosno kao turpija za nokte. Kržljava rođakinja svih odvijača.

Svjetlo ispod kuhinjskih vrata se namreškalo. Preko osvijetljene pukotine prešla je sjena. I zaustavila se.

Jednako kao i njezino disanje. Uzmaknula je prema stražnjim vratima garaže, a srce joj je lupalo u grlu. Ostao joj je samo jedan izbor.

Posegnula je za kvakom i povukla. Vrata su zaškripala podižući se uz utore. Bila je to škripa koja je objavljivala: Ovdje je! Ovdje je! U trenutku kad su se kuhinjska vrata otvorila, provukla se kroz vrata i potrčala u noć. Znala je da je on vidi kako se kreće uz nemilosrdno izloženu obalu. Znala je da ne može trčati brže od njega. Unatoč tome, trčala je uz mjesečinom posrebrano jezero, dok joj se blato ljepilo uz cipele. Čula je kako joj se približava kroz šaš. Zaplivaj, pomislila je. Uđi u jezero. Skrenula je prema vodi. I iznenada se previnula, kad ju je šćepala sljedeća kontrakcija. Ova bol nije bila nalik nijednoj prije. Bacila ju je na koljena. Uronila je u vodu do gležnjeva dok je bol rasla čvrsto je držeći u zubima tako da joj se na trenutak sve zacrnilo pred očima, i osjetila je kako se ruši, postrance. U ustima je osjetila blato. Sklupčana, kašljući, na leđima, bespomoćna kao preokrenuta kornjača. Kontrakcija je

popustila. Zvijezde su polako postale jasnije na nebu. Osjetila je kako joj voda miluje kosu, oplahuje obraze. Nimalo hladna, više kao topla kupka. Čula je zapljuskivanje njegovih koraka, pucketanje šaša. Gledala je kako se grane razmiču.

A zatim je ponovno bio ovdje i stajao je iznad nje, prijeteci se nadvisivao na pozadini od neba. Došao je uzeti svoju nagradu. Kleknuo je pokraj nje i odraz vode zacaklio se u njegovim očima u točkicama svjetla. I ono što je držao u ruci također je svjetlucalo; srebrna oštrica noža. Činilo se da zna, dok se naginjao iznad njezinoga tijela, da je iscrpljena. Da njezina duša čeka olakšanje iz svoje iznurene ljuštore.

Zgrabio je pojas njezinih trudničkih hlača i spustio ga, otkrivajući bijelu kupolu njezina trbuha. No, ona se svejedno nije ni pomaknula, nego je samo nepomično ležala. Već se predala, već je bila mrtva.

Položio je ruku na njezin abdomen; drugom je čvrsto uhvatio nož, spuštajući oštricu prema golom mesu, naginjući se prema njoj za prvi rez.

Voda se podigla u srebrnastom mlazu kad je iznenada podigla ruku iz blata. Kad je uperila vrh odvijača prema njegovom licu. Mišića napetih od bijesa, zarila ga je nagore, patetično bijedno oružje iznenada je sa smrtonosnom nakanom pojurilo prema njegovom oku. Ovo je za mene, seronjo! A ovo je za moju bebu!

Gurnula je odvijač duboko, osjetila kako oružje prodire u kost i mozak, dok se ručka nije zaglavila u očnoj duplji ne mogavši ući dublje.

Pao je ne ispustivši ni zvuk.

Na trenutak se nije mogla ni pomaknuti. Pao je preko njezinih bokova i osjetila je kako vrelina njegove krvi natapa njezinu odjeću. Mrtvaci su teški, toliko teži od živih. Gurnula ga je, stenjući od napora, zgađena što ga mora dodirnuti. Naposljetku ga je odgurnula i on se otkotrljao na leđa među šaš.

S mukom se podigla na noge i zateturala prema povišenom tlu. Daleko od vode, daleko od krvi. Srušila se malo dalje uz obalu, spuštajući se na postelju od trave. Na njoj je ležala kad je došla i prošla sljedeća kontrakcija. I sljedeća. I sljedeća. Kroz oči zamagljene od boli, promatrala je kako mlađak putuje preko nebesa. Vidjela je kako zvijezde blijede i ružičasti sjaj kapa na istočno nebo.

Kad se sunce podiglo iznad horizonta, Mattie Purvis poželjela je dobrodošlicu svojoj kćerki na svijet.

Poglavlje trideset

Bahati lešinari lijeno su kružili nebom, crnokrili glasnici svježe strvine. Mrtvi ne mogu dugo izbjeći pozornosti Majke Prirode. Miris raspadanja privlači bube i muhe zunzare, glodavce i vrane, sve koji se okupljaju oko obilja Smrti. Po čemu sam ja drukčija? Pomislila je Maura, dok se travnatom obalom približavala obali. I nju su privlačili mrtvi, da poput lešinara probada i bocka hladno meso. Ovo je bilo prekrasno mjesto za tako turoban zadatak. Nebo je bilo modro i bez ijednog oblačka, jezero nalik posrebreanom staklu. A uz rub jezera, bijela je plahta prekrivala ono čime su se strvinari, koji su kružili zrakom, nadali pogostiti.

Jane Rizzoli, koja je stajala s Barryjem Frostom i dvojicom policijskih časnika države Massachusetts, zakoračila je ususret Mauri.

– Tijelo je ležalo u nekoliko centimetara vode, tamo u šašu. Izvukli smo ga na obalu. Samo sam željela da znaš da je premješteno.

Maura je netremice promatrala plahtom prekriven leš, ali nije ga doticala. Nije bila posve spremna suočiti se s onim što je ležalo ispod plastičnog prekrivača.

– Je li žena dobro?

– Vidjela sam gospodu Purvis na hitnoj. Malo je nagruvana, ali bit će dobro. I beba je super. – Rizzolijeva je pokazala prema obali, na kojoj su rasli buseni meke trave. – Tamo ju je rodila. Izvela je to posve sama. Kad je oko sedam ujutro naišao čuvar parka, zatekao ju je kako sjedi uz cestu i doji dijete.

Maura je promatrala obalu i razmišljala o ženi koja rađa posve sama pod vedrim nebom, gdje nitko ne čuje njezine bolne krikove, a dvadesetak metara dalje hladi se i koči leš.

– Gdje ju je držao ?

– U rupi, četiri kilometra odavde.

Maura se namrštila.

– I ona je prevalila sav taj put pješice?

– Da. Zamisli da trčiš po mraku kroz šumu. I istodobno imaš trudove. Spustila se iz šume niz onu tamo padinu. – Ne mogu to ni zamisliti.

– Trebala bi vidjeti kutiju u kojoj ju je držao, kao lijes. Živa zakopana tjedan dana... ne znam kako je sačuvala zdrav razum. Maura je pomislila na mladu Alice Rose, zatočenu u jami prije mnogo godina. Samo jedna noć očaja i mraka proganjala ju je do kraja njezinog kratkog života. Na kraju ju je i ubila. A

Mattie Purvis se izvukla ne samo zdrava, nego i spremna na borbu. Spremna preživjeti.

– Pronašli smo bijeli kombi – rekla je Rizzolijeva.

– Gdje?

– Bio je parkiran na jednoj od cesta za održavanje, tridesetak, četrdesetak metara dalje od rupe u koju ju je zakopao. Nikad je ne bismo pronašli.

– Jeste li već pronašli ikakvih ostataka? Mora da su u blizini zakopane ostale žrtve.

– Tek smo počeli tražiti. Mnogo je stabala, treba pretražiti veliko područje. Trebat će nam vremena da pročešljamo čitavo to brdo u potrazi za grobovima.

– Sve ove godine, sve nestale žene. Jedna od njih mogla bi biti moja... – Maura je zašutjela i zagledala se u stabla na kosini. Jedna od njih mogla bi biti moja majka.

Možda ja uopće nemam krv čudovišta u žilama. Možda je moja prava majka sve ove godine mrtva. Još jedna žrtva, zakopana negdje u ovoj šumi.

– Prije nego što doneseš ikakvu pretpostavku – rekla je Rizzolijeva – moraš vidjeti leš.

Maura se namrštila pogledavši je. Spustila je pogled prema prekrivenom tijelu pod njezinim nogama. Kleknula je i posegnula za rubom prekrivača.

– Čekaj. Trebala bih te upozoriti...

– Da?

– Nije ono što očekuješ.

Maura je oklijevala, ruka joj se vrzmala iznad plahte. Insekti su zujali, pohlepni dobiti pristup svježem mesu. Udahnula je i odmaknula prekrivač. Na trenutak nije rekla ni riječ dok je netremice promatrala lice koje je upravo otkrila. Ono što ju je zapanjilo nije bilo uništeno lijevo oko, ni drška odvijača zabijena duboko u duplju. Ta sablasna pojedinost bila je samo jedna značajka koju treba zamijetiti, spremi u mislima kao što bi spremila izdiktirano izvješće. Ne, njezinu pozornost privuklo je lice, i užasnulo je.

– Premlad je – promrmljala je. – Ovaj muškarac je premlad da bi bio Elijah Lank.

– Rekla bih da ima trideset, trideset i pet godina. Maura je šokirano uzdahnula. – Ne razumijem...

– Vidiš, zar ne? – tiho je upitala Rizzolijeva.

– Crna kosa, zelene oči. Kao ja.

– Mislim, sigurno može biti milijun tipova s takvom bojom kose i očiju. Ali, sličnost... – Zastala je.

– I Frost ju je zamijetio. Svi smo je zamijetili.

Maura je navukla plahtu preko leša i odmaknula se, uzmičući od istine koja ju je neporecivo promatrala s lica mrtvoga muškarca.

– Doktor Bristol je na putu ovamo – rekao je Frost. – Mislili smo da ti ne bi željela obaviti obdukciju.

– Zašto ste me onda pozvali?

– Zato što si rekla da želiš biti u tijeku – rekla je Rizzolijeva. – Zato što sam ti obećala. I zato... – Rizzolijeva je pogledala prekriveno tijelo. – Zato što bi prije ili kasnije saznala tko je bio ovaj muškarac.

– Ne znam tko je on bio. Vi mislite da vidite sličnost. To nije dokaz.

– Ima toga još. Nešto što smo tek jutros saznali. Maura ju je pogledala.

– Što ?

– Pokušavali smo saznati nešto o kretanju Elijahha Lanka. Tražili smo svako mjesto u kojem se pojavilo njegovo ime. Uhićenja, prometne kazne, bilo što. Jutros smo dobili faks iz okružnog ureda u Sjevernoj Carolini. Bila je to smrtnica. Elijah Lank je umro prije osam godina.

– Osam godina? Onda on nije bio s Amaltheom kad je ubila Theresu i Nikki Wells.

– Nije. Tad je Amalthea već radila s novim partnerom. Nekim tko je preuzeo Elijahovo mjesto. Kako bi nastavio obiteljski posao. Maura se okrenula i zagledala u jezero, koje je sad bilo zasljepljujuće svijetlo. Ne želim čuti ostatak ove priče, pomislila je.

Ne želim znati.

– Prije osam godina, Elijah je umro od srčanog udara u jednoj bolnici u Greenvilleu – rekla je Rizzolijeva. – Pojavio se na hitnom prijemu tužeći se na bolove u prsima. Prema njihovim izvješćima, na hitnu ga je dovela njegova obitelj.

Obitelj.

– Njegova supruga, Amalthea – rekla je Rizzolijeva. – I njihov sin, Samuel.

Maura je duboko udahнула, osjećajući smrad truleži i miomiris ljeta u zraku. Smrt i život pomiješani u jednom mirisu.

– Žao mi je – rekla je Rizzolijeva. – Žao mi je što si morala saznati. Još uvijek postoji mogućnost da griješimo glede ovoga muškarca, znaš. Još uvijek postoji mogućnost da uopće nije povezan s njima. Ali, nisu bili u krivu i Maura je to znala. Znala sam čim sam mu vidjela lice.

Kad su Rizzolijeva i Frost te večeri ušetali u J.P. Doyle's, policajci koji su stajali oko šanka dočekali su ih glasnim, razmetnim pljeskom od kojega je Rizzolijeva pocrvenjela. K vragu, pljeskali su čak i dečki kojima nije bila posebno draga, u kolegijalnom priznanju njezinoga uspjeha, koji je u tom trenutku bio razglašen na televizijskim vijestima u pet sati na ekranu iznad šanka. Gomila je počela skladno toptati kad su Rizzolijeva i Frost prišli pultu, na koji je nasmiješeni šanker već stavio dva pića za njih. Za Frosta kapljicu whiskeya, a za Rizzolijevu... Veliku čašu mlijeka.

Kad su svi prasnuli u smijeh, Frost se nagnuo prema njoj i šapnuo joj u uho:

– Znaš, malo me boli želudac. Bi li se mijenjala za piće? Smiješno je bilo to da je Frost doista volio mlijeko. Gurnula je svoju čašu prema njemu i zamolila šankera Coca-Colu.

Dok su njihovi kolege prilazili kako bi se rukovali i čestitali im, ona i Frost su jeli kikiriki i pijuckali svoja kreposna pića. Nedostajalo joj je njezino uobičajeno piće, pivo Adams. Večeras joj je mnogo toga nedostajalo – njezin suprug, njezino pivo. Uvijek je dobar dan, pomislila je, kad neki zločinac padne.

– Hej, Rizzolijeva! Oklade su na dvjesto dolara da ćeš roditi djevojčicu, i stotinu dvadeset za dječaka. Pogledala je postrance i ugledala istražitelje Vanna i Dunleawja koji su stajali pokraj nje za šankom. Debeli i mršavi Hobit, s blizankama kriglama Guinnessa.

– Što ako imam oboje? – upitala je. – Blizance?

– Ha – rekao je Dunleaw. – O tome nismo razmišljali.

– Tko onda dobiva?

– Valjda nitko.

– Ili svi? – rekao je Vann.

Dvojica muškaraca stajali su i neko vrijeme razmišljali o tom pitanju. Sam i Frodo, zapeli na Brdu usuda i dvojbe.

– Znači – rekao je Vann – pretpostavljam da bismo trebali dodati još jednu kategoriju.

Rizzolijeva se nasmijala.

– Da, dodajte je.

– Usput, obavili ste sjajan posao – rekao je Dunleaw. – Samo gledajte, sljedeće što će se dogoditi, završit ćete u časopisu People. Takav počinitelj, sve one žene. Kakva priča.

– Želite li pravu istinu? – Rizzolijeva je uzdahnula i odložila svoju Coca-Colu. – Ne možemo preuzeti zaslugu

– Ne?

Frost je pogledao Vanna i Dunleawja.

– Nismo ga mi sredili. Sredila ga je žrtva.

– Obična kućanica – rekla je Rizzolijeva. – Preplašena, trudna, obična kućanica. Nije joj trebao pištolj ni pendrek, bila joj je dovoljna prokleta čarapa napunjena baterijama.

Na televiziji su lokalne vijesti završile i šanker je prebacio na HBO. Film s ženama u kratkim suknjicama. Ženama koje imaju struk.

– Što je s onim metkom Black Talon? – upitao je Dunleaw. – Kako se on uklopio?

Rizzolijeva je kratko šutjela pijuckajući Coca-Colu.

– Još ne znamo.

– Jeste li pronašli oružje?

Uhvatila je Frostov pogled i osjetila valić nelagode. To je bila pojedinost koja ih je oboje mučila. U kombiju nisu pronašli pištolj. Našli su smotanu užad i noževe prekrivene skorenom krvlju. Pronašli su uredno vođenu bilježnicu s imenima i telefonskim brojevima drugih devet posrednika za prodaju novorođenčadi, Terence Van Gates nije bio jedini. I pronašli su zapise o isplatama gotovine Lankovima kroz godine, zlatnu žilu informacija koje će istražitelje godinama držati zaposlenima. Ali, oružje kojim je ubijena Anna Leoni nije bilo u kombiju.

– Ništa zato – rekao je Dunleaw. – Možda će se pojaviti. Ili ga se riješio. Možda. Ili nam možda nešto još uvijek izmiče.

Bio je mrak kad su Frost i ona izišli iz Doyle 'sa. Umjesto da ode kući, odvezla se natrag u Schroeder Plazu, a razgovor s Vannom i Dunleawjem i nadalje ju je tištao. Sjela je za stol koji je bio prekriven planinom fascikala. Na vrhu su bila izvješća Nacionalnog središta za istraživanje zločina, nekoliko desetljeća izvješća o nestalim osobama sastavljenih tijekom njihovog lova na Zvijer. Čitavu tu potragu pokrenulo je umorstvo Anne Leoni, poput oblutka bačenog u vodu, koji izaziva sve šire valove. Annino umorstvo ih je odvelo do Amaltheje i nakon toga do Zvijeri. No Annina smrt je i nadalje ostala neriješeno pitanje.

Rizzolijeva je uklanjala izvješća, probijajući se do fascikla o Anni Leoni. Iako je nekoliko puta pomno pročitala sve u tom fasciklu, ponovno ga je prelistala, iznova pročitala izvješća svjedoka, obdukcijско izvješće, izvješća forenzičkog laboratorija, otiske i DNK. Došla je do balističkog izvješća i pogled joj se zaustavio na riječima Black Talon. Sjetila se zvjezdolikog oblika metka na rendgenskoj snimci lubanje Anne Leoni. Sjetila se i razaranja koje je ostavio u njezinom mozgu.

Black Talon metak. Gdje je pištolj koji ga je ispalio?

Zatvorila je fascikl i pogledala kartonsku kutiju koja je već tjedana dana ležala kraj njezinog radnog stola. U njoj su bili dosjei o umorstvu Vasilyja

Titova koje su joj posudili Vann i Dunleaw. On je bio jedina druga žrtva na području Bostona koja je u posljednjih pet godina poginula od Black Talon metka. Izvadila je fascikle iz kutije i naslagala ih na stol, uzdahnuvši kad je vidjela koliko je visoka ta hrpa. Čak i posve jednostavna istraga proizvodi prizme papira. Vann i Dunleaw već su joj ranije saželi slučaj i pročitala je dovoljno njihovih izvješća da se uvjeri kako su dobro obavili uhićenje. Suđenje koje je uslijedilo i brza osuda Antonina Leonova samo je pojačala to uvjerenje. Ipak, ona je sad ponovno pregledavala izvješća o slučaju koji nije ostavljao mjesta sumnji da je osuđen pravi krivac.

Završno izvješće istražitelja Dunleawja bilo je iscrpno i uvjerljivo. Leonov je tjedan dana bio pod policijskom prismotrom, u očekivanju dostave heroiona iz Tadžikstana. Dok su dvojica istražitelja promatrali iz automobila, Leonov se pojavio pred kućom Titova, pokucao na ulazna vrata i ušao u kuću. Nekoliko trenutaka kasnije, u kući su ispaljena dva metka. Leonov je izišao iz kuće, ušao u svoj automobil i namjeravao se odvesti, kad su mu pristupili Vann i Dunleaw i uhapsili ga. U kući je Titov pronađen mrtav u kuhinji, s dva metka Black Talon u mozgu. Balističari su kasnije potvrdili da su oba ispaljena iz Leonovljeva pištolja.

Otvori i zatvori. Počinitelj osuđen, oružje pod nadzorom policije. Rizzolijeva nije vidjela nikakvu povezanost između smrti Vassilyja Titova i Anne Leoni, osim u upotrebi metaka Black Talon. Sve rjeđeg streljiva, no nedovoljnog da bi predstavljalo stvarnu povezanost ta dva umorstva.

No ona je nastavila prelistavati izvješća, čitajući ih u vrijeme večere. Kad je došla do posljednjeg fascikla, bila je gotovo preumorna da ga otvori. Pročitat ću još ovo i to je to, pomislila je, spremiću izvješća i staviti ovaj problem na spavanje.

Otvorila je fascikl i pronašla izvješće o premetačini skladišta Leonova. Sadržavao je opis racije istražitelja Vanna, popis uhapšenih zaposlenika Antonina Leonova, zajedno s nabiranjem svega što je zaplijenjeno, od sanduka i gotovine, do knjigovodstvenih zapisa. Letjela je očima preko stranice dok nije došla do popisa časnika na licu mjesta. Deset policajaca Bostonske policije. Pogled joj se zaledio na jednom određenom imenu, imenu koje nije prepoznala kad je prije tjedan dana pročitala ovo izvješće. To je samo slučajnost. Ne mora nužno značiti da...

Sjedila je i kratko razmišljala o tome. Sjetila se racije u kojoj je sudjelovala kao mlada pozornica. Gomila buke, gomila uzbuđenja. I strka – kad se desetak adrenalinom nabijenih policajaca okomi na neprijateljsku zgradu, svi su nervozni, svi paze na sebe. Možeš ne zamijetiti što tvoj kolega radi. Što gura u džep. Gotovinu, drogu. Kutiju metaka koja nikome nikad neće nedostajati. Uvijek postoji iskušenje da uzmeš suvenir. Suvenir koji će ti se kasnije možda pokazati korisnim.

Podigla je slušalicu i nazvala Frosta.

Poglavlje trideset jedan

Mrtvacu nisu dobro društvo.

Maura je sjedila za mikroskopom i kroz okular promatrala djeliće pluća, jetre i gušterače – djelići tkiva odrezani sa posmrtnih ostataka jednog samoubojice, sačuvani ispod leća, sjajno ružičasti i ljubičasti od hematoksilinsko–eozinske otopine. Osim povremenog zveketa stakalca i laganog zujanja rashladnog uređaja, zgrada je bila tiha. Ali nije bila prazna; dolje u hladnjači, desetak nijemih posjetitelja ležalo je zatvoreno u svojim mrtvačkim pokrovima. Ne zahtjevni gosti, svaki sa svojom pričom koju će ispričati samo onima koji su ih voljni rezati i bockati.

Telefon je zazvonio na njezinom stolu; pustila je da se javi uredska automatska sekretarica. Ovdje nema nikoga osim mrtvaca. I mene. Priča koju je Maura sad vidjela ispod leća mikroskopa nije bila nova. Mladi organi, zdrava tkiva. Tijelo stvoreno da živi još mnogo godina, da je duša bila voljna, da je neki unutarnji glas samo šapnuo očajnom mladiću: Čekaj malo, ovaj jad je privremen. Ova bol će proći, i jednog ćeš dana pronaći drugu djevojku koju ćeš voljeti. Završila je sa zadnjim stakalcem i odložila ga u kutiju. Kratko je sjedila, ne razmišljajući o stakalcima koja je netom pregledala, nego o drugoj slici: mladiću s tamnom kosom i zelenim očima. Nije promatrala njegovu obdukciju; tog poslijepodneva, dok je on ležao rastvoren na obdukcijском stolu doktora Bristola, ona je ostala u svom uredu. No, čak i dok je diktirala izvješća i kasno navečer pregledavala stakalca, razmišljala je o njemu. Želim li doista znati tko je on ? Još nije odlučila. Čak i kad je ustajala od stola, uzimala torbicu u naramak fascikala, nije bila sigurna u svoj odgovor.

Telefon je ponovno zazvonio; ponovno se nije obazirala na njega. Hodajući nijemim hodnikom, prolazila je pokraj zatvorenih vrata i napuštenih ureda. Sjetila se jedne druge večeri kad je izišla iz ove prazne zgrade i zatekla trag kandži urezan u vrata njezina automobila, i srce joj je zakucalo malo brže. Ali, sad ga nema. Zvijer je mrtva.

Iskoračila je kroz stražnji izlaz u noć blagu od ljetne topline. Zastala je ispred vanjske ulične svjetiljke kako bi pogledala sjenovito parkiralište. Privučene sjajem svjetla, noćne leptiriće rojile su se oko svjetiljke i čula je lepet krilca o žarulju. Zatim je začula drugi zvuk: zatvaranje automobilskih vrata.

Jedan joj se obris približavao, zadobivajući oblik i značajke kad je ušao u sjaj svjetiljke.

Uzdahnula je od olakšanja kad je vidjela da je to Ballard.

– Jesi li me čekao?

- Vidio sam tvoj automobil na parkiralištu. Pokušao sam te nazvati.
- Nakon pet sati poslijepodne puštam da se uključi sekretarica.
- Nisi se javljala ni na mobitel.
- Isključila sam ga. Rick, ne moraš me provjeravati. Dobro sam.
- Jesi li, doista?

Uzdahnula je dok su prilazili njezinom automobilu. Pogledala je u nebo na kojem su zvijezde poblijedile od gradskog svjetla.

- Moram odlučiti što ću učiniti glede DNK. Želim li doista saznati istinu.
- Onda to nemoj učiniti. Nema veze ako si u rodu s njima. Amalthea nema nikakve veze s tim tko si.

– To bih ranije i sama rekla. – Prije nego što sam znala čiju krv možda dijelim. Prije nego što sam saznala da možda potječem iz obitelji čudovišta.

- Zlo nije nasljedno.
- Ipak, nije dobar osjećaj znati da u obitelji možda imam nekoliko masovnih ubojica.

Otključala je vrata svojeg automobila i sjela za volan. Upravo je gurnula ključ u bravu kad se Ballard naslonio na automobil.

- Maura – rekao je. – Večerao sam s njom.

Zastala je, ne gledajući ga. Samo je zurila u zeleni odsjaj komandne ploče i razmišljala o njegovom pozivu.

- Sinoć si mi – rekao je – postavila pitanje. Pitala si se bih li bio zainteresiran za tebe da nikad nisam volio tvoju sestru. Mislim da nisi povjerovala u moj odgovor.

Okrenula se i pogledala ga.

- Ne postoji način da to ikad doista saznamo, zar ne? Jer, volio si je.
- Pruži mi priliku da te upoznam. Nisam si to umislio, ono gore u šumi. Ti si to osjetila, i ja sam osjetio. Nešto je postojalo između nas. – Nagnuo se još bliže. Tiho rekao: – To je samo večera, Maura. Pomislila je na sate koje je upravo provela radeći u onoj sterilnoj zgradi, s mrtvacima kao društvom. Večeras, pomislila je, ne želim biti sama. Želim biti s nekim živim.

– Kineski restoran je malo dalje uz ulicu – rekla je. – Zašto ne bismo otišli tamo?

Kliznuo je na suvozačko mjesto pokraj nje i kratko su se pogledali. Odsjaj ulične svjetiljke padao mu je koso preko lica, zastirući polovicu sjenom. Ispružio je ruku kako bi joj dotaknuo obraz. Zatim ju je njegova ruka obuhvatila kako bi je privukao k sebi, no ona je već bila tamo, naslanjala se na njega, spremna dočekati ga na pola puta. I više nego na pola puta. Njegove su usne

pronašle njezine i čula je vlastiti uzdah. Osjetila je kako je uvlači u toplinu svojeg zagrljaja. Eksplozija ju je zatresla.

Trgnula se kad se Rickov prozor rasprsnuo i staklo je ubolo u obraz. Ponovno je otvorila oči i ugledala. Ono što je ostalo od njegovog lica, sad krvava kaša. Njegovo se tijelo polako rušilo prema njoj. Glava mu je sletjela na njezina bedra i vrelina njegove krvi promočila joj je krilo. – Rick. Rick!

Kretanje napolju privuklo je njezin zapanjen pogled. Podigla je glavu i iz tame se pojavio jedan lik odjeven u crno, koji joj se približavao robotskom učinkovitošću. Dolazi me ubiti. Vozi. Vozi.

Odgurnula je Rickovo tijelo, pokušavajući ga maknuti s mjenjača, s njegovog je unakaženog lica kapala krv od koje su joj ruke postale skliske. Ipak je uspjela staviti mjenjač u rikverc i stisnuti pedalu gasa.

Lexus je naglo pojurio iz svojeg parkirnog mjesta. Strijelac je bio negdje iza nje i približavao se.

Jecajući od napora, odgurnula je Rickovo lice s mjenjača i prsti su joj potonuli u krvavo meso. Gurnula je mjenjač u položaj za vožnju. Stražnji prozor je eksplodirao i ona se skutrla kad joj je staklo zapljuštalo na kosu.

Stisnula je gas do daske. Lexus je uz cvilež pojurio. Strijelac joj je presjekao najbliži izlaz s parkirališta; sad je postojao samo jedan smjer kojim je mogla krenuti, prema susjednom parkiralištu Medicinskog središta bostonskog sveučilišta. Dva su parkirališta bila odvojena samo rubom pločnika. Vozila je ravno prema rubniku, spremajući se za sudar. Osjetila je kako joj brada škljoca, zubi se zabijaju jedni u druge, kad je gumama poskočila preko betona.

Doletio je još jedan metak; prednje staklo se raspalo u komadiće. Maura je pognula glavu dok je staklo pljuštalo komandnom pločom i komadići joj se zabijali u lice. Lexus se zanio, bez nadzora. Podigla je glavu i ravno ispred sebe ugledala stup ulične svjetiljke.

Neizbježan. Zatvorila je oči netom prije nego što se otvorio zračni jastuk. Bila je priklještena uz sjedalo.

Polako je otvorila oči, zapanjena. Truba njezinog automobila bez prestanka je tutnjala. Nije utihnula ni kad se ona otkotrljala od zračnog jastuka, ni kad je gurnula vrata i srušila se na pločnik. Teturajući, ustala je, a u ušima joj je odzvanjalo od stalnog tuljenja trube. Uspjela se sagnuti u zaštitu obližnjeg parkiranog automobila. Nesigurnih koraka, natjerala se ne posustati uz automobile, dok naglo nije zastala.

Pred njom je ležalo široko prostranstvo otvorenog pločnika.

Kleknula je iza automobilske gume i provirila oko branika. Osjetila je kako joj se krv ledi u žilama kad je ugledala tamni lik koji je nadirao iz sjene, neumoljiv kao stroj, prema smrskanom lexusu. Zakoračio je ispod lokve svjetla ulične svjetiljke.

Maura je ugledala odsjaj plave kose, pramen konjskog repa. Strijelac je naglo otvorio suvozačka vrata i nagnuo se u automobil gledajući Ballardovo tijelo. Iznenada je njezina glava ponovno izvirila i, gledajući lijevo–desno, pomno pretraživala parkiralište.

Maura se skutrla iza kotača. Krv joj je pulsirala u sljepoočicama, dah joj se pretvorio u gutljaje panike. Pogledala je prazan pločnik, nemilosrdno osvijetljen drugom uličnom svjetiljkom. Iza nje, na drugoj strani ulice, nalazio se jarkocrveni natpis HITAN PRIJAM Medicinskog središta. Morala je samo preći preko tog izloženog pločnika i zatim preko Albany Streeta. Neumoljivo tuljenje njezine automobilske trube već je zacijelo privuklo pozornost bolničkog osoblja.

Blizu je. Pomoć je blizu.

Srce joj je tutnjalo kao ludo dok se ljuljala na jabučicama stopala. U strahu pomaknuti se, u strahu ostati na mjestu. Polako se nagnula i provirila iza gume.

Crne čizme bile su ukopane s druge strane automobila. Trči.

U sekundi je galopirala prema otvorenom pločniku. Nije ni pomislila da izvede kakav manevar, izmiče lijevo–desno, samo je panično potrčala. Crvena oznaka hitnog prijama svjetlucala je ispred nje. Uspjet ću, pomislila je. Uspjeti...

Metak je bio poput udarca u njezino rame. Odbacio ju je naprijed i srušio na beton. Pokušala se popeti na koljena, ali lijeva joj se ruka srušila iza tijela. Što ne valja sa mnom, pomislila je, zašto ne mogu koristiti ruku? Stenjući, otkotrljala se na leđa i vidjela bljesak svjetiljke na parkiralištu iznad glave.

U vidokrugu se pojavilo lice Carmen Ballard.

– Ubila sam te jednom – rekla je Carmen. – Sad moram sve ispočetka.

– Molim te. Rick i ja... mi nismo nikad...

– Nije bio tvoj da ga uzmeš. – Carmen je podigla pištolj. Cijev je bila crno oko koje je zurilo u Mauru. – Jebena kurvo. – Ruka joj se ukočila, spremna ispaliti ubojiti metak.

Iznenada se začuo drugi glas – muški.

– Spustite oružje! Carmen je iznenađeno trepnula. Pogledala postrance.

Nekoliko metara dalje stajao je bolnički čuvar, s pištoljem uperenim u Carmen.

– Jeste li me čuli, gospodo? – viknuo je. – Spustite ga! Carmenina ruka bila je neodlučna. Pogledala je Mauru, zatim ponovno čuvara, a njezin bijes i njezina žudnja za osvetom borili su se sa stvarnošću posljedica.

– Nikad nismo bili ljubavnici – rekla je Maura, a glas joj je bio toliko slab da se pitala može li ga Carmen uopće čuti kroz daleku tutnjavu automobilske trube. – A nisu ni oni.

– Lažljivice. – Carmen je ponovno pogledala Mauru. – Ista si kao ona. Zbog nje me ostavio. Ostavio me je.

– To nije bila Annina krivnja...

– Bila je. A sad je tvoja. – Nije spuštala pogled s Maure, ni kad se uz njih uz cvilež guma zaustavio automobil. Ni kad je novi glas viknuo: – Časnice Ballard! Spustite oružje! Rizzolijeva.

Carmen je pogledala postrance, posljednjim proračunatim pogledom dok je odvagivala mogućnosti. Sad su u nju bila uperena dva pištolja. Izgubila je; bez obzira što odabere, njezin život bio je svršen. Dok ju je Carmen promatrala, Maura je u njezinim očima vidjela kakvu je odluku donijela. Promatrala je kako joj se ruke napinju, pomnije ciljajući u Mauru, s cijevi namještenom za zadnju eksploziju. Gledala je kako se Carmenine ruke čvršće ovijaju oko pištolja, spremajući se ispaliti ubojiti metak.

Eksplozija je šokirala Mauru. Odgurnula je Carmen u stranu; zateturala je. I pala.

Maura je čula topot koraka, sve glasniji zvuk sirena. I poznat glas koji joj je šaputao:

– Oh, Isuse. Doktorice!

Vidjela je lice Rizzolijeve koje se nadvilo nad nju. Svjetla su treperila na ulici. Sa svih strana približavale su joj se sjene. Duhovi, želeći joj dobrodošlicu u svoj svijet.

Poglavlje trideset dva

Sad je to vidjela s druge strane. Kao pacijentica, a ne kao liječnica. Svjetla na stropu treperila su dok su je na nosilima gurali niz hodnik, dok ju je bolničarka s okruglom kapom pogledavala sa zabrinutošću u očima. Kotači su zaškripali i bolničarka je lagano zastenjala dok je gurala nosila kroz dvokrilna vrata u operacijsku salu. Sad su joj iznad glave blještala drukčija svjetla, oštija, zaslijepljujuća. Kao svjetla u obdukcijskoj sali.

Maura je zatvorila oči. Dok su je bolničarke prebacivale na stol, pomislila je na Annu, koja je ležala naga pod istim ovakvim svjetlima, razrezanog tijela, pod pogledom neznanaca. Osjetila je kako Annin duh lebdi iznad nje i promatra je, jednako kao što je nekoć ona promatrala Annu. Moja sestra, pomislila je dok joj je pentobarbital klizio u vene i svjetla počela blijediti. Čekaš li me? Ali, kad se probudila, nije ugledala Annu; ugledala je Jane Rizzoli. Zrake dnevnog svjetla blistale su kroz djelomično navučene zastore i bacale jarke vodoravne trake preko lica Rizzolijeve koja se naginjala prema Mauri.

– Hej, doktorice.

– Hej – šaptom je odvratila Maura.

– Kako se osjećaš?

– Ne baš dobro. Moja ruka... – Maura se trznula.

– Izgleda da je vrijeme za još lijekova. – Rizzolijeva je ispružila ruku i pritisnula gumb za dozivanje bolničarke.

– Hvala ti. Hvala ti za sve.

Zašutjele su kad je došla bolničarka kako bi u vrećicu za infuziju uštrcala dozu morfija. Tišina se zadržala i kad je bolničarka otišla, i lijek počeo izvoditi svoju magiju.

Maura je tiho rekla:

– Rick...

– Žao mi je. Znaš da je...

Znam. Treptajem je zaustavila suze.

– Nismo imali priliku.

– Nije ti je ni namjeravala pružiti. Ona ogrebotina na vratima tvog automobila – to je bilo zbog njega. Upozorenje da se ne približavaš njezinom mužu. Prerezane mreže na prozorima, mrtva ptica u poštanskom sandučiću – sve prijetnje koje je Anna pripisala Cassellu – mislim da je to bila Carmen koja

je pokušavala preplašiti Annu kako bi otišla iz grada. I ostavila njezinog supruga na miru.

– Ali se onda Anna vratila u Boston.

Rizzolijeva je kimnula glavom.

– Vratila se jer je saznala da ima sestru. Mene.

– I Carmen je otkrila da je djevojka ponovno u gradu – nastavila je Rizzolijeva. – Anna je ostavila poruku na Rickovoj automatskoj sekretarici, sjećaš se ? Kćerka ju je čula i rekla majci. I Carmen je zaključila da će joj propasti svaka nada u pomirenje. Druga žena ponovno upada na njezino područje. Napada njezinu obitelj. Maura se sjetila što je Carmen rekla: Nije bio tvoj da ga uzmeš. – Charles Cassell mi je rekao nešto o ljubavi – rekla je Rizzolijeva. – Rekao je da postoji ljubav koja nikad ne pušta, bez obzira na sve.

Zvuči gotovo romantično, zar ne? Dok smrt nas ne rastavi. A onda pomisliš koliko ljudi bude ubijeno zato što ih njihov ljubavnik ne želi pustiti, ne želi odustati.

Sad joj se već morfij proširio kroz krvotok. Maura je zatvorila oči, prepuštajući se zagrljaju droge.

– Kako si znala? – promrmljala je. – Zašto si pomislila na Carmen?

– Zbog metka. To je trag koji sam čitavo vrijeme trebala slijediti – taj metak. Ali, Lankovi su me skrenuli s puta. Zvijer.

–I mene – šapnula je Maura. Osjetila je kako je morfij vuče u san. – Mislim da sam spremna, Jane. Za odgovor.

– Odgovor na što?

– Amaltheju. Moram znati.

– Je li ti ona majka?

– Da.

– Čak i ako jest, to ništa ne znači. To je samo biologija. Što ćeš dobiti tim saznanjem?

– Istinu. – Maura je uzdahnula. – Barem ću znati istinu.

Istina je, pomislila je Rizzolijeva hodajući prema svojem automobilu, rijetko ono što ljudi doista žele čuti. Ne bi li bilo bolje držati se i najtanje trunčice nade da nisi leglo čudovišta? Ali, Maura je tražila činjenice i Rizzolijeva je znala da će biti okrutne. Tragači su već pronašli dva kompleta ženskih ostataka zakopanih na padini šume nedaleko od mjesta na kojem je bila zatočena Mattie Purvis. Koliko je još trudnica upoznalo strahote te iste kutije? Koliko ih se probudilo u tami i vrišteći grebalo po tim neprobojnim zidovima? Koliko ih je shvatilo, kao što je Mattie shvatila, da ih čeka strašan finale jednom kad njihova korisnost, kao živih inkubatora, prestane?

Bih li ja preživjela taj užas? Nikad neću znati odgovor. Ne dok se sama ne nađem u toj kutiji.

Kad je došla do svojeg automobila parkiranog u garaži, provjerila je sve četiri gume kako bi se uvjerila da su čitave, promotrila sve automobile oko svojega tražeći ikoga tko bi je mogao promatrati. Evo što ti ovaj posao učini, pomislila je; počneš osjećati zlo svuda oko sebe, čak i kad ga nema.

Ušla je u svoj subaru i pokrenula motor. Kratko je sjedila dok se zagrijavao, dok se zrak iz ispušnih cijevi polako hladio. Posegnula je u torbicu za mobitelom, razmišljajući: Moram čuti Gabrielov glas. Moram znati da nisam Mattie Purvis, da me moj suprug doista voli. Onako kako ja volim njega.

Na poziv joj se javio čim je telefon zazvonio.

– Agent Dean.

– Hej – rekla je.

Gabriel se preplašeno nasmijao.

– Baš sam te kanio nazvati.

– Nedostaješ mi.

– Nadao sam se da ćeš to reći. Na putu sam u zračnu luku.

– Zračnu luku? Da li to znači...

– Hvatam sljedeći let za Boston. Onda, što kažeš za čvenk večeras, s vlastitim mužem? Misliš da me možeš ubaciti u raspored?

– Neizbrisivom tintom. Samo dođi kući. Molim te, dođi kući.

Stanka. Zatim je tiho rekao:

– Jane, jesi li dobro?

Neočekivane suze zapekle su je u očima.

– Oh, to je zbog ovih prokletih hormona. – Obrisala je lice i nasmijala se.

– Mislim da si mi u ovom trenutku potreban.

– Ne puštaj tu misao. Jer, već sam krenuo k tebi.

Rizzolijeva se smješkala dok se vozila prema Naticku, u posjet drugoj bolnici, drugoj pacijentici. Drugoj preživjeloj u ovoj priči o pokolju. Njih dvije su izvanredne žene, pomislila je, a ja imam čast poznavati ih obje.

Sudeći prema svim televizijskim kombijima na bolničkom parkiralištu, i svim izvjestiteljima koji su vrvjeli uz ulaz u predvorje, i mediji su zaključili da je Mattie Purvis žena koju je vrijedno upoznati. Rizzolijeva je morala proći kroz šumu novinara kako bi ušla u predvorje. Priča o gospođi zakopanoj u kutiji

pokrenula je nacionalno novinarsko ludilo. Rizzolijeva je morala pokazati svoju značku dvojici različitih čuvara prije nego što joj je naposljetku dopušteno da pokuca na vrata Mattine bolničke sobe. Kad nije čula odgovor, ušla je u prostoriju.

Televizor je bio upaljen, ali je ton bio utišan. Na ekranu su treperile slike, ali nitko ih nije gledao. Mattie je ležala u krevetu, zatvorenih očiju i izgledala posve drukčije od besprije korno čiste mladenke na fotografiji. Usnice su joj bile izgrebane i natečene; lice joj je bilo puno ogrebotina i porezotina. Uz ruku s krastavim prstima i slomljenim noktima bila je zalijepljena cjevčica za infuziju. Ta ruka izgledala je kao kandža nekog divljeg stvorenja. No, izraz na Mattinom licu bio je izraz vedrine; bio je to san bez snomorica.

– Gospodo Purvis? – tiho je rekla Rizzolijeva. Mattie je otvorila oči i nekoliko puta trepnula prije nego što se u cijelosti usredotočila na svoju posjetiteljicu.

– Oh. Istražiteljice Rizzoli, vratili ste se.

– Željela sam provjeriti kako ste. Kako se danas osjećate?

Mattie je duboko uzdahnula.

– Mnogo bolje. Koliko je sati?

– Skoro je podne.

– Zar sam prespavala čitavo jutro?

– Zaslužili ste. Ne, nemojte ustajati, samo odmarajte.

– Ali, dojadilo mi je ležati. – Mattie je odgurnula pokrivače i sjela u krevetu, a nepočešljana kosa joj je padala u ovješanim čvorovima.

– Vidjela sam vašu curicu kroz prozor rođilišta. Prekrasna je.

– Jel' da da je? – Mattie se nasmiješila. – Nazvat ću je Rose. Oduvijek mi se sviđalo to ime.

Rose. Rizzolijeva je zadrhtala. Bila je to samo slučajnost, jedna od onih neobjašnjivih podudarnosti u svemiru. Alice Rose. Rose Purvis. Jedna djevojka davno mrtva, druga tek započinje život. Još jedna nit, bez obzira koliko krhka, koja povezuje živote tih dvaju djevojaka kroz desetljeća.

– Jeste li imali još pitanja za mene? – upitala je Mattie.

– Pa, zapravo... – Rizzolijeva je privukla stolac krevetu i sjela. – Jučer sam vas pitala toliko mnogo stvari, Mattie. No, nisam vas pitala kako ste to učinili. Kako ste uspjeli.

– Uspjela?

– Ostati zdrave glave. Ne predati se.

Osmijeh na Mattinim usnama je izbljedio. Pogledala je Rizzolijevu razrogačenim, preplašenim očima i promrmljala:

– Ne znam kako sam to učinila. Nikad nisam zamišljala da bih ikad mogla... – Zašutjela je. – Željela sam živjeti, to je sve. Željela sam da moje dijete živi.

Kratko su šutjele.

Zatim je Rizzolijeva rekla:

– Trebala bih vas upozoriti na novinare. Svi će željeti djelić vas. Morala sam proći kroz čitavu gomilu ispred bolnice. Dosad ih je bolnica uspjela zadržati podalje od vas, ali kad dođete kući, bit će to posve druga priča. Posebice budući da... – Rizzolijeva je zastala.

– Budući da što?

– Samo želim da budete spremni, to je sve. Nemojte dopustiti da vas itko nagna na nešto što ne želite.

Mattie se namrštila. Zatim je podigla pogled prema nijemom televizoru na kojem su se emitirale podnevne vijesti.

– Na svim je programima – rekla je.

Na ekranu, Dwayne Purvis je stajao ispred mora mikrofona. Mattie je posegnula za daljinskim upravljačem i pojačala glasnoću.

– Danas je najsretniji dan u mojem životu – rekao je Dwayne gomili izvijestitelja. – Vratile su mi se moja prekrasna žena i kćerka. Bila je to muka koja se riječima ne da opisati. Noćna mora koju nitko od vas ne može ni zamisliti. Hvala Bogu, hvala Bogu na sretnim svršetcima.

Mattie je ugasila televizor. No pogled joj se zadržao na praznom ekranu.

– Nemam osjećaj da je to bilo stvarno – rekla je. – Kao da se nikad i nije dogodilo. Zato mogu sjediti ovdje i biti ovako mirna, jer ne vjerujem da sam doista bila tamo, u onoj kutiji.

– Bili ste, Mattie. Trebat će vam vremena da to prihvatite. Možda ćete imati noćne more. Vraćat će vam se slike. Zakoračit ćete u dizalo ili pogledati u ormar i iznenada ćete imati osjećaj kao da ste ponovno u onoj kutiji. Ali bit će bolje, obećajem vam. Nemojte to zaboraviti – doista bude bolje.

Mattie ju je pogledala blistavim očima.

– Vi znate.

Da, ja znam, pomislila je Rizzolijeva, stišćući ruke preko ožiljaka na dlanovima. Oni su bili dokaz njezine vlastite muke, njezine vlastite borbe da sačuva zdrav razum. Preživljavanje je tek prvi korak.

Začulo se kucanje na vratima. Rizzolijeva je ustala kad je ušao Dwayne Purvis, noseći u rukama veliki buket crvenih ruža. Prišao je ravno krevetu svoje žene.

– Hej, dušo. Došao bih ranije, ali dolje je prava ludnica. Svi žele intervju.

– Vidjele smo vas na televiziji – rekla je Rizzolijeva. Nastojala je zvučati neutralno, iako ga nije mogla pogledati i ne sjetiti se razgovora u policijskoj postaji u Naticku. Oh, Mattie, pomislila je. Možeš ti bolje od ovog muškarca.

Okrenuo se i pogledao Rizzolijevu i ona je vidjela njegovo skupo odijelo i uredno svezanu svilenu kravatu. Miris njegovog losiona nakon brijanja nadjačao je miris ruža.

– Kako ste? – revno je upitao.

Rekla mu je istinu.

– Izgledali ste kao pravi profesionalac na televiziji.

– Da? Zapanjujuće je to, sve te kamere. Svi su se silno uzбудili. – Pogledao je svoju ženu. – Znaš, dušo, moramo sve zabilježiti. Kako bismo imali zapis o tome.

– Kako to misliš?

– Na primjer, ovaj trenutak. Trebali bismo fotografirati ovaj trenutak. Mene kako ti donosim cvijeće dok ti ležiš u bolničkom krevetu. Već sam slikao dijete. Zamolio sam bolničarku da je donese do prozora. No moramo imati slike izbliza. Možda kako je ti držiš.

– Njezino ime je Rose.

– A nemamo nijednu fotografiju tebe i mene zajedno. Definitivno nam treba nekoliko zajedničkih fotografija. Donio sam aparat.

– Nisam počesljana, Dwayne. Izgledam strašno. Ne želim se fotografirati.

– Ma, daj. Svi ih traže.

– Tko ih traži? Za koga su te fotografije?

– To je nešto što možemo kasnije odlučiti. Ne moramo žuriti, možemo odvagati sve ponude. Priča vrijedi mnogo više ako uz nju idu i fotografije.

– Izvukao je kameru iz džepa i pružio je Rizzolijevoj. – Evo, biste li nas slikali?

– To ovisi o vašoj ženi.

– U redu je, u redu je – bio je uporan. – Samo nas fotografirajte. – Nagnuo se prema Mattie i pružio joj buket ruža. – Što kažete na ovo ? Ja joj dajem cvijeće. Izgledat će super. – Nasmiješio se, zubi su mu blistali, zaljubljeni muškarac štiti svoju ženu.

Rizzolijeva je pogledala Mattie. U njezinom pogledu nije vidjela prosvjed, samo neki neobičan, vulkanski sjaj koji nije mogla protumačiti. Podigla je kameru, smjestila njih dvoje u središte vizira i pritisnula gumb.

Fleš je zabljesnuo, baš na vrijeme da uhvati sliku Mattie Purvis koja je buketom ruža odalamila svog supruga po licu.

Poglavlje trideset tri

Četiri tjedna kasnije.

Ovaj put nije bilo glume, nikakvog pretvaranja ludila. Amalthea Lank je ušla u sobu za razgovore i sjela za stol, a pogled koji je uputila Mauri bio je bistar i savršeno zdravog razuma. Njezina ranije raščupana kosa bila je začesljana u uredan konjski rep, naglašavajući crte njezina lica. Netremice promatrajući Amaltheine visoke jagodice, njezin izravan pogled, Maura se upitala: Zašto sam to odbijala ranije vidjeti? Tako je očito. Gledam svoje vlastito lice za dvadeset i pet godina.

– Znala sam da ćeš se vratiti – rekla je Amalthea. – I evo te.

– Znaš li zašto sam došla?

– Dobila si rezultate pretraga, zar ne? Sad znaš da sam ti govorila istinu. Čak i ako mi nisi željela vjerovati.

– Trebao mi je dokaz. Ljudi stalno lažu, ali DNK ne laže.

– Ipak, mora da si znala odgovor. I prije nego što si dobila dragocjene nalaze laboratorijskih pretraga. – Amalthea se nagnula prema njoj i pogledala je s gotovo prisnim osmijehom. – Imaš očeva usta, Maura. Znaš li to? I imaš moje oči, i moje jagodice. Na tvom licu vidim Elijah a i sebe. Mi smo obitelj. Imamo istu krv. Ti, ja, Elijah. I tvoj brat. – Zastala je. – Znaš da ti je to bio brat?

Maura je progutala slinu.

– Da. – Jedino dijete koje si zadržala. Moju sestru i mene si prodala, ali sina si zadržala.

– Nikad mi nisi rekla kako je Samuel umro – rekla je Amalthea. – Kako ga je ona žena ubila.

– Bila je to samoobrana. To je sve što trebaš znati. Nije imala izbora doli uzvratiti.

– Tko je ta žena, ta Matilda Purvis? Voljela bih znati više o njoj. Maura nije odgovorila.

– Vidjela sam njezinu sliku na televiziji. Nije mi izgledala osobito. Ne vidim kako je to mogla učiniti.

– Ljudi čine svašta kako bi preživjeli.

– Gdje živi? U kojoj ulici? Na televiziji su rekli da je iz Naticka. Maura je zurila u tamne oči svoje majke i iznenada osjetila jezu. Ne zbog sebe, nego zbog Mattie Purvis.

– Zašto to želiš znati?

– Imam pravo znati. Kao majka.

– Majka? – Maura se umalo nasmijala. – Zar doista misliš da zaslužuješ tu titulu?

– Ja jesam njegova majka. A ti si Samuelova sestra. – Amalthea se nagnula bliže. – Naše je pravo znati. Mi smo mu obitelj, Maura. U ovom životu ne postoji ništa što je gušće od krvi.

Maura je zurila u te oči tako sablasno slične njezinima i u njima je prepoznala odgovarajuću inteligenciju, čak i sjaj genijalnosti. No bilo je to svjetlo koje je zastranilo, iskrivljeni odraz u razmrskanom zrcalu.

– Krv ne znači ništa – rekla je Maura.

– Zašto si onda ovdje?

– Došla sam jer sam te željela posljednji put pogledati. A nakon toga ću otići. Zato što sam odlučila da, bez obzira što kaže DNK, ti nisi moja majka.

– Tko onda jest?

– Žena koja me je voljela. Ti ne znaš voljeti.

– Voljela sam tvog brata. Mogla bih voljeti i tebe. – Amalthea je ispružila ruku preko stola i pomilovala Maurin obraz. Tako nježnim dodirom, toplim kao prava majčinska ruka. – Pruži mi priliku – šapnula je.

– Zbogom, Amalthea. – Mauraje ustala i pritisnula gumb za poziv čuvarici. –Ja sam ovdje gotova – rekla je u interkom. – Spremna sam za odlazak.

– Vratit ćeš se – rekla je Amalthea.

Maura je nije pogledala, nije se ni osvrnula preko ramena dok je izlazila iz prostorije. Kad je čula kako Amalthea dovikuje iza njezinih leđa:

– Maura! Vratit ćeš se!

U svlačionici za posjetitelje, Maura je zastala uzeti svoju torbicu, svoju vozačku dozvolu, svoje kreditne kartice. Sve dokaze svojeg identiteta. Ali, ja već znam tko sam, pomislila je. I znam tko nisam.

Napolju, na vrućini ljetnog poslijepodneva, Maura je zastala i duboko udahнула. Osjetila je kako toplina dana iz njezinih pluća čisti ljagu zatvora. Osjetila je i kako se otrov Amaltheje Lank ispire iz njezinog života.

Na licu i očima Maura je nosila dokaz svog podrijetla. U njezinim je žilama tekla krv ubojica. Ali, zlo nije nasljedno. Iako možda u genima nosi potencijal za njega, nosi ga i svako dijete koje se ikad rodi. Po tome nisam nimalo drukčija od drugih. Svi mi potječemo od čudovišta.

Udaljila se od te zgrade zarobljenih duša. Ispred nje bio je njezin automobil i cesta do kuće. Nije se osvrnula.

Ta sken zahvalna NN

Obrada, **Agata**